

Giới thiệu Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời

Khác với Cặp Song Sinh Siêu Nghịch, truyện mới mang tên Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời của Ân Phi Lãnh Huyết giới thiệu về cô - Diệp Bối Bối, nhìn bề ngoài có thể đơn thuần ngốc nghếch nhưng con người thật phức tạp, cũng đủ tàn nhẫn ép chết người mà dám làm tổn thương người thân của cô. Đối với người thường cô luôn im lặng hay, đối với trường bối, trẻ nhỏ hay người thân luôn luôn nở nụ cười đáng yêu.

Truyện teen kể về anh – Trữ Dật Thần vị tổng tài trẻ tuổi, vốn được mệnh danh là kẻ lạnh lùng vô tình với vẻ ngoài hoàn hảo đối với mọi người luôn lạnh lùng lãnh khốc, bí ẩn về mọi mặt không gần gũi sắc thể nhưng trước mặt cô anh quan tâm không dứt yêu thương không xuê. Cô đối với anh như một bảo vật trân quý ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ bể.

Anh đối cô là nhất kiến trung tình, anh không ngần ngại theo đuổi cô dù biết trong tim cô vẫn khó có thể chấp nhận người xon trai khác sau khi bị phản bội nhưng anh tin rằng không lâu sau đó anh nhất định sẽ khiến cô yêu anh.

Hãy đọc truyện để tiếp tục thưởng thức nha.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1

Ánh nắng hoàng hôn chiếu trên từng phiến lá, cánh chiều tà dần dần bao phủ bởi màn đêm, từng giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô... Và cũng chỉ có một mình cô...

Cậu bước đi khi cô cần cậu nhất, cậu bỏ cô lại đến với cô ta, cậu theo đuổi theo cái đẹp, cậu bỏ cô lại vì cậu cảm thấy nhàm chán, cậu cho rằng cô rất đơn thuần, cậu cho rằng cô rất ngốc nghếch, anh cho rằng cô chỉ là cô trạch nữ loanh quanh trong nhà không hề biết làm đẹp, nên cậu mới bỏ cô đi sau 2 năm yêu nhau. Cậu bỏ cô đi trong khi cô đau đớn tuyệt vọng gào thét tên cậu, cậu vẫn không quay lại... Cô khóc, cô đau tiếng nói cậu vẫn loanh quanh trong đầu “cô buông tay tôi ra, con đàn bà bản thủ, cô đến với tôi chỉ vì tôi đẹp vì tiền chứ gì, biến đi, cút đi!”

“Này, cô bé ngồi một mình ở nơi không một bóng người cô bé không thấy sợ sao?” giọng nói trầm ấm của chàng trai vang lên

“...*vẫn đang khóc*”

“Cô bé, sao em lại khóc, có gì buồn sao kể tôi nghe với?” giọng nói trầm ấm của chàng trai vang lên lần nữa.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, là một khuôn mặt cười dịu dàng của chàng trai, anh rất đẹp rất đẹp, ánh hào quang tỏa ra trên người anh làm cô ngẩn ngơ. Cô chưa từng thấy ai đẹp như vậy, cô cứ ngỡ cậu là người con trai đẹp nhất cô từng gặp nhưng có lẽ cậu vẫn không đẹp như anh, người con trai đứng trước mặt cô đây.

“Sao thế? Mặt tôi có dính gì sao?” thấy cô gái nhỏ trước mặt nhìn anh chằm chằm, anh nhíu mày hỏi

“À...tôi xin lỗi...” cô xấu hổ cúi hấp tấp gạt nước mắt nhỏ giọng nói.

“Àn...” anh gạt gù về hiểu ra rồi lại hỏi tiếp – tôi đang hỏi em đấy lúc này em còn chưa trả lời tôi trời đã tối rồi sao 1 cô gái nhỏ như em vẫn ngồi ở đây?

“Tôi...tản bộ...thế còn anh? Sao anh lại đến đây...” cô hỏi lại

“Tôi à? Thói quen của tôi là đến đây nghỉ ngơi sau mỗi ngày làm việc mệt mỏi” – anh cười khẽ thấp giọng đáp

“Anh đi bộ về?” ánh mắt cô kinh ngạc nhìn người con trai trước mặt, dù là cô nhìn trái nhìn phải hay gì anh cũng không giống là người có địa vị tầm thường.

— Không? Xe tôi ở đằng kia – anh đưa tay chỉ vào chiếc Benz ở bên kia lề đường của công viên.

— À...Vậy chào anh tôi đi trước – cô đứng dậy chào anh và bước đi.

— Ah...cô bé đợi đã nào... Để tôi đưa em về...giờ sắc trời đã khuya em đi một mình như vậy rất nguy hiểm – anh chạy đến bên cô nói.

— Không cần đâu...tôi không thích ngồi xe của người lạ cũng không nói chuyện nhiều với người lạ- cô trả lời

Nghe cô nói vậy, anh có chút sững người và sau đó là cảm thấy buồn cười nếu cô không nói chuyện với người lạ thì sao bây giờ lại nói chuyện với anh? Anh cảm thấy cô thật thú vị? Anh chưa từng cảm thấy thoải mái như vậy? Từ trước đến giờ với anh các cô gái như là ruồi bu, họ rất ồn ào hay làm phiền anh. Nên anh cực kì không thích, bình thường đối với mọi người trong công ti, hay văn phòng hay người làm trong nhà anh cũng rất lạnh nhạt. Chỉ có bạn anh và người nhà anh là thoải mái. Người ngoài hay bất cứ ai anh cũng lạnh lùng. Nhưng mà lần này anh cảm thấy thật rất ngoài ý muốn, anh không hiểu tại sao khi vừa chạy xe ngang qua đây là thì anh thấy thân ảnh nhỏ bé của cô ngồi khóc...và tim anh cũng xẹt qua một tia đau lòng...Anh cũng không biết tại sao? Có lẽ vì cô ấy bị bỏ rơi chăng? Nhưng anh không dám bước xuống hỏi...Anh chỉ ngồi đó nhìn cho đến tận trời tối vẫn thấy cô ngồi đấy khóc? Anh nhìn không được liền đi xuống hỏi? Thế nhưng cô vẫn cứ tiếp tục khóc...Anh hỏi thêm lần nữa thì thấy cô ngược lên nhìn anh, hình như cô có chút ngạc nhiên mà nhìn anh chằm chằm...Anh lại lần nữa lên tiếng và phản ứng của cô là thẹn thùng đỏ mặt xin lỗi anh, nói chuyện với anh tuy thời gian rất ngắn và cô nói rất ít anh cũng không thấy chán ghét cô...anh cũng không cảm thấy cô là một người con gái lẳng lơ như những coi tiểu thư hay là nhân viên công ti anh. Và khi nghe cô muốn rời khỏi anh liền lập tức muốn đưa cô về. Không ngờ cô lại từ chối và nói anh là người lạ. Anh mỉm cười nhìn cô:

— Thế bây giờ chúng ta làm bạn thì thế nào?

— Anh...muốn làm bạn với tôi? – cô tròn tròn độ mắt của mình nói...

— Phải – anh gật đầu – tôi là Trữ Dật Thần

— ừm...Diệp Bối Bối

— Chào em, Diệp Bối Bối – anh mỉm cười

— A chào...chào...anh, tôi về đây... – cô đỏ mặt tía tai khi thấy anh cười, cô đáp lời và mau chóng chạy nhanh về phía trước cô không muốn ở lại đây nữa nếu không cô sẽ xấu hổ chết mất.

Nhìn cô chạy ra khỏi công viên với bộ dạng không thể nào buồn cười hơn anh lắc đầu cười khẽ, xem ra cô bé này rất không giỏi giao tiếp, bắt quá anh sẽ khiến cô nói chuyện với anh mà không ngại ngùng nữa. Và đây là lần đầu tiên muốn làm bạn với một cô gái xa lạ. Lần đầu tiên anh muốn được nhìn cô ấy cười và cũng muốn được ôm cô vào lòng khi cô buồn. Anh không biết mình có phải bị điên không nhưng anh rất rõ được cảm giác mình là gì? Yêu chăng? Yêu ngay lần đầu gặp mặt...Có lẽ là vậy

— U'...

Cô kêu lên đầy khổ sở và lăn qua lăn lại trên chiếc đệm bông mềm mại của mình nghĩ ngợi: "sao lại không ngủ được? Sao lại phải nghĩ đến tên kia? Nụ cười anh ta thật đẹp? Ah...mình điên rồi người mình thương là anh ấy, là anh ấy...chỉ có thể là anh ấy thôi..."

Cô đấu tranh trí tưởng tượng của mình rất mãnh liệt. Cô không ngủ được vì cô mỗi lần nhắm mắt là khuôn mặt của anh, không phải cậu...Nhưng cô gạt bỏ nó và nghĩ đến cậu...thế là cô lại buồn rồi. Mất cô được buồn, lòng đau quặn. Nếu cậu không yêu cô vậy thì cô buông thôi. Cho dù thời gian quên đi cậu không phải ngăn đi cô với cậu quen nhau ba năm ba năm rồi...Cô từng cho là cậu sẽ yêu thương cô và cùng cô kết hôn và cùng chung sống ở một ngôi nhà nhỏ chỉ có cô và cậu và con của 2 người. Nhưng có lẽ giấc mơ này chỉ là ảo mộng. Cậu đến với cô ta cô buồn nhưng cô không hận cậu...Chỉ trách là có duyên không có phận hà có gì phải níu kéo nhiều...Mẹ cô từng nói yêu một người không phải lúc nào cũng muốn ở bên người đó nhất định phải ở bên người đó mới là hạnh phúc, mà là cho dù người đó không bên mình đi nữa mà mình thấy hạnh phúc vì người mình yêu hạnh phúc.

Cho nên cô sẽ không níu kéo, cô buông... Cô muốn cậu hạnh phúc và nếu cậu hạnh phúc cô cũng sẽ hạnh phúc. Cô tin tưởng chỉ cần cô buông thì cho dù hiện tại cô buồn đến nhường nào cô đau khổ đến thế nào thì cô cũng sẽ vượt qua được. Cô tin tưởng câu nói: "hôm nay mưa, mai trời lại sáng". Cô tin tưởng ánh ban mai sẽ mang đến cho cô một hạnh phúc, một niềm vui mới cho dù chỉ một mình cô. Cô mỉm cười nhắm mắt lại nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Cùng lúc đó ở ngôi biệt thự xa hoa mang phong cách châu Âu. Trong thư phòng lớn của nhà họ Trữ đèn vẫn còn sáng, người đàn ông vẫn đang chú tâm vào các văn kiện chồng chất, đôi bàn tay linh hoạt ghi ghi chép chép. Căn phòng im lặng đến nỗi tiếng bút sột soạt từ từng trang giấy cũng vang lên. Đường như thời gian trôi rất chậm rất chậm, khi thể nghiệm trang của người đàn ông chú tâm vào công việc thực sự rất mê người. Anh một người lớn lên trông thật đẹp, thật khôi ngô, làn da màu bánh mật, đôi môi mỏng, sống mũi cao, đẹp tuyệt vời chính là đôi mắt chú tâm trong dòng văn kiện tựa như một bức họa tuyệt mỹ.

Không biết thời gian trôi bao lâu, anh buông bút xuống, đóng lại màng hình máy tính khẽ vươn vai cho xả đi cơn mệt mỏi. Anh ngán đầu nhìn nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng. Anh ngăn người không ngờ chính mình lại chú tâm làm việc như vậy. Lắc đầu cười khẽ, anh đứng dậy bước ra khỏi thư phòng hướng đến căn phòng mình. Mở tủ anh lấy bừa một bộ áo ngủ bước vào phòng tắm. Chỉ trong mấy phút anh liền bước ra, lúc này anh mới chợt nhớ đến cô bé khi nãy mình gặp, anh ngẫm nghĩ cô đã ngủ chưa? Hay vẫn còn đang khóc? Chắc cô đã ngủ rồi anh nghĩ vậy cũng mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Ánh nắng dịu nhẹ chiếu vào khung cửa sổ, tiếng chim hót líu lo ngoài trời, trên giường một giai nhân thân mình khẽ động, mi mắt từ mở ra nhìn bầu trời xanh đẹp. Nụ cười chợt nở, ánh mắt dịu dàng cô mỉm cười: "mình biết mà! Nhất định hôm nay trời sẽ thật tươi đẹp". Diệp Bối Bối vươn vai bước xuống khỏi giường, bước đến tủ chọn một bộ đồ rồi tự mình sửa soạn ăn điểm tâm và chuẩn bị đi làm.

Bước ra khỏi căn nhà nhỏ, Diệp Bối Bối mỉm cười thoải mái hưởng thụ không khí trong lành, cô vừa ngâm nga câu hát Roll The Dice vừa bước đi trên dòng người bận rộn đến công việc. Mỗi mê hát cô không hề phát hiện đằng sau mình có một chiếc xe Benz màu Trắng đang tấp ở lẽ đường. Siêu xe thì đã rất thu hút người nhìn rồi nói chi đến chủ nhân chiếc xe lại là một người anh tuấn như vậy đã làm đốn tim bao cô nàng.

Nhìn cô gái nhỏ mãi ngâm nga câu hát , nụ cười ngọt ngào kia thật khiến anh dở khóc dở cười, ai ai cũng nhìn anh với ánh mắt si mê mà chỉ riêng cô là không nhìn đến anh. (Pu : :)) Thần ca thật thất bại) Anh lái xe chậm chậm chạy theo cô khẽ nhún còi. Tiếng còi bím bím vang lên kéo cô về lại thực tại. Diệp Bối Bối nhìn nơi phát ra tiếng ồn kia thật muốn mắng cái tên dám phá cô hát thì nhìn thấy chàng soái ca mà hôm qua mình gặp ở công viên nọ cô nhất thời đứng hình.

— Chào buổi sáng Bối Bối , em đi đâu đấy ? – anh mỉm cười nhìn cô

— Ngơ~ Chào buổi sáng , tôi đang trên đường đi đến nơi tôi làm việc – cô lúng túng trả lời anh khi nghe anh gọi tên cô với hai chữ Bối Bối đến là dễ nghe.

— Thế sao, vừa hay tôi cũng đi đường này em lên xe đi tôi đưa em đi.

— A...như thế có cản trở anh không ?

“Không có, em cứ lên xe đi tôi không có việc gì, tôi cũng đang cản trở giao thông đấy! ” anh cười nói với cô. Miệng thì nói cản trở giao thông nhưng anh hình như không có ý định đi.

Cô cảm giác được hình như có rất nhiều người nhìn cô chằm chằm nhất là khi cô nói chuyện với anh và một số ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô đành mở cửa xe nói : – Thế thì phiền anh vậy .

— Không khách khí.

Đội cô yên vị trên xe rồi, chiếc xe mạnh mẽ đầy khỏe khoắn liền phóng đi rồi khỏi tầm mắt mọi người. Có một số cô gái thờ dài tiếc nuối anh chàng giàu có đẹp trai nọ là hoa đã có chủ rồi nhưng bạn gái anh ta có quá tầm thường không ? Ước gì anh ấy quay lại nhìn mình một cái.

Ngồi trên xe của Trữ Dật Thần cô thật không biết mình có cảm giác gì. Cô cảm thấy mình như đang mơ lần đầu tiên cô được một vị soái ca mời lên xe anh ta ngồi và vị soái ca này cô chỉ mới biết có ngày hôm qua và lại chưa quá thân. Anh tên gì nhỉ? A nhớ rồi anh tên Trữ Dật Thần, sao anh ấy lại nhận ra cô nhỉ , cô cho rằng người không xinh cũng không đẹp thì có gì đáng để nhớ. Nói trắng ra suốt mấy năm trời cô không có lấy một người bạn. Không phải không có, coi có nhưng người ta xem cô như là công cụ để lợi dụng thôi. Cho nên mới nói hôm qua khi nghe anh nói muốn làm bạn với cô cô thật sự rất bất ngờ đi. Cô len lén nhìn anh rồi lên tiếng :

— A...cái kia, anh dừng xe đi đến nơi tôi làm rồi.

— Em có thể gọi tên tôi là Thần, nơi nào? Đã đến nơi rồi sao?

— Vâng là tiệm bánh đó đó, cảm ơn anh. – cô đỏ mặt bước xuống xe và chạy như bay vào tiệm bánh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

Nhìn bóng dáng bé nhỏ xuống xe chạy vào tiệm bánh kia mắt anh hiện lên sự sùng nịnh, cung chiều. Hóa ra cô bé làm ở đây, mục đích đã thành nên Trữ Dật Thần cũng quay tay lái hướng về phía đường lớn chạy đi. Thấy chiếc xe màu trắng mạnh mẽ lướt qua tiệm bánh cô mới thở phào nhẹ nhõm thì một cánh tay đập nhẹ vào vai cô :

— A

— Là di , tiểu Bối à – giọng nói hiền hoà của chủ tiệm bánh vang lên

— Di Phù, di dọa chết cháu a! – cô vuốt vuốt lòng ngực mình ý nói cô bị dọa đến hồn vía bay tán loạn

— Haha, đứa nhỏ này nói di nghe xem chủ nhân chiếc xe kia là ai của cháu, bạn trai sao? – chủ tiệm cười gaim hỏi cô

— Nào phải, anh ấy chỉ là bạn của cháu và thuận đường đưa cháu đến thôi – cô đỏ mặt trả lời và chạy nhanh vào làm việc.

Chủ tiệm cười cười nhìn cô, bà sao lại không mong cô có người yêu chứ, nếu cô có người yêu thì cô không cô đơn nữa sao , bà biết cô là cô gái tốt lại ngoan ngoãn nhưng đời nào có may mắn vẹn toàn. Bà cũng chỉ biết sự cách đây 2 năm lúc trước dù rất mến cô vì ngoan ngoãn lại lễ phép nhưng bà cũng không quá quan tâm cô cho lắm cho đến khi biết sự việc kia bà đau lòng voi cùng một cô gái như vậy làm sao chịu đựng được. Chả trách bà hỏi cô tại sao không chọn những tiệm khác cô chỉ lắc đầu bảo không có bạn. Bà lúc đầu kinh ngạc một cô bé đáng yêu xinh xắn như vậy như thế nào lại không có bạn? Bà cho rằng cô nói dối nhưng về sau bà mới biết cô không giỏi giao tiếp và chính vì cô quá tốt bụng nên rất dễ bị lợi dụng, nhưng dù bị phản bội lợi

dụng cô cũng không oán trách câu nào, một cô gái nhỏ nhìn bề ngoài không hiểu chuyện chưa nếm đủ đắng cay sự đời ấy thế lại có tấm lòng nhân hậu vì tha so với bà mà nói cô cao cờ hơn hẳn nhiều. Bà thật mong anh chàng kia sẽ là người bạn tri kỉ hay là nơi nương tựa cho cô đi, và cũng thật mong cậu chàng đó không lợi dụng cô.

Trước cửa toà cao ốc chiếc xe xa hoa trang trọng dừng lại thu hút bao ánh nhìn của mọi người đặc biệt là chủ nhân của chiếc xe kia thật là làm phái nữ rung động, đỏ rầm rầm vì anh. Trữ Dật Thần bước xuống xe với khuôn mặt lạnh lùng nhưng nhìn kĩ thì ánh mắt anh mang theo một sự vui sướng không tên có lẽ tâm tình hôm nay của thật sự rất tốt đi. Nhớ lại cô gái nhỏ sáng nay mặt đỏ ửng chạy xuống xe như là có người đuổi theo nọ thì môi anh không tự chủ mà nở nụ cười cung chiêu. Phái nữ bên đường hồ hết vì soái ca cười, một số nhân viên và bảo vệ cũng sợ nhìn tổng giám đốc vốn tuyệt tình lãnh đạm nay lại nở nụ cười?! Có phải hay không là nằm mơ?

Ôi thôi nom bộ dạng của mấy người kia thì chắc là đây là lần đầu thấy Trữ Dật Thần cười đi. Trước khi từ sự kinh ngạc chấn động lòng người kia bảo vệ rất mau chóng hướng đến tổng giám đốc chào hỏi: ” tổng giám đốc ngài khoẻ ~ hãy để tôi lái xe tổng giám đốc vào trong ” – Lời vừa dứt thì chàng nào vệ cứ nghĩ là như thường tình nhìn cũng không nhìn đáp cũng không đáp mà ném lại cho anh chìa khoá xe thể nhưng sự tình không như anh nghĩ. Vì Trữ Dật Thần tâm trạng đang cực tốt nên khi nghe người chào hỏi anh cũng gật đầu nói với giọng thập phần ôn nhu theo kiểu quan hệ tốt của cấp trên – cấp dưới: ” Ân... buổi sáng tốt lành. ”

Lời vừa dứt thì anh bảo vệ mới hoàn hồn thì lại bị Trữ Dật Thần làm cho hoá đá, tổng giám đốc nói gì kia nói ” buổi sáng tốt lành với anh sao? ” Rốt cuộc hôm nay tổng giám đốc bị gì vậy? Trúng tà sao? Hình như không có... nếu trúng tà thì nào có khoẻ mạnh như thế? Hay là ngài uống nhầm thuốc rồi. (=.=)

Trữ Dật Thần không để ý đám người đứng trơ như phỗng nọ trực tiếp đi vào trong tiếng đến thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc. Thấy bóng dáng tổng giám đốc phong tình lãng tử nhìn khuôn mặt hôm nay so với các hôm kia thật sự khác biệt và dễ chịu hơn, các cô nữ tiếp tân xum lại nán tán: ” A hôm nay tổng giám đốc nhìn thật soái. ” – một giọng nữ si mê lên tiếng

” Đúng vậy, dù là lúc giận hay gì anh ấy cũng thật soái. ”

” Đúng vậy đúng vậy ước gì anh ấy nhìn đến mình nhỉ? ” – một cô nữa mơ mộng được trở thành phượng hoàng.

” Cô đừng mơ tưởng, tổng giám đốc muốn nhìn thì không đến lượt cô đâu, chỉ tôi mới xứng với anh ấy ” – thêm một giọng nữ chua ngoa lên tiếng.

” Cô không có tư cách mới đúng ”

Cứ như vậy các nữ tiếp tân tranh cãi không ngừng cho đến khi quản lí khu vực đến và mắng các cô một trận vì làm mất trật tự thì e là cuộc tranh cãi này sẽ mãi kéo dài. Tuy bị mắng, một số cô tiếp tân vẫn chu miệng không cam lòng và lòng đấu tranh mơ mộng rằng tổng giám đốc đang tưởng nhớ mình. (hoang tưởng quá rồi ==)

....

Haizz, nếu thật sự họ muốn biết sự thật cũng không khó đi. Chỉ tiếc người mà Trữ Dật Thần để trong tầm mắt, khắc lên trên tim chỉ có một cô nhóc là Diệp Bối Bối mà thôi. Anh không biết tại sao chính mình lại nhớ đến cô, chính mình lại rất muốn gặp cô dù chỉ mới rồi cô không quá nửa giờ. Và điều duy nhất anh biết là anh biết anh động lòng với cô gái nhỏ đó rồi, anh cũng quyết tâm theo đuổi cái cô bé da mặt mỏng kia. Miên man theo đuổi dòng suy nghĩ và kẻ sách theo đuổi bất tiêu công chúa đáng yêu trong lòng về nhà nên anh không hề để ý người mở cửa tiếng vào phòng. Nếu là người khác anh đã đuổi việc từ lâu nhưng anh chàng này là ngoại lệ. Anh chàng bước nọ có thân hình so với Trữ Dật Thần thấp hơn chút nhưng so với sự ưu nhã, phong tình thì cũng không kém gì Trữ Dật Thần. Anh là Hạ Dương bạn thân kiêm phó tổng giám đốc tập đoàn Trữ Thiên. Hạ Dương bước vào phòng bạn tốt nhưng lại chẳng thấy bạn tốt làm việc cũng không thấy phản ứng hay chào hỏi khi thấy mình. Anh chỉ thấy bạn tốt đang cười thật là đậm đang đi (chỉ có là anh thấy vậy thôi) rồi lại thấy nó cười một cách không thể nào ôn nhu dịu dàng hơn nữa. Anh tròn mắt há mồm, miệng mở mấy lần mới lên tiếng được: ” này, Thần cậu không làm việc mà ngồi mơ mộng? ”

” Ân... Cậu vào khi nào? ”

“.....”

” Tìm tớ có gì sao? ”

” Nói người anh em, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì mà cười đến là ôn nhu? Đang nghĩ cái trò quái quỷ gì đây? ” Hạ Dương chạy lại bên bàn Trữ Dật Thần lên tiếng chất vấn.

” Không có, tớ chỉ nghĩ đến tiểu bảo bối một chút ” – Dứt lời mắt anh liền hiện lên sự yêu thương vô hạn, rất mực cung chiêu.

” Bảo bối?! Cậu yêu ai?! ” nghe được bạn tốt trả lại Hạ Dương cả kinh thốt lên.

” Cậu không biết cô ấy đâu, nhưng rồi cậu sẽ biết thôi ” – Trữ Dật Thần lắc đầu nói.

” Ồ...”

” Gạt chuyện này sang bên đây, cậu đã vào đây thì có phải hay không thăm xưởng công nghiệp ở Giang Niên thế nào rồi? Thuận lợi không? Lão Kim có

làm khó cậu không ? ” Biết bạn tốt vào nhất định là có việc nên Trữ Dật Thần anh cũng không phải đùa giỡn với bạn nữa mà anh may chóng khỏi phục bộ đáng hằng ngày bắt đầu công việc.

” Thầu đã ổn rồi, nhưng có vẻ Lão Kim rất không cam lòng vì không thu mua được cái gói thầu quan trọng đó. Ông ta còn giả vờ đến mời tớ ăn cơm nói chuyện kiểu nịnh nọt bà muốn tớ nhường thầu cho lão ” Hạ Dương ngồi xuống kể lại sự việc cho bạn tốt nghe.

Nghe bạn tốt kể hết thầy dự việc mày anh khẽ nhủ miệng lại nói với vẻ khinh thường : ” chỉ bằng lão mà muốn giành khỏi thầu đó? Lão ta không có tư cách . Nếu không phải lão phải gián điệp đến và cấp tài liệu công ti thì tớ đã không làm thế , nếu lão đã muốn chơi thì chúng ta bồi lão chơi ” Anh nói một cách lạnh lùng, âm lãnh.

” Quà là anh em tốt của tớ, cậu cứ ở đây chờ đợi tin tốt , tớ ra ngoài xử lí một số chuyện ”

” Ừ , tớ cũng cần xử lí đồng hợp đồng này đây . ” Trữ Dật Thần lên tiếng và bắt đầu công việc.

Hạ Dương đã rời khỏi, Trữ Dật Thần cũng cầm đầu làm việc trong phòng chỉ nghe thấy tiếng bút kí hợp đồng, tiếng lách cách của máy tính.

Thời gian chậm chậm trôi chậm chậm trôi chìm đắm trong khoảng không gian Trữ Dật Thần làm việc. Phê duyệt luôn cả bản hợp đồng trong ngày anh xoa xoa cổ nhìn đồng hồ mới phát hiện đã đến giờ ăn trưa. Không may có ý định dùng bữa tại công ti Trữ Dật Thần tiện tay lấy áo khoác mặc vào bước ra khỏi phòng, anh nhất định phải đến đón cô bé kia thật sợ cô sẽ bị bỏ đói.

Nhìn bạn tốt từ phòng làm việc bước ra, Hạ Dương nhủ mày suy nghĩ nó định đi đâu? Theo bình thường thì tên tổng giám đốc kiêm bạn tốt kia nhất định sẽ mê việc đến quên ăn và anh sẽ là người kéo tên yêu công việc kia ra rồi anh em khoác vai nhau xuống công ti dùng bữa. Thế nào hôm nay tên mê công việc lại mặc áo khoác tưởng đi trong vội vã thế kia. Tò mò anh lên tiếng hỏi : ” Thần, không ăn trưa sao? ”

” Ăn, nhưng là nơi khác cậu đi mình đi, tớ còn có việc. ” anh đáp và cũng không để ý bạn tốt nói gì trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng để còn đến đưa tiểu bảo bối đi ăn kia.

” Bối Bối , cháu cứ nghỉ ngơi và ăn trưa đi, đi có làm cơm trưa cháu đói có thể ăn. ” giọng bà chủ tiệm vang lên nhắc nhở Diệp Bối Bối.

” Di Phù, đi và các bác hãy ăn đi cháu còn trẻ các di tuổi cũng không nhỏ việc nặng này hãy để cháu làm, khác nữa cháu sẽ ăn ạ ” Diệp Bối Bối dẫu dằng đáp.

” Aiz... Đứa nhỏ này phải ăn đúng giờ chứ nếu không thì cháu sẽ bị bệnh đấy ” một phụ nữ trung niên cũng lên tiếng nhắc nhở.

” Cháu đã biết nhưng nếu không mau làm thì không kịp để dọn số hàng rồi ạ, chẳng phải lát nữa các di sẽ rất mệt a ” Diệp Bối Bối lên tiếng chứng minh rằng cô muốn giúp không muốn các vị trưởng bối phải lao động vất vả.

” Aiz...cháu thật là...” bà chủ tiệm chỉ khẽ thở dài một cái, bà cũng không ngăn cản cô bà vốn biết đứa nhỏ này tốt tính muốn giúp ai thì giúp cho được nhưng tính tình cũng khá quật cường chút muốn làm gì đồ thì rất khó cản trừ phi có người khí thế phàm phàm mới có thể trị được cô.

Các vị trưởng bối không ngăn cản được cô cũng thở dài rồi bắt đầu dùng trưa và nghỉ ngơi chút ít. Nhìn dáng vẻ nhí của cô gái trẻ tuổi lòng họ không khỏi ngọt lịm so với con bọn họ thì cô thật sự rất hiếu thuận ngoan ngoãn đối với trưởng bối thực sự rất lễ phép. Các vị trưởng bối nhìn nhau cười ngời ăn cơm chung cứ như rằng một gia đình đoàn tụ ăn cơm. Bất ngờ giọng nói trầm ấm phá vỡ không gian ấm áp hài hoà : ” Các bác cho cháu hỏi, Diệp Bối Bối có ở đây không ạ ? ”

” Ách, cháu là ? ” ngẩng đầu lên nhìn một trong số họ giật mình với vẻ đẹp hài nhoáng của chàng trai trẻ.

” Chào các bác, cháu là Trữ Dật Thần bạn của Bối Bối ạ. ” Anh lễ phép trả lời.

” Ân...” những người phụ nữ trung niên gật gù rồi đáp ” chàng trai trẻ, hiện tại Bối Bối vẫn đang làm việc , bọn tôi đã nhắc nhở nhưng con bé không nghe bả không muốn chúng tôi mệt nhọc đã một mình khiêng những thùng cồng kềnh vào trong kho hàng rồi. ”

Nhìn theo hướng tay chỉ của vị trưởng bối Trữ Dật Thần nhủ mày, thế nào cô lại phải xách những thứ này thật sự sẽ rất mệt. Anh không nói gì chỉ gật đầu với các bác tiến lên những thùng hàng hoá kia khom người xuống khiêng lên. Thấy chàng trai trẻ đột nhiên làm thế thì không khỏi cả kinh dù nhìn là vẫn bối nhưng họ có thể thấy cậu trai trẻ này rất máu mặt và thuộc những người giàu có đi.

” A, chàng trai cậu không cần làm thế , nếu cháu có việc thì tôi vào gọi Bối Bối rồi những thùng này chúng tôi cũng có thể làm được. ”

” Không sao ạ, cháu thấy các bác tuổi cũng đã lớn rồi, Bối Bối lại là con gái làm vậy thực vất vả dù gì cháu cũng đang rảnh giúp được thì cháu giúp thôi, bác à kho hàng ở đâu ạ ” Anh mỉm cười trả lời.

Những người phụ nữ trung niên chỉ ngạc nhiên mấy míc gật đầu tay chỉ về hướng kia ya bảo kho hàng ở kia. Nhận được câu trả lời Trữ Dật Thần không nói không rằng bước vào trong. Vừa bước vào, quả nhiên thấy bóng dáng nhí bé của cô mở hời hời nhai cổ kéo những thùng hàng hoá , lòng anh khẽ đau bước đến tiện tay nhắc luôn cái thùng hàng kia. Nhận được sự giúp đỡ Bối Bối cứ tưởng là các bác không nghe lại chạy vào làm nhưng vừa ngược lên liền thấy anh cô lập bấp hỏi : ” Sao...sao anh lại ở đây...? ”

” Sao anh không thể ở đây, Bối Bối em cũng đừng nên mệt mỏi thế để anh giúp em rồi anh đưa em đi ăn. ”

” A..., làm sao được những thứ kia rất nặng ”

” Không sao, đối với em quả là thế nhưng đối với anh nó có là gì ” anh cười nhìn cô

Cô nhìn anh quả nhiên nhìn thấy anh vác hai thùng lớn trên vai không hề hắt gì lòng không khỏi ngưỡng mộ anh. Cô thấy anh giúp mình không khỏi vui vẻ : ” thế anh để trong kia ấy ”

Nghe cô nói, anh chỉ gật đầu nhìn cô một cái đầy yêu thương rồi làm việc. Chỉ trong chốc lát anh đã dọn xong hết đồng hàng hoá kia. Anh phúi phúi người quay sang phía cô, chỉ thấy cô nhìn anh với ánh mắt lấp lánh toả sáng đầy ngưỡng mộ. Anh buồn cười nhìn cô : ” Mặt anh có gì sao? ”

” Không có...Anh rút cuộc là thần thánh phương nào a, thế nào mà chỉ trong chốc lát mà anh đã khiêng hết chúng vào a. ” cô đỏ mặt nhìn anh nói

” Ân...anh không biết , nhưng anh muốn đến hỏi em đi ăn trưa với anh không ? ”

” Ăn trưa với anh? ”

” Phải, ăn trưa với anh. ”

” Nhưng em... ” nói đoạn cô đã bị chủ tiệm cắt ngang : ” Bối Bối, cháu có thể đi, chàng trai trẻ này đã giúp chúng ta khiêng hàng hoá, cháu cũng đã vất vả nhiều hôm nay hãy nghỉ ngơi đi. ”

” Vâng... vậy cháu dọn dẹp đồ trước ạ ” Cô nhìn chủ tiệm gật đầu rồi nhìn anh gật đầu chạy đi.

Chủ tiệm nhìn cô đi rồi nhìn sang anh, bà thấy được ánh mắt anh nhìn cô đầy ôn nhu dịu dàng, bà mừng vì có người yêu thương cô nhưng bà chỉ sợ anh không thật lòng với cô bà lên tiếng hỏi :

” Cậu kia...”

” Vâng ”

” Cậu có thật là thương Bối Bối không ? ”

Anh sững sờ nhìn bà : ” sao bác lại hỏi vậy ? ”

Bà nhìn anh thở dài : ” nếu như cậu không yêu thương con bé thật lòng, thì đừng cho con bé hi vọng...Bối Bối từ nhỏ đã thiếu tình thương ngay cả một người bạn cũng không có. Nay nghe cô bé có bạn lão già này thật mừng ”

” Là sao ạ , cháu không hiểu ? ”

” Thật ra thì lão già này cũng chỉ biết cách đây hai năm thôi, thật sự rất đau lòng, con bé rút cuộc có bao nhiêu khoan nhượng bao nhiêu cố gắng mới có thể đứng lên đây. ” khuôn mặt bà nhìn rất đau buồn khi kể về cô.

Anh nhìn mặt bà đau khổ như vậy cũng không nén nổi đau lòng thật ra cô có bao nhiêu đau khổ đây. Vì sao lại không có bạn. Anh đang mê man suy nghĩ bà cũng muốn lên tiếng thì : ” xin lỗi đã để hai người chờ lâu “.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyện Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Anh Là Đối Với Em Vừa Gặp Đã Yêu

Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên phá tan ý nghĩ mỗi người. Chủ tiệm mau chóng lấy lại vẻ mặt thường ngày cười hiền với cô : ” vậy Bối Bối cháu cứ đi, các thùng hàng đã được để vào kho lát nữa cũng không có việc gì nên cháu cứ nghỉ ngơi đi, cháu nhớ ăn trưa đó bỏ bữa không tốt cho giấc khoẻ. ”

” vâng cháu chào đi ” Diệp Bối Bối gật đầu chào đi theo Trữ Dật Thần ra xe.

Nhìn Diệp Bối Bối đi cùng chàng trai đó cho dù bà không nhận được câu trả lời từ chàng trai hay bất cứ thứ gì nhưng bất luận bà nhìn như thế nào bà cũng có thể thấy hai đứa thực xứng đôi. Bà thật mong anh chàng này yêu thương Bối Bối thật lòng. Bà không trông mong điều gì dù là bà không có bất cứ quan hệ gì với Bối Bối nhưng bà cũng thật không nỡ nhìn một cô gái một thân một mình tự lập như vậy.

Ngồi trên xe của Trữ Dật Thần , Diệp Bối Bối ngại ngần không biết nói gì với anh. Cô len lén nhìn sang bên trái, anh vẫn im lặng nghiêm túc lái xe. Đùng cho là cô ngốc nghếch đơn thuần nhìn bề ngoài của cô là vậy nhưng thật chất cô rất mạnh mẽ và đầu óc rất linh hoạt và thông minh, cô không biết Trữ Dật Thần là người tốt hay người xấu vì nhìn bề ngoài không thể bắt hình dung được. Nhưng theo cảm nhận của cô anh đối với cô rất tốt ngay cả chỉ mới biết cô vào đêm hôm qua. Cô hỏi : ” Dật Thần... , sao anh lại đối tốt với em vậy ? ”

” Sao em lại hỏi như thế ? ” Anh không trả lời hỏi ngược lại cô

” Vì em muốn biết với một người lạ mới quen biết không quá lâu anh lại đối tốt với họ như thế chứ? Đối với tất cả mọi người anh đều như thế sao? ”

” Không phải, đối với người khác chưa chắc anh tốt như thế nhưng em là ngoại lệ đi. ” Anh đáp

” Em là ngoại lệ?! ” cô cả kinh nhìn anh

” Phải, em muốn biết tại sao không ? ”

Cô không nói chỉ gật gật đầu ánh mắt háo hức rất muốn biết. Nhìn cô háo hức như vậy anh cười khẽ , dịu dàng nói : ” Bối Bối, em có từng nghe qua tình yêu sét đánh không ? ”

Cô lại gật đầu.

” Vậy em có tin vào nó không? ”

Cô lại gật đầu vì mẹ cô nói mẹ cô là đối với cha gặp liền yêu.

” Anh thì ban đầu là không tin nhưng bây giờ không thể không tin rồi, Bối Bối ngay từ lần đầu gặp trái tim anh đã rung động vì em rồi ” Giọng anh trầm thấp vang lên.

” ..... ” cô nhìn anh mắt chớp chớp. Anh nói anh yêu cô? Ngay lần đầu gặp ?

” Có lẽ với em là quá vội đi nhưng lời anh nói là sự thật, hãy để anh theo đuổi em. ” Anh nhìn cô nói với ánh mắt chân thành.

” ..... ” cô không nghe lắm, anh muốn theo đuổi cô, nghe anh nói tim cô cứ nhảy loạn xạ lên. Nhưng hiện tại cô cũng không thể chấp nhận quá sớm đi, vì trái tim cô vẫn còn hình bóng một người.

” Đến rồi, em xuống xe đi. ” Anh dừng xe trước nhà hàng phong cách Châu Âu nổi tiếng rồi nói với cô.

” A..., vâng ” cô đỏ mặt lấp bắp trả lời anh.

Thời khắc anh dừng xe đã thu hút rất nhiều ánh mắt, thời khắc anh xuống xe cũng khiến cho tất cả phái nữ trái tim hoảng loạn mê luyến anh, nhưng ngay sau đó các cô nàng ghen tị thất vọng vì khi anh xuống xe rồi còn vòng qua bên kia mở cửa xe, còn có một cô gái nhìn khá là đáng yêu đi bước xuống. Lòng các giai nhân hết lên đây ghen tị ” cái con nhỏ không xinh đẹp lại không đáng người kia rồi cuộc thu hút gì và hấp dẫn gì mà có thể đi cùng anh ấy ? “.

Nhận được nhiều ánh mắt đầy nẩy lửa hướng về phía mình, Diệp Bối Bối càng thấy xấu hổ hơn. Cô cuối gằm mặt để mặc cho anh dắt cô vào trong nhà hàng. Riêng Trữ Dật Thần nhìn thấy nhiều người nhìn cô cũng thấy khó chịu anh không muốn người khác nhìn cô với ánh mắt nẩy lửa như thế nhất là đàn ông. Anh mặc kệ ánh mắt đó là ham muốn hay ghen tị chỉ cần làm cô tổn thương anh sẽ không tha cho người đó. Anh thật hận không thể nhét cô vào trong bụng mình để không ai có thể nhìn cô hay bắt nạt cô nữa. Không nói lời nào anh kéo cô lại gần mình đi thật nhanh đến cửa nhà hàng tiện tay ném chìa khoá xe cho bảo vệ ngoài cửa.

Nhìn thấy soái ca bước vào nhà hàng , cô tiếp tân hưng phấn sáng mắt lên bắt đầu hành trình của trai hoàn toàn bỏ quên bên cạnh anh còn có một nữ tử đáng yêu. Nữ tiếp tân nặn ra nụ cười mà mình cho là quyến rũ giọng nói trở nên ngọt ngào hướng về anh mà nói : ” Chào tiên sinh, cho hỏi ngài có đặt trước bàn không ạ ? ”

” Không có, hiện tại cho tôi chỗ hai người ” anh đáp lời.

” Vâng , xin tiên sinh đợi một chút ” Cô tiếp tân nghe anh nói hai người giắt mình nghĩ anh ấy có hẹn ư, hay là gặp đối tác làm ăn theo cô nhìn anh cũng là một người có tiền đồ lại đẹp trai đi. Nhưng ngay sau đó cô liền thấy tay anh nắm lấy tay một cô gái, lòng nữ tiếp tân hơi thất vọng lại nhìn khuôn mặt cô gái đó thấy cô gái đó như một cô bé lòng lại tự an ủi là em gái anh ấy thôi rồi cô mới quay sang quản lý nói vài câu liền quay lại bên anh cười nói : ” Tiên sinh, ngài đi hướng này ” nữ tiếp tân cười cười ra hiệu cho anh

” Tốt ” anh gật đầu quay sang bên Diệp Bối Bối dịu dàng nói : ” Bối Bối, đi nào . ”

Mị lực mỹ nam quả là sát thương rất cao, âm thanh dịu dàng của anh không chỉ làm cho Bối Bối tim đập loạn nhịp, mặt đỏ ửng còn làm cho nữ tiếp tân kia ngất ngây cứ như là vừa gọi cô ấy vậy. Không để ý đến nữ tiếp tân đang mơ mộng anh kéo tay cô đi vào trong. Quả nhiên nhà hàng cao cấp sang trọng có khác anh vừa bước vào nhân viên phục vụ liền hướng đến anh chỉ dẫn đưa anh đến chỗ ngồi hai người. Anh kéo ghế cho Bối Bối ngồi trước rồi tự mình ngồi xuống. Tay cầm menu phục vụ đưa rồi nở nụ cười cung chiêu nhìn cô và hỏi : ” Bối Bối, em có ăn được món Tây không ? Nếu không anh

có thể gọi người ta làm chín hơn . ”

Cô không nói chỉ khẽ gật đầu ý bảo cô ăn được. Vì hồi còn nhỏ cô đã từng được ăn như vậy rồi chỉ là giờ cô không có phúc phận đó thôi. Nhìn cô gật đầu bảo được anh mới yên tâm lật menu ra xem rồi bảo với phục vụ ” Cho tôi hai phần thịt bò Italia năm phần chín và một bánh ngọt dâu tay, cho tôi trai rượu nho của Pháp năm 1890 đi . ”

” Vâng, tiên sinh cùng tiểu thư xin hãy đợi một chút ” nhận lại thực đơn trong tay anh , phục vụ xoay người rồi đi.

” Bối Bối em uống rượu được chứ? Nếu không anh có thể kêu thứ khác . ” nhìn phục vụ đi anh mới chợt nhớ rồi tự bảo sao mình lại bất cần như vậy không hỏi rõ cô có uống rượu được không mà đã gọi theo thói quen.

” Không cần ..., em uống được. ” cô lí nhí nói hòng để anh không phải phiền thêm phục vụ nữa.

” Thật không? Không uống được em có thể nói không cần ngại.” anh nhìn cô cứ như là rất miễn cưỡng vậy nên buồn cười nói.

” Thật, em...em...từng uống qua...không đến nổi tẹt, càng lâu năm...rượu càng ngon ” Cô nói

Anh ngạc nhiên nhìn cô thứ nhất đây là lần đầu tiên cô đối với anh nói nhiều như vậy, thứ hai là cô thể nhưng lại hiểu biết như vậy. Anh nghi ngờ rằng cô có phải là thiên kim của nhà nào không? Nhưng nếu là thiên kim của một nhà nào đó thì cô không đến nổi phải đi làm thêm và anh không thể không biết cô chứ?

Muốn mở miệng hỏi thì món ăn đã lên ” tiên sinh, tiểu thư đây là món ăn hai người gọi ” phục vụ dọn hai phần thịt bò Italia và bánh ngọt và khay chai rượu anh đã gọi để lên bàn cung kính nói ” chúc hai vị dùng ngon miệng “.

Cô đã lâu không ăn thịt bò rồi với lại so với hiện giờ cô căn bản không có tiền ăn thịt bò thượng hạng. Nhìn cô cắt thịt bò từ tốn bỏ vào miệng ăn rồi cười híp mắt anh cũng có thể hiểu được cô nhất định gia đình cô đã gặp phải điều gì và lời của bà chủ tiệm kia anh cũng nghĩ ra được đi, bộ dáng của cô có vẻ rất thích ăn thịt bò và như đã lâu rồi không ăn. Anh nhìn cô cười dịu dàng rồi cũng tự ăn phần của mình.

Vì cô đã rất đói nên cô ăn có hơi nhanh nhưng cũng không bỏ đi đáng vẻ cao quý khi ăn của mình. Cô rất vui được quen biết anh và cô cũng rất cảm ơn anh đã cho cô một bữa ăn tuyệt vời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Quá Khứ Của Cô

Dùng xong bữa ăn Trữ Dật Thần cả thê cùng Diệp Bối Bối rời khỏi nhà hàng. Diệp Bối Bối đứng trước cửa đợi Trữ Dật Thần lấy xe cũng không để ý đằng sau cô có hai người con gái lên giọng mỉa mai : ” Diễm Ngọc , có phải hay không ở đây có con ruồi bọ ở đây ha. ”

” Đúng rồi đó Liên Liên , thật làm người khác chướng mắt nha, giẻ rách mà đứng trước cửa nhà hàng nổi tiếng như vậy thật làm cho danh nhà hàng người ta mất mặt.” giọng nói mỉa mai châm biếm cay nghiệt cứ nhắm vào Diệp Bối Bối mà công kích.

Diệp Bối Bối im lặng không lên tiếng, vì cô biết chỉ cần cô lên tiếng hai người ở sau cô nhất định sẽ nguy hiểm giờ trò làm cho cô thấy xấu hổ và nhận được những lời chỉ trích từ người khác. Cô vốn hiểu rất rõ thế giới này không phải ai cũng có thể trọng tình cho dù là có cũng rất hiếm thấy nói chỉ hai cô gái sau cô lại là thiên kim tiểu thư. Và cô cũng biết rõ hai cô nàng này là ai cô nàng lên tiếng đầu tiên là Khương Tú Liên nhị tiểu thư của Khương thị rất chua ngoa chanh chọe xem cô như là kẻ thù, còn cô kia là Hồng Diễm Ngọc cũng như cô nàng kia ghét cô đến tận xương tủy. Cô không biết cô đã đắc tội hai cô nàng này từ khi nào mà cứ chống đối cô còn đối với con của mẹ kế cô Tống Nhã Phụng thì như là chị em một nhà. Hôm nay cô ta không xuất hiện vì cô biết cô ta đang đi cùng ai, hạnh phúc với ai. Tìm cô tuy khó chịu nhưng cô sẽ không buồn không khóc vì người không biết trân trọng cô đừng hòng được cô trân trọng.

Có thể hôm qua cô khóc rất thương tâm nhưng chưa chắc hôm nay cô sẽ không khóc thương tâm như vậy nữa, đối với cô mà nói người không biết tôn trọng mình đừng nên rót nước mắt vì loại người đó. Cô cũng biết người thông minh sẽ không bao giờ lên tiếng cãi lại những kẻ ngu xuẩn suốt ngày chỉ biết nịnh hót người khác mà sống. Nhìn cô bề ngoài không quyền rũ mẽ người hay nhìn vào như một con ốc đi thì không có nghĩa nội tâm cô là kẻ khờ. Cô thiện lương , ngoan ngoãn đối với trường bối, đối với mọi người cô đều không tỏ vẻ khinh miệt đi.

Hai cô nàng ngu xuẩn đằng sau cô thậm chí không đủ tư cách xách dép cho cô hay là dễ dàng nghe được giọng nói cô. Cô nghèo ừ phải cô nghèo vì cô chỉ nghe theo mẹ chứ cô không muốn sống trong cái ngôi nhà nhơ bẩn ô uế của người đàn bà làm mẹ cô thương tâm. Cô cười nhếch miệng chọn sự im lặng không nói lời nào.

Hồng Diễm Ngọc cùng Khương Tú Liên không thấy cô trả lời thì càng tức giận mà mắng : ” Con tiện nhân, mày nghĩ mày là ai mà dám lơ lờ tao nói? Mày chỉ là con ròi của nhà họ Tống thôi nếu không phải tiểu Nhã mềm lòng cầu xin cha cô ấy thì mẹ con mày ăn xin từ lâu rồi ”

”Mày nghĩ mày trung bộ mặt đáng thương kia thì Tiêu học trưởng sẽ chú ý mày sao, Tiêu học trưởng chỉ xem mày là món đồ chơi thôi, coi chừng mơ mộng nữa con tiện nhân, mày không khác gì mẹ mày đều hạ tiện như nhau”

Diệp Bối Bối sắc mặt thay đổi trở nên lạnh băng, cô ghét nhất ai khi dễ mẹ cô, nói gì cô cũng được nhưng dám một tiếng nói không hay về mẹ cô xem cô sẽ khiến người đó chết không chỗ chôn. Cô định xoay người mở miệng bỗng có một bàn tay ôm lấy cô, chưa kịp phản ứng thì ngay sau đó cô nghe thấy giọng trầm thấp dịu dàng bên tai cô nói: ” Bối Bối chúng ta đi nào, em đợi anh có lâu không ? ”

Xem đến đây những người xung quanh đã hiểu không phải cô gái đang im lặng kia không phải là kẻ xấu mà là hai cô nàng nọ ghen tị với người khác nên lên tiếng mắng người giữa thanh thiên bạch nhật. Nghe được tiếng nói nam nhân hai cô nàng nhất thời ngẩn đầu lên liến rưng động trước vẻ đẹp của Trữ Dật Thần lòng không khỏi si mê muốn được quen biết với anh. Đang muốn mở miệng nũng nịu để lấy sự đồng tình thì nghe được tiếng chỉ trích của mọi người, nhất thời hai cô nàng bùm mặt xấu hổ theo dòng người chạy đi.

Thấy hai cô nàng đó đã đi, dòng người cũng dần tản ra, Trữ Dật Thần cũng buồn cô ra hỏi: ” Bối Bối, em không sao, chứ ” Nếu lúc này anh không chạy ra cô sẽ ra sao chắc sẽ rất đau lòng đi, khi anh chạy xe ra vô tình nghe được lời hai cô ả kia nói thật sự khiến anh rất tức giận. Bảo bối của anh ai cho phép khi dễ, nghe xong lời hai cô nàng lại nhìn sắc mặt bảo bối khẽ biến anh mới xong ra.

” Em không sao, cảm ơn anh. ” Diệp Bối Bối lắc đầu

” Em không sao là tốt. Nào lên xe đi anh đưa em đi nói này ” Trữ Dật Thần mở cửa xe rồi nói.

” Anh không phải sẽ đưa em về rồi tiếp tục công việc ư ? ”

” Không sao dù gì làm việc nhiều anh cũng rất mệt mỏi hôm nay anh muốn nghỉ ngơi. ”

” Như vậy có làm phiền đến anh không? Em xin lỗi ”

” Ngốc, em không có sai thì xin lỗi làm gì ” Trữ Dật Thần cười cười lái xe đi.

” À...ừ..., khi này anh đã nghe thấy hết rồi đúng không? ” Cô cũng cảm thấy lời xin lỗi của bản thân hơi ngớ ngẩn nhưng cô sợ nhớ ra điều gì rồi trầm giọng hỏi anh.

” Phải ” Anh trả lời, anh không chỉ nghe hết và anh cũng rất muốn biết rốt cuộc cô đã trải qua những gì.

” Anh có muốn biết tại sao không? Nếu anh không muốn em cũng không ép anh phải biết, chỉ là em không có ai để chia sẻ nỗi muộn phiền này thôi ” cô giải thích.

” Nói cho anh biết đi... ”

Lời anh vừa dứt, không gian xe trở nên lặng im, cô mím môi rồi từng chữ từng từ nói ra: ” Em vốn dĩ không phải tên Diệp Bối Bối mà là Tống Bối Du. Em trước kia có một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, một gia đình hạnh phúc, cha em Tống Thành một người đàn ông tay trắng dựng sự nghiệp sáng lập ra Tống thị bây giờ. Vốn dĩ mới đầu sáng lập nên ông vẫn rất yêu thương mẹ và em cho em học, cho em những gì em thích. Nhưng rồi người đàn bà tên Phuong Y Nhã xuất hiện, bà ta giả bộ làm bằng hữu bạn tốt của mẹ em khiến cho rất tin tưởng và con gái bà tức tiểu thư Tống thị bây giờ cũng chơi với em như chị em. Mẹ em cứ vui vẻ tiếp nhận rồi lòng thương xin cha cho bà ta lưu lại trong nhà, nào ngờ bà ta âm mưu hại mẹ quyến rũ cha em. Khiến cho cha em mê muội tức giận đánh đập mẹ và em. Em nhiều lần muốn xông lên liều mạng với bà ta và cô con gái lúc trước nở nụ cười thân thiện nhưng đằng sau lại lời kéo khiến mọi người xa lánh em nhưng mẹ em ngăn cản bảo em hãy nhẫn nhịn và mẹ em luôn dạy em làm người như thế nào phải biết khoan nhượng và bà cũng không khóc lấy một giọt nước mắt khi cha bỏ rơi mẹ con em. Mẹ em chỉ cười rồi đứng lên cùng em tự xây dựng cuộc sống mới. Đến năm em mười lăm tuổi là chính bà ta hại mẹ em chết chính tay em nghe bà ta gọi điện kêu người hại mẹ em muốn cứu nhưng bà ta đã tính sẵn hết mưu kế kêu người bắt giam em đánh đập không cho em ăn. Em cũng mặc kệ có khi còn kêu người xuống tay nặng hơn, nhưng em vẫn nhẫn nhịn, vì mẹ em, vì bản thân em không so đo điều gì... Em chịu đựng, em không hận, em không mang hận lên người vì mang hận tất cả mọi thứ sẽ trở nên xấu xí chỉ cần khoan nhượng mọi thứ trước mắt sẽ đẹp. Cho đến lúc chết đi mẹ em vẫn không hận người đàn bà đó...” nói đến đây giọng cô trở nên nghẹn ngào.

Từ đầu đến cuối anh chỉ im lặng lái xe nghe cô kể và tay của anh đã siết chặt vô lăng đến gân xanh cũng nổi lên, anh muốn an ủi cô và ôm cô vào lòng, nhìn giọt nước mắt chảy trên má cô lòng anh như bị cây dao đâm vào rất đau. Cô khẽ lau giọt nước mắt rồi kể tiếp ” cũng may lúc ấy bác Lâm người giúp việc nhà em luôn yêu thương em và mẹ đã len lén thả em ra và giao cho em một bao bì bên trong có chữ viết của mẹ em, có cả địa chỉ nhà ngoại em và một tờ ngân phiếu có cả dãy chuyển mà kì vật mà ngoại tặng mẹ em. Được thả ra em không tìm nhà ngoại như lời mẹ dặn, em cầm tờ ngân phiếu sửa sang lại bản thân, thay đổi chính mình, đồng thời cũng đổi tên theo họ mẹ như tên hiện giờ của em. Em dùng số tiền đó tự thuê một căn nhà tự đóng phí tiền học và tiết kiệm để lo cho cuộc sống. Sợ không đủ nên em đã làm thêm ở tiệm bánh mì Phù. Dĩ nhiên em rất tốt nên em làm việc rất chăm chỉ và cố gắng học thật tốt. Trở trêu thay khi em lên lớp lại vào lớp chọn lại đậu tuyển vào trường danh được học bổng miễn học phí thực sự em rất mừng nhưng em lại gặp Tống Nhã Phuong và hai cô gái đó nên em không nói chuyện hay kết bạn dù lúc trước em học trường cũ cũng vậy không nói một lời với ai cả. Cô ta vốn không nhận ra em nếu cô ta không lên vào lớp tra dò cặp thì cô ta cũng không biết, nhưng em không trách ai vì em biết rồi sẽ có ngày cô ta nhận ra em. Rồi cô ta tiếp tục khiến cho em bị mọi người ghét xa lánh nhưng em thấy cũng bình thường vì em đã quen. Cho đến ngày kia em gặp được Tiêu Minh Đông cậu ta như cho em thấy ánh sáng. Nhưng sau ba năm tức bây giờ và hôm qua cậu ta đã theo bước Tống Nhã Phuong. Rồi em chợt nhận ra em quá hiền, mẹ em quá thiện lương. Không phải em không hiểu biết hay không nghe theo lời mẹ em vẫn sẽ nghe nhưng em sẽ không nhẫn nữa. Nếu ai dám tổn thương mẹ em một chút em nhất định khiến họ chết không chỗ chôn, em nói được là em làm được và em cũng sẽ không che giấu ưu điểm của bản thân nữa. ” cô ánh mắt kiên quyết nhìn anh.

”Ừ, anh sẽ ủng hộ em” Anh nghe xong lòng không khỏi đau đớn anh cứ cho là suy đoán của anh đã đủ tàn nhẫn nhưng anh không ngờ sự thật còn tàn nhẫn hơn. Anh thề anh sẽ bảo vệ coi thật tốt không làm cô đau lòng thương tâm và sẽ tống khứ tên họ Tiêu ra khỏi đầu cô mãi.

Trữ Dật Thần đưa Diệp Bối Bối đến khu đất trống mà anh mua lại để cô thanh thản nghỉ ngơi. Khu đất trống này rất đẹp rất nhiều hoa cỏ chi tiết rất ít người biết đến nên Trữ Dật Thần mua lại rồi cho người tu sửa có thể làm nên khu du lịch cho các du khách đi cũng có thể chỗ này sẽ là nơi để cho nhân viên công ti anh một buổi dã ngoại ngoài trời. Hoặc đây là nơi mà anh cùng Bối Bối hẹn hò cũng được , anh thầm nghĩ.

Diệp Bối Bối khi đặt chân đến đây đã hoàn toàn chìm đắm trong vẻ đẹp của nơi này. Cô hoàn toàn quên mất có người kể bên mình có ý đồ xấu đi . Cô không khỏi mở miệng khen ngợi một cách vô thức :”Oa, thật là đẹp a! “. Khen xong cô lại chạy đùa trên nền cỏ xanh , cô rất thích nơi này, cô thật muốn ở đây luôn . Cô quay sang bên anh hỏi :” Dật Thần, nơi này là nơi nào a, thật đẹp ”

” Em thích không ? ” Anh mỉm cười nhìn cô vì lúc này những hành động cử chỉ đáng yêu của cô anh đều thu vào tầm mắt hết rồi.

” Thật thích! Anh nói cho em biết đi em muốn đến đây chơi nữa. ”

” Được, vậy mỗi ngày anh sẽ đưa em đi đến nơi này ”

” Thật không ? ” ánh mắt cô hướng về anh đầy mong chờ như là một đứa bé muốn nhận quà vậy.

” Thật , nếu em thích thì anh cũng có thể mỗi ngày cùng em đến đây ”

” Oa, Em thật thích anh nha, Bối Bối thích anh rồi đó ” nghe được câu trả lời vừa ý muốn Diệp Bối Bối vui mừng lao vào người Trữ Dật Thần ôm chặt lấy anh khuôn mặt cợt cợt trên khuôn ngực anh. ”

Bị hành động bất ngờ này của Diệp Bối Bối anh nhất thời hoá đá.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5

Đối với hành động của Diệp Bối Bối , Trữ Dật Thần nhất thời hoá đá sau cùng là phát hiện muộn màng một điều là lỗi tai mình có vấn đề gì không anh hình như vừa nghe thấy cô nói rằng :” Cô bắt đầu thích anh “. Anh mở to đôi mắt lấy hai tay tát vào mặt mình nhìn cô hỏi một cách khó tin :” Em xác định em thích anh? ”

” Ách...ý em là em chỉ kiểu như cảm kích thôi...vì bất kì ai quan tâm đối tốt với em em liền thích. ” cô đỏ mặt giải thích.

Nghe được lời cô gái nhỏ nói, Trữ Dật Thần hơi thất vọng nhưng anh cũng mau chóng lấy lại tinh thần vì anh biết thời gian quen biết của anh và cô cũng quá ngắn nên hiện tại kêu cô yêu anh đi thì cũng quá đáng. Nhưng anh tin tưởng anh sẽ khiến cô yêu anh.

Diệp Bối Bối tuy ngượng ngùng về hành động của mình nhưng thật lòng cô rất muốn ôm anh nha. Vì cô chỉ cần nhìn vào bờ vai rộng , lồng ngực săn chắc ấy cô không tự chủ được muốn ôm chặt lấy anh dụi dụi đầu nhỏ của mình làm nũng kia. Nhưng vì cô hôm qua đến nay đã kiểm chế lắm rồi ai biết được là anh nói câu kia khiến cô cảm động quá liền xông vào ôm anh. Diệp Bối Bối cố gạt suy nghĩ mình sang bên chạy đùa khắp nơi có thể.

Trữ Dật Thần ôn nhu nhìn cô chạy nhảy vui cười, chỉ cần nhìn cô bao mệt mỏi anh liền biến mất, chỉ cần để cô vui anh không ngại bỏ lại mọi thứ làm mọi thứ để khiến cô vui. Chỉ cần như vậy là đủ rồi, thứ anh muốn anh biết rất rõ thứ duy nhất anh cần là cô.

Thời gian cứ thế mà trôi , phút chốc đã đến chiều tà, Diệp Bối Bối vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi bên người anh. Từ đầu đến phút cuối anh nhìn cô chạy nhảy chơi đùa rồi lại nhìn cô chạy lại bên anh đòi anh chơi cùng cô. Nhưng anh không biết chơi gì nên từ chối nhìn mặt cô lúc ấy chu môi phỉnh má thật yêu không tả nổi suýt chút nữa thì anh đã hôn lên cánh môi hồng nhuận ấy rồi. Thấy cô chơi đến mệt lả mắt cứ nhắm nhăm mở mở mà vẫn cố chơi lòng Trữ Dật Thần khẽ trách ” mèo nhỏ ham chơi ” trước mắt nhưng cũng không đành lòng thấy cô bị quá mệt mỏi mà té gục xuống đất nằm nên anh đã mở miệng :” Bối Bối, đã muộn rồi về thôi, nhìn em cũng mệt rồi lại đây nghỉ ngơi một khắc rồi anh đưa em về. ”

Kết quả lời anh vừa dứt, anh chỉ nhìn thấy bóng nhỏ của cô như vớ được phao khi sắp chết chạy vèo đến bên anh rồi gục xuống vai anh mà ngủ li bì. Anh mỉm cười bế cô lên hướng đến chiếc xe anh nhẹ nhàng đặt cô xuống ghế phụ nhìn về mặt cô anh mới quay sang tay lái nhẹ nhàng di chuyển rồi khỏi bãi đất trống.

Có lẽ vì cô ngủ quá ngon, nên anh không nỡ lay cô dậy, lại lo rằng khi đưa cô về nhà mình mẹ và em gái anh nhất định sẽ gạn hỏi. Mặc dù anh muốn giới thiệu cô cho mẹ già để không phải ép anh cưới nữa, nhưng là anh muốn cô nguyện ý làm vợ anh cơ. Không biết nhà cô ở đâu lại không muốn đưa cô về gặp mẹ già quá sớm nên Trữ Dật Thần quyết định đưa cô đến căn hộ của toà cao ốc anh mới mua để rảnh dỗi nghỉ ngơi tại đó vì nó gần công ti.

Diệp Bối Bối ngủ ngon lành mặt kệ là ai làm phiền hay là anh khẽ đưa miệng lên tai cô nói : ” Bối Bối , anh không biết nhà em ở đâu nên anh đưa em đến đây em đừng hiểu lầm nhé.” . Diệp Bối Bối trong vô thức khẽ gật đầu rồi tựa vào lòng ngực mạnh mẽ kia, nở nụ cười hạnh phúc yên bình đến lạ thường. Thấy cô gật đầu anh không nói gì chỉ im lặng bế cô vào thang máy ấn xuống tầng hai mươi đợi lên đến đó khẽ bước ra, lấy thẻ quẹt cửa mở cửa nhẹ nhàng đặt cô ở ghế sofa cao cấp. Anh khoá cửa căn hộ, chốt cửa lại rồi lại quay sang cô bế cô vào phòng chính để cô ngủ thoải mái hơn còn anh thì quay ra ngoài đến thư phòng ngủ. Nếu anh còn không đi khỏi đây anh không biết mình sẽ làm nên chuyện gì vì lúc cô ngủ thật rất là quyến rũ chết người. Anh lắc lắc đầu ngồi xuống chiếc ghế sofa được bố trí trong thư phòng cũng là một chiếc giường nhắm mắt lại bước dần vào giấc ngủ.

Hôm sau, Diệp Bối Bối cựa mình khẽ giật giật mi mắt rồi mở mắt ra, nhận thức được phòng ngủ này có gì đó không đúng, cô vội nhìn xung quanh. Quả nhiên đây không phải là nhà cô căn phòng này rõ ràng hơn cả phòng khách nhà cô, phòng được bố trí sang trọng mà đơn giản nhìn phong cách bố trí rõ ràng có thể thấy được chủ nhân căn hộ này là nam nhân. Nghĩ đến đây ý thức mách bảo cô rằng điều này rất không ổn. Cô vội bật dậy nhìn xem bản thân mình. . .Phù, không có gì xảy ra nhưng nếu cô nằm đây thì anh nằm ở đâu? Cô không do dự nữa dứt khoát bước xuống giường vào nhà vệ sinh rửa mặt cho bản thân bước ra khỏi phòng để tìm kiếm chủ nhân trong nhà.

Vì căn hộ khá rộng cách bố trí cũng theo phong cách Châu Âu nên khi bước ra vẫn cảm thấy có chút mờ mịt lung lộn ảo. Cô nhẹ nhàng hướng mắt nhìn về phía phòng khách, quả nhiên thấy Trữ Dật Thần ngồi đó tay đang cầm điện thoại nói chuyện. Diệp Bối Bối nghĩ chắc anh đang bàn chuyện công việc nên cô rón rén bước vào phòng bếp kiểm tra đồ ăn mà không làm gián đoạn đến công việc của anh.

Vốn dĩ Trữ Dật Thần đã dậy từ sớm nhưng chưa gì liền bị đồng đẳng gọi điện thoại nên anh chỉ chú tâm bàn chuyện cũng chưa ăn. Bất tri bất giác một mùi thơm của thức ăn xông vào mũi anh. Anh quay lại thì thấy bóng dáng bé nhỏ của cô đi ra trên tay còn cầm một khay thức ăn.

Phát hiện ánh mắt nóng rực của anh, Diệp Bối Bối đặt khay thức ăn xuống bàn ngượng ngùng nói : “Thần, em xin lỗi vì đã tự tiện sử dụng phòng bếp của anh vì em rất đói nên...”

“Không sao, dù gì anh cũng chưa ăn coi như em nấu cho anh đi.” Trữ Dật Thần mỉm cười nói.

” A...vậy để em lấy thêm chén đĩa cho anh, đợi em một chút.” Nói xong cô lật đật chạy vào phòng bếp lấy thêm bộ chén đĩa cho anh.

Anh tắt điện thoại, đi đến bên cô phụ cô dọn bữa ăn.

Hôm nay, Trữ Dật Thần lại tiếp tục trốn việc để cùng Diệp Bối Bối đi chơi. Việc làm không đúng đắn của người nào đó đã khiến cho tất cả nhân viên trong tập đoàn Trữ Thần đứng ngồi không yên. Đầu mỗi người mỗi ý ” rốt cuộc tổng tài ngài ấy bị gì mà hôm qua lẫn hôm nay đều trốn việc “. Ngay cả cô thư kí bên cạnh anh cũng thấp thỏm không yên tổng giám đốc ngài ấy vì sao lại không tới công ti. Nom bộ dáng của các nhân viên và cô thư kí phó tổng giám đốc không khỏi ảo não suy nghĩ ” tên Thần khốn khiếp có phải hay không cậu trả đũa ông đây vì lúc trước bỏ cậu lại để đi chơi và bây giờ cậu trốn việc để lại đồng tài liệu đó cho ông không? ”

Diệp Bối Bối được Trữ Dật Thần đưa đi đến khu đất trống hôm qua chơi rất vui vẻ không khỏi reo hò thích thú là thích anh, khiến cho tâm trạng anh không khỏi vui vẻ quyết định nghỉ phép để đưa cô đi chơi và thực hiện kế hoạch theo đuổi cô của anh.

Một tuần sau đó quả như dự định Trữ Dật Thần anh không đến công ti trực tiếp đến dưới nhà Diệp Bối Bối đưa cô đi làm, đợi cô đến giờ ăn trưa lại đưa cô đi ăn rồi dẫn cô đi chơi. Khiến cho các di hàng xóm sống gần đó và bà chủ tiệm trong nơi cô đi làm không khỏi ngưỡng mộ và khen ngợi cô với anh đẹp đôi. Những lời đó không khỏi làm cô ngượng ngùng xấu hổ nhưng lại khiến cho anh vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6

Thấm thoát cũng đã ba tháng trôi qua, mối quan hệ của Diệp Bối Bối và Trữ Dật Thần đã tiến lên thêm một giai đoạn quen nhau. Sau hai tháng theo đuổi cô và tính kiên trì và độ mặt dày của anh về những bữa tối lên mạng tìm hiểu anh đã đã động được cô. Hiện tại đã tròn một tháng anh được nhận chức làm bạn trai cô.

Diệp Bối Bối sau khi đồng ý làm bạn gái của Trữ Dật Thần thì mọi chuyện đều yên lành trôi qua trong một tháng và hôm nay cô cùng với anh đã ở bên nhau tròn một tháng rồi. Cho dù là thời gian có thể ngắn hơn đi nhưng đối với cô nó thật là tuyệt vời, anh yêu thương cô mọi thứ đều nghe cô. Thậm chí là hay đưa cô đến những nơi cô thích ngày nọ đưa đón cô đi làm nhiều khi anh còn đậu xe ở đó đợi đến khi cô đi về kia. Vì lo sợ anh trễ nải công việc nên cô khuyên anh trở về đi làm nếu không có lẽ anh sẽ thật dính cô. Nghĩ đến anh cô lại cười tủm tỉm khuôn mặt hồng hồng nhìn thật đáng yêu. Bà chủ tiệm đi vào thấy cũng không khỏi treo ghẹo : ” Cháu nha, Bối Bối cùng với a Thần rất yêu nhau nha, nhưng cháu đó lo làm việc đi nếu không đi sẽ trừ lương con. ”

”A, di Phù con sẽ chăm chỉ chăm chỉ a. “Diệp Bối Bối nghe bà chủ tiệm nói đến trừ lương không khỏi hốt hoảng ríu rít nói rằng cô sẽ chăm chỉ, mặt cũng không tự chủ được đỏ ửng lên.

”Haha, đứa nhỏ này...ta chỉ đùa chút thôi, con cũng rất chăm chỉ rồi, à a Thần đến đón con rồi đi ra ngoài đi không cần để ý đến mấy lão già này, di không trừ lương con đâu. ” Bà Phù buồn cười nói, bà không ngờ ghẹo cô xú mặt cô cũng đỏ phản ứng cũng dữ dằn quá, cô bé này da mặt thật là mỏng quá đi.

”A...anh ấy đến à? Cháu được về sao? ” cô sùng sốt hỏi.

”Đứa nhỏ này, cháu không phải là quên mất rằng hôm nay cháu có hẹn với à Thần sao, thằng bé đã báo với di trước rồi nên hôm nay cháu có thể đi. ” Bà Phù nói, lòng cũng không khỏi vui mừng quả thật bà không nhìn lầm a Thần thực yêu Bối Bối.

”Cháu đương nhiên là không quên nhưng mà như vậy...”

”Cháu cứ đi đi, không thằng bé lại giận vì di ngược đãi cháu. ”

”Anh ấy nào dám...Vậy con đi trước. ” Diệp Bối Bối đỏ mặt chạy đi

Thấy cô vui như vậy bà chủ tiệm cũng vui mừng rồi, tuy bà là có con nhưng bà vẫn xem cô là con bà vậy đứa nhỏ này luôn khiến cho mọi người yêu thương.

Trên xe Trữ Dật Thần thấy dáng của cô gái nhỏ hối hả chạy về phía anh tay còn xách cái túi to ỉnh. Sợ cô mệt mới anh mở cửa bước xuống xe để phụ giúp cô. Kết quả khi vừa bước xuống xe vô số ánh mắt háo sắc của các chị em phụ nữ bắn về phía anh, thứ nhất do anh quá soái, thứ hai do chiếc siêu xe anh đậu bên đường đối diện tiệm bánh của cô đã chứng hai mươi phút nên đã rất chú ý đến chiếc xe anh nhưng đâu ai ngờ chủ nhân lại là một soái ca. Đám phụ nữ thì hò reo khi thấy trai đẹp hướng về phía mình (nhầm to rồi) cánh đàn ông thì không khỏi âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi có phải tên đàn ông này quá mức cao phú suất rồi không?

Nhưng suy diễn và sự mơ mộng của đám phụ nữ nọ hoàn toàn vỡ vụn khi thấy anh dừng trước mặt cô gái nhỏ nhắn và nhận lấy đồ trên tay cô nắm tay cô bước về phía chiếc xe. Rất nhiều người đàn ông vui mừng vì người đàn ông quá mức cao phú suất này đã có chủ rồi thì họ không cần lo đám phụ nữ kia không để ý đến họ rồi. Mặc kệ những ánh mắt đó Trữ Dật Thần nắm lấy tay Diệp Bối Bối vừa đi vừa hỏi : ” Bối Bối, sao em chậm chạp thế hử? Có phải hay không cô Phù không cho em ra? ”

”Anh nói bậy gì đó là di Phù cho em ra từ sớm vì em muốn giúp nên ở lại lâu chút nữa kia, nhưng tất nhiên em không hề quên hôm nay là ngày gì. Em còn đặc biệt vì anh làm món bánh ngọt anh đang cầm trên tay kia. ” Cô không khỏi bất mãn vì anh dám nghi ngờ di Phù vĩ đại của cô.

”Hửm...? ” Nghe cô giải thích rồi chứng minh mình không hề quên đi ngày hẹn khiến thấy rất buồn cười nhưng khi nghe cô nói câu kia lòng anh không khỏi cao hứng nâng tay lên nhìn vào túi đồ anh đang cầm quả nhiên bên trong có bánh và một món đồ được bao bọc kĩ càng.

”Lên xe trước đã, giờ em rất đói nha...” Cô chu chu môi làm nũng với anh.

”Ừ bé con ” Anh dịu dàng hôn lên trán cô rồi mở cửa phụ cho cô ngồi vào.

Anh cẩn thận đóng cửa để túi đồ ở sau xe hướng về phía tay lái bước lên lái xe đi. Trước tiên anh tất nhiên là phải để cho cô ăn no. Vì hôm nay anh muốn đi hẹn hò với cô anh đã hủy không ít cuộc hẹn và có cuộc họp lúc trưa nên không có đưa cô đi ăn và anh đoán thế nào cô cũng quá mê việc không ăn cơm trưa nên giờ mới đói đi. Diệp Bối Bối ngồi ở ghế phụ nhìn anh chăm chú lái xe môi cô không khỏi nhoeo miệng cười dịu dàng nói : ” Thần, em có phải hay không đang nằm mơ không? ”

”Sao em lại hỏi vậy? ” anh nghi ngờ hỏi nhưng vẫn không quay lại nhìn chăm chú lái xe.

”Ừm..., em có cảm giác như mơ vậy, được ở bên một người hoàn hảo như anh và yêu thương em thật sự như một giấc mơ, em cũng rất sợ khi em tỉnh lại giấc mơ này sẽ vỡ tan. ”

”Bé ngốc, em đang nói luyên thuyên gì vậy? Đây tất nhiên không phải là mơ cho dù là mơ anh cũng sẽ biến nó thành sự thật. Em đừng nói anh hoàn hảo con người không ai hoàn hảo cả em biết không. Anh yêu em và anh thương em là điều đương nhiên vì ông trời cho anh gặp được cô gái đáng yêu xinh đẹp như em. Đối với anh mà nói em là quan trọng nhất. Cho dù giấc mơ ấy vỡ tan nhưng em đừng lo, có anh ngay bên cạnh em đây, anh luôn ở đây sâu trong nơi này của tim em. Bối Bối, anh yêu em! “. Trữ Dật Thần nghiêm túc nói với cô cho dù anh không nhìn cô nói nhưng sâu trong mắt anh đầy thâm tình yêu thương lời nói đầy hứa hẹn dung túng.

Nghe được câu trả lời của anh lòng cô ngọt lịm, đối với cô thế là đủ cô không yêu cầu gì nhiều chỉ cần anh yêu thương cô là được. Cô chợt phát hiện ra đối với mối tình với Tiêu Minh Đông chỉ là cảm xúc của tuổi học trò nhưng bây giờ cô đã biết người cô thương nhất là ai yêu nhất là ai? Cô biết đối với anh cả hai đến bên nhau chưa là quá lâu cũng chưa là quá sớm nhưng cô hiểu rõ được cảm nhận của cô không bao giờ sai. Cô yêu anh và anh cũng thế chỉ cần bên anh là đủ. Cô mỉm cười, giọng nói chứa chan niềm hạnh phúc vô tận : ” Thần, em cũng yêu anh. ”

Nghe được lời bày tỏ của cô, trái tim Trữ Dật Thần không khỏi vui mừng, hạnh phúc anh dừng xe kéo cô lại bên mình trao cho cô nụ hôn dịu dàng triền miên. Nụ hôn kết thúc Diệp Bối Bối đỏ mặt im lặng quay sang nhìn khung cảnh ngoài đường, Trữ Dật Thần nở nụ cười đầy thỏa mãn tiếp tục lái xe hướng đến khu trung tâm thương mại nổi tiếng của gia đình đồng đảng anh mở. Bởi vì anh có nghe Hạ Dương kể nhà cậu ta mới khai trương cửa hàng ở thương mại rất ngon và cũng có đưa anh hai tấm vé ưu đãi đặc biệt nên hôm nay anh quyết định đến đó để cùng bảo bối anh thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phương Y Nhã Gây Sự

Chiếc xe Benz dừng trước cửa trung tâm thương mại Hạ Thị, Trữ Dật Thần mở cửa xe cho Diệp Bối Bối dặn dò : ” Bối Bối ngoan, đứng đợi anh, anh chạy xe vào kia liền đi ra. ”

” Vâng, em đã biết. ” cô gật đầu.

Trữ Dật Thần hài lòng nhìn cô, rồi lái xe xuống từng tầng hầm. Diệp Bối Bối nhìn theo bóng chiếc xe lao vút đi trong tầm mắt lòng không khỏi có một mảng ngọt ngào. Thần thật yêu cô ngay cả khi anh đi gởi xe cũng dặn dò cô một cách đầy yêu thương chăm sóc hoàn toàn khác với người kia. Cô là cô rất mong có người yêu cô toàn tâm toàn ý như vậy, có phải hay không kiếp trước cô làm rất nhiều rất nhiều việc tốt nên mới có thể gặp được anh hay không? Cô hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ riêng mình hoàn toàn không để ý đến anh đã trở lại.

Anh vốn đi khoảng chừng 10 phút mới trở lại nhưng vì lo cho cô gái nhỏ trong lòng mình đối và sẽ đau chân khi đứng đợi nên anh đã phóng xe thật nhanh , quăng cho bảo vệ tầm thẻ VIP để khỏi làm nghi thức rườm rà như những người khác để đảm bảo an toàn. Tịch tay lấy ở sau xe cái túi to sụp quay lại về bên cô. Kết quả khi anh vừa chạy tới liền thấy cô đứng híp mắt cười ngây ngô, anh đi đến bên cạnh cũng không phát hiện. Điều này thật khiến cho anh cảm thấy không vui. Rốt cuộc Bối Bối của anh nghĩ cái gì mà nhập tâm đến nỗi mà không thèm để ý đến anh. Người nào đó vì không muốn người yêu làm lỡ đã giờ thói xấu hôn trộm má cô. Hành động này khiến cho cô giật thót mình và mọi người xung quanh không khỏi quay lại nhìn cặp đôi yêu nhau say đắm này.

Đang suy nghĩ nhưng lại bị một nụ hôn trên má làm cho cô giật thót mình, quay lại thấy anh cười gian tà, Diệp Bối Bối phùng má tức giận nói : ” Bại hoại, em là đang suy nghĩ sao anh lại hôn trộm em? ”

” Em nghĩ gì mà không để ý đến anh? ” anh bùng bộ mặt đầy uy khuất nói ý là cô không quan tâm anh trước nên anh mới giành lại sự chú ý của cô lên người anh.

” Em là đang nghĩ đến anh ” Diệp Bối Bối cảm thấy buồn cười trước sự trẻ con của anh và cũng ngượng ngùng trả lời vấn đề của anh.

” Bối Bối, em thật là đáng yêu a! ” nghe cô nghĩ đến mình lòng anh không khỏi vui mừng ôm cô vào lòng ngực săn chắc của mình. Rồi lại hôn khẽ lên trán cô : ” mình vào thôi em. ”

” Vâng ” Cô cười híp mắt, nắm lấy tay anh đi vào cửa trung tâm.

Vì Diệp Bối Bối chưa hề đến trung tâm thương mại một lần nào nên hoàn toàn lu mờ mọi thứ ở đây, chỉ đi theo Trữ Dật Thần và nắm lấy bàn tay to ấm của anh. Vốn biết cô chưa từng vào nên anh không muốn cô mệt mỏi trực tiếp đi đến thang máy ăn xuống tầng hai. Trong thời gian chờ đợi anh và cô không nói với nhau một lời chỉ nhìn nhau cảm thụ sự ấm áp từ tay đối phương, khiến cho một số người xung quanh không khỏi ghen tỵ với họ, có một cô gái vốn dĩ muốn chằm chọc Diệp Bối Bối nhưng khi định mở miệng liền phát hiện bọn họ đã rời khỏi khi thang máy mở cửa. Cô nàng dậm dậm chân cắn môi không cam lòng nhìn đôi nam nữ tiếng vào trong nhà hàng mới khai trương.

Nói đến nhà hàng thì bụng Diệp Bối Bối thực rất muốn biểu tình, cô nhìn anh với ánh mắt đầy đáng thương ý bảo ” Thần em thật đói. ” Nhận được ánh mắt của cô anh dịu dàng xoa đầu cô bảo: ” hảo hảo đợi, rất nhanh sẽ tới, em nhìn xem chỉ cách chúng ta vài bước nữa thôi. ”

Nghe theo lời của anh, cô ráng bước thật nhanh cùng với anh đi đến trước cửa nhà hàng phong cách Tây Trung kết hợp nhìn trông thật xa hoa sang trọng. Trữ Dật Thần đưa hai vé ưu đãi cho tiếp tân ở quầy cửa hàng, vì có vé ưu đãi do bạn tốt cho tất nhiên anh với cô liền có thể đi vào bên trong do sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ. Đợi cô ngồi xuống anh mới lật quyển thực đơn xem vừa hỏi khẩu vị của cô vừa chọn món. Rốt cuộc anh và cô chọn hai món ăn truyền thống của người Trung Quốc, một món cay Tứ Xuyên, và một ít tráng miệng anh còn gọi thêm một bình trà thượng hạng với lí do bảo bối của anh thích uống trà. Nhân viên phục vụ rất nhanh liền ghi xong thực đơn và xoay bước đi nhưng lòng không khỏi cảm khái người đàn ông kia thật soái, ngay đến cậu là nam nhân cũng có chút rung động nhưng thật may kiểu rung động của cậu là sự ngưỡng mộ của phái nam.

Vì món ăn chưa được đưa lên nên cô mở miệng nói : ” Thần tí nữa anh ăn thử xem bánh em làm có được không? Vì biết anh không thích ăn ngọt nên em đã sử dụng loại đường dinh dưỡng vị không quá ngọt anh nếm thử có hợp khẩu vị không nhé. Còn nữa anh có thấy hộp quà kia không là em...tự mình dành dụm mua. ”

” Tặng anh ? ” Trữ Dật Thần không khỏi bất ngờ thế nhưng cô tặng quà cho anh chẳng phải là món quà anh muốn là cô làm một món bánh không quá ngọt cho anh ư? Như thế nào còn có quà khác.

” Um... ” cô khẽ gật đầu khuôn mặt cũng đỏ bừng lên vì ngượng.

Trữ Dật Thần không khỏi mừng rỡ vì bảo bối nhỏ của anh ấy thế lại cho anh bất ngờ, tí nữa anh nhất định sẽ tặng lại cô một món quà nhỏ. Nghĩ đến đây anh không tự chủ được nở nụ cười đầy yêu thương rồi nhẹ nhàng mở hộp quà ra, nhìn vào trong anh liền thấy một bộ viết hiệu cao cấp mà anh thường dùng và một cái kẹp cà vạt trong thật đẹp mắt. Anh không ngờ cô sẽ mua những thứ này cho anh, lòng anh tựa như có một ánh sáng nhẹ nhàng, một mảng ngọt ngào tận tâm can. Anh nhất định sẽ rất trân trọng món quà này.

Thấy anh nhìn chằm chằm vào hộp quà không trả lời Diệp Bối Bối cho là anh không thích giọng có chút buồn bã : ” Anh không thích sao? ”

” Không phải không thích mà là rất thích. Đồ của Bối Bối tặng sao anh có thể không thích được chứ? ” anh mỉm cười

” Hi, anh thích là tốt rồi ” cô cười tí mắt.

Trữ Dật Thần tỉnh mở miệng hỏi cô có thích gì không thì bị một tiếng nói oanh tạc phá vỡ không gian của hai người : ” Ô, là con sao Du Du, rốt cuộc mấy năm qua con ở đâu mà không về nhà, mẹ rất và chị con rất lo cho con đó. ”

” Bà không phải là mẹ tôi ” Sắc mặt Diệp Bối Bối nhất thời trở nên lạnh lẽo.

” Sao con lại nói vậy chứ? Vị này là ? ” Phuong Y Nhã vốn dĩ rất muốn mắng cô một trận vì sự vô lễ của cô đã chọc giận bà nhưng vì giữ thể diện bà giả vờ giả vạt quan tâm cô rồi vô tình thấy anh chàng đẹp trai này liền mở miệng hỏi.

” Bà không có quyền để biết anh ấy ” Diệp Bối Bối đanh mặt trừng mắt nhìn bà ta.

” Tổng Bối Du, mày nghĩ mày là ai mà lên tiếng kiêu đó với mẹ mày như vậy, nếu mày không phải là con gái tao, tao đã sớm giết chết mày ” giọng của một người đàn ông trung niên vang lên đầy giận dữ, khiến cho những người xung quanh quay lại nhìn.

Nghe được giọng người đàn ông này sắc mặt Diệp Bối Bối khẽ biến sắc mím môi không nói gì, ánh mắt có gì đó rất đau khổ dù cô có không thích người đàn bà kia đi chăng nữa ông ta cũng là cha cô – Tổng Thành cha của cô. Thấy sắc mặt cô gái nhỏ khẽ biến lại nghe những lời nói của người đàn ông trung niên và người đàn bà này là. Hai người họ một là cha của cô một là người đã hại chết mẹ cô và khiến cho bảo bối của anh uất ức. Sắc mặt anh khẽ trầm xuống hai tên chó chết tiệt thế nhưng dám phá hỏng buổi hẹn hò của anh và cô lại còn khiến cô uất ức. Đáng chết anh sẽ khiến họ trả giá thật đắt.

” Ông tên gì ? ” anh mở miệng một giọng nói uy nghiêm lấy lòng vang lên khiến cho tất cả những người xung quanh kinh hãi vì anh hoàn toàn biết không khí trong nhà hàng này xuống âm độ.

” Mày là ai mà xen vào chuyện của tao? ” Tổng Thành tức giận nói mặt dù đối với chàng trai trẻ trước mặt có chút nể sợ nhưng ông cũng không thích sự vô lễ của anh.

” Tôi là ai ông và người đàn bà này không cần biết. Giờ tôi chỉ cần biết tên ông và rút khỏi đây. ” Anh lạnh lùng ra lệnh, vốn dĩ ông ta không cần nói tên anh cũng nhớ rõ vì Bối Bối đã từng nói anh nghe. Người làm bảo bối anh tổn thương sao anh tất nhiên nhớ rõ để còn xử trí những người không biết thế nào là tư vị chết này.

” Thăng nhai ranh. ” Tổng Thành tức giận trước sự bất kính của anh, thăng ranh này mày nghĩ mày là ai tao là chủ tịch tập đoàn Tổng thị mày nghĩ mày có chút tiền là đập bẹp tao xuống được sao chỉ bằng mày ? Lòng ông căm tức rửa thăm tay cũng không tự chủ hướng về phía anh một quyền.

Vốn dĩ anh có thể tránh né được ông ta nhưng chỉ trong nháy mắt một thân hình nhỏ nhắn chắn trước mặt anh lãnh trọn cú đấm đó, ngay tức khắc anh thấy bóng dáng bé nhỏ ấy loạn choạng té ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiêu Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh Nổi Giận

Trữ Dật Thần thấy Diệp Bối Bối ngã xuống thì hốt hoảng chạy lại ôm cô, đau lòng nhìn một bên má trên khuôn mặt cô sưng vù, và nghe tiếng cô nói : ” Thần, em xin lỗi lại phải khiến anh đánh vào vụ rắc rối này. ”

Tổng Thành cũng không ngờ một quyền này của mình dành cho tiểu tử kia lại bị con gái chắn trước mặt, thấy con gái loạn choạng ngã xuống lòng ông không khỏi đau nhưng vẫn nín nhịn vì lỗi đều là mẹ nó gây ra nên không thể trách ông tàn nhẫn. Phuong Y Nhã nhìn con của con đàn bà đã chết Diệp Thiên Nhu bị đánh lòng không khỏi vui mừng cười khẩy, đáng đời mày dám hỗn láo với tao con nghiệt chủng.

Diệp Bối Bối vì lãnh trọn cú đấm đó đầu óc không khỏi choáng váng khó khăn nói xong câu với Trữ Dật Thần rồi lại quay sang bên Tổng Thành nói : ” một quyền này tôi nhận thay anh ấy, cũng coi như tôi với ông từ nay không còn liên quan gì với nhau, quản lí con đàn bà kia cho tốt đừng để tôi phải động thủ. ”

Nói xong câu kia bởi vì quá mức đau cô ngất đi trên vai anh. Thấy cô gái nhỏ của mình bị đã thương không chỉ vậy còn do chính cha ruột cô làm và anh cũng gián tiếp làm cô bị thế anh không khỏi đau lòng. Trong lòng cũng không khỏi tức giận đều tại người đàn bà này và con bà ta. Tốt lắm tốt lắm đã chạm vào ranh giới cuối cùng của anh, anh sẽ chơi từ từ cho đám người này biết chữ ” chết ” là viết như thế nào. Anh giận dữ rít lên : ” tôi cho ông và người đàn bà này 10 giây để biến khỏi mặt tôi. ”

” Cậu tưởng cậu là ai mà dám lên tiếng với phu nhân và ông chủ tôi như thế ” tiếng của một chàng trai vang lên cảnh cáo anh.

” Một ” Anh mặt kệ tên tép nhãi này cái tập đoàn còn con này cũng không đủ để anh nhét kê rằng vốn dĩ lúc trước anh hợp tác vì có nghe qua chủ tịch họ Tống tay trắng dựng nghiệp nên anh rất hưởng thụ điều này. Nhưng sau khi biết bảo bối nhà anh là con gái ông ta lại còn bị khi dễ anh đã rất không hài lòng, vì vậy anh từ sớm đã điều tra họ.

Tổng thành quả là người ngay thẳng một mực làm việc theo năng lực nhưng lại quá lỗ mãng và ngu muội chìm đắm trong sự lừa dối của người đàn bà trước mặt khiến bản chất ông có chút thay đổi. Còn người đàn bà này thì ham mê tiền bạc cùng với con gái bản tính như nhau và vốn dĩ con gái của bà ta không có quan hệ huyết thống với Tống Thành.

” Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu không rời khỏi, đừng trách ông chủ tôi vô tình. ” cậu thư kí lặp lại lần nữa khi nghe anh đếm.

” Hai ”

” Tôi nói rồi...”

” Ba ” anh không quan tâm cậu ta trực tiếp đếm.

” Tôi cảnh cáo...” lời vừa thốt ra liền nghe thấy tiếng.

” Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ” giọng này là giọng của một người phụ nữ trung niên lên tiếng. Nhìn người phụ nữ này rất đoan trang xinh đẹp kế bên bà là một người đàn ông trung niên mặt uy nghiêm gấp bội lần Tống Thành.

” Thừa chủ tịch, thừa phu nhân là bọn họ ạ, đáng lí là chàng trai kia và cô gái nằm ngất là đến đây dùng bữa nhưng bỗng người phụ nữ này xen ngang, nhưng tôi không hiểu gì nhưng sắc mặt cô gái kia có vẻ không tốt rồi người đàn ông này ra tay và kết quả...” cậu nhân viên run sợ lên tiếng.

” Được rồi cậu lui đi ” người đàn ông lên tiếng rồi cùng vợ quay sang để xử lí liền nhìn thấy khuôn mặt thân quen, cậu chàng kia không phải là Dật Thần sao còn cô gái kia là ai nhìn có vẻ rất tức giận xem ra hai người này không biết trời đất chạm vào vảy ngược của anh đã vậy còn dám lên tiếng cảnh cáo. Thấy tình hình không ổn bà Hạ lời kéo chồng qua để làm cho vụ việc không lớn thêm. Ông Hạ cũng gật đầu đồng ý, đi đến bên đó và lên tiếng : ” Có chuyện gì? Quý ông và quý phu nhân có gì bất mãn cũng đừng nên động tay động chân đã thương người ” ông uy nghiêm nói rồi quay sang bên Trữ Dật Thần lên tiếng nhưng giọng đã dịu đi vài phần ” Thần, cháu không nên nóng giận, hiện giờ quan trọng nhất là đưa cô bé này đi nghỉ ngơi.”

Quả nhiên khi nghe thấy tiếng nói của ông Hạ Tư Vĩ, con giận anh cũng nguôi đi vài phần chỉ còn lại sự đau lòng, lo lắng với cô gái trước mặt. Anh chậm rãi nói : ” Vâng, chú Hạ, cháu xin phép.” Anh đứng lên bế cô trên tay liếc mắt nhìn người này thêm một lần, tốt tốt anh đã ghi nhớ kĩ khuôn mặt từng người, nếu không phải nể mặt chú Hạ, hôm nay sẽ là ngày kết thúc của Tống Thị. Ném cho tên thư kí ánh mắt đầy cảnh cáo rồi anh ung dung ôm cô gái nhỏ bước đi khiến cho nhiều người sợ hãi sự đáng sợ của anh hay là khiến cho nhiều cô gái ghen tỵ với cô gái nhỏ đang được anh bế trên tay.

Tống Thành và Phương Y Nhã có chút bất ngờ khi cậu chàng trẻ kia lại biết chủ tịch Hạ thị, ông cảm thấy có chút bất ngờ nếu như chủ tịch Hạ thị đích thân ra giải quyết ông cũng nên thôi. Ông không có cái gan nào mà chọc vô Hạ thị, cho dù ông dám nhận định rằng Tống thị của ông vừa mở miệng thì sẽ có rất nhiều người sợ hãi, kinh hoàng nhưng ông không dám nhận mình là nhất vì Tống thị ông so với tập đoàn, Trữ Thần, Hạ thị, Diệp Lang...hoàn toàn chỉ là hạng tép riu, ông có phần câu nệ nói : ” thật thất lễ khi đã làm phiền chủ tịch Hạ. ”

” Không việc gì, phiền tôi thì không phiền nhưng đừng chạm vào vảy ngược của thằng bé nếu không hậu quả khó lường, hôm nay tôi có thể đỡ cho ông nhưng sau này đừng mơ tưởng! ” Hạ Tư Vĩ lạnh lùng lên tiếng, ông có thể khẳng định anh chỉ nể mặt ông nên mới buông tha, chứ nhìn xem hiện tượng vừa này thằng thông lo lắng cho cô bé kia ông nhìn liền hiểu. Ông không phải chưa làm việc này, nhớ trước kia vợ yêu ông bị khi dễ kết quả cả đám người kia đều gánh hậu quả bi thảm. Đối với ông chuyện này không lớn nhưng lần này ông ra tay giúp đỡ vì vợ yêu nếu mà không có bà bên cạnh, chỉ sợ ông đã không thêm giải quyết. Hai người này trước mặt ông đã quá quen, chủ tịch Tống thị, phu nhân chủ tịch Tống thị. Đối với Tống Thành ông không thù oán nhưng có chút thất phục tài lập nghiệp của ông nhưng chỉ tiết phu nhân của ông ta quá mức lừng lợ nếu lúc trước ông không tinh táo có lẽ bây giờ đã mất đi vợ yêu.

Tống Thành nghe lời của Hạ Tư Vĩ, nhất thời khó hiểu. Thằng nhóc đó rốt cuộc là địa vị như thế nào? Nghi ngờ trong lòng nhưng ông cũng không hỏi thẳng chỉ xin lỗi người đàn ông trước mặt cùng vợ rời đi. Phương Y Nhã khi rời đi đầu không khỏi ngoái lại ghen tỵ nhìn phu nhân Hạ thị. Nếu như lúc trước con đàn bà này không bước đến bà đã thành công ngồi trên chiếc ghế phu nhân chủ tịch Hạ thị tối cao này. Lòng bất mãn, tức giận lần này bà quyết định dùng con gái quyền rũ con nhà này để được làm thông gia nhà này.

Nói đến Trữ Dật Thần sau khi rời đi anh liền đưa Diệp Bối Bối trở về căn hộ mình gọi điện cho bác sĩ nhà anh đến xem xem cô có bị gì đáng lo ngại không. Nếu có anh sẽ lật đổ Tống thị, anh nói được làm được. Đằng Từ Minh nhận được cú điện thoại của bạn tốt kiểm ông chủ nhà mình có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng mau chóng đi đến địa điểm cậu ta dặn, nghe giọng tên tiểu tử đó có vẻ rất sốt ruột.

Đến nơi Đằng Từ Minh có chút bất ngờ nhướng mày thăm nghĩ ” nó đến đây làm gì? ” dù có nghi ngờ bao nhiêu anh cũng trong lòng đi lên tầng hai mươi của toà nhà bước đến trước cửa căn hộ anh, ấn chuông. Chưa đầy một phút cửa liền bật mở, khuôn mặt đầy lo lắng của Trữ Dật Thần gấp gáp vang lên : ” Đằng, mau vào trong xem cô ấy như thế nào? ”

Nghe bạn tốt nói Đăng Từ Minh có chút mộng lung, cô ấy? Cô ấy nào? Nhưng anh chưa kịp định thần thì đã bị người ta kéo vào cửa phòng, anh thoáng nhìn thấy một cô gái nhỏ đang nằm trên đó anh liền thoáng hiểu ” Muốn tớ khám cho cô ấy? ”

” Phải, mau mau xem xem cô ấy thế nào ? ” Trữ Dật Thần lo lắng trả lời.

Nhìn bạn tốt lo lắng nhìn cô gái trên giường nhất định tiểu tử này đã yêu cô bé này rồi nhìn ánh mắt nó mà xem liền thấy. Tên tiểu tử chết tiệt thế nhưng dám giấu chị dâu tương lai của cậu đi. Mà nhìn mặt chị dâu dường như mới vừa bị đánh anh không khỏi nghi ngờ nhưng vẫn bước đến khám cho cô. Nghe nhịp tim ổn định cũng không có sốt anh đúc kết : ” cô ấy không có việc gì, có lẽ là do thiếu ngủ và cú đánh mạnh kia làm cho choáng váng mà ngất đi. Không việc gì đâu, không cần lo lắng cô ấy ngủ chút liền tỉnh lại thôi, để tớ cho cậu ít thuốc tiêu sưng ”

Nghe được lời bạn tốt nói, Trữ Dật Thần thở phào nhẹ nhõm thật may là bảo bối anh không việc gì. Nhận lấy chai thuốc từ bạn tốt anh nhẹ nhàng sát thuốc cho cô rồi đắp chăn cho cô ngủ. Hôn nhẹ lên trán cô anh cùng bạn tốt bước ra ngoài.

” Cậu yêu cô gái đó? ” Đăng Từ Minh nghi ngờ hỏi.

” Phải. ”

” Chuyện từ khi nào, hai người qua lại đã bao lâu? Bác gái cùng Dương biết chưa? ”

” Hẹn hò với nhau đã một tháng, mẹ tớ chưa biết, Dương đã biết nhưng chưa gặp cô ấy. ”

” Đấy giấu chị dâu thế này ư? Nếu không hôm nay không gọi tớ đến cậu sẽ giấu nghẹn đi? ”

” Cũng không hẳn, tớ muốn đợi đến thời cơ thích hợp giới thiệu với mẹ và các cậu rồi cầu hôn cô ấy. ”

” Gì!? Cậu muốn kết hôn cùng cô ấy ” nghe bạn tốt nói Đăng Từ Minh giật bắn lên.

” Ừ, cùng cô ấy đi hết cả đời. ” ánh mắt anh trở nên yêu thương thâm tình.

Ôi nom bộ dạng của anh, Đăng Từ Minh cho là mất anh, tai anh có vấn đề. Tự nhéo mình một cái, con mẹ nó thật đau. Vậy là không phải mơ? Anh hỏi tiếp : ” Cùng cô ấy cậu chắc chứ ? ”

” Tất nhiên, cô ấy sẽ không như các cô tiểu thư đông đánh khác đâu? So với bọn họ cô ấy tốt hơn nhiều. ” anh mở miệng giải đáp vấn đề khó hiểu trong ánh mắt bạn tốt.

” Ân vậy thì tốt. ” nếu cô ấy không phải thì tốt rồi Đăng Từ Minh rất sợ bạn tốt bị lợi dụng như chính mình lúc trước, anh không cần lời bạn tốt cũng có thể nhìn ra cô gái này khác với các cô kia cho nên anh mới không cảm thấy ghét. Nếu anh nhận định như vậy và bạn tốt cũng nói thế, anh thật lòng chúc phúc bạn tốt cầu mong cậu ta không bị bi kịch như anh. Lòng anh cũng khẽ thừa nhận cô gái này là chị dâu mình.

Phát hiện không còn việc gì để nói, cả hai người cùng im lặng chờ đợi Diệp Bối Bối tỉnh lại nên nhất thời phòng khách im lặng cho đến khi cửa căn hộ của Trữ Dật Thần bị đập mở bật ra, anh còn nhìn thấy dáng mẹ vĩ đại của mình còn có em gái, Hạ Dương chủ nhân cuộc đập kia và chú Hạ cô Hạ bên ngoài, có cả mẹ của Đăng cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người Nhà Của Anh

Hạ Dương vừa cước một cú văng cửa, thì đồng thời người phụ nữ sau anh và cô gái nhỏ mà anh thâm thương đã vội vã đi vào trong. Mặc Y Y cùng con gái ở nhà trò chuyện thì nhận được điện thoại của người bạn già nói rằng con trai bà ở nhà hàng mới khai trương bọn họ ăn cơm cùng một cô gái nhỏ và khi có chuyện xảy ra không rõ bị như nào mà có người đàn ông kia đã thương mà ngắt xiu, lại nghe bạn già bảo con trai bà rất giận dữ thì lòng bà không khỏi ngỡ ngàng con trai bà thế nhưng. Không kiềm được xúc động bà kêu con gái gọi cho Hạ Dương hỏi rốt cuộc bà nghe được là : ” Theo con biết 3 tháng trước cậu ấy bảo có thích một cô gái nhưng con chưa gặp cô ấy nên không rõ lắm ”

Xác định rõ sự việc bà cùng con gái với bạn già vội vã đến căn hộ riêng con trai hỏi rõ vấn đề. Quả nhiên con trai bà ở đây, bà cầm lấy tay Trữ Dật Thần hỏi : ” A Thần, mẹ nghe nói anh dẫn con gái đi ăn, còn nghe Dương từ nói con từng thích một người có phải hay không con vừa ý cô nàng nào mà mẹ giới thiệu không? Là tiểu thư nhà nào? Đã quen bao lâu? ”

” Anh trai, anh thật không nghĩa khí, anh hẹn hò với chị dâu tương lai mà không thèm đưa về cho em và mẹ xem mặt rốt cuộc chị ấy là tiểu thư nhà nào? Và việc gì chị ấy bị đánh ? ” lần này giọng một cô gái chen ngang.

” Mẹ, Dật Nhu, hai người có thôi đi hay không, hai người hỏi một lúc nhiều như vậy thì con trả lời như thế nào? ” Trữ Dật Thần nhướn mày.

” Được, mẹ cùng em con liền im lặng giờ hãy nói cho mẹ nghe ” Mạc Y Y đề nén kích động xuống. Bà cũng cảm thấy vừa rồi quá làm khó con trai.

” Nhưng mà mẹ, anh ấy...” cô gái nũng nịu với mẹ mình.

” Trữ Dật Nhu em bây giờ là con nít lên ba à, mau mau mời cô chú Hạ vào ngồi và em cũng ngồi đi. ” Trữ Dật Thần nghiêm mặt nói

” Mẹ...” Trữ Dật Nhu lại lần nữa uất ức nhìn Mạc Y Y.

” Thôi đi cô nương nghe lời anh con ” Mạc Y Y buồn cười điểm nhẹ trên đầu cô nói.

” Đáng ghét ” Trữ Dật Nhu bắt mồm bấu môi, nhưng vẫn mời ông bà Hạ và Hạ Dương vào nhà cùng ngồi.

Đợi tất cả mọi người yên vị, Trữ Dật Thần mới chậm rãi lên tiếng ” Đúng thật là con có đưa một cô gái đến nhà hàng của cô Hạ và chú Hạ như lời hai cô chú nói. Cũng như Dương tử nói con thích một cô gái hoàn toàn là sự thật. Cô gái kia cùng cô gái con thích là cùng một người. Cô ấy cũng không phải là tiểu thư mà mẹ giới thiệu cho con, những tiểu thư đó so với cô ấy quả thật rất đồng đẳng và chua ngoa nhiều. Cô ấy cũng không phải tiểu thư nhà họ nào nhưng con chỉ biết cha cô ấy là Tổng Thành người đàn ông ban nãy đã đánh cô ấy. ”

” Tổng Thành không phải có con gái là Tổng Phương Nhã sao ? Lẽ nào cô bé này là con riêng ? ” Hạ Dương kinh ngạc hỏi đồng thời cũng nhóm lên sự hoài nghi của mọi người.

” Không phải, cô ấy mới chính là con của ông ta, Tổng Phương Nhã vốn dĩ cùng ông ta không có quan hệ huyết thống. ”

” Vậy tại sao...”

” Vì người đàn bà tên Phương Y Nhã kia chia rẽ gia đình họ để được ngồi lên vị trí phu nhân chủ tịch tổng thị. ” Anh giải thích

” Quả nhiên cô ta có tham vọng nếu năm đó không phải tôi tình tảo tin tưởng Kiều thì hậu quả khó lường. ” Hạ Tư Vĩ trầm mặt nói.

” Phải bởi vì Tổng Thành ngu muội đã bị người đàn bà kia dụ dỗ còn tổn hại đến mẹ và cô ấy. ” Trữ Dật Thần vừa nói tay cũng nắm thành quyền.

” Thế sự việc hôm nay là như thế nào? Mẹ cô bé đâu ? ” Mạc Y Y hỏi.

” Mẹ cô ấy đã qua đời, hôm nay con cùng cô ấy đi ăn nhưng người đàn bà kia chợt xuất hiện miệng thì nói ngọt mắt thì không khỏi khinh bỉ nhìn cô ấy. Và sau đó chính là người đàn ông kia xuất hiện. ”

” Vậy cháu/con/anh/cậu có biết mẹ của cô bé/cô ấy/ chị ấy là ai không ? ” tất cả mọi người cùng hỏi anh.

” Biết, mẹ cô ấy chính là con gái của gia tộc Diệp Lang tên bà ấy là Diệp Thiên Nhu. ” Anh trả lời vì khi nghe cô kể anh cũng đã điều tra thân thế cô nên biết rất rõ.

” Vậy cô bé là cháu cưng của họ rồi làm thế nào con bé không đi gặp người thân. ” Lê Từ Kiều lên tiếng.

” Có đi, nhưng người đàn bà kia tìm cách ám sát cô ấy nên cô ấy ở ẩn không ngờ hôm nay lại...”

Tất cả mọi người im lặng nghe Trữ Dật Thần kể, lòng cũng không khỏi kinh hoàng và rất thương cảm cho Diệp Bối Bối. Mạc Y Y vốn dĩ lòng thương người rất cao nghe con trai kể cô về gia thế cô bé như vậy lại còn là cô bé hiếu thuận ngoan ngoãn trong lòng liền nhận định cô bé nhất định sẽ là con dâu bà. Hạ Tư Vĩ, Lê Từ Kiều, Hạ Dương, Đằng Từ Minh cùng Trữ Dật Nhu không khỏi trầm mặt Phương Y Nhã cùng con cô ta quả thật độc ác nhất thời cùng nhau xem Tổng thị là địch thù, lòng thương cảm, yêu mến đối với Diệp Bối Bối liên tục tăng cao. Mọi người gật gù Trữ Dật Thần gặp được cô gái tốt.

Không gian trầm lặng của mọi người trong phòng khách vô tình bị xé tan bởi tiếng mở cửa nhất thời mọi người liền quay lại nhìn đều thấy bóng dáng bé nhỏ của một cô gái rất đáng yêu mặc dù một bên má hơi sưng lên.

Diệp Bối Bối lơ mơ tỉnh dậy, đầu vẫn còn hơi choáng nhưng vì đói bụng cô mới mò ra ngoài phòng không hề để ý có rất nhiều người trực tiếp nói : ” Thần, em thật đói, đói đến nỗi không ngủ được. ”

” A, Bối Bối anh xin lỗi anh quên mất. ” nghe cô nói anh nhất thời áy náy lo trò chuyện với mọi người mà anh quên bèn rằng cô chưa ăn.

” Thằng nhóc này, con không lo kỹ cho cháu dâu của mẹ thế hử, mau qua đưa con bé ngồi xuống, mẹ vào xem trong bếp có gì để nấu không đã. ” dứt lời Mạc Y Y đứng dậy hướng đến phòng bếp mà đi.

Diệp Bối Bối chợt nghe thấy tiếng người liền mở mắt ra, trước mặt bản thân có một đám người nhất thời nhìn cô chằm chằm. Cô nhất thời đỏ mặt xấu hổ che mặt, Trữ Dật Thần thấy hành động đáng yêu của cô rong lòng không khỏi yêu thương, cười cười bước lại bên cô che chắn để cô khỏi phải ngại ngùng.

Nhưng hành động này của anh nói là bảo vệ cô để mọi người khỏi khiến cho cô gái nhỏ trong lòng hết ngại ngùng này lại càng châm lửa cho họ châm

chọc. Trữ Dật Nhu thấy anh trai che chở chị dâu nhỏ trong lòng cười gian tà lên tiếng treo ghẹo :” Ai nha, anh trai à anh trai, sao em chưa bao giờ thấy anh yêu thương em như vậy nha. ”

” Nếu hần không yêu, liền để anh yêu. ” Hạ Dương lên tiếng.

” Dương tử thôi tha ai cần anh yêu. ” Trữ Dật Nhu đỏ mặt quát.

” Ha ha ” Trữ Dật Thần cười to rồi ôm cô cúi đầu nói nhỏ bên tai cô :” Bối Bối, em đừng sợ họ đều là người nhà anh. ”

Một lời nói của anh liền khiến cho Diệp Bối Bối ngưng ngưng tim đập loạn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Nghe Trữ Dật Thần nói vậy , đầu Diệp Bối Bối rối như tơ vò, ý anh là đưa cô ra mắt người nhà anh sao? Cô cảm thấy thật khản trương cũng cảm thấy thật vui vẻ. Nhìn đôi trai gái trước cửa phòng ôm nhau thân mật Hạ Tư Vĩ lên tiếng :” A Thần, nên đưa cô bé đến đây giới thiệu chút nha. ”

” Ân” anh đáp lời nhẹ nhàng ôm cô đến phía ghế sofa nhỏ giọng nói với cô ” Bối Bối mau ngồi xuống đi họ rất thân thiện. ”

Nghe lời anh Diệp Bối Bối ngoan ngoãn ngồi xuống miệng lắp bắp :” chào cô chú, chào anh chị ”

” Ấy ấy, chị dâu đừng gọi em là chị nha em chỉ vừa năm nhất thôi. A đúng rồi em là Trữ Dật Nhu em gái của Dật Thần ca ca. ” Trữ Dật Nhu vui vẻ lên tiếng.

” Chào em, anh là Hạ Dương bạn tốt kiêm đồng nghiệp của chồng em, còn đây là cha mẹ anh. Còn thẳng đơ ngồi đối diện em là Đăng Từ Minh bác sĩ riêng của chồng em kiêm bạn tốt em có thể không để ý đến nó. ” Hạ Dương giới thiệu

” Này, thẳng Dương chết tiệt, hôm nay ngứa mồm phòng? Có tin ông đây cho mày liều thuốc rồi ném vào trại tâm thần hay không. ” Đăng Từ Minh trừng mắt nhìn Hạ Dương thâm rùa.

” Phì... ” Nhìn cách nói chuyện của họ thật hài hước nha. Diệp Bối Bối nhin không được liền cười phì một tiếng nhưng đối với từ ” chồng em ” kia của anh Dương kia cũng quá.

” Thấy chưa tên chết tiệt, tại cậu bốn gia gia liền mất mặt. ” Đăng Từ Minh bắt mẫn.

” Ha ha ” nghe đến đây Diệp Bối Bối quả thật nhin cười không nổi nữa ôm chầm lấy Trữ Dật Thần mà cười dữ dội. Việc làm này của cô thật khiến cho vị bác sĩ nào đó rất muốn chui xuống đất để bớt xấu hổ, lòng thâm nghĩ ” vợ bạn tốt ít ra em cho anh chút thể diện chứ làm thế nào mà em cười như vậy ? ”

Nhìn thấy bảo bối trong lòng vui vẻ Trữ Dật Thần cũng phì cười nhất thời không khí trong nhà vui tươi lên hẳn. Trữ Dật Nhu nhìn anh trai như vậy cũng thật ngưỡng mộ chị dâu cô cũng thật muốn như vậy a. Nhưng hiện tại chân mệnh thiên tử cô nơi nào?! Cô không cam lòng nhìn anh trai cứ chiếm giữ chị dâu nên đã giờ thủ đoạn làm nũng lấy sự đồng tình từ chị dâu và thành công tách họ ra dưới sự bất lực của mọi người với hành động trẻ con này của cô.

Trữ Dật Nhu lôi kéo được Diệp Bối Bối liền không ngừng trò chuyện với cô. Kết quả hai cô nàng cùng tuổi đều năm nhất liền đối xứng hô và cũng rất hợp nhau. Nhất thời liền làm lơ mọi người điều này thật khiến cho Hạ Dương và Trữ Dật Thần rất không vui. Nhìn hai người bạn tốt bí xì mặt mày Đăng Từ Minh rõ ràng vui vẻ ra mặt cười một trận rõ to.

Thấy bọn trẻ vui vẻ Hạ Tư Vĩ cùng Lê Từ Kiều cũng thật hài lòng ít ra cô bé này thật ngoan ngoãn dù là nói chuyện với người đồng trang lứa sẽ dễ hơn nhưng họ cũng không nghĩ rằng thế nhưng cô bé cứ không mấy phút lại hỏi thăm họ. Từ trong phòng bếp cảm thức ăn đi ra Mạc Y Y vui vẻ cười :” Có chuyện gì vui vậy nói cho mẹ góp vui nào ? ”

” Y Y, bà nha thật may mắn đó, Bối Bối thật ngoan nha tôi rất thích bé đó ai nha ước gì tôi có con dâu như vậy a ” Lê Từ Kiều ngưỡng mộ nói.

” Ha ha, mẹ đừng lo lắng con sẽ có một cô con dâu thật ngoan và xinh đẹp. ” Hạ Dương cười nói.

” Thôi nào, Bối Bối chắc đã thật đói đi, mọi người cùng phụ tôi dọn cơm để ăn mừng nào, tôi thực không đành lòng để con dâu tôi bị bỏ đói nha. ” Mạc Y Y cười

” Đúng nha đúng nha, mẹ là đúng nhất con cùng Bối Bối đã thật đói a ” Với việc mẹ săn sóc người khác Trữ Dật Nhu hoàn toàn không ghen tị vì cô rất

thích Bối Bối chị dâu tương lai cô với lại cô cũng hiểu Bối Bối rất thích được người quan tâm nha. Nên cô không so đo hay ghen tị vì với cô đồ kị sẽ khiến mọi thứ trở thành xấu xí nha phải thật vui vẻ mọi thứ mới đẹp lên được.

”Ừ ừ dọn cơm đi” Mặc Y Y cùng tất cả mọi người vui vẻ dọn cơm trò chuyện rôm rã trong bữa ăn đêm đó.

Sau khi mọi người rời đi chỉ còn lại Diệp Bối Bối và Trữ Dật Thần, cô ngồi trong lòng anh cảm động nói : ” Thần, cảm ơn anh ”

” Ngốc, anh đã làm gì cho em mà cảm ơn ”

” Ừm, cảm ơn anh cho em một cuộc sống vui vẻ, cho em có người bạn chân thật. Thần em yêu anh. ” Cô nhìn anh nói rồi chủ động hôn anh.

Bị hành động của cô làm cho bất ngờ nhưng anh rất nhanh chóng chuyển chủ động thành bị động. Mỗi anh cùng mỗi cô cứ như vậy tìm đến nhau lưỡi anh cũng khẽ cạy mỗi cô ra tìm đến chiếc lưỡi nhỏ xinh cùng nhau dây dưa triền miên. Tựa như một thể kỉ trời qua, anh buồn mỗi cô ra giọng khàn khàn : ” Ừm, thật ngọt nha. ”

Biết anh đang trêu chọc mình Diệp Bối Bối ngại ngần nghĩ lại nãy cô thật bạo gan mới dám hôn anh. Thật là xấu hổ quá đi cơ. Nhưng cô chợt nhớ điều gì đó mà Dật Nhu nói với cô liền mở miệng hỏi : ” Thần, em muốn đi học. ”

” Đi học? ”

” Vâng, em muốn học cùng với Dật Nhu, học cùng trường đại học với cô ấy. ” cô kiên quyết nhìn anh.

” Em muốn đi thi cứ đi làm thế nào lại cùng anh nói hửm? ”

” Nhưng là em muốn anh giúp em lo học phí, em. .em muốn dựa dẫm vào anh hơn. ” cô đỏ mặt nói.

” Ừ, ngày mai anh liền lo hồ sơ nhập học cho em sắp xếp cho em cùng Dật Nhu cùng lớp. ” Anh vui vẻ nhận lời, chỉ một câu nói của cô khiến cho lòng anh thật vui vẻ. Cô thật đáng yêu quá anh sau này chắc không thể ngừng yêu cô rồi.

” Thần, anh thật tốt. ” cô ôm chầm lấy anh

” Bé ngốc, không tốt với em thì anh tốt với ai? ” anh ôn nhu nói cũng rất hưởng thụ cái ôm của cô. Cô thật mềm mại nha.

” Ừm, Thần em buồn ngủ, đêm nay ôm em ngủ đi em sợ gặp ác mộng. ”

” Ừ ”

Không nói lời nào, Trữ Dật Thần ôm cô vào trong phòng đặt cô lên trên giường chính mình cũng đi lên nhẹ nhàng ôm cô đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đi Dạo. Rung Động Lòng Người

Sáng hôm sau, Diệp Bối Bối nâng nhẹ mi mắt nhìn thì phát hiện bên cạnh mình trống rỗng chẳng trách cô cảm thấy có chút trống vắng. Cô biết anh đã đi làm nên cũng tự giác đứng dậy vào phòng tắm, tắm rửa một chút lại đánh răng rửa mặt suy nghĩ. Chẳng biết từ lúc nào cô có thói quen ôm anh ngủ, có lẽ là từ lúc anh bảo cô dọn sang căn hộ anh ở. Vì Trữ Dật Thần anh cực kì không an tâm bảo bối nhỏ của mình sống ở nơi ấy ờ vì một thân một mình sống ở đó lỡ như chẳng may có chuyện gì thì anh phải làm sao nên anh đã kêu cô chuyển qua sống chung với anh. Ban đầu cô ngượng ngùng không thôi nhưng giờ đã, có khi cô còn cho rằng mình với anh đã kết hôn.

Lắc đầu cô cười bản thân làm gì mà nhanh như vậy chứ ít ra phải đợi thật lâu mới kết hôn kia cô còn trẻ mà anh cũng đâu phải già lắm đâu chỉ hơn cô có sáu tuổi chứ mấy. Cô bước ra khỏi phòng hướng đến phòng bếp uống một chút nước rồi chuẩn bị đi xuống ăn sáng, thì thấy trên cửa tủ lạnh có tờ giấy nhỏ. Cô gỡ xuống nhìn liền mỉm cười, anh vẫn luôn lo cho cô : ” Bối Bối, nhìn thấy em ngủ thật ngon nên anh không gọi em thức. Nhưng nếu khi nào em thức cảm thấy đói thì liền gọi anh, anh lập tức đi mua thức ăn cho em ăn. Nếu em cảm thấy nhàm chán thì gọi điện thoại cho Dật Nhu hôm nay con bé không cần phải đi học. Thần! ”

Diệp Bối Bối tất nhiên chọn phương án hai bây giờ tất nhiên đang làm việc nên cô không quấy rầy anh phải mua thức ăn cho cô. Cô đi cùng với Dật Nhu thì tốt hơn. Giờ chỉ mới hơn chín giờ nên cô nghĩ Dật Nhu có thể vẫn chưa ăn sáng đi, ngấm nghĩ một lúc lấy điện thoại tìm số Dật Nhu mà gọi.

” Uy, Dật Nhu a, cậu đã ăn sáng chưa ”

【 A, Bối Bối hả, vẫn chưa ăn, bắt quá tớ chuẩn bị ăn. 】

” Ân, nếu chưa ăn liền cùng tớ ra ngoài ăn đi, rồi đi dạo một chút. ”

【 Chú ý tốt, tớ nói với mẹ một tiếng, cậu liền xuống dưới lầu đợi tớ lập tức đến. 】

” Ân tốt, lát gặp ”

【 Ừ, lát gặp. 】

Cúp điện thoại, Diệp Bối Bối liền bước ra cửa khoá cửa lại, bước đến thang lầu đi xuống theo cô nghĩ sáng sớm đi thang lầu là tốt nhất. Ra đến cổng căn hộ đứng chưa đầy bao lâu liền thấy Trữ Dật Nhu chạy đến, cô vẫy vẫy tay chào.

” Tiểu Nhu, tớ ở đây ”

” A, cậu đứng đợi có lâu không ? ”

” Vừa đúng lúc xuống liền thấy cậu đi ” cô lắc đầu.

” Tốt, vậy chúng ta đi. ”

Cô cùng Trữ Dật Nhu quả nhiên rất hợp cả hai đều rất thích ăn điểm tâm ở nhà hàng Hương Gia. Đều rất thích đi dạo, nghe nhạc, ngắm cảnh nói chung hai người sinh ra là để làm bạn tốt, hay chị em. Ăn một bụng thật no cô liền bị Trữ Dật Nhu kéo đến trung thương mại của Hạ thị để thực hiện mục đích đi dạo và mua sắm. Diệp Bối Bối cũng từng là thiên kim nên thật thích nhưng chỉ là vì cô không muốn đánh đáng đến nhà họ Tống kia nên đã tự làm cho mình thật xấu.

Hôm nay có cơ hội đi mua sắm tất nhiên cô sẽ sắm cho mình thật nhiều đồ tốt lâu lâu cũng sẽ diện thật đẹp đi chơi với anh nhì. Cô cười híp mí hoàn toàn không để ý đến tiếng gọi của Dật Nhu gọi.

” Bối Bối ”

” ... ”

” Bối Bối! ”

” A cậu gọi tớ có gì sao ? ”

” Cậu đấy tớ gọi cậu này giờ không nghe, đang suy nghĩ gì vậy ? A không phải là cậu đang nhớ anh tớ đi. ”

” Cậu. . . ” Bị nói trúng tim đen cô nhất thời đỏ mặt.

” Ha ha vậy là tớ nói đúng, nếu nhớ anh tớ cậu liền gọi cho anh ấy đi. ” Trữ Dật Nhu cười cười.

” Vậy làm sao được, anh ấy đang làm việc. ”

” Cũng không có ảnh hưởng, nếu là cậu gọi nhất định là không sao. ”

” Nhưng... ”

” Không nhưng nhì gì cả. ” Vừa dứt lời, Trữ Dật Nhu liền giật lấy điện thoại cô ấn số anh trai mình mà gọi đi.

Lúc này ở phòng họp, Trữ Dật Thần tâm tình rất không tốt vì các ông sếp kia tuyển chọn nhân viên bất chính vậy. Nếu như hôm nay không phải lúc này anh muốn ra ngoài gọi điện cho Bối Bối thì sẽ không nghe cô nàng kia nói chuyện. Điều này thật khiến anh không vừa lòng xem ra anh cần duyệt lại cả công ti rồi. Và anh cũng rất tức giận vì hôm nay lại có người thế nhưng dám làm mất dự án khu đất trống kia mà anh mua lại để xây dựng khu vui chơi cho bảo bối của anh.

Hiện tại cả căn phòng họp đều rất căng thẳng và sợ hãi chỉ cần dám xảy ra chút sơ suất liền có thể xách cái mông đi về nhà. Thư kí Dư đứng sau lưng anh cũng không khỏi nhủ mảy nghĩ chỉ là cái dự án khu đất trống anh xây để cho nhân viên công ti nghỉ ngơi rồi mà làm thế nào anh lại tức giận như vậy. Cô nhớ rằng đối với anh mà nói dự án này thật không quan trọng làm thế nào bây giờ lại như vậy. Cô rất thắc mắc cô vốn hiểu anh nhất mà.(Lừa đảo)

Trong phòng họp này ai cũng sợ hãi và nghi ngờ nhưng chỉ có Hạ Dương là bình tĩnh và hiể tại sao bạn tốt lại tức giận như vậy đối lại là anh, anh cũng không vui nói chỉ là tên đàn ông yêu bạn gái đến điên cuồng kia. Nhiệt độ của căn phòng vẫn giữ nguyên mãi ở không độ lạnh lẽo không ai dám cử động vì họ sợ chỉ cần động cũng đủ bị đá khỏi nói này. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, lúc này các ông sếp lẫn các anh chàng, các cô nàng trong bộ tổng thư nào đó không khỏi run rẩy là ai cả gan dám không tắt điện thoại khi đi họp. Vẫn không ai lên tiếng nhận ai cũng đang nghĩ ” lần này chết chắc rồi nếu tổng giám đốc phát hiện là ai người đó đừng mong sống yên ổn. ”

Tất cả mọi người đang cầu nguyện cho nhân viên không tốt số kia thì lập tức nhìn thấy Trữ Dật Thần từ trong túi lấy ra điện thoại đang reo — kẻ đầu xỏ chân chính (=]]]). Liếc nhìn màn hình điện thoại liền thấy hai chữ ” Bảo Bối ” thì con giận anh liền giảm xuống, ánh mắt hiện lên sự dịu dàng, cung chiêu

vô hạn. Anh đưa tay lên : ” tạm dừng họp, nếu không có thể tiếp tục trực tiếp báo cáo với phó tổng giám đốc. ” nói xong liền bước ra ngoài. Khiến cho mọi người trong phòng không khỏi kinh ngạc làm thế nào tổng giám đốc không tức giận khi bị quấy rầy, và người gọi rớt cuộc là ai mà anh có ánh mắt thâm tình đó. Thư kí Dư sau lưng cũng rất kinh ngạc, lòng cũng rất nhiều nghi ngờ. Chỉ riêng tên phó tổng giám đốc bình tĩnh và biết chủ nhân kia là ai gọi đến thôi.

Trở lại về phòng mình Trữ Dật Thần liền ấn xuống chấp nhận cuộc gọi và đồng thời lỗ tai anh phải chịu đựng một âm thanh khủng bố của em gái anh.

【 anh trai chết tiệt, làm sao mà bây giờ mới nghe điện thoại? 】

” Dật Nhu, sao em lại giữ điện thoại của Bối Bối, cô ấy đâu ? ”

【 Hừ đội chút em đưa máy cho cô ấy 】 rất nhanh sau đó anh liền nghe thấy tiếng nói mềm mại của cô **【 Thần, em xin lỗi vì đột ngột gọi điện cho anh, em không làm phiền anh chứ ? Em vốn là gọi cho anh muộn hơn một chút nhưng tiểu Nhu lại giật mất điện thoại em. 】**

” Không có, bé ngọc em không hề làm phiền em, sao rồi đã ăn chưa ? ” anh dịu dàng hỏi.

【 rồi ạ, em với Dật Nhu đã ăn, hiện tại đang đi dạo. 】

” Vậy em đi đi, chừng nào về gọi anh, anh qua đón em và Dật Nhu. ”

【 A, không cần lát nữa em còn phải đến tiệm bánh. 】

” ngoan ở nhà, nghỉ làm đi anh sẽ nói cho cô Phù. ”

【 Không được, nếu như vậy dì Phù và các bác sẽ rất mệt mỏi. 】 Cô từ chối.

” Bé cưng, ngoan nghỉ làm để tuần sau đi học nghe chưa, chuyện cô Phù và các bác nhất định sẽ không mệt mỏi anh sẽ cho người đến phụ. ” anh dụ dỗ.

【 Thật không ? 】 cô hỏi.

” Ngọc , đương nhiên là thật anh đã bao giờ nói dối chưa ? ” anh phì cười.

【 Thần, cảm ơn anh 】

” Bé ngọc, thôi anh làm việc tiếp em cứ đi chơi thoải mái với Dật Nhu nhé, anh cúp đây. ”

【 Vâng 】 Cúp máy Diệp Bối Bối quay sang bên Trữ Dật Nhu nghe lén từ nãy giờ cùng cô tiếp tục việc vĩ đại mua sắm.

Trữ Dật Thần sau khi cúp điện thoại cũng rất nhanh quay trở lại phòng họp, sắc mặt anh lúc này đã tốt hơn trước rất nhiều vì vậy đại bộ phận đều rất cảm kích chủ nhân của cuộc gọi kia.

So với tình hình ở công ti thì Trữ Dật Nhu cùng Diệp Bối Bối rất vui vẻ đi vào trong cửa hàng quần áo chọn y phục. Đối với việc lựa chọn y phục đẹp và chủ ý đánh đổi lại chính mình để có thể cùng anh sánh bước Diệp Bối Bối không ngại ngần bước vào phòng thay đồ thử tất cả trang phục mà Trữ Dật Nhu chọn cho. Tuy là nhân viên bán hàng nhưng nữ nhân viên này cực kì đồ mắt với Diệp Bối Bối chính là cô vừa bước vào chính là bộ dạng què mùa không khỏi khiến cho người ta khinh miệt lại còn dám bước vào đồ áo này áo kia thật rất khiến người ghét nếu không phải vì tiểu thư xinh đẹp bên cạnh cô đã đá bay người đó. Không chỉ một mình cô nhân viên bán hàng nọ đa số các tiểu thư vào cửa hàng này đều cảm thấy Diệp Bối Bối loại tầm thường mà dám bước vào thật không dám nghĩ khi cô ta mặc những bộ đó lên sẽ như thế nào chắc là giẻ rách đi.

Nhưng thật đáng tiếc ông trời luôn trêu đùa người những ai có ý xấu chê bai Diệp Bối Bối liền nhất thời chết ghen khi từ trong phòng thay đồ bước ra một thân hình vóc dáng tuyệt mỹ so với bọn họ còn đẹp hơn làn da trắng nõn, mái tóc đen nhánh đã được Diệp Bối Bối buông xoã nhìn thật phiêu dật, đôi môi nhỏ nhắn ánh mắt long lanh to tròn màu xám bạc đã được phối bày khi Diệp Bối Bối tháo đi cặp kính áp tròng màu đen để che khuất màu mắt tuyệt đẹp kia. Nếu là khi che đi màu mắt ấy nhìn cô có vẻ bình thường đáng yêu nên ai cũng cho rằng tầm thường không đáng kể. Nhưng bây giờ ??? Mỹ miều như vậy, xinh đẹp như vậy còn ai có thể nói gì? Ngay cả những khách hàng đi ngang qua cũng đứng lại chiêm ngưỡng lúc này Trữ Dật Nhu đã sớm đắc ý vì những con nhỏ kia dám chê bai chị dâu tương lai cô tất nhiên cô cũng rất rất bất ngờ nha không ngờ Bối Bối lại kinh diễm như vậy không biết anh trai đã thấy chưa?

Cô nghịch ngợm rút đi động chụp một tấm hình gửi đi cho anh trai và đi đến bên Diệp Bối Bối khen ngợi : ” Bối Bối, cậu thật xinh đẹp. ”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Diệp Bối Bối ngượng ngùng : ” nào có “.

” Ấy nha, Bối Bối cậu thật đáng giận a, xinh đẹp như vậy mà giấu, màu mắt cậu thật đẹp a, cậu thật xấu tính dám giấu cơ đấy. ” Trữ Dật Nhu chu môi hờn dỗi.

” Tiểu Nhu, thật xin lỗi, không phải chỉ mình cậu đâu còn có cả anh cậu và mọi người đều như vậy không ai biết cả. ” cô cúi đầu.

” Anh tớ không biết? ”

” Phải thật ra là tớ có lí do nha, Tiểu Nhu hiện tại chúng ta liền thanh toán và rời khỏi đây tớ kể cho cậu nghe , có được không? ” cô nài nỉ.

” Hừm vậy thì tạm tha. ” Trữ Dật Nhu khế hừ lạnh quay sang bên kia nói với nhân viên một câu : ” này chị ơi cho tôi tắt cả các bộ này đi. Và bộ này để mặc luôn nhé. ”

” Vâng , quý khách xin đợi một chút. ” lúc này cô nhân viên mới hoàn hồn và thanh toán. ” Nhìn con số trên máy tính cười đắc ý trả nỏ không hai cô nằng, tâm thì nghĩ xấu mồm thì giả vờ : ” quý khách tổng cộng ở đây là chín mươi vạn tệ. ”

Trữ Dật Nhu không nói gì, từ trong túi xách mình đưa ra thẻ vàng cho nhân viên. Đối với cô nhiều tiền không là vấn đề vì anh cô thực rất nhiều tiền liền cho cô kêu một chút đi. Nhưng cô làm vậy là vì Bối Bối, nom bộ dạng cô à nhân viên liền biết cô ta không vừa mắt Bối Bối bởi lẽ từ đầu cô đã phát hiện nên cô tình lựa những bộ đồ chất liệu tốt giá cả cao để cho cô ta biết mặt. Hừ dám xem thường bạn tốt kiểm chị đâu cô đừng mơ tưởng.

Nhận thẻ vàng từ tay Trữ Dật Nhu cô nhân viên sắc mặt chuyển biến thẻ vàng đó, thẻ vàng đó ở đây rất ít người có thẻ vàng nha. Cho dù là có đi nhưng đều là những người giới thượng lưu quyền quý kia. Nhất thời cô ta xanh mặt cúi đầu nhanh chóng quẹt thẻ hoàn thẻ lại rồi mở miệng : ” cảm ơn quý khách ”.

Trữ Dật Nhu hài lòng trước vẻ mặt đó của cô ta, trên tay cầm các túi đồ quay sang bên Diệp Bối Bối cùng cô rời đi. Diệp Bối Bối tuy từng là thiên kim nhưng cô không hay đòi hỏi gì nhiều nhưng chín mươi vạn tệ là số tiền lớn đi cô lắp bắp nói : ” Tiểu Nhu..này chín mươi vạn tệ có phải hay không...thật là lớn quá đi...ta nên hoàn lại thôi. ”

” Không việc gì số tiền còn con ấy không là gì cả, cậu giờ chỉ cần đi đến đâu đó ngồi xuống từ từ kể tớ nghe. ” Trữ Dật Nhu chặn lời cô và trực tiếp kéo cô đi đến một tiệm cà phê.

Quả như suy đoán, cửa vừa mở đã có rất nhiều người ngẩn ngơ kinh diễm trước vẻ đẹp của Diệp Bối Bối nhưng chỉ duy một người khi nhìn thấy cô liền sùng sốt. Lòng người đó nghĩ quả thực rất giống làm thế nào có người giống như vậy chẳng lẽ là...Nhưng không phải tóc mẹ là màu hạt dẻ...

Diệp Bối Bối bị nhiều cặp mắt nhìn như vậy cực kì khó chịu cô không thích nhiều người nhìn như vậy. Biết vậy cô sẽ không bỏ kính áp tròng ra rồi. Cô cúi đầu đi theo Trữ Dật Nhu vào trong bàn ngồi xuống tùy tiện nói với cô ấy là cần ly cà phê sữa nóng rồi chuyển vào vấn đề : ” Tiểu Nhu, thật ra màu mắt này của tớ là di truyền từ mẹ, kiểu tóc cũng giống mẹ tớ chỉ là khác màu thôi. Tớ che giấu chúng đi vì mẹ nói chỉ cần tớ lộ diện như vậy sẽ có người ganh tị hãm hại tớ và quả đúng là thế mẹ tớ cũng vì xinh đẹp quá độ mà trở nên như thế này nên từ trước mẹ đã giả trang trở nên rất bình thường chỉ có cha và tớ mới biết mà thôi. Có điều vận đen đã đến khi người đàn bà kia xuất hiện khiến ba tớ mê mẩn kể toàn bộ cho bà ta nghe nhưng chỉ duy một điều chính ông không hề biết là tớ có đôi mắt giống mẹ nếu mà ông ta biết có lẽ giờ tớ đã mất mạng từ lâu. Bình thường tớ đã khiến người đàn bà kia cùng con gái bà ta ghét và kiếm người mưu sát tớ rồi nếu tớ như vậy thực sự quá đối nguy hiểm vì vậy tớ giấu bí mật này đi kể cả anh cậu. Nhưng tớ thật lòng muốn nói cho anh ấy biết nhưng chưa có cơ hội thôi. Và điều duy nhất tớ biết từ mẹ là chỉ có gia tộc họ Diệp mới có màu mắt như vậy. ”

Hiện tại sắc mặt Trữ Dật Nhu rất kinh hãi cô không ngờ mẹ con nhà họ Phưong kia như lời anh hai nói lại và Bối Bối nói lại ác độc như vậy. Chả trách cô ấy làm như thế Trữ Dật Nhu cười hiền : ” không sao, tớ hiểu mà. ”

” Cảm ơn cậu, tiểu Nhu. ” mắt cô đầy cảm kích nhìn Dật Nhu, cô thật vui khi cô ấy không giận cô.

Nhưng lúc này hai người đàn ông ngồi trong góc kia đã nhìn không được nữa liền bước ra, một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi lên tiếng : ” Cô là ai làm thế nào có màu mắt đó và biết về gia tộc chúng tôi. ”

Diệp Bối Bối quay đầu kinh hãi nhìn hai người đàn ông trước mặt một người là trung niên ánh mắt màu xám bạc sắc bén còn người kia màu mắt xám bạc nhìn vào như một mảng sâu thẳm khiến người ta trầm luân. Ban đầu cô kinh hãi, nhưng lúc sau chỉ cảm thấy hai người này rất gần gũi với cô đặc biệt là người con trai vừa mới lên tiếng kia. Cô khẽ mở miệng giải thích : ” Tôi là Diệp Bối Bối, con gái của mẹ tôi và gia tộc họ Diệp cũng là do mẹ tôi kể lại. ”

” Vậy , con có thể cho ta biết mẹ con là ai không ? ” Người đàn ông trung niên mở miệng giọng tuy uy nghiêm nhưng trong đó có chứa sự kích động, đứa bé này thực sự rất giống chị gái ông.

” Mẹ con tên là Diệp Thiên Nhu. ” cô chậm rãi mở miệng đối với trưởng bối cô luôn rất mực tôn kính.

Lần này hai người đàn ông sững sờ Diệp Thiên Nhu ba từ kia như khắc sâu vào tâm trí họ, Diệp Dạ Hàn môi run run nói : ” nói như vậy cô là em gái tôi ? ”

Diệp Bối Bối kinh ngạc nhìn anh ta kể cả Trữ Dật Nhu cũng cả kinh lên đây là trai Bối Bối sao?

” Anh trai tôi ? ”

” Phải, mẹ tôi là Diệp Thiên Nhu. Tôi và em là anh em ” Diệp Dạ Hàn chắc chắn nói.

” Anh trai... anh trai ” Diệp Bối Bối vui mừng ôm chầm lấy anh trai mẹ đã từng nói cô có một người anh nhưng bà cũng bắt đắ dĩ đem anh đi vì có người muốn lấy mạng anh ấy. Không ngờ cô ở đây lại gặp được anh trai.

” Em gái, ngoan nào gọi cậu đi, cậu ấy là cậu chúng ta tên là Diệp Thiên Cẩn. ” Diệp Dạ Hàn dịu dàng mở miệng.

” Cậu... ”

” Tốt tốt ” Diệp Thiên Cẩn vui mừng, ông đối với sự tôn kính của Bối Bối rất hài lòng lại càng vui vẻ hơn khi cô là cháu gái mình.

” Cậu, anh trai con xin giới thiệu một chút đây là Trữ Dật Nhu bạn của con. ”

” Chào bác, chào anh ” Trữ Dật Nhu lên tiếng chào.

” Ân... tốt... ” Diệp Thiên Cẩn gật gù ông sớm biết người trước mặt là thiên kim của nhà họ Trữ ông cũng không ngờ lại là bạn Bối Bối nhưng nếu con bé đối với Bối Bối không tôn trọng thì ông cũng sẽ mặc kệ điều này. ” Nào Bối Bối, ngồi xuống nói cho cậu nghe mẹ con hiện đang ở đâu? Mấy năm qua hai mẹ con con sống tốt không? ”

Lời ông vừa dứt, Diệp Bối Bối như được điểm tựa của gia đình người thân, cô oà khóc giọng nghẹn ngào nói hết sự thật năm đó cho anh trai và cậu mình nghe.

Trữ Dật Nhu ngồi kế bên nhìn bạn tốt khóc lòng khỏi đau lòng nhưng ông trời có mắt đã để cho cô ấy gặp lại gia đình gặp được anh trai và anh trai thật may mắn khi quen biết được với cô. Trữ Dật Nhu không đành lòng thấy cô khóc nhẹ vỗ vai an ủi bạn tốt. Tất cả hành động này đều được Diệp Thiên Cẩn và Diệp Dạ Hàn thu vào mắt ít ra Bối Bối thực sự có người quan tâm nhưng càng nghe câu chuyện sắc mặt hai người càng trầm xuống đến độ không gian xung quanh họ không một ai dám gây ra tiếng động.

Nói đến đây ở tập đoàn Trữ Thần tại phòng tổng giám đốc, Trữ Dật Thần đã sớm không còn là mình bản thân đang nhớ nhưng bảo bối mình thật nhiều và kể từ khi nhận được tin nhắn em gái về bức hình kia tâm trí Trữ Dật Thần càng mơ hồ. Bảo Bối của anh thật xinh đẹp nha, nhưng một chốc anh liền bật dậy chạy ra cửa không được bảo bối xinh đẹp của anh chỉ mình anh có thể nhìn những tên đàn ông khác đứng hòng mơ tưởng.

Bóng dáng cao ráo mạnh mẽ của Trữ Dật Thần chạy thật mau xuống lầu lấy xe phóng thật nhanh đến trung tâm thương mại để lại cho mọi người một dấu chấm hỏi to đùng trên đầu. ” Hôm nay tổng giám đốc thật lạ ? Bây giờ đang gần trưa ngài ấy chạy đi đâu? ”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Gặp Lại Người Thân (1)

pic nam chính ở trên kia kia >.< (chị họ Phi vẽ giùm đó)

Nghe toàn bộ sự việc của Diệp Bối Bối. Sắc mặt Diệp Dạ Hàn cùng Diệp Thiên Cẩn trầm xuống rõ rệt, Diệp Dạ Hàn nhếch môi : ” Tốt, tốt nếu ông ta muốn chơi, Diệp Dạ Hàn này liền chơi với ông ta. ”

Diệp Dạ Hàn anh thực sự tức giận, nếu mười lăm năm trước không phải vì còn có mẹ và em gái bên cạnh ông ta thì anh đã giết chết hẳn từ lâu năm anh mười hai tuổi anh đã nhận ra được sự khác biệt của ông. Ông ta đã có người phụ nữ bên ngoài cũng chính là người đàn bà hại chết mẹ anh, nếu mẹ anh không đưa anh đến nhà ngoại có lẽ đã chết từ lâu. Anh vì một lần nhân nhượng, im lặng và nghe theo lời mẹ nói mà đã hại chết mẹ và khiến em gái chịu khổ. Và bây giờ anh đã gặp lại em gái rồi anh sẽ không nhân nhượng nữa, hiện tại anh không quan tâm nữa. Anh sẽ bắt gia đình họ Tống kia trả giá thật đắt.

” Dạ Hàn, con cần bình tĩnh, xử lý hẳn không khó nhưng ít ra chúng ta phải có gì đó khiến hẳn ta không thể kiện cáo. ” Diệp Thiên Cẩn trầm mặt nói. Ông biết thằng cháu trai này của ông đã thực sự tức giận.

” Nhưng ông ta... ”

” Bây giờ không phải để nói chuyện đó, điều con cần làm là đưa em gái về nhà gặp ông con. ”

” Vâng, con đã biết ” Anh vâng lời thâm trách bản thân quá nóng vội quên mất đi em gái. Anh xoay người sang Diệp Bối Bối nhẹ giọng nói, lúc này cô đã

hết khóc đang trò chuyện với Trữ Dật Nhu : ” Bối Bối, cùng anh về nhà nào, anh từ nay sẽ không để đàn bà kia tổn thương đến em nữa. ”

” Nhưng mà anh, nếu em đi bây giờ tiểu Nhu cậu ấy... ”

” Đừng lo, cứ để cô ấy đi cùng cũng được vì cô ấy là bạn em thì cũng là bạn anh. ” Diệp Dạ Hàn không ngại ngùng cuối người nắm lấy tay em gái kéo đi nhưng anh chỉ vừa bước liền cảm thấy sát khí toả ra trước mặt một giọng nam âm trầm đến đáng sợ văng vẳng bên tai khiến tất cả mọi người trong quán run sợ.

” Buông cô ấy ra. ” Trữ Dật Thần tức giận nói, anh là rất lo cho bảo bối anh bị phiền phức trâu ghẹo nên một mạch chạy đến tìm. Kết quả đúng như anh nghĩ anh vào liền thấy tên đàn ông vô sỉ này nắm tay bảo bối anh lôi đi.

” Anh trai, anh đừng tức giận, anh ấy là anh trai của Bối Bối. ” Trữ Dật Nhu cảm nhận được mùi sát khí từ anh mình âm thầm run sợ nhưng cố mở miệng giải thích.

” Anh trai của Bối Bối? ” Trữ Dật Thần nghi ngờ hỏi.

” Xin chào tổng giám đốc Trữ được gặp ngài là vinh hạnh của tôi, tôi là Diệp Dạ Hàn tổng giám đốc của Diệp Lang anh trai của Diệp Bối Bối. ”

” Vừa rồi là tôi có chút nóng nảy xin thứ lỗi. “Trữ Dật Thần tâm bình ổn định đáp lời, có lẽ anh quá nóng vội.

” Không việc gì. Nhưng anh là có quan hệ gì với em gái tôi? ” Diệp Dạ Hàn nghi ngờ hỏi.

” Quên không nói, tôi và Bối Bối hiện đang hẹn hò với nhau. ” Trữ Dật Thần cười đáp ánh mắt cũng ôn nhu si tình nhìn Diệp Bối Bối.

Diệp Bối Bối đỏ mặt cúi thấp đầu, nhìn ánh mắt kia của Trữ Dật Thần đối với cô, lại nhìn biểu hiện của cô thì thật đúng là đang yêu. Diệp Thiên Cẩn vui mừng tuy trước kia con gái muốn lấy Trữ Dật Thần và cùng hợp tác với công ti nhưng thằng bé không đồng ý giờ con gái ông đối với Trữ Dật Thần đã chết tâm nên ông không quan tâm nữa nếu giờ thằng bé yêu cháu gái ông thì tốt. Ông làm như vậy không phải vì tiền lợi ích của bản thân mà ông không muốn ép buộc người nếu ông thực sự có ý xấu thì năm đó đã ép anh cưới con gái ông rồi.

” Tốt, tốt nếu vậy thì Trữ tổng giám đốc cũng về cùng chúng tôi để gặp mặt gia đình. ” Diệp Thiên Cẩn lên tiếng.

” Được, vốn dĩ mẹ tôi cũng muốn gặp gia đình của Bối Bối để bàn bạc hai bên về vấn đề đính hôn, nhưng Bối Bối muốn chúng tôi quen thêm thời gian nữa mới tính đến chuyện này. Về việc gặp gia đình cũng tốt. ” Trữ Dật Thần nói.

” Được. ”

Hai bên cùng nhau thoả thuận nhất quyết cùng nhau đến Diệp gia gặp ông cụ Diệp. Trữ Dật Thần đưa Bối Bối và Trữ Dật Nhu lên xe để về biệt thự Diệp Lang. Anh theo sau xe của Diệp Dạ Hàn chạy trên con đường cao tốc hướng đến một dãy kiến trúc cổ phong cách Châu Âu. Dừng xe trước toà nhà độ sộ Diệp Dạ Hàn cùng Diệp Thiên Cẩn mở bảo mật xác nhận để mở cổng.

Nhìn vào bên trong Diệp Bối Bối có thể thấy dọc đường toàn là hoa cỏ xung quanh, dọc đường vào cũng không ít người hầu. A còn có một chú khuyển trắng tuốt nhìn bộ lông kia của thật là mềm mịn làm sao. Cô nhìn không được nhìn sang bên Trữ Dật Thần lại nhìn sang anh trai trước mặt mình ánh mắt đầy đáng thương cô nói : ” Thần chú chó đó thật đẹp nha anh anh mua cho em một con với, anh trai, em có thể nựng nó không nó thật đáng yêu nha. ”

” Ừm, chỉ cần em thích. ” Trữ Dật Thần cung chiêu đáp lời.

” Ừm, Bối Bối nếu em thích thì cứ nựng nó đi không cần ngại sợ nó rất ngoan. ” Diệp Dạ Hàn dịu dàng bảo quả nhiên cô thật giống mẹ, đối với Diệp Dạ Hàn anh quan trọng nhất là mẹ và em gái.

” Oa, Em thật thích hai anh nha, Bối Bối yêu anh trai cũng rất yêu Thần. ” cô vui vẻ reo lên chạy lại bên Trữ Dật Nhu đang đắm chiều trong cảnh sắc thiên nhiên nắm lấy tay Dật Nhu mà chạy đến bên chú chó trắng tuyết kia.

Nhìn cô và Dật Nhu vui đùa cùng chú chó lông ba người đàn ông xuất hiện một tia cung chiêu vui vẻ, hạnh phúc, bình yên của gia đình chính là vậy chỉ cần vậy là đủ. Một số cô giúp việc từ trong biệt thự đi ra kinh ngạc nhìn hai cô nàng lạ mặt đùa vui với Bạch Khuyển, trong lòng vì không biết hai cô nàng này là ai lại không chú ý đến thiếu gia cùng cậu út đã về nên hùng hổ mắng Diệp Bối Bối và Trữ Dật Nhu, hai cô nàng cho là hai cô gái này xâm nhập vào đây.

” Đây hai cô kia, ở đây không phải nơi cho phép hai cô chơi đùa, mau rời khỏi đây, không thì đừng trách tôi không khách khí. ”

Diệp Bối Bối và Trữ Dật Nhu đang vui đùa đột nhiên bị mắng rất là không vui, Trữ Dật Nhu vốn là thiên kim tuy không ngạo mạn nhưng cũng không phải là hiền dịu với lại cô ở đây chơi đùa đã có sự cho phép của chủ nhân bọn họ chứ đâu phải là tiền trạm hậu tẩu. Cô lạnh lùng lên tiếng : ” vì sao chúng tôi không thể? Chủ nhân các người đã cho phép chúng tôi cùng tiểu Bạch Khuyển chơi thì không gì là không thể. ”

” Hoang đường, thiếu gia còn chưa về thì làm thế nào cho phép được. Còn có tiểu Bạch Khuyển không phải để cho các cô gọi. Các cô không có tư cách đó. ”

” Chị gái xinh đẹp, hai chị không nên nóng giận, thật tình thì anh trai tôi Dạ Hàn đã cho tôi cùng Bạch Khuyển vui đùa nha. ” Diệp Bối Bối có vẻ bình tĩnh hơn nhẹ giọng nói.

” Hừ, hỗn xược tên của thiếu gia không phải để cho cô gọi ” cô nữ giúp việc tức giận quát, tay đưa lên chuẩn bị đánh Diệp Bối Bối thì đã bị giọng uy nghiêm của Diệp Thiên Cẩn làm cho run rẩy.

” Cô làm cái gì đó ? ”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gặp Lại Người Thân (2)

” Ông chủ , tôi tôi chỉ muốn xử lí hai người này, hai cô ta không chỉ vô lễ còn xâm phạm đến Bạch Khuyển của thiếu gia. ” cô giúp việc run rẩy nói nhưng khi nhìn về phía Diệp Bối Bối và Trữ Dật Nhu ánh mắt rõ ràng hiện rõ sự ngoan tuyệt.

Khoé môi của Diệp Dạ Hàn nhếch lên, hai cô giúp việc này đến lúc phải về nhà rồi bộ khi hai cô ta vào đây làm không hề nghe qua quy củ trong đây ư? Cứ nhiên lúc trả lời cậu anh lại liếc nhìn em gái anh.

Sắc mặt Trữ Dật Thần cũng rất âm trầm, anh thật không thích hai cô nàng này thế nhưng dám khi dễ bảo bối và em gái anh. Nếu đây không phải ở Diệp gia anh đã tổng khứ họ rồi.

Thấy môi Diệp Dạ Hàn khẽ nhếch lòng hai cô ta như được chỗ dựa họ biết khi thiếu gia nhếch môi như vậy là đang tức giận. Xem ra hôm nay hai con nhỏ này tới số rồi chộc đầu không chộc lại dám chộc Bạch Khuyển của thiếu gia. Loán thoán thấy được Trữ Dật Thần lòng hai ả rung động oa người này so với thiếu gia cũng rất đẹp trai a. Miệng chậm rãi nói có chút lăm lăm : ” Thiếu gia, ông chủ theo hai người nên xử trí họ như thế nào ạ. ”

Diệp Bối Bối trong lòng cười lạnh, cô bình thường nhìn như vô hại nhưng nếu cô tức giận thì mọi chuyện sẽ khác. Cô cũng không phải kẻ ngốc. Đừng tưởng cô không lên tiếng là sợ cô chỉ nhịn vì cô không muốn khiến chuyện càng thêm rối lên thôi. Nhưng lần này hai cô nàng này cô không cần phải nhịn họ thế nhưng dám khi dễ tiểu Nhu bạn tốt cô, lại còn mơ tưởng Thần. Đáng chết Thần chỉ là của riêng cô. (Ấy...chị ấy chiếm hữu cũng quá cao đi nếu Thần ca thấy chắc vui chết :))).

Hai cô nữ giúp việc nọ thấy Trữ Dật Nhu cùng Diệp Bối Bối im lặng liền càng đắc ý tay cũng muốn đưa lên tác Diệp Bối Bối vì cô ta ghen tị với sắc đẹp của cô. Tay vừa muốn giáng xuống mặt Diệp Bối Bối nhưng đã có cánh tay chặn lại bóp chặt tay hai cô ta. Bốn gã cận vệ thấy hai cô nàng trước mặt gãy giữa cứng rần liền dùng sức bóp chặt tay hai cô ta. Nguyên tắc làm việc của ông chủ bọn họ đã sớm quen mặc kệ là nam hay nữ chỉ cần dám mạo phạm đến ông chủ liền bị xử trí nếu chống đối thì thêm sức khiến cho họ ngoan ngoãn khuất phục. ” Rắc ” tiếng xương vang lên đồng thời tiếng hét đau đớn vang lên. Mặt hai cô ta xanh lét ngã khuỵu xuống.

” Hai cô thật là gan, dám lên tiếng tháo quát tiểu thư và khách quý thật không biết lễ độ. Lại còn dám ra tay đánh tiểu thư. Tay hai cô bị trật khớp một tháng sau sẽ lành đây là một lời cảnh cáo và cũng là lần cuối cùng hai cô trong biệt thự này. ” Diệp Thiên Cẩn lạnh lùng nói.

” Ông chủ xin thứ lỗi, chúng tôi không biết cô ấy là tiểu thư thật thứ lỗi ” Hai cô giúp việc sợ hãi cầu xin khuôn mặt cũng hoảng hốt khi nghe nữ nhân trước mặt là tiểu thư. Đưa mắt lên nhìn liền thấy ánh mắt màu xám bạc quả nhiên là vậy chỉ có gia tộc họ Diệp mới có màu mắt này. Đến đây hai cô ta đã hiểu mình phạm lỗi nghiêm trọng.

” Hừ, mang họ đi. ” Diệp Thiên Cẩn hừ lạnh hướng đến bốn gã cận vệ lên tiếng.

” Vâng thưa ông chủ. ” Đáp lời liền kéo hai cô ta rời khỏi mặt kệ tiếng cầu xin của hai cô nàng.

” Bối Bối, ta thật xin lỗi đã để con cùng Trữ tiểu thư chịu uất ức. ” Diệp Thiên Cẩn áy náy.

” Không việc gì cậu ạ , phải không tiểu Nhu . ” Cô cười vui vẻ quay sang bên Trữ Dật Nhu hỏi.

” Đúng vậy. ” Trữ Dật Nhu gật đầu.

” Ừ, vậy ta cùng vào trong nào, Trữ tổng giám đốc, Trữ tiểu thư xin mời. ” Diệp Dạ Hàn lên tiếng.

” Chúng ta đi. ” Trữ Dật Thần không phân đối nắm lấy tay Bối Bối cùng Trữ Dật Nhu bước theo sau Diệp Dạ Hàn cùng Diệp Thiên cẩn vào sảnh lớn của toà biệt thự.

Quản gia thấy khách nhân tới không cần chủ tử dẫn dò liền phân phó người chuẩn bị trà mời khách lại cung kính đối với khách. Diệp Dạ Hàn đối với việc làm của quản gia vô cùng tán thưởng, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi : ” Quản gia, ông cụ hiện đang ở đâu ? ”

” Thưa thiếu gia, lão gia hiện đang trong thư phòng xem sách. ”

”Tốt. Quán gia phiền ông gọi ông cụ xuống tôi có chuyện muốn nói với ông cụ.”

”Vâng.” Quán gia cung kính đáp lời.

Chỉ trong chốc lát từ trên cầu thang một lão nhân khoảng sáu bảy chục tuổi cầm cây gậy ba toong vội vã bước xuống hướng đến đại sảnh. Ông cụ Diệp nghe quán gia nói cháu trai có chuyện nói với cụ cũng hơi sững sốt có phải hay không cháu cụ dẫn bạn gái về không. Nghĩ vậy ông cụ liền cao hứng vội vã bước xuống kết quả ông bước vào đại sảnh liền thấy khuôn mặt giống con gái cung chỉ tiếc màu tóc là khác. Ông cụ môi run rẩy bất động đứng ngay trước cầu thang.

Diệp Thiên Cẩn thấy cha mình kích động nhìn cháu gái liền biết cha nhất định rất nhớ chị gái ông đi, ông bước đến bên ông cụ nhẹ giọng nói: ”Cha, chúng ta đến bên kia ngồi con cùng a Hân có điều muốn nói cho cha nghe.”

Ông cụ Diệp nghe tiếng con trai nói gật đầu cùng con trai bước đến bên ghế từ từ ngồi xuống lại nhìn Diệp Bối Bối. Rồi nhìn người chàng trai trẻ nắm lấy tay cô và cô gái ngồi kế người con gái y hệt con gái ông. Thấy hành động lạ này của ông cụ Diệp Dạ Hân cũng không ngạc nhiên gì anh chỉ hướng đến ông cụ nói: ”Ngoại, hãy nghe cháu nói, cô gái trước mặt ngoại đây là cháu gái ngoại, em gái của con và là con gái cưng của mẹ con. Hôm nay khi ở trung tâm thương mại Hạ thị con gặp em ấy cũng biết rõ nguyên nhân vì sao lâu như vậy mẹ không trở lại.”

”Mẹ không trở lại là vì người đàn bà họ Phụng kia hại chết mẹ lại cùng Tống Thành đối xử hành hạ em gái con, hôm qua ông ta còn đánh em ấy.” Sắc mặt Diệp Dạ Hân vô cùng đau đớn khi nhắc đến mẹ cũng vô cùng lạnh nhạt tức giận khi nhắc đến hai con người kia. ”Ông ngoại còn nữa đây là Trữ tổng giám đốc bạn trai của Bối Bối, và đây là Trữ tiểu thư bạn Bối Bối, suốt mấy tháng qua họ chăm sóc Bối Bối thật tốt và Trữ tổng giám đốc cũng thật thương yêu em ấy.”

”Bối bối, lại đây cho ông ôm cái nào.” giọng ông cụ Diệp khàn khàn, đối với ông việc này vừa mừng vừa khổ, con gái ông yêu thương nhất lại chết đi nhưng cũng thật may ông trời có mắt cho ông gặp được cháu gái chính mình.

Diệp Bối Bối nghe lời ông cụ nhẹ nhàng buông tay Trữ Dật Thần bước đến trước mặt ông cụ Diệp nhẹ người cúi xuống ôm ông cụ. Đối với cô mà nói hiện tại là điều cô hạnh phúc nhất cô có thể gặp được lại gia đình có thể gặp được Thần và Tiểu Nhu thật là tốt thật là tốt cô nghẹn ngào nức nùi: ”ông ngoại, ông ngoại”

”Ngoan, ngoan đừng khóc, ta biết cháu chịu khổ đã nhiều nhưng không cần lo lắng nữa cháu sẽ không còn cô đơn nữa, ông ngoại cùng cậu út và anh trai cháu sẽ luôn bên cháu, nhìn xem bạn cháu và bạn trai cháu nữa.” Ông cụ Diệp khàn khàn an ủi.

Nhìn cảnh tượng đoàn tụ này với giọng nói nghẹn ngào đau thương của cô làm cho mọi người trong đại sảnh đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Gặp Lại Người Thân (3)

Hiện tại Phi sẽ đổi sang ghi số chương nhé chứ theo kiểu Hán Việt hơi không hay :)

Diệp Bối Bối sau khi kể toàn bộ sự việc trước kia và nói lại đời sống thường ngày của cô suốt thời gian qua. Tất nhiên là cô lướt bỏ quãng thời gian cùng Tiêu Minh Đông. Ông cụ Diệp cực kì tức giận với việc làm của bà Phụng và Tống Thành nhưng ông cũng không lập tức cho họ biết tay, bao nhiêu năm qua làm con gái cùng cháu gái ông khổ cực đâu phải dễ dàng đòi lại ông đây sẽ cho gia đình kia biết chữ chết là viết như thế nào. Đồng thời ông cụ cũng cực kì hài lòng đối với Trữ Dật Thần, vốn dĩ trước kia ông muốn cháu gái ông Diệp Thiên Noãn và Trữ Dật Thần kết hôn nhưng cháu gái ông từ chối, đối phương cũng không đồng ý nên thôi. Không ngờ lần này cậu chàng lại yêu cháu ngoại của cụ, cụ thật mừng mà, nhìn thế nào cụ cũng thấy thực xứng đôi và cậu chàng thực yêu cháu gái cụ đi. Còn cô bé Trữ Dật Nhu kia nữa cụ cũng thật thích con bé, con bé ngoan ngoãn lễ phép lại là bạn tốt cháu cụ tất nhiên rất muốn cô bé cùng cháu trai cụ cùng một đôi chỉ tiếc cụ vừa mở miệng cháu trai cụ đã bảo có đối tượng nên cụ mới thôi không hỏi. Chứ cụ là cụ biết rõ thẳng cháu cụ chưa muốn lấy vợ nên nói cho qua mặt cụ thôi. Hắc hắc nhìn cụ gật gù vậy thôi chứ cụ còn chưa già đến nỗi cái gì cũng lú lẫn đâu nhé.

Cụ muốn cháu gái dọn qua sống cùng cụ nhưng cậu chàng Trữ Dật Thần nghe thế mặt liền bí xị còn mở miệng bảo cụ rằng: ”Ông cụ Diệp, tuy cháu cùng Bối Bối chưa định hôn hay kết hôn nhưng cháu thật muốn cùng Bối Bối bồi dưỡng thật tốt. Và lại Bối Bối cũng sắp nhập học nên cháu muốn Bối Bối có thể đi học thuận tiện hơn và cháu hứa với ông mỗi cuối tuần đều cùng Bối Bối đến thăm ông.”

”Được, giờ cũng không còn sớm Bối Bối cùng A Thần và Tiểu Nhu ở lại ăn cơm tối rồi về.” Ông cụ Diệp nghe anh hứa hẹn mới hài lòng gật đầu.

”Vâng.”

Bữa cơm tối nay ở Diệp Gia là bữa cơm tối hạnh phúc an nhàn nhất so với bình thường. Diệp Bối Bối dùng bữa xong ngồi trò chuyện cùng ông cụ, cậu út

và anh trai chốc lát rồi cùng Trữ Dật Thần rời đi để ngày mai còn chuẩn bị một số dụng cụ chuẩn bị nhập học. Cô nghe theo ý ông cụ cùng Thần sẽ học cùng lớp với tiểu Nhu và đặc biệt cô phải che giấu đôi mắt màu xám bạc của cô nếu hiện giờ cô mà lộ diện lại chưa chuẩn bị gì sẽ rất nguy hiểm vì vậy ông cụ quyết định kêu cô cứ sống như bình thường, và tất nhiên ông sẽ âm thầm phái vài vệ sĩ đến bảo vệ cháu gái cưng của ông.

Sau khi rời khỏi Diệp gia, Trữ Dật Thần đưa Trữ Dật Nhu về nhà rồi cùng Diệp Bối Bối trở về căn hộ cao cấp của hai người. Trong thang máy Trữ Dật Thần ôm lấy Diệp Bối Bối vui đùa vào cổ cô hít mùi hương thơm dịu nhẹ trên người cô, giọng đùa cợt : ” Ừm, thật thơm quả nhiên Bối Bối cố ý dụ dỗ anh. ”

” Ai dụ dỗ anh, tên xấu xa. ” Diệp Bối Bối tức giận đỏ mặt mắng.

” Anh xấu xa? Ừ nếu vậy anh cũng nên hoàn thành tội danh mà em ban cho để trở thành kẻ xấu xa em nhĩ? ” Dứt lời tay cô tình làm trò xấu khiến cho cô tức giận, xấu hổ tay cũng không ngừng đánh bàn tay hư hỏng của anh.

” Đáng ghét, sắc lang buông em ra, đáng ghét! ”

” Ha ha ha ” Anh chỉ muốn trêu cô một chút thôi không ngờ cô lại tức giận như vậy nhưng lúc cô tức giận cũng thật đáng yêu.

” Đáng ghét! Em không nói chuyện với anh nữa. ” Biết bị anh trêu chọc, cô tức giận dậm chân quay mặt đi không thèm nhìn anh lấy một lần.

” Ấy, Bối Bối đừng tức giận. ” Thấy cô giận thật anh vội xin lỗi nếu hôm nay cô giận anh thật thì anh sẽ bị đá ra khỏi phòng mất. Tuy là không được làm gì cô nhưng ít ra hãy để anh ôm thân hình mềm mại của cô lấy chút an ủi chứ.

” Hừ ” Cô hừ lạnh.

” Đừng giận, em tức giận sẽ xấu xí đấy. Ngoan đừng giận anh nữa, anh từ nay không như vậy nữa. ”

” Hừ, em mới không tin. ” Cô không thèm tin anh đâu. Cái người đàn ông này lúc theo đuổi cô nhìn chín chắn lắm nhưng khi theo đuổi được cô rồi lại cực kì trẻ con có khi cực kì vô lại nữa. Cô thật muốn biết anh rốt cuộc ăn cái gì mà mặt anh dày như vậy lại còn siêu cấp vô sỉ nữa. Lần nào trêu chọc cô cũng hại cô đến thảm thật là 囧 mà.

” Ngoan, nghe lời đừng giận, anh thương. ” Thấy xin lỗi không được anh liền dụ dỗ.

” ... ”

” Ngoan, nghe lời anh, ngày mai liền dẫn em đến khu đất trống chơi có chịu hay không ? ”

” Thật không ? ” Cô quay đầu lại ánh mắt sáng lấp lánh nhìn anh chằm chằm. Chính bản thân cô không biết mình đã bị sập bẫy.

” Thật ” Trữ Dật Thần ôm cô vào lòng cùng cô bước ra khỏi thang máy bước vào căn hộ mới nở nụ cười. Anh biết nhất định cô sẽ hết giận mà ha ha. Bảo bối nhỏ của anh còn ngây thơ lắm tất nhiên sẽ không thể nào thắng được một thiên tài siêu cấp thông minh và đẹp trai như anh đây. (Anh thật tự luyến)

” Thần thật tốt. ” Cô vui vẻ ôm chầm lấy anh.

Trữ Dật Thần không đáp lời cô chỉ ôm cô bước vào trong phòng để cô tắm rửa. Còn anh thì đi đến thư phòng xử lí một số tài liệu mà thư kí anh gửi đến. Aizz, anh phát hiện anh gần đây càng ngày càng lười biếng nha, lúc nào cũng muốn bên cô không muốn làm việc nhưng nếu anh không làm việc thì ai nuôi cô đây. Hừm không được anh cần kiểm điểm lại bản thân hôm nay nhất định phải hoàn thành hết công việc ngày mai và chiều hôm nay rồi còn gọi thư kí phải hủy hết các cuộc hẹn ngày mai để anh có thể cùng cô đi hẹn hò. (Kiểm điểm của anh đó hả ==)

Diệp Bối Bối tắm xong biết anh bận việc nên đi ngủ trước. Cô không mong mình có làm điều gì khiến anh phiền lòng hay lo lắng, cô chỉ muốn cùng anh có một cuộc tình hạnh phúc giản đơn, cô luôn đơn giản không trông mong gì nhiều. Thật vất vả mới đem toàn bộ tài liệu làm xong Trữ Dật Thần mệt mỏi thờ dài nhìn nhìn đồng hồ cũng đã hơn hai giờ sáng, anh nên về phòng ngủ thôi để mai còn có thể bồi bảo bối của anh đi chơi và mua đồ dùng. Anh đứng dậy hướng về phòng ngủ đi đến bên cạnh cô nhẹ nhàng nằm xuống cùng cô chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Bữa Sáng Của Bối Bối

Từ sớm Trữ Dật Thần thức dậy cùng Diệp Bối Bối sửa soạn ăn điểm tâm, cả hai cùng ở bên nhau trò chuyện, xem phim cho đến trưa lại tiếp tục dùng bữa. Diệp Bối Bối sau khi dùng bữa xong cũng rửa chén, dọn dẹp, còn anh thì vẫn ngồi ở sofa cao cấp gọi điện kiểm tra tình hình công ti lại dặn dò

thư kí lịch trình làm việc.

Tuy là mỗi người làm một việc khác nhau nhưng hai người rất ấn ý khiến cho người khác không thể xen vào không gian ấm áp này. Cứ ngẫu nhiên là hai người quay lại nhìn nhau một cái, trao đổi ánh mắt, cùng cười một tiếng, y như rằng là vợ chồng lâu năm.

Thời gian thoát cái đã hơn hai giờ Trữ Dật Thần đứng dậy nhẹ nhàng đi đến bên Diệp Bối Bối đang lau dọn phòng khách ôm cô vào lòng, cảm tựa vào hông vai cô dịu dàng bảo : ” Bối Bối, được ở bên em thật tốt, nhưng em cũng không cần quá vất vả, hiện tại không cần phải lau dọn, nào bây giờ em hãy thay quần áo cùng anh ra ngoài mua đồ chuẩn bị cho ngày mai, anh lại đưa em đến khu đất trống chơi. ”

” Nhưng em là đang lau dọn. ”

” Ngoan, đi thay quần áo, khắc nữa anh sẽ gọi nhân viên dọn dẹp đến. ” anh vừa nói vừa khẽ cắn vành tai cô.

Diệp Bối Bối người khẽ run lên, cô xấu hổ trả lời : ” buông em ra đã, anh không buông ra làm sao em vào được phòng đây. ”

” Ừ, anh đợi em. ” Anh hôn chụt lên đôi môi nhỏ của cô dịu dàng bảo.

” Đáng ghét. ” Cô đỏ mặt chạy vào trong phòng để lại Trữ Dật Thần cười đến là vui vẻ.

Cô thật nhanh liền thay xong quần áo, cô vận trên người T-shirt màu trắng với quần thể thao màu đen đầy năng động, tóc búi cao lộ rõ khuôn mặt thanh tú của cô cùng với đôi mắt màu đen láy (cô đã đeo lại kính áp tròng). Cùng đôi với cô Trữ Dật Thần cũng đã vận trên người mình quần bụi giản dị cùng với áo sơ mi cổ tình để hở hai nút lộ ra vòng ngực nam tính mạnh mẽ, khác với vẻ nghiêm trang thường ngày của anh.

Đôi nam nữ trẻ cùng nhau dắt tay đi ra cửa, cùng nhau đi đến địa điểm thứ nhất trung tâm thương mại.

Về khoản mua sắm anh cùng với cô đều thuộc tuýp người nhìn trúng liền mua không thích liền rời đi chứ không rườm rà lựa chọn quá chi tiết vì vậy hai người cũng rất hợp nhau trong phương diện này. Sự ấn ý của nhau, tay nắm tay, ánh mắt chứa chan nhu tình thật khiến cho mọi người ghen tị, rất nhiều cô gái đối Diệp Bối Bối ghen tị vì có được người bạn trai vừa sẵn sóc vừa dịu dàng.

Cùng cô mua sắm, cùng cô lựa chọn thật khiến Trữ Dật Thần tâm tình hưng phấn, có phải hay không đây là niềm vui của mỗi đàn ông khi đi dạo, mua sắm cùng với bạn gái không. (Phi : chỉ riêng anh là thấy thế thôi) Nếu không phải anh còn phải đi làm kiếm tiền nuôi bảo bối thì anh sẽ nguyện đưa cô đi hết cả đời chỉ cần là cô thích anh sẽ chịu theo cô.

Đồ dùng đã mua xong, bên Diệp gia ông cụ Diệp cũng đã báo thủ tục nhập học của Bối Bối đã xử lí xong chỉ đợi đến mai là có thể đi đến học viện Đăng Lâm. Vì vậy Trữ Dật Thần một tay ôm Diệp Bối Bối rời khỏi trung tâm thương mại và cùng nhau đi đến khu đất trống hẹn hò.

Cảnh quan của nơi này vẫn tươi đẹp, thanh thần chỉ tiếc có một chút ồn ào của tiếng máy móc thi công công trình. Đã nghe qua anh kể nên cô không hề có nửa điểm thắc mắc hay không hài lòng về tiếng ồn này, cô còn vui vẻ lôi kéo anh cùng cô chơi đùa cho đến khi mệt lã người, lại nằm trên đùi anh làm nũng, cùng anh trao nụ hôn ngọt ngào triền miên.

Dùng xong bữa tối, rốt cuộc Diệp Bối Bối cũng không chịu nổi nữa thiếp đi trên xe, khiến anh vừa buồn cười vừa đau lòng, cái cô gái nhỏ nhà chẳng bao giờ để anh yên lòng, mỗi lần đưa cô đi đến khu đất trống cô đều hết chạy lại nhảy, nhiều lúc còn xém vấp ngã làm cho tim anh thấp thỏm vì lo cô bị thương. Cô thực là không ngoan, đợi sau này anh hảo hảo trừng trị cô, để cô không còn nghịch ngợm như vậy nữa.

Dịu dàng ôm cô lên căn hộ, lại nhẹ nhàng mở cửa, nhẹ nhàng đặt cô lên giường giúp cho cô thoải mái ngủ lại vòng xuống dưới lầu lấy toàn bộ đồ dùng hôm nay mua đi lên. Tuy vội vã, khẩn trương nhưng anh cũng không kém phần nhẹ nhàng, im lặng sợ sẽ phá đi giấc ngủ của cô.

Cố gắng dọn dẹp đồ dùng cùng cô mua trong im lặng, lại nhìn xem bộ đồng phục trường hôm qua gởi tới anh nhẹ nhàng bước vào phòng treo trước tủ để sáng ngày mai bảo bối anh không phải mất thời gian. Chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ anh mới an tâm bước vào phòng vệ sinh thay bộ đồ ngủ, nhẹ nhàng đi lên giường, ôm lấy thân hình nhỏ bé mềm mại chìm sâu trong mộng đẹp.

☆☆☆☆☆☆

Là một người làm việc có quy luật, đúng sáu giờ ba mươi sáng Trữ Dật Thần thức dậy, khẽ nhìn giai nhân bên cạnh nở nụ cười yêu thương, hôn nhẹ lên trán cô rồi nhẹ nhàng đứng dậy đi đến phòng vệ sinh sửa soạn một chút, lại chuẩn bị bữa sáng cho cô. Cho dù anh là một tổng giám đốc đi chăng nữa thì anh cũng biết nấu một số món dân dã vì lúc anh học trung học phải ở lại kí túc xá nên cần tự lập.

Bữa sáng một ít cháo trắng cùng với bánh mì nướng cũng không quá tệ, anh giắt quyết xong phần ăn của mình mới bước vào phòng lấy cô gái nhỏ thức dậy.

” Bối Bối, dậy nào trời đã sáng. ”

” Ừm...Ngô~ Thần chào buổi sáng. ” Cô chớp chớp mi mắt

” Chào buổi sáng. ” anh cười đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

” Anh dậy thật sớm nha~ ”

” Ngốc, bảo bối của anh hôm nay lần đầu đi học nên anh phải dậy thật sớm chuẩn bị cho em rồi. ” anh cốc nhẹ vào đầu cô.

” Thần thật tốt. ” cô cười híp mắt, sau đó đứng dậy đi vào phòng vệ sinh rửa soạn, đeo cho mình kính áp tròng lại vận trên người bộ đồng phục caro váy liền màu xanh đỏ với chiếc nơ trước cổ áo nhìn cô thật là xinh xắn. Tự mình búi cao mái tóc để lại hai bên má một lọn tóc dài nhìn thật quyến rũ. Về đẹp của cô đã khiến anh đứng hình.

” Thần! ”

” A, xin lỗi~ , em thật đẹp làm cho anh ngẩn ngơ. ” Anh đi lại bên cô dịu dàng nói, lại ôn nhu cầm lấy tay cô : ” Bối Bối ngoan, hiện tại nhất định là em rất đói, ra ngoài ăn sáng anh đã chuẩn bị cho em. ”

” Ân ” cô gật đầu đi theo anh.

Bước ra khỏi phòng cô liền thấy trên bàn một tô cháo trắng và hai lát bánh mì nướng trên đĩa, cô hơi kinh ngạc hỏi : ” Thần đây là anh làm sao? ”

” Ừm, em ăn thử xem. ” anh kéo cô lại bên bàn kéo ghế cho cô ngồi xuống mới kêu cô ăn thử.

” Ăn thật ngon. ” Cô vừa cho một thìa cháo vào miệng liền thấy rất vừa miệng, cô rất thích nhưng chỉ là khi cô nuốt xuống rõ ràng cháo không đổi vị mà cô lại cảm thấy rất ngọt như có đường chảy khắp tim cô vậy.

” Em thích thì tốt rồi ”

” Thần nấu thật ngon, em muốn ngày nào cũng vậy. ” Cô khen anh trong lời khen cũng có chút làm nũng.

” Được. ” Anh cười, chỉ cần cô thích anh liền làm.

Được anh đáp ứng yêu cầu, lòng cô vui vẻ lên nhiều khẳng định hôm nay sẽ là một ngày tốt của cô, và bữa sáng của Diệp Bối Bối cô thật tuyệt. Cô cười híp mắt tiếp tục ăn bữa sáng do bạn trai làm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bạn Học Mới

Ăn xong bữa sáng ngọt ngào, Diệp Bối Bối được Trữ Dật Thần đưa đến đầu ngõ đường X rồi gọi điện cho em gái. Đến khi thấy bóng em gái anh mới yên tâm thả cô xuống xe, hôn nhẹ lên trán cô lại dặn dò : ” Hôm nay đi học sẽ có Dật Nhu đi cùng em, ngoan ngoãn học không được đi lung tung, Dật Nhu nhớ trông Bối Bối thật kĩ. ”

” Em cũng không phải là con nít ba tuổi. Em có thể lo được. ” Diệp Bối Bối chu đôi môi lên.

” Ngoan, nghe lời hiện tại anh đi làm, tan trường em cùng Dật Nhu đứng đây đợi anh đến đón. ”

” Vâng đã rõ. ” Dật Nhu cùng Bối Bối đồng thanh trả lời.

Nhìn hai cô gái nhỏ ngoan ngoãn gật đầu Trữ Dật Thần hài lòng mỉm cười sau đó liền lái xe rời đi. Hiện tại chỉ còn Diệp Bối Bối cùng Trữ Dật Nhu, hai cô nàng nhìn nhau cười xoà, Trữ Dật Nhu lên tiếng hỏi : ” Bối Bối, cậu thật là đáng yêu nha. ”

” Cám ơn, tiểu Nhu cậu cũng thật xinh đẹp. ”

” Ừ hai chúng ta đều như nhau, nào sắp đến giờ rồi tiểu Nhu hiện tại cùng tớ đến học viện nào. ”

” Ân ”

Đáp lời cô nàng, Diệp Bối Bối đi theo sau Trữ Dật Nhu bước vào con đường trước mặt , trên đường đi này có ba lối một là dành cho xe hơi quý tộc, đường thứ hai dành cho các học sinh tự đưa xe đi học và cuối cùng chính là nơi dành cho các học sinh cuộc bộ đến trường có thể nói ở ngôi trường này phân chia giai cấp rõ rệt. Vì vậy khi Trữ Dật Nhu cùng Diệp Bối Bối bước chân vào có không ít ánh mắt chăm chọc tiếng xì xầm to nhỏ

” Xem kia, hai cô ta đi bộ ” nữ sinh A

” haha, thật mặt dày nghĩ được chút thành tích mà đu vào đây học ư? Nực cười. ” nữ sinh B chỉ trích

” Uay, hai cậu có thấy hai bé kia khá xinh không? ” Nam sinh A si mê

” Đúng thật. Mà đáng tiếc hai cô bé này lại là tầng lớp thấp kém ” Nam sinh B lắc đầu

...

Mặc kệ những lời xì xầm to nhỏ hai cô cứ bước tiếp trên con đường thẳng tắp tiếp cho đến khi dừng tại trước cổng trường xa hoa, cao tầng nhĩa như một toà cao ốc cao cấp hoa lệ. Trước cổng còn có chữ ” Học Viện Đăng Lâm “.

Trước mặt của Diệp Bối Bối là một học viện đầy xa hoa lộng lẫy khiến cô không khỏi cảm khái. Ngôi trường này thật đẹp cô thật thích, thử nhỏ cô đã có ước mơ được vào đây học rồi, không ngờ hôm nay cô có cơ hội đó. Cô không nén nổi xúc động liền quay sang bên Trữ Dật Nhu : ” tiểu Nhu, tiểu Nhu cùng tớ tham quan đi, nơi này thật đẹp nha. ”

” Bối Bối, sắp đến giờ học rồi, giờ giải lao tớ liền đưa cậu đi được hay không ? Hiện tại tớ đưa cậu đến phòng hiệu trưởng chú Đăng đợi cậu lâu rồi. ” Trữ Dật Nhu khều khều cô

” Ân... ” Cô máy móc gật đầu, liền phát hiện không đúng chú Đăng? Lẽ nào... là cha của anh Từ Minh.

Cô thật muốn lên tiếng hỏi Trữ Dật Nhu nhưng chưa kịp mở miệng đã bị cô ấy lôi đi thẳng đến phòng hiệu trưởng. Trữ Dật Nhu gõ cửa phòng, không bao lâu liền nghe thấy giọng trầm thấp vang lên : ” Vào đi. ”

” Chú Đăng , bạn cháu đã đến. ” Trữ Dật Nhu lên tiếng.

” Ân, là Diệp Bối Bối đúng không? ” Đăng Cận Trị ngẩng đầu lên gương mặt hiền hòa nở nụ cười.

” Dạ vâng. ” Diệp Bối Bối lễ phép gật đầu.

” Tốt, hai cháu vào đi để ta sắp xếp một chút. ” Đăng Cận Trị dặn dò lại cúi người cảm lấy điện thoại gọi đi dặn dò chủ nhiệm đến phòng ông gặp học sinh mới.

Khi nói xong điện thoại ông mới quay sang nhìn Trữ Dật Nhu cùng Diệp Bối Bối ngồi ở ghế đối diện ông. Ông âm thầm quan sát Diệp Bối Bối trong lòng thầm khen ngợi quả nhiên là con cháu nhà họ Diệp đều có khí chất cao quý. Ông đã nghe con trai ông nói lại rằng cô bé này có cuộc sống không quá tốt đẹp nhưng vẫn luôn cố gắng sống không oán trách một ai lòng lương thiện tự mình vượt qua nỗi sợ hãi này. Ông đây luôn tôn trọng và trọng dụng người tài, tuy rằng học viện này của ông là dành cho các nhà quyền quý nhưng không phải là loại người ham mê tiền bạc, học viện ông muốn vào được phải là học sinh cực ưu tú mới có thể bước chân đến.

Các cô cậu tiểu thư, công tử giàu có nhưng lại không chăm chút học tập một chút năng lực cũng không có thì đừng mơ tưởng có thể vào đừng nói chi dùng năng lực chèn ép ông. Ông hài lòng chấp nhận cho Diệp Bối Bối vào học vì hoàn cảnh con bé là một, thứ hai là những năm kia thành tích học tập luôn xuất sắc tuyệt đối do nhà họ Diệp giao vào khiến ông thật kì vọng có thể lưu lại một học sinh ưu tú ở lại đây.

Ông lên tiếng : ” Được rồi Dật Nhu cháu về lớp trước đi hiện tại Bối Bối cần phải đợi giáo viên lên, chuyện này không cần lo lắng cháu cùng Bối Bối sẽ học lớp chọn tất nhiên sẽ học cùng lớp với cháu. ”

” Dạ vâng, vậy cháu xin phép. ” Trữ Dật Nhu lễ phép đáp lời, rồi đứng dậy xoay người đi ra ngoài.

” Cháu là Diệp Bối Bối? ” Đăng Cận Trị lên tiếng hỏi.

” Dạ vâng. ”

” Học lực, và gia thế cháu ta biết rất rõ nhưng vì hiện tại công bố ngay sẽ chẳng ai tin tưởng nên chú của cháu đã nói với ta chỉ cần coi cháu như một học sinh bình thường là được, tất nhiên ta cũng phải hào hào chiều chuộng cháu, nếu cháu là bạn gái của A Thần lại là bạn tốt của con trai ta tất nhiên ta sẽ rất hoan nghênh cháu. ”

” Dạ vâng. ”

” Hiệu Trưởng, tôi đã đến. ” giọng của một giáo viên trẻ vang lên khi ông Đăng Cận Trị vừa dứt lời.

” Cô vào đây đi. ”

” Vâng. ”

Bước vào là một phụ nữ trẻ chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu. Cô vận trên người chiếc áo công sở chanel hiện rõ đường cong quyến rũ của cô nàng.

” Đây là học trò mới của cô, cô bé từ hôm nay trở đi sẽ học lớp A. ” Đăng Cận Trị nói.

” Vâng. ” cô giáo viên cung kính đáp lời rồi quay sang bên Diệp Bối Bối nói : ” Em có thể theo cô đến lớp. ”

” Vâng. ”

” Thưa thầy Hiệu Trưởng tôi xin phép. ”

* * * * *

Theo bước chân giáo viên vào lớp, cô cũng nhận không ít lời châm chọc từ các học sinh và cũng nhận không ít lời nói hăm dọa khi cô được vào lớp chọn. Thấy cô giáo đứng trước cửa lớp cô cũng dừng lại, chỉ kịp nghe thấy cô hiền từ nói với cô : ” Em đứng đây chờ cô, khi nào cô gọi em hãy vào ”

Cô chỉ gật đầu nhìn cô giáo bước vào lớp.

Bấy giờ trong lớp rất ồn ào, các tiểu thư tùm năm tùm bảy trang điểm bàn tán về các anh soái ca, riêng các chàng trai thì xúm lại nhau chơi đùa cái gì đó. Trong lớp chỉ có Trữ Dật Nhu cùng với một cô bạn ngồi gần đó là im lặng không nói gì, còn góc gần cửa sổ cuối lớp là một anh chàng ngồi đọc sách có rất nhiều học sinh vây quanh anh chàng. Cô giáo khẽ gõ gõ bàn hồ : ” Các em mau chóng về chỗ, hôm nay lớp ta sẽ có một bạn học mới.”

Vừa nghe thấy lớp mình có bạn học mới cả lớp liền náo nhiệt, ánh mắt các nam sinh nữ sinh đều chột lóe. Một nam sinh đứng dậy hỏi : ” thưa cô, bạn học mới là nam hay nữ ạ? Bạn ấy là con nhà nào vậy? ”

” Được rồi các em trật tự, em mau vào đây ”

Khi Diệp Bối Bối bước vào không ít ánh mắt tò mò nhìn lên trên bực, nhưng khi cô bước gần đến bên cô giáo thì không ít những nữ sinh thất vọng thờ dài, thậm chí còn có người nói.

” Này này, là con nhò hôi sáng đi bên lối đi bộ ấy. ”

” Thật không? Chắc không ngờ cô ta có thể vào được lớp này, chắc là do cô ta làm gì đó để được vào đây rồi. ”

” Hừ, các cô chỉ giỏi nói này nói nọ người khác, người ta có thể học rất giỏi mới có thể vào đây, chẳng lẽ các cô đỏ mắt khi người ta xinh đẹp hơn mình? ” Một gã nam sinh lên tiếng.

” Hừ , bà đây không thèm đỏ mắt với loại dân nghèo hèn đó, ít ra chị Tổng còn đẹp hơn cô ta nhiều. ” cô nữ sinh bị chặn họng tức giận nói.

” Các cậu im lặng, ít ra lớp ta có thêm phần tử mới để chọc ghẹo , hai con dân nghèo kia không thể chọc vì chúng có võ nhưng con mới mới này thì có thể nhìn mặt cô ta xem rất là ngây thơ. ” Một nữ sinh nhếch mép lên tiếng.

” Này cậu nói hay đấy. ” Cả đám gần đó xúm lại bàn tán lại nhìn qua bên bàn Trữ Dật Nhu cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cự Tuyệt

Trữ Dật Nhu ngồi bên kia nghe hết toàn bộ sự việc kia, sắc mặt cô trầm xuống, trong lòng khẽ mắng : ” Chết tiệt, các người thử chạm vào cô ấy xem, bản tiểu thư sẽ cho các người biết thế nào là chết. ”

” Các em trật tự, còn em, em hãy giới thiệu với cả lớp nào. ”

” Chào mọi người, mình tên là Diệp Bối Bối, từ nay xin chỉ giáo thêm ” Diệp Bối Bối cười nói mặt dù chính cô biết rõ những người này tuyệt đối không để cô vào tầm mắt, đặt biệt là cái anh chàng ngồi ở gần cửa sổ cuối lớp. Cô cười nhếch mép không biết anh chàng đó sẽ phản ứng ra sao nhỉ.

Quả đúng như Diệp Bối Bối dự đoán, anh chàng kia khi nghe đến ba chữ ” Diệp Bối Bối ” kia đầu liền ngẩng lên, sâu trong con ngươi anh ta tràn đầy kinh ngạc nhìn cô. Chính anh chàng này cũng không ngờ cô sẽ được vào trường này học. Trong ánh mắt của anh chàng đó vừa có tán thưởng vừa có chế giễu.

Cả lớp nhận thấy ánh mắt của một người nhìn chằm chằm vào cô nữ sinh mới không khỏi kinh ngạc, nhất là các nữ sinh trong lớp ánh mắt càng thêm đổ kị, ghen ghét. Các cô không ngờ chính là học trưởng Tiêu lại nhìn cô ta chằm chằm. Nhưng trong chốc lát có người nở trên môi nụ cười quý dị chỉ cần một khắc nói với chị Tổng thì con nhò này nhất định sẽ phải chết.

Cảm giác được sự khác thường, lại nhìn thấy ánh mắt của học trò ưu tú của lớp mình nhìn nữ sinh mới như vậy chắc chắn có quen biết cho nên cô giáo lên tiếng : ” Tốt vậy Bối Bối, em hãy xuống ngồi cùng với bạn Tiêu Minh Đông nhé. ”

” Dạ thưa cô, em từ chối. ” Diệp Bối Bối quả quyết cất tiếng.

Nghe được lời cô nói cả lớp kinh ngạc, lần đầu tiên có nữ sinh từ chối được ngồi với học trưởng Tiêu, một con người đẹp trai, giàu có, thông minh mà các bạn nữ đều mong ước. Vốn dĩ ban đầu khi nghe cô nói rất nhiều người muốn tỏ ra ý kiến nhưng không ngờ cô nữ sinh này đã lên tiếng. Xem ra bọn họ cũng nên giảm ít châm chọc cho cô ta, cô nữ sinh này biết điều. Bên cạnh đó khi nghe thấy cô từ chối ngồi gần mình Tiêu Minh Đông người căn cứng có chút thất vọng.

Chính cậu lúc này còn có chút hi vọng cô sẽ đồng ý không điều kiện khi được cậu. Đối với cậu mà nói, cậu hiểu Bối Bối hơn ai hết, khi cậu chia tay cô đã khóc kéo cậu lại cách khổ sở nên cậu luôn cho là cô vẫn yêu cậu. Nên cậu chắc chắn một điều cô sẽ đồng ý. Nhưng không ngờ cô lại từ chối, cậu nén kích động xuống nhìn thẳng vào mắt cô.

Diệp Bối Bối thấy phản ứng anh ta, âm thầm cười lạnh, anh nhìn tôi như vậy là có tư vị gì? Hi vọng tôi đồng ý sao? Anh đã đến bên cô Tống thì nên gạt bỏ tôi ra, đừng có hai lòng như trước kia đối với tôi. Anh có thể phản bội tôi nhưng tôi tuyệt không hận anh. . .Không yêu tuyệt sẽ không hận. . .Đối với tôi anh cũng chỉ như một người bạn không thân gặp lại thôi.

Phát hiện ánh mắt lãnh đạm của cô, Tiêu Minh Đông phút chốc trở nên cứng đờ, cậu thấy trong mắt cô không hề có cậu. Điều này khiến cho cậu thấy thật không thoải mái. Nhưng cậu gạt bỏ nó đi trong lòng tự nhủ cậu không yêu người vì tiền mà đến cạnh cậu và cũng sẽ không bị thủ đoạn nhỏ này của cô lừa. Hừ, tính ‘lạc mềnh buộc chặt’ với tôi? Mơ tưởng!

Thấy cô từ chối cô giáo quay sang cô hỏi cô muốn ngồi ở đâu, đối với việc cô từ chối ngồi với học sinh đẹp trai ưu tú như vậy thật sự có chút ngoài ý muốn.

” A... Nếu như bạn học Bối em muốn ngồi với ai ? ”

” Dạ thưa em muốn ngồi cạnh bạn Dật Nhu. ” Diệp Bối Bối đáp.

” Ân... vậy ý của bạn học Nhu như thế nào? ”

” Dạ được ạ. ” Trữ Dật Nhu gật đầu đồng thời hướng mắt đến Diệp Bối Bối khen ngợi. Cô sau khi nghe xong mọi việc lúc trước ghét tên Tiêu Minh Đông lại càng ghét hơn. Hừ tên nhãi ranh này làm sao có thể cùng anh trai cô so sánh. Nếu là cô, cô cũng không chọn anh ta, cô thà chọn tên đàn ông mặt dày Hạ Dương còn hơn. A...Sao cô lại nghĩ đến anh ta chứ, thật điên rồ mà.

Diệp Bối Bối nghe Trữ Dật Nhu đồng ý không đợi cô giáo lên tiếng tự mình bước xuống ngồi, cô khẽ cười nói : ” Tiêu Nhu, xin chỉ giáo ”

” Hoan nghênh cậu Bối Bối. ” Trữ Dật Nhu dọn dẹp đồ đi vào bên trong để cho cô ngồi bên ngoài đồng thời quay qua đằng sau giới thiệu với cô : ” Bối Bối đây là bạn tốt trong lớp của mình cô ấy là Quách Tử Ny. ”

” Chào bạn, Tử Ny từ này xin chỉ giáo thêm. ”

” Chào bạn, bạn có thể gọi mình là Tiểu Ny. ” Quách Tử Ny lên tiếng.

” Ân ”

Nhìn lớp học cũng đã ổn định, lại thấy nữ sinh mới hình như có quen biết với bạn học Dật Nhu nên cô cũng có chút yên tâm. Cô biết rõ những học sinh này sẽ luôn là tâm điểm của các cô cậu nhà giàu trêu chọc. Bản thân cô lúc trước cũng như vậy. Nếu không phải vì có anh giúp đỡ cô cũng đã không có ngày hôm nay. Cho đến giờ cô vẫn còn nhớ ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt tựa như thân ấy.

Cô nghỉ ngơi một hồi rồi mở miệng kêu lớp học bài mới. Cứ thế tiết học bắt đầu cho đến khi tiếng chuông giải lao vang lên. Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu, Quách Tử Ny bước ra khỏi lớp hoàn toàn không để tâm đến những lời xì xầm, những ánh mắt khinh miệt. Và đặc biệt Diệp Bối Bối hoàn toàn bỏ qua ánh mắt của cậu.

Nhiều nữ sinh trong lớp ngoài lớp đều đứng túm tụm lại ở trước cửa lớp để nhìn hoàng tử chỉ có thể ngắm nhưng không thể chạm của mình — Tiêu Minh Đông.

Dù là bị ngăn đường nhưng ba người họ vẫn cố tiến về phía trước mà đi, hoàn toàn bỏ quên những người đó, hoàn toàn lơ đi như không khí. Đối với Diệp Bối Bối đó không đủ để cho Thần nhét kẽ răng nói chỉ chính cô còn cự tuyệt hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chị Em Hội Ngộ

Rời khỏi lớp học, Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu cùng Quách Tử Ný cũng rất nhanh đi đến nhà ăn. Cả ba người đều đi đến chỗ ăn dành cho người ăn dân dã. Đối với họ việc này tuyệt đối không phải là vấn đề, trong mắt mọi người thì họ không có lấy một tư cách để ăn vì không khả năng. Đối với chính bản thân ba người vốn hiểu rõ có ăn là được không cần quá phô trương ra ngoài.

Ba người đi men theo đường chọn một bàn trống ngồi xuống, kê đặt phần ăn mình xuống từ tốn ăn, ngay cả khi ăn họ cũng toát ra khí chất cao quý có phần hơn so với các công tử, tiểu thư nhà giàu khác. Nhiều người kinh ngạc, sững sờ suy nghĩ vì sao họ có thể có khí chất như vậy? Hay là giả bộ đi! Không... Nếu giả bộ thì không thể nào làm một cách tự nhiên như vậy...

Cùng lúc đó ngay phía chỗ dành cho các học sinh tầng lớp thượng lưu có tiếng nói nũng nịu khiến cho ba người các cô mém chút nữa là toàn bộ thức ăn ới ra hết.

”Đồng à, em muốn ăn món kia có được hay không?”

”Được, chỉ cần em thích.” Tiêu Minh Đông khẽ mở miệng.

”Đồng anh thật tốt.” Tống Nhã Phương lên tiếng nũng nịu, đồng thời lấy thân hình bóc lụa của mình dấp chặt vào người Tiêu Minh Đông, việc làm này của cô khiến cho tất cả nam sinh trong nhà ăn có ý muốn, ảo vọng được đề cô ta xuống mà ăn cô ta.

Nhiều nữ sinh thấy cảnh này cũng rất ghen tị nhưng không ai dám chê bai nửa lời, chỉ có khen ngợi nịnh hót, vì chỉ cần họ nịnh hót được con gái chủ tịch Tống Thị có khi còn giúp được cha mình thăng chức, hợp tác cùng Tống thị chẳng hạn vì trong trường này chỉ có sự xuất hiện của Tống Nhã Phương, Tiêu Minh Đông, Ngôn Quang con của ba thế lực lớn đang tồn tại trong đây. Nhưng trước mắt họ chỉ có thể tiếp cận với Tống Thị và Tiêu Chí, riêng Ngôn Quang là một ẩn số.

Nghe những lời khen ngợi mình cùng ánh mắt si mê của nam nhân Tống Phương Nhã nở nụ cười đắc ý. Phải cô là xinh đẹp nhất, cô có quyền cô có thế, chỉ cần như mẹ cô sẽ có được số tiền khổng lồ của Tiêu gia. Nhưng cô vẫn thấy không đủ nhất định phải tiến xa hơn nhưng trước khi đi được mức đó cô cần phải an tĩnh mà tìm đối tượng vì trong đây Tiêu Minh Đông là tốt nhất rồi còn tên Ngôn Quang cô không hề thích cho dù anh ta có vẻ đẹp lạnh lùng bí ẩn cô cũng không cần.

Khuôn mặt mỉa mai, trác một đồng son phấn mỹ phẩm của Tống Nhã Phương liếc nhìn xung quanh đột nhiên ánh mắt dừng lại trên bàn của Diệp Bối Bối đang ngồi. Mắt cô ta trợn lên, trong lòng kích động sao con nhỏ đó có thể vào được đây? Hừ nhất định là dùng thủ đoạn hèn hạ để vào đây giành Đông với mình, nhất định là như vậy.

Cô ta giả vờ, giả vệt kéo kéo Tiêu Minh Đông đi đến trước mặt Diệp Bối Bối nhoen miệng cười. :”Du Du...à không chị nên gọi em là Bối Bối nhỉ? Em khoẻ không, chị thật rất vui vì được gặp em nha.”

Nghe được giọng nói của cô ta Diệp Bối Bối sắc mặt hơi lạnh đi, không đáp lời cô ta, cô tiếp tục từ tốn ăn phần ăn của mình không thèm liếc nhìn Tống Nhã Phương lấy một lần. Khiến cho cô ả tức run người, nhưng rất nhanh chóng cô nài nỉ ra bộ mặt đáng thương, nhỏ nhẹ nói:”Bối Bối, chị biết em ghét chị và mẹ chị nhưng chị vẫn không làm gì em kia mà chỉ là chị cùng A Đông thích nhau thật lòng em cũng không cần đối xử như vậy với chị, chị van em đừng giành đi a Đông, chị thật lòng yêu anh ấy.”

Lời vừa dứt tất cả mọi người liền nhìn chăm chăm lấy nữ sinh mới, nhiều người thắc mắc rốt cuộc cô nữ sinh này có quan hệ gì với Tống tiểu thư, sao Tống Nhã Phương lại gọi cô ta là em? Lại van cầu cô ấy? Lẽ nào cô ấy cũng thích học trưởng Tiêu và gây thương tổn cho Tống Nhã Phương.

Nhất thời cả trường đều liếc Diệp Bối Bối đối với Diệp Bối Bối như địch thù. Nhiều người nhìn không được mở miệng mắng.

”Con nhỏ này, thật mặt dày ngay cả chị Tống cũng dám khi dễ, cô nghĩ cô là ai? Một người hạng tép riu mà dám lên mặt? Cô thật là ngoan độc, lại còn cố ý vào đây để tranh giành học trưởng Tiêu.”

”Đúng vậy, xem lại mặt cô đi rồi hãy nói, cô không bằng một phần của chị Tống thì cô nghĩ gì mà dám lên mặt với chị ấy, từ nay cô đừng hòng khi dễ chị ấy.”

...

Tống Nhã Phương nhìn thấy mọi người đều ném ánh mắt khinh miệt, chán ghét đối với Bối Bối trong lòng đắc ý Hừ muốn đấu với tao mày còn chưa có tư cách. Nhưng khuôn mặt lại đáng thương nói với mọi người:”Mọi người đừng mắng em ấy, em ấy là em cùng cha khác mẹ với mình nên mình van cầu mọi người đừng mắng em ấy.”

Chỉ một lời của Tống Nhã Phương cả trường liền im lặng sững sờ, kể cả Tiêu Minh Đông cũng sững người chết chân tại chỗ Bối Bối em ấy cũng là con của chủ tịch Tống!?

Im lặng được chút ít, cả trường lại một lần chửi bới Diệp Bối Bối.

”À hoá ra là chị em, chắc là mẹ cô ta là người thứ ba chen ngang cuộc sống hạnh phúc của chị Tống nên không được chính cha ruột mình thương yêu nên ghét chị ấy khinh bạc chị ấy bây giờ thấy chị ấy hạnh phúc bên học trưởng Tiêu nên đó mới với người ta đây mà.” một nữ sinh lên tiếng.

”Hừ, đúng là tâm địa ác độc.”

Nhiều lời xì xầm công kích cứ nhắm đến Diệp Bối Bối mà mắng mà chửi, nhưng vẻ mặt cô hoàn toàn băng lạnh không chút xúc cảm, tức giận. Trong

lòng cô cười lạnh Cô diễn thật tốt. Ân. . .Nếu cô muốn diễn tôi sẽ bồi cô diễn đến khi cô mệt chết đi thì tôi sẽ lật bộ mặt cô ra.

”Câm miệng, ồn ào chết đi được.” một giọng băng lãnh đầy tức giận làm cho mọi người lập tức im lặng. Từ một góc tối của bàn ăn bước ra một anh chàng khuôn mặt , ngũ quan tinh tế, cao ráo khuôn mặt sắc lạnh.

”A phó học trưởng Ngôn ” Một người khề la lên.

”Hừ, cô làm gì mà khiến cho Tổng tiểu thư tức giận? ” Ngôn Quang lạnh lùng lên tiếng không quên liếc nhìn Diệp Bối Bối.

”Tiểu Nhu, tiểu Ny ta đi thôi, chỗ này thật vô vị mình nghĩ ta cần nói với anh Từ Minh để anh ấy dọn dẹp bớt ‘đám chó’ này.” Diệp Bối Bối lơ đãng ánh mắt sắc lạnh đó xoay người bước đi không thèm liếc nhìn những người này lấy một lần.

”Này con nhỏ kia mày nói ai là chó.” Khương Tú Liên này giờ đứng bên Tổng Nhã Phương giờ mới tức giận lên tiếng.

”Khương tiểu thư, tôi là nói đám chó nào có tên cô? Chẳng lẽ cô tự nhận mình là...chó?” Diệp Bối Bối lạnh lùng quay lại liếc nhìn Khương Tú Liên.

Một lời nói của cô khiến cho Khương Tú Liên sắc mặt thay đổi mấy lần liền. Nhưng đa số các vị tiểu thư nhà giàu đều tức giận với câu nói của cô nhưng không ai phản bác vì họ đã thấy chỉ cần lên tiếng nhất định sẽ xấu mặt.

Trong con người lạnh băng của Ngôn Quang nhìn vào bóng dáng Diệp Bối Bối đi xa dần, ánh mắt chợt loé lên tia kinh ngạc. Cô ta sao lại có khí thế như anh Hàn? Cô ta không si mê mình? Xem ra mình đánh giá thấp cô ta. Đôi môi Ngôn Quang xuất hiện tia cười khê rồi xoay người bỏ đi xem ra cuộc sống cậu sắp có điều thú vị.

Trò vui đã hết, người cũng tản ra hết bỏ lại Tổng Nhã Phương cùng hai người bạn tức giận run người và Tiểu Minh Đông kinh ngạc dưới sự lạnh lẽo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyên Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bức Tường Bất Diệt

Rời khỏi căn tin một đoạn khá xa, Trữ Dật Nhu mới quay sang bên Diệp Bối Bối quan tâm hỏi: ”Bối Bối, cậu ổn chứ?”

”Tớ ổn.” Cô lãnh đạm mở miệng.

”Nếu như vậy thì tốt, cậu đừng quá để tâm bọn họ nói những gì, nhất là Tổng Nhã Phương hãy mặc kệ cô ta.”

”Cậu đừng quá lo lắng, tớ đã sớm quen như vậy, nếu cô ta muốn diễn tớ sẽ giúp cô ta diễn hết bộ phim ngu xuẩn này.” Cô cười lạnh.

”Đúng...Bối Bối cậu là...” Trữ Dật Nhu chưa kịp dứt lời đã bị Quách Từ Ny chạy đến đẩy ngã, tiếp đến là Quách Từ Ny hỏi một cách khó hiểu.

”Này này, hai cậu nói là ý gì? Còn nữa Bối Bối cậu cùng Tổng Nhã Phương là có quan hệ gì? Sao cô ta nói cậu và cô ta...”

”Cô ta nói đúng tớ và cô ta là chị em cùng cha khác mẹ trên danh nghĩa. Nhưng thực tế cô ta không phải con ruột của ông ta.” Diệp Bối Bối chậm rãi giải thích.

”Thế tại sao? Ông ấy tuyên bố chỉ có một con gái.” Quách Từ Ny khó hiểu.

”Có thể nói mẹ của cô ta giờ thủ đoạn từ chỗ anh trai của tớ thì chính bà ta đã hạ bẫy khiến cho Tổng Thành tin tưởng cô ta là con gái ông ta.”

”Anh trai? Cậu còn có anh trai?”

”Đúng vậy, Quách Từ Ny tiểu thư Bối Bối cũng như chúng ta thuộc dân thượng lưu đấy, cậu đã từng nghe tớ có anh trai rồi chứ gì? Bối Bối cũng có và cô ấy là cháu gái cưng của gia tộc họ Diệp đấy.” Trữ Dật Nhu vỗ vỗ vai của Quách Từ Ny.

”Tớ không ngờ đấy...Nhưng tớ vẫn không hiểu tại sao mọi người đều ngu xuẩn tin tưởng Tổng Nhã Phương.” Quách Từ Ny vẫn tiếp tục hỏi với sự kiên không thể hiểu rõ.

”Tiểu Ny cậu bình tĩnh im lặng nghe tớ kể nhé. Tớ nghĩ cậu cũng nên biết một chút.” Diệp Bối Bối mở miệng. Cô kể ra chân tướng vì cô tin tưởng Từ Ny là người tốt, cô có thể cảm nhận được và cũng nhờ có Trữ Dật Thần nên cô mới dám đặt lòng tin vào người khác.

Quách Tử Ný máy móc gật đầu, ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm Diệp Bối Bối đợi chờ cô kể. Diệp Bối Bối chậm rãi mở miệng từng từ từng chữ nói cho Quách Tử Ný nghe có một số chỗ vì cô quá xúc động nên ngừng lại và Trữ Dật Nhu thay cô kể tiếp. Càng nghe khuôn mặt Quách Tử Ný càng kinh hãi, rốt cuộc mẹ con nhà đó thâm hiểm ác độc cỡ nào mà dám đối xử như vậy với một cô gái như vậy. Nhưng cô tin tưởng chỉ cần dám đứng lên dám đối mặt với gian khó thì nhất định sẽ vượt qua. Và cô tin tưởng trên đời này còn có báo ứng ai ác khắc sẽ có báo ứng.

” Bối Bối, tin tưởng tớ cùng tiểu Nhu, tớ và cậu ấy sẽ nhất định luôn đứng về phía cậu, vì tớ và tiểu Nhu sẽ cố gắng trở thành người bạn đáng để cậu tin tưởng nhất. ” Quách Tử Ný vỗ vỗ ngực nhìn Diệp Bối Bối cười.

” Ừ, là bạn tốt. ” Diệp Bối Bối nở nụ cười lại nói : ” giờ giải lao cũng đã gần kết thúc rồi, chúng ta về lớp thôi. ”

” Ân chúng ta đi. ” Trữ Dật Nhu vui vẻ nói.

Ba cô nữ sinh dáng dấp ưa nhìn, xinh đẹp bước đi trong tiếng cười vui tươi hướng về phía lớp học mà đi hoàn toàn bỏ quên những lời đồn đãi, mắng nhiếc của mọi người.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi thoát cái, Diệp Bối Bối đã vào học gần hai tháng. Với thành tích học tập suất sắc của cô và sự lệ phép của cô đã khiến toàn thể lão sư già trẻ đều yêu mến cô. Đặc biệt là Bắc Đường Nhược Vũ, bản thân là chủ nhiệm lớp chọn lại trẻ tuổi xinh đẹp cũng yêu mến Diệp Bối Bối, trong mắt của Bắc Đường Nhược Vũ, Diệp Bối Bối không chỉ đơn thuần là một học trò lại còn là một em gái của cô và cô tìm được từ trên người Diệp Bối Bối có chút thần thái đáng đáp của anh ấy.

Bên cạnh sự yêu mến của các bạn học thường dân và các lão sư thì cũng có rất nhiều người căm ghét Diệp Bối Bối. Họ ghen tị với thành tích học tập của cô, và họ làm đủ trò để cho cô xấu mặt rồi lấy cớ là trừng phạt kẻ thứ ba dăm xen vào tình yêu người khác lại có cùng dòng máu ti tiện của bà mẹ cấp hạnh phúc gia đình nhà họ Tống. Thấy cảnh này Tiểu Minh Đông trong lòng có chút không thoải mái nhưng chẳng敢 ngăn cản trong lòng cậu đây là điều hiển nhiên với kẻ có dã tâm với cậu, riêng Tống Nhã Phương ngoài mặt ngăn cản không để họ tổn thương cô để cho mọi người đồng cảm thì trong thâm tâm lại cười đến là vui vẻ.

Cộng thêm nhiều lần Ngôn Quang giả bộ tức giận vì bị phiền toái để ngăn chặn điều xấu, nhưng bản thân anh có chút hứng thú muốn xem con cừu bông về ngoài ngây thơ này làm được gì và chống chọi được bao lâu với vẻ đẹp của anh. Anh tuyệt đối không tin tưởng có người không si mê anh. Rõ ràng đây là lạc mề muội chặt muốn đưa anh vào bẫy.

Là bạn Diệp Bối Bối nên cả Trữ Dật Nhu cùng Quách Tử Ný cũng có chút phiền toái, nhưng hai cô nàng tuyệt không ngoảnh mặt với cô. Cùng cô đứng lên chống đỡ, cùng cô đứng dậy vượt qua, tuy bị người khác cố ý thương tổn nhưng với đầu óc nhạy bén cả ba người thừa sức né tránh và chỉ phụ họa để giúp Tống Nhã Phương hoàn thành kịch bản ” ít người xem nhất ”. Nhiều lần Quách Tử Ný tức giận bọn họ dám nói xấu mẹ của Diệp Bối Bối nhưng cô với Trữ Dật Nhu ngăn lại và cô còn nở nụ cười băng lạnh mở miệng : ” Để chúng nói gì thì nói, tớ sẽ từ từ khiến họ đã hối hận vì đã dám nói mẹ của Diệp Bối Bối như vậy. ”

Dù là bị phá hoại đồ dùng, bị đồn đãi thân phận thấp hèn ti tiện nhưng Diệp Bối Bối, Quách Tử Ný, Trữ Dật Nhu cũng vẫn đứng dậy. Ba người họ tựa như bất diệt, niềm tin tưởng, niềm hoạt bát vui vẻ của tình bạn mà tạo nên một bức tường vô hình mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bảo Bối Đáng Trí Đáng Yêu

” Bảo bối, hai tháng nay ngoại trừ cuối tuần về gặp ông ngoại với cậu út và anh trai em thì hầu như ngày thường em đều bỏ rơi anh để đi chơi với tiểu Nhu, thật không công bằng. ” Trữ Dật Thần ôm lấy Diệp Bối Bối khi đưa cô về nhà sau khi tan học.

” Thần, anh nên hiểu cho em nha, cùng bạn bè đi chơi cũng là đương nhiên, vốn chi em cùng anh mỗi ngày đều gặp mặt. ” Diệp Bối Bối dựa vào lòng anh.

” Rõ ràng là bỏ rơi anh, có phải hay không bạn bè quan trọng hơn anh không? ” Trữ Dật Thần chưa chưa nói. Anh là đang ghen. Đúng anh ghen! Bạn gái anh là chỉ có thể đi cùng anh cho dù là bạn hay em gái anh cũng không được, nếu muốn đi thì cũng ít nhất một hai ngày chứ thế nào mà cướp bảo bối anh suốt ngày chứ. Em gái đáng chết sao em không tìm bạn trai mà hẹn hò đi biết rõ anh yêu Bối Bối còn cố ý cướp bảo bối anh trai. Đáng bị phạt. Hừ.

Người nào đó thầm mắng trong lòng vì người yêu bị em gái cướp đi. Diệp Bối Bối buồn cười nhìn anh, ha ha thế nhưng anh lại ghen vì cô đi cùng bạn và em gái anh. Anh thật đáng yêu nha.

” Cười cái gì? Hừm? ” Anh vui đầu vào vai cô khẽ cắn cắn tai cô hỏi.

” Em chỉ thấy Thần thật đáng yêu. ”

” Đáng yêu? Đường đường là nam tử hán đại trượng phu vậy mà đáng yêu ư? ” nhất thời ai kia mặt bí xị phản ứng kịch liệt.

” Ha ha, phải anh là nam tử hán nhưng cũng rất đáng yêu nha, em đi cùng bạn học cũng không phải hồng hạnh vượt tường thì làm sao mà anh ghen? ” cô cười nói.

” Hừ, em là bạn gái anh đương nhiên là không được đi nhiều với bạn học còn nếu em mà đi với thằng nào khác anh sẽ băm thăng đó hoặc đánh cho nó biến dạng để em trở về bên anh. Vì Diệp Bối Bối em chỉ thuộc về Trữ Dật Thần anh. ” anh bá đạo nói.

” Ừ, chỉ là của anh, nhưng ít ra cũng cho em đi với bạn học chứ? ” Đầu cô dụi dụi vào ngực anh, nũng nịu.

” Hừm, mua chuộc lão gia đi rồi tính đến việc đó. ” Anh cười gian.

” Vậy tuần tới em nói với ông ngoại cùng anh đính hôn được hay không? ”

” Chưa đủ. ” miệng nói chưa đủ lòng sướng rơn, ha ha bảo bối anh rốt cuộc cũng đồng ý đính hôn với anh rồi. Không ngờ kế này cũng hoàn thành. Biết vậy anh sớm sử dụng rồi.

” Thế mỗi ngày đều đi với anh chỉ riêng thứ bảy là đi với Tiểu Nhu nhé. ”

” Anh đưa đón em đến cổng học viện mỗi ngày. ” Anh ra điều kiện. Đùng tưởng anh cái gì cũng không biết, chẳng qua là cô giấu anh không muốn anh lo lắng thôi.

Anh hiểu rõ khi cô cùng Dật Nhu và bạn học kia bị khi dễ mỗi ngày đều bị và chủ mưu chính là Tống Nhã Phương kia. Bảo bối anh không việc gì nên anh không làm gì cô ta. Nhưng lời họ nói mà ám vệ ông cụ Diệp phải đi báo lại cho anh cùng ông cụ và Diệp Dạ Hàn thì thật sự khiến anh tức giận. Tốt tốt muốn biết ai mới là thấp kém thì hôm sau sẽ rõ, anh cũng đã gọi điện báo với tài xế ở nhà nên ngày mai Dật Nhu cũng sẽ đến thẳng cổng học viện.

” Nhưng... như thế có quá... ”

” Không nhưng nhị gì cả nếu không đừng mong được đi chơi với bạn em ” Anh làm giọng giả trưởng.

” Vâng... ” cô bĩu môi, anh chơi xấu. Thật đáng ghét, cô đã đồng ý cùng anh đính hôn vậy còn chơi xấu.

” Vậy mới ngoan chứ. ” Anh cười ha ha hôn trộn môi cô rồi mới buông cô ra.

Cô bĩu môi lờm anh, tên đàn ông xấu xa, xấu xa, siêu cấp xấu xa chỉ giỏi bắt nạt cô thôi đồ xấu xa. Lừa được giai nhân về dinh lại được bên giai nhân mỗi ngày trừ thứ bảy lòng Trữ Dật Thần tất nhiên rất vui vẻ. Anh thật là không ngờ là mình có thể một mũi tên trúng hết cả hai hồng tâm. Ha ha giờ tâm trạng anh có thể diễn bằng một từ ” TUYỆT ”

Đêm nay, trong căn hộ xa hoa cao cấp chỉ thấy bạn nhỏ nào đó tức giận dậm chân, phát hoả ném gối loạn xạ vì bị lừa khiến cho ai kia hốt hoảng xin lỗi khi thấy bảo bối nhỏ giận. Chỉ tiếc bảo bối nhỏ nổi nóng không ai can nổi nên đêm đó cũng là đêm vui nhất cũng là đêm buồn nhất của Trữ Dật Thần vì bị bạn gái ném gối tổng ra khỏi phòng và bị bắt đến thư phòng mà ngủ.

—————Ta là đường phân cách a—————

Sáng hôm sau, ánh nắng ấm áp chiếu xuyên qua khe cửa sổ. Ánh nắng ấy chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp, thủy mị trắng noãn của Diệp Bối Bối. Tiếng lá xào xạc trong gió nhẹ kết hợp cùng tiếng chim hót khiến này cô khẽ nhủ xoay người qua kia, theo thói quen muốn vùi vào vòng ngực ai đó. Thế nhưng người vừa xoay liền cảm thấy có gì không đúng.

Mắt vẫn nhắm, đôi tay sờ soạn trên giường, lạnh lẽo có nghĩa là bên cạnh cô vốn dĩ không có người nằm qua hoặc là chủ nhân của nó đã sớm thức dậy. Nhưng nếu là thức dậy cũng không qua sớm đi, cô nhìn đồng hồ giờ chỉ mới sáu giờ rưỡi sáng anh cũng vừa mới thức đi. Nhưng nếu là vậy anh ở đâu? Sao không có trong phòng? Phòng tắm cũng không có anh...

Lo lắng bật dậy, không thèm để ý mình đã rửa mặt hay chưa chạy ra khỏi phòng, đôi mắt màu xám bạc chứa một tia sợ hãi khôn nguôi. Nhưng khi thân anh nhỏ nhắn lao ra khỏi phòng liền đụng phải thứ gì đó, loạng choạng té ngã. Chỉ cảm thấy tiểu PP cùng đầu thật đau. Xoa xoa đầu lại chợt nhớ mình đang tìm anh lại vội vã muốn đứng dậy nhưng khi vừa ngước lên liền nhìn thấy anh trước mắt.

Thấy được anh, trái tim đang lo sợ treo lửng lơ liền được thả xuống. Đồng thời thân ảnh nhỏ nhắn của cô liền vùi mặt vào ngực anh.

Trữ Dật Thần bất động không hiểu nhìn cô, vốn dĩ là thức dậy sớm cố gắng làm bữa sáng. Vừa mới làm xong liền muốn đi vào đánh thức cô còn có xin lỗi cô nữa. Thế nhưng khi vừa bước đến cửa thì anh đã thấy cô vội vã chạy ra lại không nhìn anh mà va phải anh té cái búp rồi lại vội vã đứng dậy. Anh còn đang muốn hỏi cô có đau không thì đã thấy cô ôm chặt anh rồi.

” Anh đã ở đâu vậy? Em thật sợ... ”

” Anh ở nhà bếp làm bữa sáng cho em. Sao lại sợ? Gặp ác mộng hửm? ” anh ôn nhu hỏi.

” Không thấy anh, lại cảm giác như anh không hề nằm ngủ với em, thật sợ anh bỏ đi. ” cô nghẹn ngào khóc

” . . . ” Bảo bối của anh chỉ vì như vậy mà khóc, cô . . . cô hoàn toàn quên là hôm qua chính cô đã bay anh ra khỏi phòng sao? Đã vậy còn ôm anh bảo rằng anh bỏ cô đi. Anh cười khổ dịu dàng nói.

” Ngốc, anh làm gì mà bỏ rơi em hả, còn đang muốn vào đánh thức em dậy đây. Còn nữa rõ ràng hôm qua là em cầm anh vào phòng. ”

” Oa oa, về sau đừng im lặng như vậy nữa anh có thể nắm ni em mà. ” cô khóc lớn.

” Ngoan, ngoan, anh hứa về sau sẽ không như vậy nữa, có được hay không? ” anh thở dài hứa hẹn. Anh thật là hết cách với cô mà. Rõ ràng hôm qua anh đã nắm ni cô đến một gần chết cô vẫn khăng khăng bắt anh đến thư phòng nhưng hôm nay lại nói anh không nắm ni cô đây. Cái cô gái nhỏ này, thật khiến anh đau đầu, thật ra thì anh cũng đã quen với tính cách này của cô rồi. Cô là nhiều lúc rất đáng trí và ngốc nghếch tính cách cũng rất thất thường. Nhưng là anh lại cực yêu tính cách này của cô.

Cô không trả lời chỉ gạt đầu.

Anh khẽ xoa xoa đầu cô lại săn sóc bảo : “ Ngoan, nín khóc mau mau rửa mặt, sửa soạn ăn sáng rồi đi học. ”

Cô ngoan ngoãn buông anh ra, mắt vẫn con vuơn nước cô khẽ lau đi xoa người vào phòng. . . đánh răng. Sửa soạn xong hết cô lại ra khỏi phòng, ngồi xuống cùng anh ăn sáng, miệng nhỏ chu lên ăn từng món mà ăn làm. Hôm nay bữa sáng anh làm bánh mì sandwich cùng nước ép trái cây cho cô. Nhìn thấy cô ăn ngon miệng như vậy lòng anh liền rất cao hứng nhìn bài bồi ăn.

” Sao lại nhìn em, anh không ăn đi? ”

” Ừ . . . ” anh cung chiều nhìn cô.

Miệng anh khẽ cười, lòng anh khẽ động. . .

Này cô gái nhỏ, em đáng trí quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyện Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Cảnh Cáo

Hôm nay trước cổng học viên Đăng Lâm có biến chuyển lớn, tất cả học viên trong trường đều trở mắt kính ngạc nhìn một chiếc xe màu đen chủ đạo đầy khoẻ khoắn Rolls Royce từ đằng xa chạy đến trước cửa học viện. Tất cả học viên đều bàn tán.

” Xe kia rốt cuộc là của ai vậy? Của Học Trường Tiêu sao? ” một nữ sinh lên tiếng hỏi.

” Không thể nào sáng nay mình thấy học trường đã vào trường. Cậu không thấy sao học trường đang đứng ở kia cùng chị Tổng. ” một nữ sinh khác lại đưa tay chỉ.

” Vậy là của ai . . . ? Không lẽ là của phó học trường Ngôn ? Cũng không phải . . . phó học trường đi xe mô tô. ”

” . . . ”

Những lời bàn tán xì xầm to nhỏ nói này là của học trường này kia, rồi có người còn nói chắc là có bạn học mới. Nhưng chủ nhân như thế nào thì mọi người đều muốn biết rõ vì ở đây các bậc thượng lưu nhà giàu thì giàu thật nhưng không phải là có tiền là có thể mua được đâu. Có thể nói chủ nhân chiếc xe này quá mức cao phú suất đi.

Tất cả học viên đều bàn tán xôm xao nhưng chỉ một tiếng bật cửa liền khiến mọi người im lặng muốn nhìn xem chủ nhân chiếc xe đó. Nhưng khi Diệp Bối Bối vừa bước xuống xe, tất cả mọi người như chết sững tại chỗ. Tổng Nhà Phương kinh ngạc chớp mắt xe đó là của cô ta?

Ngay cả Tiêu Minh Đông kể bên cũng như đã hoá đá nhìn Diệp Bối Bối nhẹ nhàng thò đầu vào bên trong lấy cặp sau đó hành động gì thì cậu không rõ lắm hình như là có người. Nhưng tiếp theo cậu đã thấy Diệp Bối Bối đứng thẳng người đóng cửa vẫy vẫy tay chào và tiếp đến chiếc xe thể thao khoẻ khoắn lao vút đi còn có ở tay lái xe cũng có một bàn tay đưa ra như đáp lời của Diệp Bối Bối.

Mọi người vẫn chưa kịp hoàn hồn với sự việc động trời nữ học viên họ thường hay lăng mạ, khinh bỉ đột nhiên đi xe cực kì hiếm hoi đẹp mắt đến học viện thì ngay đó một chiếc xe mà đen limous cũng dừng ngay trước cổng. Tiếp đó là Trữ Dật Nhu bước xuống xe với khuôn mặt bí xị. Cả học viện vừa bình thường trở lại thêm lần nữa hoá đá.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ở đây vậy tại sao đột nhiên hai nữ sinh cấp thấp hèn kia lại có xe siêu hạng sang đưa đi học. Chẳng lẽ là tiểu thư nhà nào?

Diệp Bối Bối không có khả năng cô ta chỉ là con rơi chắc chắn là bán thân dụ dỗ. Còn cô họ Trữ kia thì không rõ có thể cô ta được đưa đón thật. Nhìn xe cô ta cũng đủ biết limous mà cho dù ở đây nhiều tiểu thư giàu có thì xe đưa đón cũng không sang trọng đến nỗi vậy. Chẳng lẽ kì thực cô ta rất có thể lực.

Trái với suy nghĩ xấu về Diệp Bối Bối, Tống Nhã Phương muốn tiếp cận Trữ Dật Nhu để xem cô ta thể lực như thế nào rồi coi sẽ dùng điểm nào đó lợi dụng cô ta. (mơ tưởng :v)

Đối với sự ngạc nhiên của người khác Trữ Dật Nhu hoàn toàn không để ý đến cô chỉ đi đến bên Diệp Bối Bối uỷ khuất nói : ” Oa hôm qua tớ bị mẹ mắng cho một trận vì bị khi dễ mà không chống cự. Mẹ còn rất tức giận nói không cho chăm sóc cậu thật tốt. ”

” Tiểu Nhu tớ cũng thật uỷ khuất, A Thần hôm qua gạt người khiến tớ đã chấp nhận làm lễ đính hôn cùng anh ấy, đã vậy cũng không cho phép tớ đi chơi cùng các cậu mỗi ngày. ” cô cúi mặt chu môi nói.

” Cha...cha...Diễn trò sao? Tống à không Diệp Bối Bối mày nghĩ mày bán thân vác xe của một thằng đàn ông đến rồi bọn tao sẽ nhìn mày bằng ánh mắt khác. ” Khương Tú Liên khinh bỉ nói.

” Hừ chọi chết cô ta... ”

Một lời của Khương Tú Liên liền châm lửa cho tất cả nam sinh nữ sinh. Có một nữ sinh hét lên liền lấy đá chọi đến người Diệp Bối Bối. Nhưng viên đá còn chưa tới người Diệp Bối Bối thì có một bóng dáng chạy đến đỡ cho cô, ánh mắt lạnh lùng hướng đến mọi người. Lập tức không khí trở xuống âm độ, không một ai dám hé một lời.

” Ai là người đã chọi viên đá đó ? ” Trữ Dật Thần lạnh giọng hỏi. Vốn dĩ sáng nay anh có chuẩn bị thức ăn trưa cho bảo bối, nhưng anh lại quên đưa cho cô. Lúc anh chạy xe đến đường lớn mới phát hiện liền quay xe về. Không ngờ gặp một cảnh này, anh không nhanh chân thì ai sẽ đỡ cho cô? Cho dù là âm vệ sẽ ra nhưng anh vẫn không yên tâm.

” ... ”

” Tôi cho các người ba giây để nhận tội, đừng để tôi phát giác nếu không hậu quả tự gánh. ” anh lạnh lùng lên tiếng

” Là...là tôi... ” cô nữ sinh vừa mới chọi viên đá run sợ lên tiếng.

” Còn không mau cút, và hôm nay tôi cũng cảnh cáo các người dám đụng vào tóc của Dật Nhu cùng Bối Bối thử xem... Tôi sẽ cho các người biết chữ chết là viết thế nào.

Tống Nhã Phương hoàn toàn sợ hãi nhưng cũng rất si mê vẻ đẹp của anh và khi thấy anh bái vệ Diệp Bối Bối trong thâm tâm ghen tị hiện rõ. Nhưng hôm thì giả vờ nói hồng hỷ lấy sự thương hại của anh em nhà họ Trữ để đáp đũa địa vị của cô : ” tôi...tôi...sẽ không để con bé uỷ khuất...em gái tôi... ”

Trữ Dật Thần cười lạnh, cô ta diễn thật tốt nhưng cũng thật ngu. Muốn lấy sự đồng cảm từ anh? Nằm mơ! Không để ý đến cô ta anh xoay người nói với cô và Trữ Dật Nhu : ” Bối Bối, Dật Nhu hai người vào trong đi đừng để bị muộn. ”

” Vâng ”

” A còn nữa, Bối Bối com hộp của em. ” Trữ Dật Thần đưa một hộp giữ ấm cho cô rồi tiện tay kéo cô lại hôn nhẹ lên trán cô lại nói ” Rồi, mau vào trong đi. ”

Hành động này của anh khiến cho toàn bộ nữ sinh trong học viện hoàn toàn ghen tị và ngưỡng mộ Diệp Bối Bối, mặc dù người đàn ông kia vừa này thực sự rất đáng sợ nhưng đáng đáp anh ta thực quá tốt nên nhất thời tất cả nữ sinh đều si mê anh. Và đặc biệt là Tiểu Minh Đông cùng Ngón Quang trong lòng cực kì khó chịu khi thấy cảnh này, cậu thì không muốn thấy được bạn gái trước mình thân thiết với người khác chỉ trong vài tháng ngắn cùn, riêng Ngón Quang anh không vui vì thứ mà anh muốn đem làm vật sở hữu thể nhưng có người dám chạm vào. Bang này chính anh còn muốn chạy ra che chắn cho cô chỉ tiếc...anh chậm một bước.

Sau khi thấy bóng dáng nhỏ của Diệp Bối Bối và Trữ Dật Nhu đi vào học viện Trữ Dật Thần lập tức biến sắc mặt, đôi mắt băng lạnh quét xung quanh cảnh cáo : ” Tôi cảnh cáo các người nếu dám chạm vào một sợi tóc của Trữ Dật Nhu và Diệp Bối Bối thì đừng trách tôi vô tình. ” anh nói rồi xoay người đi trực tiếp phóng xe đi, anh không hi vọng bọn họ làm tổn thương cô một lần nào nữa nếu mà như vậy thật anh tuyệt đối không tha.

Trữ Dật Thần bỏ đi để lại toàn bộ học viên đứng đó, có người sợ hãi vì lời cảnh cáo, có người cảm thấy lời cảnh cáo này thật sự xúc phạm đến gia đình họ. Anh ta nghĩ anh là ai mà ra lệnh cho tôi, cha tôi còn có thể đề bệ anh ta đừng cho là thuê được chiếc Roll Royce là lên mặt với tôi.

Tất nhiên trong đó có Tống Nhã Phương cô ta hoàn toàn không cam lòng khi thấy cảnh vừa rồi cô ta sẽ khai trừ Diệp Bối Bối, khiến cho tất cả mọi người ngoảnh mặt quay lưng với cô ta.

Chương 23: Cố Ý Làm Khó

Bước vào trong lớp Diệp Bối Bối cùng với Trữ Dật Nhu liền bị Quách Tử Ny nhào tới mà ngã xuống : ” Hai cậu sánh nay thật oai! Còn nữa anh chàng kia là ai? ”

” Tiểu Ny cậu đừng cho là tớ cùng Bối Bối muốn , bị như vậy thật không thoải mái cứ như bị giam cầm. Còn có người mà cậu nói là anh trai tớ bạn trai Bối Bối ” Trữ Dật Nhu đứng dậy phui phui tay áo tiện tay kéo Diệp Bối Bối đứng dậy.

” Oa thật không? ” Mắt Quách Tử Ny sáng lên.

” Thật như vàng thật luôn. ” Trữ Dật Nhu gật gật đầu.

” Oa oa, vậy là Bối Bối nhà ta có người yêu rồi. ” Quách Tử Ny phấn khích hoan hô chọc cho Diệp Bối Bối da mặt mồng xấu hổ che mặt.

” Ha ha về chỗ ngồi đi tiết học cũng sắp bắt đầu. ” Trữ Dật Nhu cười cười khi thấy có bạn học bước vào cũng thôi không treo ghẹo Diệp Bối Bối nữa.

” Ân...tốt...” Quách Tử Ny đảo mắt trả lời từ từ đi về chỗ. Đồng thời các bạn học khác cũng từng người đi về chỗ ngồi và tất nhiên vẫn không ít ánh mắt bắn về phía Trữ Dật Nhu và Diệp Bối Bối bàn tán xì xầm to nhỏ cho đến khi lão sư đi vào.

Hai tiết đầu hôm nay của lớp là tiết chính trị quốc tế và cũng là tiết học tử thần đối với các học sinh. Dù là lớp chọn đi chăng nữa thì rất ít người biết về chính trị nếu không nghiên cứu về nó. Giọng của cô giáo vừa nói vừa quay lưng lên bảng lạch cách viết từng chữ : ” Hôm nay các em hãy làm bài nhóm phân chia theo dãy, đề bài cô sẽ viết trên bảng, các em hãy cùng nhau thảo luận về vấn đề này rồi cô sẽ gọi người đại diện lên thuyết trình và tất nhiên các em phải nộp tờ tài liệu này cho cô. ”

Lời cô giáo vừa dứt liền nghe thấy tiếng hít hơi thật sâu của các học viên, rất nhiều người thì cảm thấy may mắn ít ra còn có chung dãy với Tiêu Minh Đông , và một số nam sinh có từng học qua chính trị. Nhiều người thì cảm giác như sắp chết đến nơi vì đối với chuyện này thật kinh khủng về chính trị thì làm sao mà họ biết...rất nhiều người thầm oán trong lòng A...Lão Sư cô thật âm hiểm, vô nhân tính...!!!

Nhiều người thì cũng rất đặc ý không lo đến mình chỉ lo nhìn đến bên dãy vắng vẻ nhất kia, lòng mừng thầm cảm giác vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Ha ha cho dù sáng nay các cô thể hiện cũng có thể do các cô giờ chút thủ đoạn đi! Đến cả tôi còn không hiểu rõ chính trị chẳng lẽ cô hiểu cho dù học vấn tốt đến đâu cũng không thể biết nhiều nếu không nghiên cứu nó.

Bên dãy vắng vẻ ít người kia của ba cô gái nhỏ Quách Tử Ny than vãn : ” Lão Sư thật ác độc, cho dù là vậy tớ cũng chưa từng nghe qua chính trị đi. ”

” Tiểu Ny cậu đừng có ở đó mà than vãn suy nghĩ vấn đề đi. Tớ đây cũng đâu biết rõ điều gì...” Trữ Dật Nhu rầu rĩ.

” Hai cậu đừng lo lắng tớ nghĩ tớ biết chút chút...” Diệp Bối Bối lí nhí nói.

” Thật? Bối Bối cậu còn biết chính trị ư? ” Quách Tử Ny cùng Trữ Dật Nhu kinh ngạc hỏi

” Ừm...” cô khẽ gật đầu. Nếu nói cô biết chút chút thì cũng không đúng... Vì từ nhỏ cha cô đã mong muốn cô thừa kế sự nghiệp tâm huyết của ông nên ông có cho cô học chính trị nhưng về sau khi Phương Y Nhã xuất hiện cô đã thôi không học chính trị, mẹ cô cũng chỉ dạy cho cô về chính trị, bà còn nói nếu không phải có điều bất lợi có lẽ người thừa kế là một người khác...Lúc ấy cô không hiểu giờ cô hiểu rõ nhưng giờ đã cô đã hiểu.

” Oa, cậu thật giỏi nha. ” Quách Tử Ny hưng phấn nói.

” Cũng chút chút thôi mà...để xem nào...ừm cái này nên ghi là Tây Âu...ừ phải...khủng hoảng kinh tế năm 2008 nữa ừ đúng vậy...Tiểu Nhu cậu ghi nhầm rồi hộp Pandora* chứ không phải Pandura...” Diệp Bối Bối khẽ nhắc cho Trữ Dật Nhu sửa lại sai sót trên tờ giấy bài tập mà lão sư phát.

(* Pandora : là một hộp do các thiên thần tặng cho một cô gái nhân loại duy nhất và các thiên thần đã dặn kỹ tuyệt đối không được mở hộp ra. Nhưng vì tò mò cô đã lên lút mở ra và sự khủng hoảng, thiên tai, lòng hận thù đố kỵ, tham ô đã bao trùm nhân loại nhưng chỉ còn duy nhất một tia hi vọng là chính tên cô gái đó đã đưa nhân loại trở về sự sống và chiếc hộp cũng như tên nàng là Pandora. Câu truyện này là truyền thuyết mà các nhà chính trị thường hay liên kết đến khủng hoảng kinh tế toàn cầu...v.v.v...

Phi hiểu sao ghi vậy không biết đúng không? Nếu có sai sót xin nói để Phi sửa :3)

Trữ Dật Nhu máy móc gật đầu viết theo lời chỉ đạo của Diệp Bối Bối lòng thầm khen ngợi không hổ danh là Bối Bối, con cháu nhà họ Diệp đều tuyệt vời.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Lão Sư chính trị thu bài, ánh mắt nghiêm nghị nhìn vào từng tờ tài liệu mà học sinh ghi chép. Mây bà khẽ nhướn lông cũng thầm khen ngợi không hổ danh con trai Sở Trường Tào , lại từ từ lật từng tờ bà cũng có chút bất đắc dĩ thiên kim nhà họ Ngô cho dù có biết nhiều về học vấn thì hoàn toàn không thể biết được chính trị bà có thể hiểu cho. Đến khi lật đến nhóm của Tiêu Minh Đông bà mỉm cười khen ngợi : ” Không hổ danh là em Tiêu, nhóm em làm rất tốt. ”

Nhiều người ngưỡng mộ nhìn Tiêu Minh Đông lại có một số người vì được chung nhóm với Tiêu Minh Đông nên rất đặc ý. Lão sư tiếp tục lật lật từng tờ giấy mà xem miệng cũng không mở ra nữa nhưng đến bài của nhóm ba người ngồi ở góc kia bà cũng không mong các em ấy là làm được. Tuy bà biết họ rất có năng lực lại ngoan ngoãn đối họ bà cực kì hài lòng nhưng có lẽ vừa nãy bà đã làm khó ba em ấy... Gia thế các em ấy như vậy làm sao mà...

Lòng còn đang tự trách, thì mắt bà liếc sơ qua tờ tài liệu kia, mắt bà trợn to đọc từng chữ nhỏ nắn nót viết trên tờ tài liệu hoàn toàn chính xác rõ ràng... Đáy mắt bà hiện lên sự tán thưởng xem ra tuy gia thế khó khăn nhưng các em ấy có lòng nghiên cứu chính trị thật đáng khen đối với bà tuyệt đối tin tưởng họ hoàn toàn không gian lận nói chi này giờ nhiều học sinh thậm chí còn lên trang mạng mà tìm thông tin lật sách tìm tòi ngay cả Tiêu Minh Đông cũng thế mà các em ấy không hề sử dụng chút nào vốn dĩ bà đã theo dõi họ từ lâu.

”Tốt, hoàn toàn chính xác em Diệp, em Trữ, em Quách các em hoàn toàn xứng đáng nhận được điểm tuyệt đối.” Lão sư hài lòng khen ngợi

Một lời khen ngợi của bà liền khiến cho cả lớp kinh ngạc chấn động, họ có thể làm chính xác có phải hay không là gian lận đi.

”Lão sư, em cùng bạn Tiểu Ny hoàn toàn không am hiểu lĩnh vực này cho nên chúng em không xứng đáng nhận được điểm tuyệt đối, chúng em chỉ ghi chép thôi nên người nhận xứng đáng tuyệt đối là Bối Bối bạn ấy.”

”A, là bạn học Diệp làm?” Lão sư kinh ngạc bà còn cho rằng ba em ấy cùng nhau góp sức thế nào là một bạn học mới có thể tự làm lại am hiểu như vậy, nhất thời hình tượng Bối Bối trong lòng lão sư lập tức tăng vọt lên cao. Bà vốn đã rất hài lòng với thái độ và sự nhanh nhạy của cô không ngờ cô lại có năng lực như vậy thật đáng khen.

”Àn, thưa lão sư em có chút hiểu biết về chính trị ạ...” cô thật thà trả lời

”Tốt, em có nghiên cứu là tốt, em được điểm tuyệt đối.” Lão sư hài lòng gật đầu.

”Thưa Lão Sư, bạn ấy nhập học cũng không lâu, thế nào lại biết có thể là gian lận đi, thưa lão sư nếu thật sự bạn ấy không gian lận hãy để bạn ấy chứng minh.” một nữ sinh lên tiếng, rõ ràng cô nàng này không cam lòng vì cô có điểm cao hơn và vẫn còn ghen tị vì sáng nay cô được soái ca hôn (Ý chỉ Thần ca :v)

”Việc này...” Lão sư hơi do dự, bạn học Lý cũng không phải sai? Vì ở đây không ai hoàn toàn dễ dàng nhận được điểm tuyệt đối nói chi là Tiêu Minh Đông còn không thể thì làm sao có thể chỉ trừ trước đây có bốn học sinh ưu tú thần thoại thật sự: Diệp Dạ Hàn, Trữ Dật Thần, Hạ Dương, và con trai Đổng hiệu trưởng Đổng Từ Minh.

”Cô nói vậy tức là không đồng ý với ý kiến của em.” Lý Vu Kỳ mỉa mai.

”Tất nhiên là không? Bạn học Diệp em có đồng ý với ý kiến của bạn học Lý hay không?” Lão sư hỏi cô bà hoàn toàn hiểu rõ Lý Vu Kỳ đó hoàn toàn cố ý.

”Em đồng ý”

”Tốt vậy hãy cho cô biết vụ khủng hoảng kinh tế toàn cầu đã khiến cho toàn nhân loại có bất lợi gì? Nguyên nhân xảy ra vụ khủng hoảng này.”

”Lão sư, em xin trả lời vụ khủng hoảng kinh tế toàn cầu khiến cho toàn nhân loại sống trong nghèo khổ, nhiều người dân vì thiếu lương thực thức uống mà chết...nhiều công ti tập đoàn trên thế giới sụp đổ, rơi vào khó khăn chỉ trong một ngày. Nguyên nhân xảy ra vụ việc là do lòng tham ô, đồ kị, hận thù tạo nên, và sự việc khủng hoảng này còn được tin tưởng qua truyền thuyết về chiếc hộp của Pandora.” Diệp Bối Bối đồng dạng trả lời.

Đến đây thì còn ai dám dị nghị gì, câu trả lời đã quá rõ ràng, lão sư cũng cực kì hài lòng. Tiêu Minh Đông chấn động, cảm thấy rất ngoài ý muốn, trái tim cậu có chút rung động nhìn một lần nữa đối với cô.

Trữ Dật Nhu nhìn sự biến hoá trên mặt Lý Vu Kỳ cười lạnh, rõ ràng là cố ý làm khó chị dâu tương lai của cô đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hậu Quả Của Việc Chọc Giận Cô

Giờ trưa, Diệp Bối Bối tâm trạng vui vẻ cầm com hộp mà người yêu làm cho đi đến nhà ăn cùng bạn tốt, lựa chọn một bàn chống cùng bạn tốt ngồi xuống vui vẻ trò chuyện. Bỏ vào miệng một thìa com chiên nhìn trong thật hấp dẫn, lòng cô ngọt lịm. Chỉ tiếc cô chỉ ăn đến một nửa, và đang trò chuyện vui vẻ dở dang với Trữ Dật Nhu và Quách Từ Ny thì nghe tiếng rầm của một lực đạo đánh mạnh xuống mặt bàn.

Ngước đầu lên cô liền thấy ba người Hồng Diễm Ngọc, Khương Tử Liên, Lý Vu Kỳ và đằng sau Tổng Nhả Phương khoác tay Tiêu Minh Đông giả vờ

ủy khuất nói : ” các cậu...đừng làm thế...”

” Tiểu Phuong, đừng lo lắng cô ta đáng bị như vậy. ” Khương Tú Liên quay lại nói.

” Đúng vậy, thưa chị Tổng rõ ràng lúc này cô ta gian lận còn có học trưởng Tiêu và mọi người làm chứng, cô ta có thể đã bỏ tiền mua chuộc Trần lão sư. ” Lý Vu Kỳ cảm hận lên tiếng.

” Này, Lý Vu Kỳ con có thể ăn bảy lời không thể nói bảy, cô lấy chứng cứ gì mà dám nói Bối Bối gian lận. ” Quách Từ Ny tức giận mắng.

” Hừ cô cùng cô ta cùng chung một chiếc thuyền tất nhiên sẽ bênh vực cô ta. ” Hồng Diễm Ngọc mỉa mai.

” Diệp Bối Bối, mày đừng tưởng hôm nay mày bỏ ra ít thứ như bản đồ lấy lòng đàn ông giả vờ thanh cao giàu có bọn tao sẽ nhìn mày bằng ánh mắt khác. Mày trong mắt tao cũng như người mẹ dâm tiện của mày quyến rũ đàn ông, phá hoại gia đình người khác. Còn có giả vợ yêu đương, đây mà là con trư? Cảm heo còn có thể nói. ” Khương Tú Liên xiên xỏ lại hất tay lật đồ ăn của cô.

Chiếc hộp giữ ẩm màu xanh biển rớt văng xuống sàn, cơm vụn vãi khắp nơi còn có đồ ăn trưa của Trữ Dật Nhu cũng chịu chung số phận. Một số học viên vui vẻ đứng xem náo nhiệt xem ra nữ học viên mới đến cách đây hai tháng muốn làm nổi cổ tình chọc vào vấy ngược của Khương Tú Liên.

Cơm hộp Trữ Dật Thần chuẩn bị cho cô bị đổ, lại nghe tiếng chanh chua xỏ xiên mỉa mai mẹ cô của Khương Tú Liên còn có Hồng Diễm Ngọc và Lý Vu Kỳ phụ họa, bên cạnh cô có thể cảm thấy sự thoải mái của Tổng Nhã Phuong. Sắc mặt Diệp Bối Bối trầm xuống. Sáng giờ coi nhện vì mặc kệ họ nói gì về mình vì cô biết rõ họ nói gì cô cũng không thương tổn được cô. Nhưng dám một lời nói không tốt đối mẹ cô hay người thân lại còn đập đổ cơm trưa anh vì cô mà chuẩn bị.

Lần này thì nhóm người Tổng Nhã Phuong thật sự chọc giận cô. Đang còn đắc ý vì Khương Tú Liên cho rằng cô sợ hãi nhưng chỉ trong chớp mắt liền khiến không khí trở xuống không độ. Khương Tú Liên cảm nhận rõ sự lạnh lẽo kinh hãi nhìn quanh đều không thấy ai phát ra sát khí nhưng khi nhìn về phía cô thì...

Diệp Bối Bối khuôn mặt lạnh băng môi khẽ nhếch lên một tia trào phúng hướng đến bên Khương Tú Liên từ từ đi tới. Thân nhiên cười nhẹ giọng nói : ” Khương tiểu thư làm thế nào cô ngửa tay mà gãi đến nổi lật đồ ăn người khác. ”

” Tôi...” nhìn khuôn mặt băng lạnh của cô khiến cho cô ta sợ hãi lùi về sau.

” cần tôi giúp, tốt...tôi sẽ giúp...” cô cười mỉm đi đến bên cô ta khẽ nắm tay cô ta. Nhìn tựa như là nắm lấy nhưng lực đạo trong tay cô không hề nhỏ. Một tiếng ” Rắc ” và cùng lúc tiếng thét đau đớn của Khương Tú Liên khiến mọi người kinh hãi nhìn về phía cô ta.

Mọi người lập tức chỉ thấy khuôn mặt trắng bệch, nước mắt giàn giụa, thân ảnh loạn choạng của cô ta ngổn bệch xuống đất một tay cầm lấy cánh tay kia. Lại nhìn về khuôn mặt cười mỉm của Diệp Bối Bối lập tức kinh hãi nhìn là mỉm cười nhưng hàn quan sát khí bắn ra tứ phía khiến mọi người không rét mà run. Còn có họ còn thấy tay cô còn đặt trên không trung nhất thời liền hiểu tay của Khương Tú Liên...

” Ha ha, cảm giác thế nào thưa Khương tiểu thư? Thoải mái hay không, tôi nhắc nhở cô tay cô tạm thời bị trật khớp...còn có... đừng tự tiện lật đồ thức ăn người khác...cũng đừng đại độ nói bảy. Sức chịu đựng tôi có giới hạn thôi lần này là tôi cho cô biết tư vị đau. Còn lần sau thì tôi chưa biết...” Diệp Bối Bối mở miệng nói sau đó quay sang bên Hồng Diễm ngọc cùng Lý Vu Kỳ : ” còn có Hồng tiểu thư cùng Lý tiểu thư có muốn thử một chút không? ”

” Không...không...” cả hai cô nàng run rẩy lùi lại

” Vậy thì cảm cái miệng lại, mắt chó xem người kém thì đừng phán xét. ” Cô tức giận rít lên.

Hiện tại đừng nói Khương Tú Liên cùng hai cô nàng kia kể cả Trữ Dật Nhu cùng Quách Từ Ny cũng sợ hãi nhìn cô. Vô bấy giờ thật trong như ác quỷ khiến cho người khác kinh hãi. Tổng Nhã Phuong run rẩy coi ta chưa từng thấy cô như thế này. Cô luôn cho rằng cô ta như cái bị bông, và sợ sự. Nhưng với tình hình hiện giờ cái ý nghĩ sợ sự ấy hoàn toàn bị ném đi xa.

Bên cạnh Tổng Nhã Phuong, Tiêu Minh Đông cũng có cảm giác kinh trệ, Diệp Bối Bối mà cậu biết chưa từng tức giận bao giờ, cũng không bao giờ có thái độ băng lãnh như thế. Có phải hay không cậu đã bỏ lỡ điều gì?

Từ trong vách đen Ngôn Quang càng kinh ngạc hơn, anh hoàn toàn có thể thấy thái độ này của Diệp Bối Bối đã tức giận đến cực điểm nếu không theo suy đoán của anh cô cũng như mọi lần im lặng không lên tiếng cùng lắm là nói bóng gió một câu. Kì thật lần này anh có thể khẳng định được cô là rất tức giận đi mới khiến cho Khương Tú Liên ra nông nỗi này. Và lòng nghi ngờ của anh cũng càng lớn, thái độ này hay của cô thực sự có nét giống anh Hàn. Nếu sự nghi ngờ này là đúng thì anh sẽ không thể tiến lên được nữa. Nghĩ đến đây lòng ngực Ngôn Quang đau đớn như bị người khác đâm vào một dao.

Diệp Bối Bối nhìn về mặt từng người nhếch môi cười lạnh sợ cô sao? Hừ nếu biết sợ thầy sớm nên nghe lời cảnh cáo của Thần đừng bèn mẫn mà chọc giận cô. Cô cho là chọc giận cô đã tệ rồi còn có nếu mà kinh động đến Thần và anh cô kể cả ông ngoại cô chỉ sợ còn khủng bố hơn bây giờ đừng nói là trật khớp, có khi tàn phế cũng nên. Áp chế lại tức giận cô dịu dàng bảo : ” Tiểu Nhu, tiểu Ny xem ra bữa cơm hôm nay không thể ăn no rồi, chúng ta về lớp đi. ”

” Tổng Nhã Phuong đừng tưởng tôi không biết đây là quỷ kế của cô, trước mặt tôi đừng giả vờ thanh cao. Trước đây tôi nhìn cô cùng bà ta...Nhưng bây giờ xem ra không thể rồi, nếu cô dám làm gì tổn hại đến danh dự mẹ tôi hay bạn tôi thì về nhà báo sẵn với Tổng chủ tịch chuẩn bị tinh thần nhặt xác cô đi, còn có nhớ nói với mẹ cô... Phuong Y Nhã bà ta ngay cả tư cách xách dép cho mẹ tôi còn không có nên bà ta cứ việc thoải mái mà nhặt giẻ rách của mẹ tôi vứt đi nhé...” Diệp Bối Bối bước đi để lại câu nói châm chọc mỉa mai.

Lời nói này vừa dứt mọi người chỉ thấy sắc mặt của Tống Nhã Phương chuyển hoá rất nhanh từ xanh đến tím lại trắng rồi đỏ bừng lên vì tức giận. Cô ta tức giận dậm chân gĩa vò uý khuất nói với Tiêu Minh Đông : ” Đông à, cô ta... cô ta... dám ức giếp em...”

Khương Tú Liên cùng hai người kia sau khi Diệp Bối Bối rời đi cũng chật vật bỏ đi. Ba cô nàng xấu hổ tột cùng lòng cũng mang hận với Diệp Bối Bối hơn, Khương Tú Liên tự nhủ khi tay cô ta lạnh lạnh cũng sẽ là ngày Diệp Bối Bối chết.

Nhưng hiện tại sau vụ việc này nhiều người cũng tính ngộ không nên chọc vào cô, có lẽ tạm thời không ai dám đụng vào cô vì hầu hết mọi người đều sợ hãi khí thế băng lãnh kia.

Rời khỏi hiện trường Trữ Dật Nhu cùng Quách Tử Ny đảo mắt trao đổi cho nhau. ” Bối Bối thật bản lãnh, lời như vậy thật sự đem đưa vị Tống thị sụp đổ, còn có sau này sẽ khó có người dám chọc vào cậu ấy. ”

Đêm đó ám vệ báo cáo với ông cụ Diệp khiến ông hài lòng gật đầu , cháu gái ông thật y như con gái ông nhìn bình thường hiền lành nhu thuận nhưng dám chọc giận thì hậu quả khó lường. Trữ Dật Thần cũng được báo cáo sự việc, trong lòng không vui vì con hộp mình làm cho bảo bối thể nhưng có người dám lật đổ nhưng anh tạm tha cho cô ta vì bảo bối anh đã xử lý, lòng cũng kiểm điểm tuyệt đối không nên chọc giận bảo bối nếu không...chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lễ Đính Hôn (Thượng)

Từ sau vụ việc kia cũng đã hơn hai tuần trôi qua, cũng không còn ai chọc đến cô nữa, sử dụng các trò đùa quái đản để cô xấu mặt cũng không còn nhưng thỉnh thoảng vẫn có một số người nhìn không được ghen tị mà bàn tán mĩa mai. Nói là nói thế họ chỉ dám xiên xỏ từ sau lưng nào dám nói trước mặt cô.

Còn có, hôm nay là cuối tuần cũng là ngày cực kì trọng đại của cô, nhưng cô lại cực kì không tình nguyện. Cô vẫn còn đang giận cái tên đàn ông kẻ bên cô đang ngoác miệng ra cười đến vui vẻ. Hừ đều do anh chơi xấu, biết thế cô sẽ không hứa với anh như vậy. Nghĩ lại cô cảm thấy bản thân thật ngu, sao lại sập bẫy của cái tên gian thương này chứ. Hừ hừ nói trắng ra không phải do cô sai hết điều tại anh hết. Cô chỉ là con cừu nhỏ ngây thơ trong sáng thôi.

Trong phòng thay đồ Trữ Dật Thần khoác trên người mình bộ comple trắng đầy nhã nhặn, phong độ cùng với mái tóc đánh rối nhìn anh cảnh thêm nam tính càng thêm khí thế tuyệt vời. Thân hình cao gần 1m9 của anh khom xuống ôm chầm lấy Diệp Bối Bối vô cùng xinh đẹp trong bộ lễ phục cực kì xinh đẹp. Bộ lễ phục của cô toàn một màu trắng tao nhã được trên ngực áo còn có gài một hoa hồng trắng thể hiện rõ sự thuần khiết , thanh tao. Biết rõ cô còn giận anh liền dụ dỗ.

“Ha ha, bà xã, giận sao? ” anh ôm cô cười đến là vui vẻ.

” Ai là bà xã anh? ”

” Là em chứ ai. ”

” Em còn chưa có đồng ý gả cho anh đấy nhé. ” cô quay mặt đi.

” Nếu em không đồng ý gả... vậy thầy chỉ còn đường bắt em về rồi tính sau. ” vừa nói tay anh vừa cố ý bồng cô lên như là muốn thực hiện lời cảnh cáo : Em mà không gả, anh lập tức bắt em đi.

” Lưu manh ” cô cá giận mắng, tay nhỏ không ngừng đập thùm thụp trên ngực anh.

” Ngoan đừng đánh, sẽ đau tay. ” anh đau lòng nói

” Hừ ” Cô quay mặt đi giận dỗi mặc kệ anh.

” Ha ha, ngốc quá đi, em không gả cho anh thì gả cho ai? Hả? Hôm nay lễ đính hôn của chúng ta em nên vui vẻ đừng nên tức giận. ” thấy cô giận anh liền dụ dỗ. Đặc biệt cũng không chịu một chút thiệt thòi nào hôn tớm vào môi nhỏ của cô lại khẽ cắn vành tai cô cho bỏ tức.

Ở ngoài đại sảnh biệt thự nhà họ Diệp, ông cụ Diệp là người vui vẻ nhất so với mọi người ở đây, khuôn mặt già dặn cứ cười cười. Ông thật là cao hứng nha, cháu gái cưng ông đính hôn! Sao ông có thể không vui. Nhớ tuần trước thằng bé gọi điện báo tin ông. Lòng ông phấn khích đến nỗi chỉ hận không thể lập tức tổ chức tiệc đính hôn ngay lập tức.

Tuy là lễ đính hôn, cách trang trí đã rất sang trọng nhưng đại đa số những người có mặt đều là họ hàng bà con xa của hai nhà hay là một số bạn già cũ xưa của ông cụ đến dự buổi tiệc đính hôn của Diệp Bối Bối. Thấy cháu gái cùng cháu rể vẫn chưa xuất hiện ông cụ nóng nảy cảm rằm : ” sao hai đứa nó

chậm chạp thế không biết. ”

” Cha, tội nhỏ còn cần chuẩn bị y phục nữa đấy, cha đừng quá nôn nóng bọn trẻ cũng sẽ không bỏ trốn. ” Diệp Thiên Cẩn ở kế bên ông cụ buồn cười nói.

” Phiền toái như vậy? ” ông cụ nhướn mày không vui.

” Ngoại, ngoại không cần lo con đã cho người vào báo rồi giờ ngoại cũng nên ngồi xuống đợi thêm chút nữa là tốt rồi. Hiện tại mọi người đến cũng khá đông đủ rồi, con cũng cần mời rượu bác Ngôn và Ngôn thẩm. ” Diệp Dạ Hàn đi đến bên cạnh ông cụ Diệp nói.

” Ân, vậy anh mau qua kia đi để ông cùng chú con ở lại là được. ” ông cụ Diệp thúc giục.

” Vâng. ” Diệp Dạ Hàn cười cười đáp lời sau đó thân ảnh cao lớn bước đến phía mà ông bà Ngôn đang đứng còn có người anh em của anh cũng đến.

Từ bên trên lầu Diệp Bối Bối nhúu mày nhìn về hướng anh trai đi đến, khuôn mặt lộ ra tia sững sốt. Sao Ngôn Quang lại ở đây? Chẳng phải ngoại bảo sẽ mời họ hàng hay một số người quen đến sao? Có vẻ như hắn ta quen biết với anh trai.

” Bối Bối, lễ sắp bắt đầu rồi thế nào cậu lại đứng ở đây. ” Trữ Dật Nhu đang trò chuyện với Quách Tử Ny nhưng cũng không quên nhắc nhở Diệp Bối Bối.

” Tiểu Ny, tiểu Nhu lại đây xem, người đang đứng cùng anh trai tớ xem. ”

” Sao? Có chuyện gì sao? ” Quách Tử Ny hồn nhiên vui vẻ nói cô cũng không hề phát hiện điều gì khác thường trên mặt bạn tốt nhưng chỉ nhìn theo hướng tay mà Diệp Bối Bối chỉ cô cùng Trữ Dật Nhu nhất thời kinh hãi hô lên : ” Ngôn...Ngôn....Ngôn Quang sao hắn ta lại ở đây?...Còn có hắn ta như rất thân với anh trai cậu... ”

” Đó cũng chính là điều tớ thắc mắc. ” Diệp Bối Bối nhúu mày.

” Ha ha, Ba người đẹp đang bàn tán cái gì vậy? Anh có vinh hạnh để biết không? ” Hạ Dương từ phía sau đi tới cười ha ha trêu ghẹo còn có phía sau anh là Trữ Dật Thần và Đằng Tử Minh cũng đang đi đến.

” Dương thôi tha, anh có thể không lên tiếng được hay không? ” Trữ Dật Nhu khinh bỉ nhìn anh, tên đàn ông này mỗi lần đến đây đều xen vào chuyện tốt của cô.

” Bảo bối, em nói như vậy thật khiến anh đau lòng nha. ” Hạ Dương giả bộ đáng thương nhìn Trữ Dật Nhu.

” Dương, cậu đến đây để làm loạn hay là để ăn mừng đây? ” Đằng Tử Minh nhướn mày nói rồi lại quay sang bên Diệp Bối Bối nói : ” Ha, chúc mừng em nhé. ”

” Cảm ơn anh. ” Diệp Bối Bối cười tươi

” Không cần phải cảm ơn, anh đến là để ăn tiệc. ” Đằng Tử Minh cười vui, nụ cười của anh khiến cho Quách Tử Ny si mê, anh ấy vẫn đẹp như vậy nhưng cô rất nhanh che giấu đi, cô không hề vọng có ai phát hiện được điều gì miệng cười tươi chạy lại bên Diệp Bối Bối : ” Bối Bối cậu xem, cậu xem tiểu Nhu cùng anh chàng soái ca kia như là một đôi. ”

” Thật sao. Em thấy thế thật à người đẹp. ” Mắt Hạ Dương sáng lên khi nghe thấy lời nói đó của Quách Tử Ny.

” Cậu nói bậy gì vậy. ” trái với Hạ Dương, Trữ Dật Nhu dùng dùng phản bác.

” Máy đưa yên lặng đi, hiện tại cùng ra ngoài ngồi đợi, buổi lễ sắp bắt đầu rồi. A Thần, con ra đây với ta lát nữa con cũng cần nói đôi lời sau đó mới đến Bối Bối. ” Diệp Thiên Cẩn vừa mới đi lên liền dặn dò.

” Vâng ” Trữ Dật Thần đáp lời rồi xoay người bước đi bây giờ anh chỉ hận là không thể lập tức ôm chầm lấy bảo bối của anh công bố cho tất mọi người ở đây cô là vợ của chỉ riêng mình anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyện Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lễ Đính Hôn (Hạ)

Diệp Thiên Cẩn đứng trên cao đài, kế bên ông là Trữ Dật Thần ông khẽ ho một tiếng và đợi đến khi hội trường hoàn toàn im lặng và nhìn về phía ông thì

ông mới trầm giọng lên tiếng : ” Cũng như mọi người đã biết hôm nay gia đình tôi mời tất cả bà con họ hàng xa và cùng với một số người bạn tốt của cha tôi Diệp Chính Nhân là để dự bữa tiệc hợp tác làm ăn thành công của nhà họ Diệp và nhà họ Trữ, đồng thời tôi còn muốn các vị làm chứng cho bữa tiệc đính hôn của tổng giám đốc họ Trữ và cháu gái của tôi. Và đây chàng trai đứng kế bên tôi chính là tổng giám đốc họ Trữ, Trữ Dật Thần. ”

Lời ông vừa dứt tất cả mọi người cũng nhìn về phía trên cao đài. Nhiều cô tiểu thư họ Diệp cũng là cháu gái họ của ông mơ mộng có phải hay không cậu Cần đang nói đến một trong số họ sẽ được đính hôn cùng anh?

Bên dưới đài, Ngôn Quang neho mắt cơ hồ cảm thấy thật may mắn vậy có nghĩa là cậu ta cùng Diệp Bối Bối là quan hệ xã giao bạn bè, không hề có tình yêu? Có nghĩa là anh còn có cơ hội?

” Này, Ngôn tử, tôi nghĩ cậu cũng sẽ biết nhân vật chính của Diệp gia đây. ”

” Em biết? ” Ngôn Quang nghi ngờ hỏi.

” Đúng vậy, lát nữa cậu sẽ hiểu rõ. ” Diệp Dạ Hàn nhấp một ít rượu vang.

Trên cao đài Trữ Dật Thần cũng bước lên.

” Hôm nay, Trữ Dật Thần tôi, rất vui vì có thể cùng nhà họ Diệp hợp tác và cũng trở thành người nhà của nhau. Tôi cũng rất vui vì được quen biết cô ấy và được yêu thương cô ấy. Tôi thật cảm ơn cô ấy. Tôi xin giới thiệu vợ chưa cưới của tôi cũng là cháu gái của ông Diệp Thiên Cần đồng thời là em gái ruột của Diệp tổng giám đốc, Diệp Bối Bối. ” Trữ Dật Thần đồng dạc tuyên bố khi nhắc đến ba chữ ” Diệp Bối Bối ” ánh mắt anh hiện lên tia cung chiều, yêu thương say đắm.

” Hà, cái gì...tôi không nghe nhầm chứ à Hàn có em gái sao? ”

Những lời bàn tán, nghi ngờ không tin, nhiều người nhìn về phía ông cụ Diệp và Diệp Dạ Hàn cũng chưa từng nghe qua là Diệp Dạ Hàn có em gái, nếu có chỉ là em họ thôi chính là Diệp Thiên Noãn nhưng chẳng phải Diệp Thiên Noãn đã lập gia đình rồi sao? Còn có những người khác thì dù là quan hệ anh em nhưng chẳng phải lúc này anh chàng kia có nói ‘ em gái ruột. ‘.

Cũng nhiều người căng thẳng nhìn về phía sau có người đang bước ra, rất nhiều cô tiểu thư nóng lòng đến độ chỉ hận không thể chạy lên trên đài mà nhìn xem nhân vật chính. Từ sau cao đài Diệp Bối Bối từ từ bước ra, tất cả mọi người nhất thời kinh diễm, nhiều kinh ngạc xem nếu không nói là em gái hay con cháu nhà họ Diệp tuyệt đối không thể nào có thể có màu mắt xám bạc kia còn có cô rõ ràng giống y như con gái được cụ Diệp Chính Nhân cực kì yêu thương Diệp Thiên Nhu. Vậy mọi chuyện đã quá rõ ràng, cũng không ai dị nghị hay nghi ngờ.

Từ xa nhìn về phía cao đài, tai của Ngôn Quang còn ong ong bà từ ” Diệp Bối Bối “, anh vốn không tin tưởng, tuyệt đối không thể vì cô hoàn toàn không hề có màu mắt kia, nhưng khi cô bước ra thì thế nào dù có chết anh cũng không thể quên nụ cười vui vẻ kia của cô. Ở học viện anh luôn dõi theo âm thầm quan sát cô, có khi anh còn có tình tức giận để người khác không được khi dễ cô. Giờ thì thế nào đây...Anh cảm thấy thờ không thông, lòng ngực cực kì đau đớn thật khó khăn anh mới có thể tin được người trong lòng, thế nào lại trở trêu như vậy? Cô lại là em gái của anh Hàn, chả trách anh luôn có cảm giác quen thuộc hoá ra là như vậy, nếu vậy thì anh không thể nào tiến thêm bước nữa, kìm lại đau lớn trong lòng, anh lạnh đạm nói : ” Ân xem ra em đã biết là ai. ”

” Đây, tôi đã nói, Ngôn tử cậu hãy phụ giúp tôi chăm sóc con bé, a Thần còn bận việc tôi thật sự không hề an tâm khi con bé trong học viện. ” Diệp Dạ Hàn dặn dò.

” Em đã biết. ” Ngôn Quang trả lời, lại nhấp một ngụm rượu vào miệng, ánh mắt cô độc nhìn chằm chằm đôi nam nữ trên cao đài ôm nhau cười vui vẻ.

Màn đính hôn kết thúc, nhưng mọi người vẫn tiếp tục ở lại ăn bữa trò chuyện vui vẻ. Riêng rất nhiều vị tiểu thư cũng tí mò ghen tỵ với Diệp Bối Bối nên đã kéo nhau đi tìm hiểu. Kết quả vừa nói chuyện với cô liền rất thích cô không ngừng lôi kéo cô cùng họ ra ngoài trò chuyện. Nói ra thì những vị tiểu thư này không vì tiền bạc mà trở nên chua ngoa xem thường người, vì ở nhà họ Diệp đại đa số các cô tiểu thư đều có mắt màu xám bạc nhưng vì gen di truyền nên một số người không có đôi mắt sâu thẳm như cô và tất nhiên những cô tiểu thư này rất có học vấn tuyệt đối không hề vì một chuyện khác mà làm xấu mặt gia đình, cho nên có thể nói nhà họ Diệp là gia tộc ít tranh giành quyền thế hay tham gia các vụ việc phân chia tài sản.

Đối với việc này Diệp Bối Bối cũng cực vui vẻ, không chỉ có thêm nhiều người anh chị em lại còn có thêm nhiều người bạn nên cô cũng cực kì vui,trò chuyện với họ một lúc Diệp Bối Bối liền từ biệt nói là muốn cùng anh trai trò chuyện, tất nhiên các cô tiểu thư kia liền đồng ý , chào tạm biệt với cô còn có hẹn nhau một ngày sẽ cùng đi chơi. Cô hoàn toàn không từ chối chủ ý này của các cô ấy, gật đầu mỉm cười sau đó đi đến bên Diệp Dạ Hàn đang đứng.

Diệp Dạ Hàn thấy em gái đang đi đến anh vẫy tay gọi : ” Bối Bối lại đây, giới thiệu với em một chút, đây là Ngôn Quang cậu ấy là con của chú Ngôn vợ chú ấy là cô chúng ta, cậu ấy là em họ anh cả là anh họ của em ”

” Ân, Ngôn ca, xin chỉ giáo. ” Diệp Bối Bối mỉm cười nói che giấu sự kinh ngạc trong đáy mắt.

” Ân xin chỉ giáo, trước kia tôi không biết em là em gái anh Hàn khiến em bị uất ức, thật xin lỗi. ”

” Không sao, em cũng không biết chúng ta là anh em họ của nhau. ” Diệp Bối Bối cười nhẹ, xưng hô đúng theo vai vế nếu là anh em họ cô tất nhiên sẽ luôn đối xử với anh tốt như anh trai cô.

Chương 27: Ngôn Quang Tự Truyện

Ngôn Quang tôi, suốt hai mươi năm qua lần đầu tiên rung động với một cô gái. Cô ấy không như những cô kia, cô ấy có nụ cười rất đẹp, cô ấy rất khác biệt không nhìn tôi với ánh mắt si mê mộng tưởng, trong ánh mắt cô ấy tôi chỉ thấy sự trong veo phẳng lặng không tính toán, không tham vọng.

Ngờ như tôi được ông trời ưu ái, có thể cho một người làm tan chảy trái tim băng lạnh của tôi và cuộc sống tưởng như vô vị của tôi sẽ được thay đổi. Nên mỗi ngày ở học viện tôi đều âm thầm quan sát cô ấy, nhìn nụ cười rạng rỡ của cô ấy.

Em tên là Diệp Bối Bối, em là học viên mới của học viện tôi. Ban đầu tôi có nghe qua tên em nhưng tôi không hề để ý gì về điều đó, thậm chí tôi không hề để ý đến việc em thuộc con nhà quyền quý nào. Nhưng rất nhanh ngay ngày hôm ấy, tôi đang dùng bữa định vừa chộp mắt một chút, thì nghe tiếng đầy khổ sở, đầy giả tạo của Tống Nhã Phương. Tôi tò mò nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Và tôi thấy em bị đám học viên mĩa mai chửi mắng, nhìn trước nhìn sau người bị hại, người tốt bụng luôn là Tống Nhã Phương nhưng thật chất cô ta chỉ là làm trò. Trong đời người tôi cực kì ghét những người như vậy, trong mắt cô ta chỉ có tiền, chỉ ham mê hư vinh mà thôi. Tống Nhã Phương rốt cuộc có quan hệ gì với em? Tôi không biết nhưng nghe ra một điều có vẻ như mẹ em là người xen chân vào cuộc sống người khác, nhưng nhìn vào em tôi không có ghét em.

Điều luôn khiến tôi thấy ngoài ý muốn đó chính là em bị đám người kia mắng mỏ gì vẫn ngồi ăn một cách bình tĩnh. Đây là tính huống gì? Em đang giờ vờ? Không tôi có thể thấy trong mắt em đầy tia hàn quang, tôi còn thấy em hoàn toàn không để ý đến đám người kia. Tôi có cảm giác em có chút quen thuộc nhưng có lẽ là tôi ảo giác, nhưng sự việc thứ hai tôi cũng không rõ chính là tôi lại mở miệng kêu đám người ồn ào kia câm miệng.

Tôi không biết tôi đã làm cái quái gì? Đường như lúc đó tôi chỉ có một bản năng, một ý nghĩ duy nhất làm bọn họ im lặng và thôi ngay cái mồm mắng mỏ người khác! Và tất nhiên bình thường tôi không hề xen vào những điều phiền phức này, nhưng giờ tôi vì nhất thời mà đã lên tiếng, tôi đành trưng bộ mặt u ám tức giận các người đã làm hỏng giấc ngủ của tôi, nên tôi yêu cầu các người câm miệng lại ngay.

Hành động và bộ mặt đó của tôi hoàn toàn có thể nói không có gì đáng nghi, tiếp đó tôi lại cố ý tức giận lạnh lùng nhìn về phía em hỏi. Tôi tưởng rằng khi nhìn thấy tôi em sẽ si mê, nhưng không em không để ý tôi còn lạnh lùng nói bản quơ một câu rồi bỏ đi. Lúc ấy tôi cho rằng em là cố ý để làm tôi có chút khác biệt, nhưng quả là tôi đã để ý đến em.

Cũng chính từ lúc đó tôi luôn dõi theo em, từng tí hành động cử chỉ của em, và tôi phát em hiện ra em thật sự khác biệt với những con người kia, em hoàn toàn là một con người đơn giản không hề có chút mưu kế tính toán gì. Em vô tư, em năng động, em vui vẻ toàn bộ những gì về em lúc ấy hoàn toàn in sâu trong tâm trí tôi. Bóng hình em cứ như vậy lặng lẽ bước vào con tim tôi một cách nhẹ nhàng không dấu hiệu.

Em dù bị làm khó, dù bị chơi xấu, bị những trò đùa của đám học viên cố ý bày ra để em xấu mặt như thế nào đi nữa thì em vẫn đứng dậy từ từ bước đi từng bước một. Tôi nhiều lần tự hỏi em kiên cường đến mức nào mà có thể chịu đựng được điều đó, có khi tôi cố tình tức giận vì bị làm phiền để những người kia không khi dễ em. Đến một hôm tôi tận mắt nhìn em được đưa đi học bằng xe tôi vô cùng ngạc nhiên lại nghe bọn người bàn tán và câu cổ tình châm lửa của Khương Tú Liên thì tôi cực kì không vui, rồi lại thấy một nữ sinh dùng đá ném mạnh về phía em, tôi vội vã muốn chạy đến ôm lấy em. . .chỉ tiếc tôi đã chậm một bước.

Nhìn người đàn ông trước mặt che chắn cho em lại nhìn hân hân nhẹ lên trán em khiến tôi khó chịu, cảm giác này thực không tốt. Nhưng rốt cuộc tôi cũng nhịn xuống cảm giác khó chịu ấy, vì tôi biết. . .Tôi không là gì của em cả.

Thời gian trong tiết học thực sự tôi không thể tiếp thu nổi, đầu tôi vẫn mãi quanh quẩn ý nghĩ về người đàn ông kia. Em và hắn ta là quan hệ như thế nào? Còn có hắn ta hình như cũng quen biết với Trữ Dật Nhu cô bạn hay đi cùng với em. Chỉ có tiếng chuông giờ ăn trưa vang lên đã kéo tôi về thực tại và tôi thật nhanh liền phóng ra ngoài để cho nhiều người nhìn tôi với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Chân chỉ vừa bước đến phòng ăn tôi liền thấy em bị nhiều bạn học chỉ trích lại còn thấy chuyện tốt mà Khương Tú Liên cô ta làm với em. Tôi tức giận muốn xông vào, lại cảm nhận được bầu không khí lạnh nhạt, đôi mắt tràn đầy lửa giận của em, thân ảnh mảnh mai bé nhỏ nhẹ nhàng bước đến bên Khương Tú Liên và một âm thanh giòn tan của tiếng xương vang lên còn có tiếng hét thất thanh của cô ả.

Nhìn lại chỉ thấy thân ảnh chật vật của cô ta ngồi bệt xuống đất, nước mắt rơi đầy mặt hoàn toàn đem những mỹ phẩm cô ta trác trên mặt nhem nhuốc trong cực kì kinh người. Tôi từng sờ nhìn em, lại nghe em lạnh giọng nói sau đó bỏ đi lại nói thêm một câu khiến cho Tống Nhã Phương giật run người.

Một lần nữa tôi lại cảm nhận được sự quen thuộc, giống như tôi thấy hình dáng của anh họ tôi trong em, nhưng tất nhiên liền bị gạt bỏ nó vì tôi không thể tìm được gì ngoài cảm nhận nói chi màu mắt em không phải màu xám bạc như anh tôi. Nếu nói đến màu xám bạc thì tôi cũng như vậy, nhưng màu mắt tôi có pha chút tối nếu nhìn sơ hoàn toàn không nhìn ra mắt tôi là màu ấy.

Nhưng mà những sự vọng tưởng mơ mộng của tôi liền bị đánh tan trong đêm hôm nay, đêm mà nhà họ Diệp tổ chức một buổi tiệc mừng, tôi tham gia theo yêu cầu của cha tôi và một lời kèm trong thư mời của anh Hàn gửi tôi. Khi nhìn trên cao đài về vị hôn phu của cháu gái bác Cẩn tôi thật mừng vì em

và hẳn chỉ là giả đi. Cứ ngỡ là tôi còn có cơ hội nhưng lập tức liền bị đánh tan khi nghe tên em trong lời tuyên bố của hắn.

Tôi không tin! Nên tôi thực muốn xem người đó có phải là em không. Nhưng khi nhìn liền biết đó chính là em vì nụ cười của em tôi có mùi đi nữa cũng không thể nào quên. Cười khổ vì sự tạo hoá trên người, ông trời đùa tôi một vở thật đau. Ha ha, người mà tôi yêu lại là em gái của anh họ tôi. Tôi nên làm gì đây?

Cho vào miệng một ngụm rượu vang, lòng đau đớn, cổ họng đắng chát, môi tôi khẽ kéo ra tia cười thê lương, lại nhìn xuống đau đớn nhìn em bước đến trong nụ cười hạnh phúc và giọng nói ngọt ngào chào với tôi. Tôi mỉm cười bắt tay lại với em, mở miệng chúc phúc : ” Bối Bối, tôi chúc em hạnh phúc. ”

Tôi chấp nhận chịu đau, chúc phúc cho em, để em có thể hạnh phúc vì tôi có thể thấy hắn rất yêu em. Cho dù trên đời này hắn không xuất hiện thì em cũng sẽ không yêu tôi, tôi biết rõ điều đó. Quan hệ của tôi với em chỉ có thể dừng lại ở mức anh em. Nếu có trách thì cũng không thể trách em và hẳn chỉ có thể trách tôi và em hữu duyên nhưng vô phận.

Thôi bây giờ gì cũng không quan trọng miễn là em hạnh phúc, và tất nhiên tôi cũng sẽ bảo vệ em ở học viện để giữ đúng lời hứa với anh Hàn và hắn. Tôi cũng cần một thời gian để quên em và để có thể coi em như em gái tôi, nhưng tôi tin tưởng một ngày không xa thì thật sự chân mệnh thiên tử của tôi sẽ xuất hiện. *

Chúc em hạnh phúc, người mà tôi không thể với tới.

☪ ☪ ☐ ☪ ☐ Phi viết chương này cực kì cực kì thương cho anh Ngôn <> vì vậy Phi quyết định để anh ấy không đau khổ thì Phi trong một thời gian không xa sẽ viết bộ truyện riêng cho anh Ngôn tên truyện sẽ thuộc * của lời cuối truyện, chỉ có 6 từ thôi nhé :3

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cầm Miệng Không Đến Lướt Các Cô Mở Miệng

Sau buổi tiệc đính hôn kia, Diệp Bối Bối thật sự rất mệt nên vừa về đến nhà cô đã ngủ thiếp đi. Trữ Dật Thần ngồi bên cạnh giường nhìn cô ngủ, lại nhìn trên tay cô có một chiếc nhẫn bạch kim. Anh cung chiêu nhìn cô, cô là của anh vĩnh viễn cũng chỉ thuộc về một mình anh. Yêu thương, hôn nhẹ lên trán cô khẽ thì thầm bên tai cô : ” Bảo bối, anh yêu em. ”

Sáng hôm sau Diệp Bối Bối thức dậy đã không thấy anh rồi. Trên đầu giường có một ly nước bên dưới là tờ giấy. Cô mỉm cười cầm ly nước lên uống mắt nhìn xuống tờ giấy có dòng chữ mạnh mẽ nam tính hết như chủ nhân của nó : Bảo bối ngoan, khi thức dậy nhớ ăn sáng, hôm nay công ti có chuyện ngoài ý muốn nên anh cần phải đi sớm, nhớ ăn sáng xong liền đi học đừng lo lắng bác Phúc khắc nữa cũng sẽ đến đón em. Yêu em.

Chỉ là một tờ giấy cùng với lời dặn dò của anh mà tim cô đã ngọt như đường rồi, khoe môi nở nụ cười ngọt ngào rồi giường đi đến phòng tắm đánh răng rửa mặt lại chỉnh trang y phục. Thay xong y phục cô mới bước ra khỏi phòng, đi đến bàn ăn bữa sáng mà anh đã chuẩn bị sẵn.

Bước xuống trước toà cao ốc liền thấy Trữ Dật Nhu vẫy vẫy tay với cô. Vui vẻ đi đến bên cô cùng nhau lên xe đến học viện, trên đường đi cả hai cũng thao thao bất tuyệt.

” Hôm nay hình như có chút ngoài ý muốn nên tớ có nghe quản gia nói anh tớ không đưa cậu đi học được. ” Trữ Dật Nhu nói

” Um đúng vậy, cho nên tớ phải đi tay không đến trường, ha ha. ” Diệp Bối Bối thè lưỡi, trong lòng cũng vì chuyện này mà rất buồn nha hôm nay không được ăn thức ăn mà anh làm cho cô rồi.

” Ha ha, ý cậu là đang ám chỉ bữa trưa anh tớ làm sao? Không sao, cậu không mang nhưng cũng có thể đi mua cơm trưa tại trường nha. Với lại tớ nhớ không lầm Ngôn huynh từng hứa sẽ mời cậu một bữa cơm coi như anh em gặp mặt, hôm nay cậu có thể kêu anh ấy thực hiện lời hứa rồi. ” Trữ Dật Nhu đưa ra ý kiến. Ban đầu cô cũng rất kinh ngạc về chuyện này nhưng khi nói chuyện qua với Ngôn Quang liền thích, cùng anh kết nghĩa thành huynh muội (:v chị có biết khi chị thân thiết với anh Ngôn là có một thùng đám rất lớn hay không.)

” Sao tớ có thể làm như vậy được, chẳng lẽ chạy trước mặt anh ấy nói rằng, A ha, anh Ngôn anh còn nợ em một bữa hôm nay mời em đi, vù em không mang cơm trưa vào trường ư? ” cô lý luận.

” Thật hết cách với cậu. ”

” Tiểu thư, đã đến học viện rồi. ” bất ngờ bác Phúc lên tiếng xen ngang cuộc đối thoại của hai cô nàng.

” Vâng, cháu biết rồi, Bối Bối đi nào. ” Trữ Dật Nhu đáp lời mặc kệ Diệp Bối Bối có chuẩn bị xong hay chưa liền nắm tay cô chạy thẳng vào lớp.

Tiết học hôm nay trôi qua khá nhẹ nhàng vì vậy rất nhanh liền đã tới giờ ăn trưa, Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu, Quách Tử Nỵ ba người vẫn như thường lệ

vui vẻ cùng nhau đi đến phòng ăn của học viện dùng bữa, nhưng chỉ khác một điều là Bối Bối hôm nay cô không có mang com theo đành phải cùng họ chọn bữa ăn. Chỉ tiếc cô đang phân vân chọn cái gì thì lại bị giọng nói chanh chua chán ghét lên tiếng : ” Ôi chà, xem kia, không phải là học viên hằng ngày đều có com trưa mà bạn trai chuẩn bị đây sao? Làm thế nào hôm nay không có? Mà phải chặt vật chọn món trong học viện vậy?

”Này, chị Diễm Ngọc, hôm nay em còn thấy cô ta đi cùng xe với con nhỏ Dật Nhu đó. ” Lý Vu Kỳ mở miệng.

” Ô, lẽ nào bị phát hiện là câu dẫn nam nhân, nên bạn trai lập tức đá cô ta. ” Khương Tú Liên cười khẩy, trong lòng thầm nghĩ Ha nếu mày thật sự bị vậy tao không cần phải câu nệ lời cảnh cáo đó, tay tao giờ đã lành cha tao cũng đã biết tay bị thương chờ xem ông ấy xử lí mày như thế nào.

Rất nhiều học viên vì sợ bị phiền toái nên ngậm miệng, còn một số thì thấy người khác gặp hoạ thì vui đứng lại xem kịch bản miễn phí, còn có một số vốn chán ghét và ghen tị với Diệp Bối Bối nên hùa theo mà nằng.

Một loạt những âm thanh mỉa mai, trêu chọc chỉ trích Diệp Bối Bối vang lên, từ xa Tống Nhã Phương cười đắc ý. Muốn đấu với tao thì mày chưa đủ tư cách (Cho hỏi ai mở chưa đủ :v)

Còn có Tiêu Minh Đông đứng kể bên cô ta cũng nhếch mép cười lạnh, cậu quả nhiên đoán không sai cô cũng chỉ là kẻ ham mê tiền bạc mà thành ra như vậy nên cũng không thể trách cậu vô tình.

” Các cô câm miệng lại hết cho tôi. ” Ngôn Quang từ phía xa bước lên lạnh giọng quát.

” . . . ” Nhất thời các cô nàng ai cũng xanh mặt bọn họ thế nhưng lại quên mất Ngôn Quang cũng đang ở đây và anh là người sử dụng phòng ăn riêng nên không bao giờ thấy nhưng có lẽ vì họ quá ồn ào phiền toái đến anh.

Thấy bọn họ đã ngậm miệng, Ngôn Quang quét mắt nhìn về Tống Nhã Phương đang cười đắc ý. Hừ, đã sớm biết là coi giờ trò. Anh hừ lạnh bước thẳng đến bên ba người Diệp Bối Bối.

Nhiều người cho rằng anh sẽ tức giận và xử trí ba người nên lòng vui vẻ đắc ý, chỉ tiếc sự việc hoàn toàn ngược lại, họ chỉ thấy sắc mặt lạnh lùng của Ngôn Quang trong nháy mắt liền trở nên dịu dàng khiến bọn họ há hốc mồm, còn có giọng anh nói lại vô cùng ôn nhu.

” Bối Bối, Nhu muội muội, Từ Ny ba người không sao chứ? ”

Hiện tượng này là như thế nào làm thế nào tàn bạo ngàn năm này có thể cười dịu dàng như vậy. Lý Vu Kỳ thấy anh dịu dàng với Diệp Bối Bối như vậy cực kì ghen tị cô luôn rất thích phó học trưởng Ngôn, rất nhiều lần cô cố gắng đến bên anh nhưng lại bị anh lạnh nhạt lơ đi. Vì cái gì cô ta luôn tranh hết mọi thứ của cô? Diệp Bối Bối tôi thế, tôi sẽ khiến cô quỳ xuống mà cầu xin tôi.

” Ngôn huynh, huynh đến thật chậm nha, nhưng dù gì cũng cảm ơn huynh nếu không muội muội của huynh lỡ tai sẽ bị vỡ. ” Trữ Dật Nhu nghịch ngợm nói. (chị à, em nhớ rằng đây là hiện đại đâu phải cô đại đầu mà huynh với chà muội. Ngôn/Nhu : thích !!! Phi: . . .)

” Phốc ~ ” Ngôn Quang bật cười, đối với anh mà nói cái cô bé Dật Nhu này thật là dễ chọc anh cười. Câu như vậy còn nói được.

Rất. . .rất cuộc cái chuyện điên rồ vớ vẩn gì đang diễn ra vậy? Phó học trưởng Ngôn cười, mà còn cười vì một câu nói cực kì quái dị từ miệng một con nhỏ địa vị gì cũng không có. (Phi cho các bạn nói lại :v, người ta có mà không phe ra thôi, còn mấy má có nhiều bày ra hết làm như là má thiên hạ vậy á :3)

” Ô nhưng mà. . . anh ở đây làm gì thế ? ” Diệp Bối Bối mở miệng hỏi.

Câu này của cô thật khiến Ngôn Quang không còn gì để nói, anh hít một hơi thật sau trả lời : ” Anh đến đây là ăn trưa. ”

” À. . . ” cô trả lời như về hiểu ra điều gì đó rồi.

” Hải~, còn có hôm qua anh nhớ không lầm là có nói rằng hôm nào nhất định sẽ mời em ăn một bữa. Vậy không bằng là hôm nay đi? ”

Một câu của anh liền châm lên nhiều nghi vấn, hôm qua? Ngày hôm qua Ngôn Quang và Diệp Bối Bối đã làm những gì?

Khương Tú Liên nhếch miệng chỉ trích thấy rõ : ” hừ hoá ra là chuyển đối tượng rồi? Thấy người kia không có giàu như phó học trưởng liền mê hoặc phó học trưởng đá bậy người ta đi. ”

” Phó học trưởng anh tỉnh lại đi, đừng tin tưởng con nhỏ đó. ”

. . .

Nhiều lời lẽ không hay thậm chí là thô tục mắng nhiếc cô khiến anh tức giận, Ngôn Quang anh tuyệt đối không để cô cùng bạn của cô bị tổn thương. Dù là không thể làm người yêu nhưng anh còn có là nghĩa vụ là anh trai cô, anh tức giận quát

” Câm miệng hết cho tôi! Không tới lượt các cô mở miệng. ”

Chương 29: Cô Đang Cố Làm Tiểu Sứ Trước Mặt Tôi Sao ?

Nhất thời cả phòng ăn lại chìm trong im ắng, đặc biệt là Khương Tú Liên mặt cô ta đã sợ đến độ chỉ cần đẩy nhẹ một cái cô ta cũng có thể té. Vì cái gì ư? Bấy giờ nhìn mặt của Ngón Quang thật là khủng bố giống như là chỉ cần dám mở miệng thêm lần nữa anh lập tức đem họ giết chết.

Diệp Bối Bối nhìn cử chỉ của Khương Tú Liên cùng bọn người đó cô chỉ cười lạnh, vô não đúng là vô não. Cô lần trước đã cho cô ta biết tư vị đau thể mà cô ta vẫn chưa chữa cái tật được. Quả là giang sơn khó đổi, bản tính khó dời. Hôm nay cô ta lại tiếp tục nói vậy, cô không hành động không tức giận vì cô ta chưa chọc đến giới hạn của cô thôi. Cô không buồn liếc qua bên cạnh cô ta có ai và bọn họ mặt sợ hãi như thế nào, chỉ mở miệng : ” Anh Ngón, chúng ta đi, chẳng phải anh bảo sẽ mời em sao làm thế nào lại đứng như vậy ? ”

” Ân, được, đến phòng ăn riêng của anh đi. Hôm nay ba người muốn ăn gì cứ nói anh mời. ” thu hồi bộ dáng khủng bố, Ngón Quang nhẹ giọng đáp lời.

” Oa, thật ư? ” Quách Từ Ny nghe mình có phần liên sáng mắt lên, hoàn toàn quên đi sự việc vừa rồi.

Ngón Quang không mở miệng chỉ gật đầu nhằm trả lời câu hỏi của Quách Từ Ny. Mắt Quách Từ Ny sáng trưng nhìn Ngón Quang đầy mến mộ thân ảnh liền vụt nhanh vào quầy chọn món. Trừ Dật Nhu cùng Diệp Bối Bối đầu rơi xuống ba vạch hắc tuyến. Tiểu Ny, cậu kiểm chế một chút không được sao? Nếu đây không phải là người quen thì thế nào? Cậu thật là dễ lòng đó.

Ngón Quang hoàn toàn không để tâm về việc này, anh cảm thấy đây là một mặt tốt của Từ Ny rất thẳng thắn. Anh quay sang bên Diệp Bối Bối dặn dò cô : ” Bối Bối, em cùng Nhu muội với Từ Ny cứ chọn món chọn xong thì vào trong, không cần khách khí. ”

” Ân, em/muội đã biết. ” hai cô cùng trả lời

Ngón Quang gật đầu, không nói gì nữa xoay người đi về phía phòng ăn.

Đám người xung quanh chỉ đứng đó há mồm nhìn hình tượng và sự việc không bao giờ có của Ngón Quang lại xuất hiện. Lòng mỗi người mỗi một suy nghĩ khác, nữ sinh thì ghen tị với ba người các cô, nam sinh có kẻ thì tiếc nuối, có kẻ thì mĩa mai châm chọc loại phụ nữ lăng ló.

Diệp Bối Bối nhìn sắc mặt khó coi của Tổng Nhả Phương cùng các nữ sinh kia thì lòng khinh khời cười lạnh. Cô thừa biết là cô ta làm chủ nhưng lại tỏ ra thương cảm em gái nhưng lại bất lực cứu em giọng nói yếu ớt như sắp chết, đau khổ tuyệt vọng giống như là muốn người khác ngừng tay lại. Nhưng đây lại là phương thức đánh vào tâm lý mọi người nhìn cô ta bằng ánh mắt tội nghiệp muốn che chở rồi lại quay lưng là công kích cô.

Mặc kệ đám người xì xầm nói xấu, châm chọc Diệp Bối Bối mau chóng chọn xong món ăn cùng hai bạn tốt quay mặt đi. Có lẽ đám học viên còn e dè sợ hãi đối với Ngón Quang nên chỉ dám xì xầm nhỏ không dám làm náo lên. Trong đây ai mà không biết chọc giận anh đồng nghĩa với từ ‘chết’.

Ngay sau khi Diệp Bối Bối đi vào trong phòng ăn, sắc mặt của Tổng Nhả Phương thật sự rất khó coi nhưng cô ta sớm đã cúi mặt xuống nên không ai để ý dù có nhìn qua cô ta cũng chính là thấy cô ta thương tâm cực độ. Tiêu Minh Đông bên cạnh thì cũng không khác gì cô ta mấy, sắc mặt cậu nhìn thì khá lạnh nhạt nhưng người cậu thì cứng đờ, lòng cũng cực kì khó chịu.

Nhưng hết thử những cảm giác kia cậu đều đè nén xuống, trực tiếp suy nghĩ một cách tiêu cực nói cô là giả mạo, mê hoặc Ngón Quang.

Ở bên Khương Tú Liên về mặt bọn họ còn lộng lẫy hơn đặc biệt là Lý Vu Kỳ, ánh mắt cô ta đồ ngầu, tay nắm chặt thành quyền, giận đến run bần bật. Cô ta ghen tị, cô ta rất ghen tị. Vì cái gì ba con nhỏ kia được phó học trưởng Ngón mời ăn cơm còn cô thì không thể, vì cái gì phó học trưởng ngôn nói chuyện thân thiết với ba con nhỏ đó không phải là cô.

Khuôn mặt cô ta cùng mọi người càng đen lại hơn khi ba người các cô bước ra cùng Ngón Quang còn có vẻ mặt thoải mái của anh, động tác dịu dàng của anh xoa đầu Diệp Bối Bối khiến nữ sinh thầm mến mộ Ngón Quang ghen tị hết sức.

Tổng Nhả Phương điều chỉnh tâm tình giả giọng quan tâm, cảm tạ Ngón Quang : ” bạn học Ngón, thật cảm ơn bạn đã bảo vệ, yêu thương con bé. Tôi làm một người chị thế nhưng lại không thể bảo vệ nó, tôi... ”

” Cô đẹp đi cái bộ mặt giả tạo đó đi. ” Cô ta còn chưa nói xong Ngón Quang đã lạnh lùng mở miệng.

” Tôi... tôi... ”

” Tôi cái gì? Trước mặt tôi cùng ba người họ không cần phải trung bộ mặt đó. Tôi biết thừa cô cố ý làm hại các cô ấy. Còn có nếu thật sự muốn bảo vệ em gái cô chỉ cần hành động thôi ai cần cô lên tiếng yếu ớt kiểu kia. Còn nói bảo vệ em gái nếu là yếu ớt nhưng kèm hành động còn chấp nhận được, ấy vậy mà cô... chỉ đứng một bên xem trò vui... A thật là bà chị “vị đại” Ngón Quang cười lạnh mĩa mai.

” Tôi không có... ” cô ta lắc đầu lại giả vờ quay sang bên Diệp Bối Bối ” Bối Bối, em tin tưởng chị mà đúng không? ”

” Phốc ~ hành động này của cô là có ý gì ? Là cô cố làm tiểu sử* trước mặt tôi sao? ” Anh chăm chọc

* tiểu sử : ý chỉ thăng hê, cố ý làm trò cười trước thiên hạ.

” Tôi không có...” giọng cô ta run run nhìn như sắp khóc nhưng nói thật thì giận run người mới đứng.

” Ngâm mồm lại đi, nghe giọng cô thật khiến tôi buồn nôn, sao đám người ở đây nghe nổi nhỉ? Chắc tai cũng có vấn đề hết rồi. ” anh chất lưỡi nói còn cố ý ngoáy ngoáy lỗ tai.

” Bối Bối, Từ Ny, Nhu muội đi thôi ở đây nữa không sớm thì muộn lỗ tai cũng bị thương. Mặc kệ bọn họ ta về lớp đi. ”

” Vâng. ”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bàn Chuyện (Thượng)

Tối hôm đó, khi Diệp Bối Bối trở về Trữ Dật Thần cũng chưa quay lại. Cô biết chắc sự việc lần này rất nghiêm trọng nên anh mới chưa về nhưng cô cũng sẽ đợi anh về.

Cùng lúc đó Trữ Dật Thần ngồi trên máy bay, lòng cực kì không thoải mái, đầu óc cứ nghĩ đến cô. Bảo bối đã về nhà chưa? Đã ăn cơm chưa? Hôm nay bảo bối học ngoan không? Có nhớ đến mình không hay là bây giờ đang đi chơi với Dật Nhu.

Công ti hôm nay có chuyện đột xuất, cha của anh ở bên London cũng gọi điện lập tức qua bên Anh ngay. Nên khi hoàn thành công việc ở công ti anh còn chưa có quay về nhà được, hiện anh đang trên máy bay đến Anh đi. Vì quá gấp nên anh chỉ kịp bảo thư kí tùy tiện đặt một chuyến bay đến Anh sớm nhất có thể thôi. Ngay bây giờ anh thật muốn hoàn thành công việc thật sớm để mau chóng được về với bảo bối anh.

Chỉ thời gian một ngày không gặp anh đã nhớ cô đến gần phát điên. Hiện tại lại không lữ trên máy bay tự nhân anh hoàn toàn không thể liên lạc với cô được. Đáng chết, anh thật muốn báo cho cô biết anh rất nhớ cô.

Cả đêm hôm đó Diệp Bối Bối ngồi ở phòng khách cũng không thấy Trữ Dật Thần quay về, lòng lo lắng không thôi, gọi điện thoại cho anh cũng không được. Cô rất lo anh sẽ xảy ra chuyện và cô cũng rất nhớ anh, rốt cuộc anh ở nơi nào? Anh đang làm gì? Làm thế nào anh lại tắt điện thoại.

Lòng lo lắng bồi hồi, cô mím môi đè nén cổ kích động lo lắng, cổ bình tĩnh ần xuống số của Trữ Dật Nhu. Rất nhanh liền có người tiếp máy.

” Tiểu Nhu thật xin lỗi đã khuya như vậy còn làm phiền. ”

” Không sao, làm thế nào bây giờ cậu con chưa ngủ. ”

” Tớ ngủ không được, còn có khuya như thế này rồi Thần còn chưa trở về, gọi điện thoại cũng không được. ” cô lo lắng.

” A, anh tớ chưa về ư? Tớ nghĩ cậu đừng lo lắng chắc điện thoại anh ấy hết pin với lại công việc cũng nhiều nhưng chắc anh ấy sẽ sớm về thôi. Giờ cậu ngủ đi biết đâu mai anh ấy sẽ quay lại. ” Trữ Dật Nhu ở đầu dây bên kia an ủi cô, vì cô biết anh hai dạo này có chút việc nên rất bận đi ngay cả mẹ cô cũng cần phụ nhúng tay vào.

” Ân, tớ biết rồi, cảm ơn cậu. ” Diệp Bối Bối nghe được lời của Trữ Dật Nhu cũng cảm thấy an tâm. Có lẽ là anh thật sự rất bận đi.

” Không khách khí, cậu là chị dâu tương lai và cũng là bạn tốt tớ nha nên tớ nhất định sẽ chia sẻ vui buồn với cậu. ”

” Ba hoa. ” cô đỏ mặt mắng.

” Ha ha, Bối Bối ngủ ngon. ”

” Ân, cậu cũng ngủ ngon. ” Diệp Bối Bối đáp lời rồi cúp điện thoại xoay người đi vào phòng nhẹ nhàng nhưng đầy cô đơn đi vào giấc ngủ. Cô thật mong được nhìn thấy anh.

♪ ♪ ♪ ♪

Tại sân bay London, Trữ Dật Thần vừa xuống máy bay đã thấy quản gia Mike đứng đó đợi anh. Quay sang bên thư kí anh khẽ dặn : ” Giúp tôi xử lí thủ

tục một chút và cô có thể lấy tấm thẻ này đi đặt phòng ở khách sạn, còn tôi sẽ dặn dò Mike lấy hành lý của tôi và hiện tại tôi cần đến công ti cha tôi. ”

” Vâng, tôi đã rõ thưa tổng giám đốc. ” Dư Sở Linh nhận lấy tấm thẻ trên tay anh, lòng vui sướng có phải hay không tổng giám đốc quan tâm cô? Rốt cuộc cô cũng đợi được ngày này tổng giám đốc thực sự quan tâm tới cô rồi.

” Ủ, vậy cô đi xử lý đi ” Trữ Dật Thần phát tay rồi đi đến bên Mike hỏi : ” cha tôi hiện đang ở công ti? ”

” Đúng vậy thưa thiếu gia. ” Mike trả lời bằng tiếng Trung một cách rành rọt.

” Tốt, hiện cậu có thể giúp tôi chuyển hành lý đi, tôi đi đến công ti. ” anh dặn rồi bước ra ngoài không i quên nhìn đồng hồ đã điểm đúng một giờ ở thành phố T hiện giờ chắc chắn là đang buổi tối. Không biết bao giờ đã ngủ chưa nhỉ, mình cũng không nên làm phiền cô ấy, lỡ như cô ấy đã ngủ thì thế nào?

Cười khê, anh bước lên xe mà cha anh đã chuẩn bị, một mạch đi đến công ti.

Ở trong tầng cao nhất của toà cao ốc giữa ở London khiến nhiều người phải mẩn mọ, kinh sợ ước ao bước vào. Có một người đàn ông trung niên đang nghiêm túc xem xét tài liệu. Dù đã ở tuổi năm mươi nhưng ông vẫn còn giữ vẻ phong độ, ngũ quan đẹp lão. Ông chính là chủ tịch của tập đoàn Trữ Thần, cha của Trữ Dật Thần, ông Trữ Thiên Kinh. Ông hôm nay gọi điện cho con trai tới là vì cần bàn một kế hoạch quan trọng, vì chỉ cần đi sai một bước là thua cả ván cờ.

* Cốc cốc * ” Thưa chủ tịch, tổng giám đốc đã tới ” một giọng nam vang lên ngoài cánh cửa

” Cho vào. ” ông trầm giọng lên tiếng.

” Vâng. ” đáp lời ông và cho mời Trữ Dật Thần vào.

” Ba, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ” Trữ Dật Thần vừa bước vào phòng đã mở miệng hỏi.

” Con ngồi xuống đi, ta cần có chuyện cần bàn với con. ”

Anh không đáp lời chỉ từ từ ngồi xuống theo lời ông, chuẩn bị lắng nghe ông nói.

” Hiện tại, ở bên London đã không còn gì đáng ngại ta có thể giao nó lại cho Ferb quản lý, nhưng ở bên thành phố T thì có việc rất đáng lo ngại. Chính con cũng biết về sự việc hôm nay ở thành phố T rồi chứ. ”

” Đúng vậy, lão Kim đã bí mật hợp tác với Khương thị và Hồng Lữ còn phái gián điệp tới cướp tài liệu công ti. ” anh nhếch mép trả lời.

” Chính vì bọn họ quá ham mê tiền bạc, mà không hề thực sự biết thế lực thực sự của chúng ta nên đã làm ra sự việc ngu xuẩn này. Hôm nay con có thể biết trước sẽ có kẻ âm mưu nên đã sửa sai số liệu, nhưng con nên nhớ một điều đừng nên chủ quan, chính vì vậy ta mới cho gọi tới đây. ” ông lên tiếng dặn.

” Vâng, thưa ba. ”

” Lần này ta cần con phải diễn như mình hoàn toàn không biết gì, nhưng đằng sau hãy chuyển tất cả dữ liệu vào máy tính bảng này. Và con cũng cần sự trợ giúp của Đằng thị và Hạ thị chuyện này ba sẽ bàn với hai ông ấy sau. Quan trọng chính là con cần có sự hợp tác của Diệp Lang và Mạc thị. ” ông vừa nói vừa đưa máy tính bảng của ông cho Trữ Dật Thần ” nhưng Mạc thị thì không phải lo đã có mẹ con giải quyết nhưng Diệp Lang thì ta cần phải nghĩ cách. ”

” Ba, không cần lo lắng vấn đề này, Diệp Lang đã có con giúp vì vợ chưa cưới của con chính là cháu gái họ Diệp, ngày hôm trước con đã chính thức cùng Diệp Lang hợp tác. ”

” Hừm? Chẳng phải thiên kim của ông Diệp Thiên Cẩn đã kết hôn rồi sao? ” Trữ Thiên Kinh nhíu mày.

” Không phải con gái của cậu út, mà là em gái của Diệp Dạ Hàn. ”

” Rốt cuộc là có ý gì? Làm thế nào Diệp thiếu gia lại có em gái? Theo ba biết con gái của Diệp Chính Nhân chỉ sinh ra một đứa con. ”

” Ba cứ bình tĩnh nghe con kể, chuyện còn dài và tất nhiên Diệp Lang tuyệt đối sẽ giúp ta vì Diệp Dạ Hàn nói rằng Khương Thị cùng Hồng Lữ đã cùng với phu nhân Tống thị cấu kết nhau hại chết mẹ của hai anh. ” Trữ Dật Thần nói rõ lại sự việc cho Trữ Thiên Kinh nghe và tất nhiên anh cực kì muốn tiêu diệt hết bọn họ thế nhưng dám hại chết mẹ vợ anh còn dám khi dễ vợ anh. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bàn Chuyện (Hạ)

” Ý con là, phu nhân nhà họ tổng hiện giờ đã hại chết phu nhân nhà họ Tổng thật sự và người phụ nữ đó chính là mẹ của Diệp thiếu và hôn thê của con tức con gái của cụ Diệp Chính Nhân? ”

” Đúng vậy. ” Anh gật đầu.

” Cho nên con chắc chắn Diệp Lang sẽ giúp chúng ta. ”

” Phải. Ba cũng đã biết Khương Thị, Hồng Lữ cùng Lão Kim bỏ tiền mua chuộc nhân tài lại còn ép bức người quá đáng, làm bao nhiêu chuyện xấu. Trước mặt thì giả dạng tốt bụng đi làm từ thiện nhưng sau lưng lại dùng số tiền người ta quyên góp được làm lợi nhuận cho bản thân chưa lại một số tiền nhỏ chuyển đi cho người nghèo các cô nhi viện. ”

” Hừ, bọn người đó đúng là lòng dạ ác độc lần trước ta đọc báo Khương thị đã làm cho gia đình một cô nữ sinh rơi vào khốn khó khiến cho cả nhà người ta bị đá kích mà tự sát. Lần này chúng ta còn khoanh tay đứng nhìn chúng tác oai tác quái sao. ” Trữ Thiên Kinh băng lạnh mở miệng.

” Ba, gượm đã, kế hoạch chúng ta đã có chi cần diễn xuất thật tốt thì rất dễ đưa đối phương vào bẫy, trước tiên chúng ta nên cho Lão Kim biết chút mùi vị cổ phiếu rớt giá rồi nhờ một bên giúp họ nâng cổ phiếu họ lên lại tiếp đó là từ từ mua lại toàn bộ cổ phiếu đó. Chỉ sợ lúc đó số tiền lão có được một xu cũng không còn. ” anh tựa tiểu phi tiểu dựa lưng vào chiếc ghế cao cấp một cách hường thụ.

” Chú ý không tồi. Ta nghĩ nên làm gì đó để bọn người kia mất cảnh giác mà hành động công khai. ”

” Còn nữa cha à, nên chú ý tập đoàn Tiêu chí, mặc dù thế lực không lớn như chúng ta, nhưng ông Tiêu Trác cũng không phải không có năng lực, nói chi con gái của người đàn bà mà đã giết chết mẹ ruột của Diệp Dạ Hàn và hôn thê con đang cùng con của Tiêu Trác ở cùng một chỗ. ”

” Cũng phải, chúng ta cũng nên cảnh giác, tuy chúng ta không tổn thất gì nhiều nhưng một khi kế hoạch bại lộ ván cờ chúng ta liền thua. ” Ông trầm mặt.

” Ba chuyện này hãy để con xử lý, còn có ba hiện giờ ba nên bí mật trở về thành phố T, gần đây mẹ có nói với con rằng mẹ có cảm giác bị người theo dõi. ”

” Được, con hãy ở cùng ta ở đây hai ngày đi, xử lý xong số tài liệu này ta sẽ nhờ Ferb quản lý. Hai cha con ta liền cùng nhau trở về. ”

” Vâng, vậy con xin phép được về nghỉ ngơi, hôm nay về gấp nên con có chút mệt mỏi. ”

” Ân, con đi đi. ” Trữ Thiên Kinh phát tay đợi con trai bước ra khỏi phòng lại trở lại bộ dáng nghiêm túc của ban đầu nhưng lòng lại suy xét lo lắng gọi điện đến đây số quen thuộc.

” Kill , bố trí ám vệ bảo vệ phu nhân đừng để phu nhân bị tổn thương còn có nhớ phái năm người bảo vệ tiểu thư.” Lạnh lùng ra lệnh rồi lập tức gác điện thoại. Trước khi ông trở về ông cũng cần cho ám vệ bảo vệ bà xã và con gái ông, dù hiện tại kẻ theo dõi vẫn còn là một ẩn số nhưng tuyệt không nên lơ là. Hôm nay chúng không hành động lỡ ngày mai chúng hành động thì thế nào. Ông tuyệt đối không thể để cho bà xã và con gái ông bị nửa điểm thương tổn, họ chính là tâm can bảo bối của ông. Là tất cả của ông, ông chỉ cần có họ là đủ.

☀ □ (▮ ▽ ▮) Ta là đường phân cách có duyên nhất thiên hạ (((o(*° ▽ °*)o))) ☀ □

Trở về biệt thự mà quản gia đã chuẩn bị, Trữ Dật Thần tắm rửa sạch sẽ lại kiểm chút gì đó để ăn, và cũng từ từ xem xét đồng hồ. Hiện tại chỉ vừa bốn giờ chiều tức là ở tận bên thành phố T vẫn đang là sáng sớm bốn giờ, anh có thể chắc chắn một điều bảo bối vẫn đang ngủ anh không nên quấy rầy.

Điều anh cần làm hiện giờ chính là nghỉ ngơi, đợi đến tối gọi điện hỏi thăm bảo bối dặn dò cô phải ăn sáng, ngoan ngoãn ăn trưa không nên vì anh mà bỏ bữa. Nếu không làm thế anh tuyệt sẽ không nghe được giọng cô, nếu là như vậy anh sẽ bị bệnh tương tư mà chết mất.

Giải quyết xong bữa cơm chiều, anh liền đi lên thư phòng xử lý một số chuyện còn có phải thông báo cho Dương tử và Đảng biết chuyện này. Giờ không phải lúc để anh tương tư, anh cần tập trung cao độ để hoàn thành tốt nhiệm vụ này. Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho cô, cho mẹ và em gái anh.

Nhìn bản báo cáo mà ám vệ gửi cho anh, trước kia cùng qua lại với bảo bối, Tiêu Minh Đông tuy không có ai bên cạnh nhưng hay đối với bảo bối tức giận vô cớ thường hay nghi ngờ cô. Cho đến tám tháng trước cậu cùng Diệp Bối Bối chia tay ra còn có cùng Tổng Nhã Phương ở cùng một chỗ, lại nghe lời Tổng Nhã Phương tìm cách để cho bảo bối anh bị khi dễ. Còn chưa nói đến cách đây hai tháng ở học viện chuyện xấu của Tổng Nhã Phương làm ra huy hoàng thế nào thì anh không biết nhưng anh chỉ biết cô ta đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh.

Tiêu Minh Đông nếu chuyện này cậu thực sự có cản trở thì đừng trách tôi vô tình. Tôi chỉ làm đúng nghĩa vụ của bản thân để có thể bảo vệ người tôi yêu, bảo vệ gia đình tôi. Cậu tự cho là mình thông minh nhưng cái thông minh của cậu đã dè chết cậu rồi! Tôi tuyệt không để cho đàn bà của cậu chạm đến người phụ nữ của tôi. Và cậu vĩnh viễn cũng không có tư cách khi dễ cô ấy. Từ trước đến nay vĩnh viễn là như vậy cậu đều không có tư cách nói cô ấy.

Và anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho bất cứ ai dám làm tổn thương đến người thân của anh dù chỉ một lần.

Chương 32: Chương 32

Sáng hôm sau, khi Diệp Bối Bối thức dậy nhìn sang bên cạnh vẫn không có anh, không chút dấu vết là có nằm ở đây. Chỉ có sự băng lạnh của giường chiếu trải qua một đêm không có hơi ấm chủ nhân truyền vào. Lòng xẹt qua một tia đau lòng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đến giờ anh vẫn chưa quay lại.

Cố gắng bước từng bước nặng nề đến nhà tắm để ránh răng rửa mặt, lại tùy tiện chọn một bộ đồ mặc vào. Cô vô hồn bước ra khỏi phòng, mang tia hi vọng cuối cùng nhìn xung quanh cả gian phòng khách vẫn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc. Một giọt nước lặn lẽ rơi xuống mặt sàn lạnh lẽo, ánh mắt cô ngây dại, sợ hãi, miệng không ngừng lắp bắp: "Thần, anh đang ở nơi nào? Vì sao không nghe điện thoại? Em rất sợ... cũng rất nhớ anh..."

Cạch!

Tiếng cửa mở, Diệp Bối Bối mong chờ nhìn ra ngoài cửa cũng không phải là anh, nước mắt đã kiềm không được ứa ra rơi xuống. Từng giọt từng giọt nước mắt rơi càng ngày càng nhiều, những giọt nước mắt ấy cứ như viên pha lê trong suốt khảm trên mặt cô.

Ngoài cửa, Mạc Y Y vô cùng hoảng hốt, vốn dĩ bà cứ tưởng rằng hôm nay con trai cùng con dâu tương lai đi đến nhà ông ngoại con bé nên bà mới đến đây phụ giúp dọn dẹp. Nào ngờ vừa bước vào liền thấy một màn như vậy, nhìn cô khóc đến là thương tâm, bà rất đau lòng đi đến bên cô quan tâm hỏi: "Bối Bối, sao vậy, làm thế nào mà ngồi ở đây khóc?"

"... Mẹ... Thần... Thần... vẫn chưa trở lại... điện thoại cũng không... thể liên lạc được... con... rất lo cho anh ấy" giọng cô nghẹn ngào đứt quãng, nói từng chút từng chút lo lắng trong lòng ra.

"Bé ngốc, Thần sẽ không có chuyện gì? Hôm qua công ti xảy ra chuyện khá nghiêm trọng nên nó chưa về chắc nó đang bận họp đi nên mới chưa trở về. Con đừng khóc nữa, mẹ nhìn sẽ rất đau lòng." bà ôm cô vào lòng an ủi, nỗi lòng cô sao bà lại không hiểu chứ, cứ hai mươi mấy năm trước bà cũng từng lo lắng cho chồng bà như vậy nhưng rốt cuộc vì xảy ra chuyện lớn nên phải xử lý nên không thể gặp bà. Cho nên bà tin tưởng con trai bà tuyệt đối không có gì, có lẽ thằng bé quá chú tâm vào việc ngay cả điện thoại hết pin cũng không để ý tới.

"Nhưng... nhưng..." cô nghẹn ngào, hiện tại đầu óc cô trống rỗng không nghĩ được gì cả ngoại trừ hai từ "lo lắng" ra thì không còn suy nghĩ được gì khác nữa.

"Con bây giờ đã nín đi, đã ăn sáng chưa?"

"..." cô không trả lời chỉ ngây ngốc lắc đầu. Cô sợ thật sự rất sợ như vậy, đây là lần thứ hai mà cô phải trải qua cô đơn như vậy. Một là mẹ, hai chính là anh.

Trước kia mẹ cũng từng nói với cô là đi có công chuyện nhưng cô đợi mãi chẳng thấy bà về, sợ hãi tìm kiếm nhưng lại bị giam giữ bởi Phương Y Nhã nên không thể đi ra ngoài, nhưng rốt cuộc cô nghe được tin mẹ đã mất thì tim cô như rơi xuống đáy vực. Mẹ cô đã bỏ cô đi mãi mãi không quay về... vì vậy cô sợ cô thật sợ anh cũng sẽ bỏ cô đi như vậy...

Không, không phải như vậy... Thần tuyệt đối không có chuyện gì, sẽ không có chuyện gì. Nhất định sẽ không có chuyện gì.

Cố vớt những suy nghĩ vẩn vơ kia ra khỏi đầu nhưng cô làm thế nào những dòng kí ức ấy mãi chạy quanh trong cô, khiến coi đắm chìm trong sự sợ hãi, cô đơn giá lạnh.

"Vậy, mẹ nấu chút gì cho con nhé." Mạc Y Y lo lắng nhìn thần sắc con dâu mà đau lòng.

"Dạ, không cần phải phiền mẹ ạ, hiện tại, cái gì con cũng không muốn ăn." Cô yếu ớt trả lời.

Thật sự bây giờ cái gì cô cũng ăn không nổi, chỉ sợ giờ cô có ăn vào nuốt cũng không trôi. Chưa gặp được anh, chưa nghe được giọng nói anh, làm sao cô có thể an tâm được. Cô không muốn phải cô đơn lạnh lẽo như thế này lần nào nữa.

Nhìn con dâu như vậy bà thực đau lòng, cầm điện thoại ấn xuống số con gái mà gọi đi.

"Tiểu Nhu, đến căn hộ đi."

...

"Đúng vậy, con bé không chịu ăn cái gì, nhìn sắc mặt cũng không vui vẻ nổi, con đến khuyên con bé ăn gì đi? Hay đưa Bối Bối đi chơi cũng được."

...

”Ừ, con đến nhanh nhé.”

...

Cúp máy, Mạc Y Y khẽ thở dài, ngoại trừ việc này ra bà còn biết làm thế nào. A bà quên mất sao bà lại không gọi điện thoại hỏi Dương tử nhĩ. Đúng là, bà già rồi cái gì cũng không nhớ. Vợ và tìm số của Hạ Dương để gọi đi, kết quả là không liên lạc được, bà như đang mảy làm thế nào mà mọi việc lại trở nên như vậy chứ, bà không muốn con dâu bà phải khổ sở nữa.

Rất nhanh sau đó Trữ Dật Nhu cũng đến căn hộ. Cô theo lời mẹ dặn trực tiếp đi vào phòng khuyên nhủ Diệp Bối Bối đừng nên thương tâm nữa hãy ăn chút gì đi đừng để bị đói mà đau bao tử. Nhưng vẫn không có biến chuyển gì, cô dùng mọi cách để khuyên nhủ Bối Bối cũng không được, chỉ thấy Bối Bối khuôn mặt sợ hãi, đau lòng ngồi thu mình trong góc giường, miệng không ngừng lâm bảm hai từ ”đừng đi...”

Thấy bạn tốt như vậy Trữ Dật Nhu rất đau lòng, thăm rủa anh mình : tên chết tiệt, anh chạy đến nơi nào rồi mà không thèm báo cáo một tiếng, anh xem bảo bối anh đau lòng đến mức nào rồi này.

...

Đêm hôm đó ở bên kia trái đất, Trữ Dật Thần đứng ngồi không yên nóng nảy vô cùng, mẹ kiếp sao ba không sớm báo với anh một tiếng là tuyệt không thể gọi về ngoại trừ phương thức lên diễn đàn hả. Con mẹ nó xem chút là anh gọi về rồi! Nếu không có Mike nhắc nhở kế hoạch sẽ bị lộ ngay. Nhưng hiện giờ cô đang như thế nào, anh nhớ cô đến chết mất.

Đáng chết tên Dương tử cùng Đảng cũng chưa có đăng nhập diễn đàn làm sao anh có thể nhờ họ chuyển lời giùm chứ. Thật là đáng chết mà. Chẳng lẽ chỉ còn một con đường duy nhất là đợi để cho đến hai ngày sau trở về ư.

Ngồi phịch xuống ghế, anh vò đầu bức tóc, đáng chết sao anh cái gì cũng không nghĩ được hết vậy? Anh không muốn như thế này chút nào? Sớm biết thì đã về gặp bảo bối rồi.

Tối hôm đó Trữ tổng giám đốc một đêm thức trắng vì nhớ nhung bảo bối. Làm cho sáng hôm sau đôi mắt anh có những tia máu đỏ bên trong nhìn trong thật khủng bố. Anh không may may để ý chỉ lạnh lùng gọi điện cho thư kí cùng anh đến công ti để xử lí công việc.

Hiện giờ điều duy nhất anh muốn làm đó chính là được về và gặp bảo bối! Chính là như vậy. Mang trên người tâm trạng buồn bực tức giận trên đường đến công ti khiến cho Dư Sở Linh ngồi bên cạnh vô cùng khó hiểu. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với tổng giám đốc? Rõ ràng hôm qua ngài ấy rất bình thường làm thế nào lại tức giận như vậy? Lẽ nào ngài ấy bị chủ tịch ép hôn? Nghĩ đến khả năng này Dư Sở Linh có chút hi vọng là chủ tịch sẽ nói với tổng giám đốc một tiếng chọn người thân cận với anh nhất và người đó tất nhiên sẽ là cô. Ngoại trừ cô ra thì còn ai nữa chứ suốt thời gian qua đều là cô ở gần tổng giám đốc. (Xuống đi bà lợi, lên cao quá té chết.)

Vì tâm tình tổng giám đốc không tốt nên công ti ở bên London cũng chịu cảnh khí thế bức người như thành phố T. Nhưng công ti này còn chịu cực hơn một mình chủ tịch đã đủ lại còn thêm tổng giám đốc thực muốn họ chết mà. Cho nên có thể nói Trữ Dật Thần là đang giận cá chém thớt lòng buồn bực vì không được nói chuyện bảo bối nên ném hết tức giận lên người nhân viên.

Nhìn cảnh tượng này hết sức là huy hoàn luôn. Trữ Thiên Kinh ở trong văn phòng không khỏi cười trộm, hà hà xem ra con trai ông thật tâm yêu con dâu đi cứ mười phút chạy vào hỏi ”ba, khi nào có thể trở về con muốn gặp cô ấy.”

Xem ra ông cũng nên hoàn thành công việc nhanh một chút nhĩ, ông cũng rất muốn trở về gặp vợ yêu của ông.

Chỉ tiếc trời không tốt như vậy còn có tên chủ mưu chết tiệt chính là người đang đánh những dòng chữ này không cho phép điều đó xảy ra nên đã ném vào không ít dư án vào nữa. Nên công việc phải kéo dài đến hai ngày như lời Trữ Thiên Kinh nói với Trữ Dật Thần.

Thế nên suốt thời gian hai ngày đó đám người ở công ti phải chịu áp lực cực hình, một chút sai sót cũng không dám, thật sợ sẽ khiến tổng giám đốc không vui mà đá bay bọn họ khỏi công ti. Hiện họ cũng đang cần có chén com mưu sinh nha nên tuyệt đối không thể sai sót.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyên Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cơ Mật Bất Khả Lộ

Thời gian cũng trôi thật mau, thoáng cái đã qua ba ngày, nhưng tâm trạng của Diệp Bối Bối thì không thể nào vui vẻ lên nổi. Đã ba ngày rồi cô không gặp anh, sự việc cũng như cũ cô không thể liên lạc được với anh, cũng không nghe được giọng nói của anh. Nên suốt những ngày này, tâm trạng cô cực kì tồi tệ mặc kệ là ông ngoại, anh trai cô, cậu út cô, bạn tốt cô hay là Ngôn Quang an ủi cô cũng vui vẻ không nổi.

Mặc dù Đảng Tử Minh hôm qua có đến dặn với cô rằng không cần lo lắng Thần nhất định sẽ quay lại vì anh chỉ có chút chuyện thôi. Nhưng cô vẫn

không hề được lo lắng xuống, cô còn có thể cảm giác tất cả đang giấu cô chuyện gì? Có phải Thần đã xảy ra chuyện không? Lòng cô luôn suy nghĩ câu hỏi đó, vì mỗi khi có người dạn dò hay nói chuyện với cô thì cô luôn thấy ánh mắt chứa đầy áy náy hay điều gì đó khác thường. Chính vì vậy cô vẫn mãi không buông xuống lo lắng.

Tâm trạng tồi tệ, lại không chịu ăn uống, ngủ không đủ giấc nên hôm nay trong tiết học triết lý cô đã chống cự không nổi nữa. Đầu choáng váng, cảm giác như không nhìn rõ hay nghe những gì lão sư đang giảng, chỉ nằm gục xuống không còn biết trời đất gì nữa.

Trước khi hoàn toàn nhắm mắt cô hình như thấy khuôn mặt lo lắng của Trữ Dật Nhu cùng Quách Tử Ný lay lay người cô.

Sở lão sư đang giảng bài bỗng nghe một tiếng ngã rầm xuống lại quay xuống thấy khuôn mặt của hai học trò lay lay thân ảnh của học trò ngoan trong lòng lão sư. Thấy học trò cùng bị té xỉu Sở lão sư kinh hãi chạy đến nhờ người đưa Diệp Bối Bối xuống phòng y tế nằm nghỉ ngơi. Kết quả không mấy ai giúp, nên chỉ có Quách Tử Ný cùng Trữ Dật Nhu và Sở lão sư đi xuống để xem xét tình trạng học trò.

Nhiều học sinh vốn dĩ ghen tị với Diệp Bối Bối nên khi thấy cô té xỉu nên cực kì vui mừng ra mặt, nhất là Lý Vu Ky, cô nàng mừng đến nỗi bảo với lớp :
” Bản tiểu thư hôm nay tâm trạng tốt, lát nữa cơm trưa tôi mời. ”

Một số nam sinh nghe được mỹ nữ mời cơm hò reo vui mừng, có người huyết huyết sáo. Ngay bên dưới cuối lớp Tiêu Minh Đông cũng không phản ứng nhưng ánh mắt thì đầy lo lắng nhìn về phía bàn Diệp Bối Bối nhưng rất nhanh chóng cậu liền che giấu đi, đề nén xuống. Mày điên sao? Cô ta ngã xỉu là đáng đời, đừng nên đề ý cái loại người như vậy.

Ở lớp kế bên, Ngôn Quang nhận được tin nhắn Nhu muội gửi đến bảo Bối Bối ngã xỉu, lo lắng vội ra khỏi lớp không thèm để ý đến lão sư xung quanh người trở mắt nhìn anh. Chạy nhanh xuống phòng y tế, mở cửa liền thấy khuôn mặt xanh xao của cô mắt nhắm nghiền. Lòng anh khẽ nhói vì cô phải chịu khổ, nhưng anh phải biết làm thế nào, hôm qua nghe tin anh Hàn bảo sự việc nghiêm trọng cần có sự hợp tác của nhiều người để lật tẩy tội ác của bọn quan có chức vị cao nên phải tạm thời không để cô biết tình hình hiện tại và đặc biệt điều cấm kị không thể để cô liên lạc được với Trữ Dật Thần.

Chỉ cần họ biết cô mà có quan hệ gì với Trữ Dật Thần, tình mạng cô nhất định sẽ bị nguy hiểm. Lão Kim Vọng đã bị tiền che mắt không gì ông ta không làm ngay cả bán đứng vợ yêu ông ta còn làm thế thì còn gì ông ta không làm được. Điều hiển giờ mọi người cần làm chính là thu tóm bọn quan nịnh nọt, nhanh chóng bắt giữ Kim Vọng là được.

Mặc dù thế lực lớn chỉ trong một ngày liền có thể diệt sạch bọn người đó nhưng mà đáng tiếc ở thành phố T đám cảnh sát chính trực đã hoàn toàn bị trao đổi ở đâu cũng có người của ông ta. Bây giờ chỉ chờ có Chu Giản Hoa trở về là mọi chuyện sẽ suông sẻ.

Lúc Diệp Bối Bối tỉnh dậy thì trời cũng đã không còn sớm, khẽ tựa mình ngồi dậy liền thấy bên ghế sofa kia có hai người nằm ngủ. Mím cười yếu ớt, cô thể nhưng đã làm phiền họ, cô thật vô dụng mà.

” Ừm... Bối Bối cậu đã tỉnh? ” Trữ Dật Nhu mơ hồ hỏi.

” Ân... tớ sao thế? Làm thế nào lại nằm ở đây...? ”

” Cậu bị ngã xỉu, lão sư có nói là do cậu ăn không đủ, ngủ cũng không đủ giấc. ” Trữ Dật Nhu đau lòng trách móc.

” Vậy à...” cô khẽ đáp rồi lí nhí nói thêm một câu ” Thần chưa về thì làm sao tớ có thể ăn ngon ngủ yên. ”

” Hả, cậu vừa nói gì? ”

” À...không có việc gì chỉ là gần đây tớ không có khẩu vị. ” cô cười gượng gạo.

” Haiiiiiz...” Trữ Dật Nhu thờ dãi sao cô lại không biết là Bối Bối lo cho anh trai cô chứ. Mấy ngày rồi cô đều để ý được Diệp Bối Bối gầy đi, khuôn mặt lúc nào cũng vô hồn. Có lần cô nghe thấy mẹ cùng Dương thối tha trò chuyện, hình như là có liên quan đến công ty cùng anh trai, cô mở miệng hỏi mẹ cũng không chịu nói. Bất luận cô dùng cách gì cả hai đều không khai ra điều gì họ chỉ bảo anh cô không có việc gì chuyện công ty rất hơi khó giải quyết, và họ cũng không cho phép cô nói những lời này cho Diệp Bối Bối biết.

Mẹ còn dặn cô đây là chuyện cơ mật tuyệt không thể truyền ra ngoài chỉ cần sợ một chút liền rất nguy hiểm. Cho nên tới bây giờ cô cũng không hỏi nhiều nữa, nếu mẹ đã nói anh trai không việc gì chắc cũng không có gì thật. Nhưng Bối Bối cậu ấy...

hôm nay Phi đã hoàn thành bốn môn thi nên cũng khá ổn, sợ mọi người buồn đăng đờ một chương cho mọi người đọc ^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Âm Mưu

” Ông chủ có vẻ như hiện giờ một chút tin tức của tổng giám đốc Trữ thị còn chưa điều tra được, tôi lần trước có điều tra thử hình như anh ta có đi một chuyến sang Mĩ nhưng tôi đã phái thêm người xem xét nhưng lại không thấy tăm hơi đâu. ” một nam tử cung kính nói với chủ nhân trước mặt mình khuôn mặt béo bở, bên cạnh ông ta còn có một ả tình nhân ôm lấy ông ta, sắp hết nguyên bộ ngực vào người ông ta.

” Tốt, ha ha xem ra lần này ta có thể nhanh chóng tóm gọn tập đoàn Trữ Thần, muốn qua Mĩ nhờ trợ giúp sao? Mơ tưởng. ” Ông ta cười hà hà, cười đến nổi cả cái bụng to như mang thai rung chuyển.

Ông ta chính là Kim Vọng, một con người giáo hoạt, âm hiểm, suốt cả thời gian ông ta ngồi lên vị trí chủ tịch Kim Long đều là do ông ta bán đứng vợ, giết hại anh em để có được. Ông ta lần này muốn có được tập đoàn Trữ Thần, vì tập đoàn này có thể nói là đứng đầu cả thành phố T chính vì thế ông phải làm mọi thứ trước đã.

” Hoa tử, lập tức gọi Tổng phu nhân đến gặp ta. ” ông ta dặn dò lại quay sang gã người đẹp bên mình gian tà, ái muội lên tiếng ” bé cưng, hiện tại về trước, tối anh lại đến. ”

” Không chịu, em muốn bây giờ, có phải hay không anh có chuyện giấu em. ” cô nàng xinh đẹp kia nũng nịu âm thanh ngọt đến nỗi khiến nam tử kia ghê tởm.

” Ngoan, tối nay anh đến, lại tặng em cái túi VL số lượng có hạn, thế nào? ” ông ta cười khà ồ, đôi môi dày hôn tới tấp lên bộ ngực khủng của cô nàng, bàn tay béo bở kia cũng hoạt động.

” Ừm..., em nghe anh. ” Cô nàng nghe đến sắp được túi hàng hiệu mắt liền sáng trưng, thanh âm cũng ái muội, yêu kiều cùng ông ta sắp tiến vào cuộc hoan ái khiến cho người nhìn đầy ghê tởm.

Cộc cộc.

” Ông chủ, Tổng phu nhân đã đến. ” nam tử được Kim Vọng gọi là Hoa tử gõ cửa báo cáo với ông chủ mình, dù biết rõ bên trong đang có sự tình gì.

” Được, cậu đi châm trà mời Tổng phu nhân báo với bà ấy, tôi có chút chuyện lập tức liền đến...A ” ông ta khàn khàn lên tiếng lại dồn hết lực phóng thích thứ kinh tởm kia ra ngoài.

Eo oi...

” Anh yêu, tối nay nhớ đến nhé. ” Cô nàng sau cuộc hoan ái, nhẹ nhàng đứng dậy mặc lại y phục, đôi môi đỏ mọng hôn lên khuôn mặt đầy mờ thừa của Kim Vọng. Sau đó từ từ bước ra ngoài.

” Ừ... ” Ông ta khàn khàn cất giọng rồi tự mình tùy tiện mặc y phục, trực tiếp đi xuống phòng khách.

Ở phòng khách xa hoa rộng rãi, Phương Y Nhã nhàn hạ uống trà, bà thật rất mong đợi được gặp ông. Hôm nay khó có dịp Kim Vọng cho gọi bà đến, nên bà cực kì cao hứng, còn đặc biệt ăn diện thật đẹp để gặp ông. Dù bà có ham tiền đếm mức nào những trái tim bà vĩnh viễn dung chứa hai người đàn ông một là Tổng Thành hai chính là Kim Vọng. Tổng Thành yêu thương cho bà mọi thứ, Kim Vọng cho bà danh vọng cùng thỏa mãn ham muốn của bà, luôn bên bà khi cần nhất. (Quào...thật là hoành tráng :v)

Vừa thấy thân hình mập mạp của Kim Vọng, Phương Y Nhã vui mừng đặt tách trà xuống bàn đi lại chỗ ông ta, ôm cổ ông ta nũng nịu : ” Vọng, anh thật lâu mới gọi cho em nha, làm thế nào lại hôm nay gọi em? Nhớ em sao? ”

” Ừ...có chút chuyện anh cần em giúp. ” Kim Vọng chán ghét nói, nếu không phải vì con gái vì bà ta có giá trị lợi dụng ông đã quăng bà ta đi từ lâu. Người đàn bà này ông đã sớm chán nhưng có lẽ vì bà ta vẫn xinh đẹp như cũ nên ông có chút không nỡ.

” Chuyện gì thế? ” Phương Y Nhã dùng móng tay cào cào mặt Kim Vọng nóng bỏng nói.

” Hừm, anh muốn nhờ em kêu con gái quyến rũ con trai của Chủ tịch nhà họ Trữ, chỉ cần con gái làm được chúng ta sau này sẽ không phải khổ cực. ”

” Nhưng con bé đang cùng con trai của nhà họ Tiêu hẹn hò. ”

” Đừng lo lắng, anh sẽ sắp xếp. ”

” Ừ...tất cả đều nghe anh. ”

” Còn có, chỉ cần đánh tan được nhà họ Trữ chuyện đánh sập những nhà kia là chuyện nhỏ. ” ánh mắt Kim Vọng đầu cuồng vọng đầy tham lam.

” Ừ, anh thật giỏi. ” Phương Y Nhã phả hơi nóng vào cổ ông ta, bà căn bản đã không khống chế nổi dục vọng của bản thân nữa. Nhưng sâu trong mắt bà vẫn chứa một cỗ ham muốn, tiền chính là nó chỉ cần có nó bà muốn làm gì cũng được. Lúc đó bà giết chết con gái của tiện nhân kia là được hừ còn có anh chàng đó. Đáng chết dám hỗn láo với bà.

” Chúng ta... ” giọng Kim Vọng khàn khàn đầy ái muội, tay cũng không ngừng linh hoạt

” Có thể. ”

Chỉ một từ đục vọng bao quanh lấy cả hai người trực tiếp xảy ra hoan ái tại phòng khách. Những tiếng thở dốc gào gừ liên tiếp nổi nhau vang lên. Đứng ở một bên, đôi mắt chứa đầy sự ghê tởm của Hoa từ liếc nhìn về hai người không mảnh vải che thân. Anh cười nhếch mép, bọn người ngu xuẩn, đã vậy còn bảo chính mình thông minh sáng suốt nhưng lại không thể phát hiện được anh thật là quá mức ngu xuẩn.

Chương này hơi ngắn mong mọi người thông cảm mai nhất định chương sau sẽ dài hơn chương này < và mọi người thông cảm >

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chu Giản Hoa

Hoa từ cất bước quay đi, anh đã biết nhiệm vụ mình đã kết thúc, anh cũng không muốn phải ở lại nơi này để nhìn cảnh tượng đầy ghê tởm trước mặt. Những thứ dơ bẩn như vậy chỉ tổ làm mất anh hư hại và khiến anh càng thêm chán ghét phụ nữ. Bọn đàn bà đó vĩnh viễn chỉ biết tiền, danh vọng.

Bước lên chiếc Hummer rần rì khe khẽ, anh phóng xe thật nhanh hướng đến đường lớn chạy đi, lại quẹo qua những con đường một cách điêu luyện. Tiếng gầm rú mạnh mẽ của chiếc xe, cùng tốc độ kinh người của anh khiến nhiều người khiếp sợ thậm chí có người thêm muốn được sở hữu chiếc siêu xe kia. Anh một hồi quanh co trên những con đường cuối cùng đã đến được nơi cần đến.

Ngoại ô thành phố T, tại một căn biệt thự trên núi, có một đám người đang đứng đợi chờ người vừa dừng xe bước vào. Quả nhiên là cậu ta đã tới, đôi môi Diệp Dạ Hàn nhếch lên, không lạnh không nhạt mà mở miệng : ” Hoa từ rất cuộc cậu đã tới. ”

” Chà, tôi không ngờ mình rất được hoan nghênh đó nha. ” buông ra một câu trêu đùa lại hỏi ” những người này là? ”

” Hoa từ, đây là em họ tôi Ngôn Quang hai người đã từng gặp mặt, còn hai người này có thể nói là đối tác làm ăn của tôi, cậu chàng đeo kính kia là Đằng Từ Minh còn cậu chàng đứng kế bên tóc màu nâu hạt dẻ là Hạ Dương. ” Diệp Dạ Hàn giới thiệu.

” Chào mọi người, tôi là Chu Giản Hoa, các cậu có thể gọi tôi là Hoa từ. ” Chu Giản Hoa mỉm cười giới thiệu.

” Chu Giản Hoa? Anh là cái anh chàng sĩ quan cao cấp của NSA* sao? ” Hạ Dương kinh ngạc.

(*) NSA : là viết tắt của The National Security Agency là cơ quan an ninh quốc gia theo tổng bộ của người Mĩ.

” Phải, là tôi. ” Chu Giản Hoa cười ôn hoà, hoàn toàn không để ý đến phản ứng của những người trước mặt.

Lòng mọi người nhất thời cả kinh chỉ trừ Diệp Dạ Hàn là bạn thân của Chu Giản Hoa là không có phản ứng là mấy. Chu Giản Hoa, một cái tên nghe như tầm thường nhưng chính chủ của nó không hề tầm thường. Nghe nói Chu Giản Hoa năm mười tám tuổi đã gia nhập cục bộ An Ninh quốc gia (NSA). Là một người chỉ huy đặc lực, với những tài năng bẩm sinh. Bắn tỉa, bắn súng đạn nhỏ hay bất cứ thứ gì hầu như là xuất chúng không chê vào đâu được. Là một trong những niềm tự hào của NSA. Còn có năm hai mươi tuổi đã lập được địa chiến công thăng tiến đến chức vị sĩ quan cho đến hiện tại. Làm việc luôn luôn chuẩn xác, nhiều tập đoàn sử dụng, buôn bán hàng trắng trái phép đều bị bắt giữ. Nghe đồn Chu Giản Hoa là một người cực kì lãnh khốc, vô tình, chỉ cần người thử chạm vào giới hạn của anh thì nhất định sẽ chết không nhắm mắt, chết vô cùng thảm.

Đằng Từ Minh nhìn người trước mặt nở nụ cười đầy thân thiện nhất thời hoá đá anh hoàn toàn không thể tin đây chính là Chu Giản Hoa trong lời đồn, bất quá nếu là Diệp Dạ Hàn nói như vậy thì cũng thể nào là giả. Anh là người đầu tiên lấy lại phản ứng đưa tay ra bắt lấy tay Chu Giản Hoa : ” Được gặp chỉ huy NSA thật là vinh hạnh của tôi. ”

” Nào có, có thể gặp được mọi người đó mới là vinh hạnh của tôi. ”

” Được rồi, chào hỏi đã xong, hiện tại vào bên trong bàn vấn đề chính. ” Diệp Dạ Hàn lạnh băng nói.

Trong căn biệt thự ngoại ô thành phố, có năm người đàn ông anh tuấn, lãnh đạm ngồi bàn chuyện. Trong đó bốn người đàn ông sắc mặt âm trầm khi nghe anh chàng kia báo cáo.

” Cậu xác định là hắn ta âm mưu như vậy? ” Diệp Dạ Hàn lạnh lùng hỏi.

” Đúng vậy, theo tôi biết hắn ta là muốn đầu tẩu nhà họ Trữ là trước tiên sau đó là những nhà quyền quý còn lại. ”

” Hừ, lão Kim này chưa thấy quan tài chưa biết sợ đây mà. ” Đằng Từ Minh Nhếch mép mỉa mai.

” Cũng không hẳn là hẳn ta không làm được, theo tôi phát hiện khi giả dạng thân cận hẳn, có thể nói hẳn là một lão già nguy hiểm. Hẳn hợp tác cùng Tổng phu nhân để cho con cô ta quyến rũ con trai chủ tịch Trữ. ” Chu Giản Hoa giải thích.

” Xem ra, lão già này đánh giá thấp Thần rồi. Thần không phải là kẻ ngốc nói chỉ bên Thần còn có chị dâu. ” Hạ Dương khinh khỉnh.

” Chị dâu? Thần? ” Chu Giản Hoa nhú mày khó hiểu.

” Con trai nhà họ Trữ là em rể tôi đi, còn chị dâu trong miệng họ là em gái tôi, hai cậu ta nói đúng Trữ Dật Thần không ngu ngốc, cậu ta năm hai mươi tuổi đã làm được một sáng kiến cho nhiều tập đoàn kinh sợ. ” Diệp Dạ Hàn khẳng định.

” Chắc, xem ra Kim Vọng thật ngu xuẩn đi, hẳn ta chưa biết thế lực thật sự của chúng ta mà dám vọng tưởng. Thật là buồn cười chết người. ” Hạ Dương tiếp tục mỉa mai lão già mập đó.

” Còn có lão ta chưa biết khuôn mặt thật sự của tổng giám đốc họ Trữ, hình như lão ta chỉ biết qua những lời báo cáo của tôi. Nhưng tôi báo cáo tuyệt nhiên sẽ thay đổi sự thật và tất nhiên báo cáo của tôi vĩnh viễn cũng không hề chính xác. ” Chu Giản Hoa nở nụ cười âm lãnh, đáy mắt chứa đầy lãnh ý, nếu không phải do hẳn thì em gái anh cũng không chết,

” Hoa tử, cậu biết hack hệ thống truy cập để ngăn chặn bọn hacker xâm nhập vào đường liên lạc không? Tôi nghĩ chúng ta cần bàn chuyện này với Trữ chủ tịch. ” Diệp Dạ Hàn mở miệng.

” Có thể. ”

” Ngón tử, em gọi điện thông báo với cha mẹ em cùng cậu út và ông ngoại giúp anh. ” Diệp Dạ Hàn quay sang dặn dò

” Vâng, em đã biết. ” Ngón Quang gật đầu đứng dậy xoay người đi báo tin.

” Vậy để tôi cùng Đằng sắp xếp một số chuyện tôi nghĩ điều này là cần thiết. ” Hạ Dương cũng lên tiếng

Diệp Dạ Hàn cũng không phản đối, anh hoàn toàn đồng ý điều này, chỉ cần em gái anh không việc gì là được, còn chuyện lão Kim anh tùy người xử lý điều duy nhất anh làm là hợp tác và bắt lấy mạng chó của Phương Y Nhã à đàn bà khôn khiếp đó cần được báo ứng một cách đúng đắn mới được.

Chỉ trong phút chốc căn biệt thự ngoại ô thành phố đã trở lên băng lạnh bởi từng lớp băng khí lạnh cùng sát ý của mỗi người bắn ra. Xem ra lần này lão Kim thật sự chết thảm, chọc đâu không chọc, lại chọc vào ổ kiến lửa, đã vậy là kiến lửa có độc nữa mới khổ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nhiệm Vụ

London, biệt thự Thiên Y Kinh* , Trữ Dật Thần mở máy tính, liền nhận được cuộc gọi video từ bạn tốt. Anh như rụng mảy, chẳng phải là không được sử dụng bất kì phương thức liên lạc nào ngoài diễn đàn sao? Làm thế nào lại gọi thoại cho anh bằng QQ.

(*) Thiên Y Kinh ý chỉ tên của ba mẹ nam chính :v vì không nghĩ ra cái gì hay nên ghi đại, cứ coi như đây là không gian riêng biệt nhất, kỉ niệm đẹp của cặp vợ chồng Trữ Thiên Kinh cùng Mặc Y Y nhé.

Mặc dù rất nghi ngờ có phải hay không hai tên kia có vấn đề không nhưng anh vẫn nhấn nút chấp nhận. Kết quả vừa đồng ý liền có một màn ảnh lớn tiếng oán hận của Đằng Từ Minh cả giận mắng : ” tên chết tiệt, giờ mới nhất máy ? ”

” Mẹ kiếp, ông đây vừa về tới nhà, mới đặt mông xuống, mà tên chết tiệt nhà người dám oán trách ông? Ngứa mồn phỏng? ” Trữ Dật Thần cũng không quá giận phản lại Đằng Từ Minh một câu.

” Mẹ nó hôm nay có chuyện gấp, ông đây tha cho người. ” Đằng Từ Minh tuyên bố, cùng một lúc chỉnh lại camera bên màn hình máy tính Trữ Dật Thần hiện rõ khuôn mặt năm người đàn ông. Bốn người kia thì anh biết, còn người kia thì anh hoàn toàn không ấn tượng. Anh khẽ như rụng mảy nhưng cũng không mở miệng hỏi.

Như hiểu được sự nghi ngờ của anh Chu Giản Hoa mở miệng : ” Chào anh tổng giám đốc họ Trữ, tôi là Chu Giản Hoa hôm nay tôi cùng bọn họ ở đây là muốn nói cho anh biết bước tiếp theo của kế hoạch. ”

” Bước tiếp theo? ”

” Đúng vậy, Thần phiên anh bây giờ hãy kêu bác trai đến. ” Chu Giản Hoa chưa kịp lên tiếng Hạ Dương đã xen ngang.

” Ân, đợi tôi hai phút. ” Trữ Dật Thần gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài gọi cha mình.

Cùng một lúc đó ở bên thành phố T Mạc Y Y cùng bạn già đã đến trước cửa biệt thự mà tiểu Đăng cùng tiểu Dương dẫn. Còn có Diệp Thiên Cẩn và Diệp Chính Nhân cũng đến à hình như kế bên họ là Ngôn tổng và Ngôn phu nhân. Hai bên nhà chào hỏi nhau một tiếng, nếu đã là thông gia sau này không việc gì phải xa lạ như vậy, dù gì thì cũng là người một nhà.

Ngôn Quang nghe được chuông cửa liền chạy ra mở cửa, kết quả mở cửa liền thấy hai nhà vui vẻ nói chuyện hoàn toàn bỏ quên vẫn bối anh đây. Chỉ chờ có sự tỉnh mắt của Diệp Thiên Cẩn nên sớm mở miệng : ” A, mọi người, cha, tiểu Ngôn đã mở cửa ta cùng vào trong. ”

” Ân ân tốt tốt. ” ông cụ Diệp vui vẻ nói.

” Thăng nhóc thối, mở cửa sao không báo mẹ cùng ba một tiếng để mời ba mẹ cùng ông con và chú con đi vào nhà còn có thông gia cũng cần ngồi. ” bà Ngôn cốc đầu Ngôn Quang mắng.

” Mẹ, con nhất định sau này sẽ đứng dậy phản đối cường quyền, mẹ uy hiếp và ngược đãi con. ” Ngôn Quang sờ sờ đầu trong lòng than thở : thật khổ cho bản thân, nếu con mở miệng mẹ sẽ không mắng con là vô lễ đi! Con cá thể nào mẹ cũng mắng con vô lễ khi xen vào cắt ngang cuộc trò chuyện của người lớn tuổi cho mà xem. Thật khổ mà 囧.

” Hừ, con vừa nói cái gì? Nói lại mẹ nghe xem. ” Bà Ngôn cười dịu dàng nhìn con trai cưng.

” A...không...không...có gì! Con mời ông, chú, ba mẹ và cô chú vào nhà ạ... ” Ngôn Quang run rẩy nói, có cho anh mười lá gan anh cũng không dám lặp lại câu đó một lần, trừ phi anh không muốn sống nữa.

” Hà hà, Ngôn tử con thật không có chút khí phách đàn ông. ” Diệp Thiên Cẩn cười ha hả khiến cho mọi người cười đến là vui vẻ. Chỉ riêng Ngôn Quang là khổ, anh bây giờ thật muốn tìm một lỗ nào đó chui xuống để bịt mắt mặt.

” Được rồi mọi người đừng cười nữa, tiểu Ngôn xấu hổ bây giờ. ” Ông cụ Diệp khê ho một tiếng.

Con mẹ nó! Anh là con gái đây phỏng? Ngôn Quang thầm rủa một tiếng, mời mọi người vào trong ngồi.

☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞ ☞

Cụ thể mọi việc đã được dàn xếp rõ ràng, chỉ chờ chỉ thị báo cáo của quân đội đặc chủng mà Chu Giản Hoa phải đi báo cáo tình hình. Riêng hiện tại Ngôn Quang nhiệm vụ chính của anh chính là tiếp cận Khương Tú Liên và Hồng Diễm Ngọc để lấy tư mật của Khương Quân Lỗi và Hồng Chí Cơ chỉ có điều anh tuyệt đối phải trở nên lạnh lùng vô đối với ba người kia. Để tránh khi anh trong lúc nhập vai làm nội gián mà các cô không bị uất ức chỉ còn nhờ Diệp Dạ Hân phải âm vệ để bảo vệ các cô.

” Thần, nói cho rõ một câu lần này cậu phải ở lại London thêm vài ngày nữa đi, trở về ngay lúc này hoàn toàn không phải ý hay. ” Đăng Từ Minh khoanh tay dựa lưng vào ghế.

” Tớ hiểu, quan trọng là nhớ chăm sóc Bối Bối. ” anh hoàn toàn có thể chịu đựng được thêm vài ngày nhưng điều anh lo lắng nhất chính là cô, chỉ sợ cô bị uất ức, khi Ngôn Quang thi hành nhiệm vụ, cũng thật sợ cô không naon mà bỏ bữa, vừa nãy nghe Ngôn Quang báo rằng cô không ăn đủ và ngủ đủ mà té xỉu khiến lòng anh đau muốn chết. Anh thật hận vì không thể như phim kim hiệp có thuật phân thân để phân thân về bên cô.

” Đừng lo, em gái tôi sẽ không sao, nếu lần này con bé chịu khổ một chút thì Khương thị, Hồng Lữ và đám người kia trả giá gấp bội. ” Diệp Dạ Hân phong đạm khinh vân nói, thanh âm lạnh băng. Hừ đám người đó có con gái mình làm em gái bảo bối anh uất ức anh còn chưa tính vào số nợ, lần này anh sẽ lấy luôn cả vốn lẫn lời, để xem các người còn có gì để nói.

” Vậy là đã rõ, nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là đánh lạc hướng bọn người Kim Vọng, trực tiếp đem gã ta mà giết chết. ” Chu Giản Hoa nhếch mép cười, món nợ này đã đến lúc cần phải đòi lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyện Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bổng Dưng Ngôn Quang Đối Tính

” Bối Bối, đừng buồn nữa ta đi tìm Ngôn huynh. ” Trữ Dật Nhu lời kéo Diệp Bối Bối đang thần thơ ngồi trên lớp, tiện thể lời luôn Quách Tử Ný đi ra ngoài.

” À ừm ” Diệp Bối Bối vô hồn đáp, giờ cô cái gì cũng không quan tâm, không có anh cô thật khó chịu, đã hơn một tuần rồi anh chưa trở về.

Trữ Dật Nhu kéo cả hai đến trước cửa lớp của Ngôn Quang hô : ” Ngôn huynh, huynh đang ở nơi nào? Mau mau ra muội có chuyện muốn nói. ”

”Ồn ào, cảm miệng lại đi. ” Từ bên trong cửa Ngôn Quang lạnh lùng đáp.

”Huynh, huynh sao vậy? Sao đột nhiên mắng muội. ” Trữ Dật Nhu cả kinh.

”Tôi bảo cô cảm miệng đừng gọi tôi huynh huynh muội muội, mẹ kiếp nghe thật là đáng người. ” Ngôn Quang trào phúng nói.

”Ngôn... ” lần này Quách Từ Ny cũng cả kinh nhìn về phía Ngôn Quang.

”Tôi bảo cảm miệng, còn muốn tôi nói bao lần nữa có tin là tôi xé rách miệng các cô không? ” Anh tức giận quát.

”Đi chúng ta đi, anh ấy tâm trạng không tốt. ” Diệp Bối Bối hỏi hồn kéo cả hai người kia đi, dù hiện giờ cô không biết Ngôn Quang bức mình chuyện gì nhưng cô biết chắc bên trong có gì không đúng hôm qua rõ anh vẫn còn nói chuyện với các cô một cách vui vẻ, nhưng hôm nay lại thay đổi hoàn toàn thực sự có gì đó không đúng. Mà thôi cô không còn hơi đâu mà lo những chuyện này, điều cô lo nhất vẫn chính là Trữ Dật Thần.

”Ừ, chắc anh ấy đang buồn bức chuyện gì đó. ” Quách Từ Ny cũng gật gù khẳng định, tay nắm Trữ Dật Nhu kéo đi khi cô nàng vẫn còn cắn môi khuôn mặt đầy uất ức.

Chính bởi vì giờ này là giờ ăn trưa đại đa số học viên đều xuống nhà ăn, nên lớp chẳng có một học viên nào vì vậy không ai biết chuyện Ngôn Quang lớn tiếng với các cô.

Kì thực nếu không có ai anh hoàn toàn có thể nói chuyện một cách bình thường với các cô, giống như đỡ được ngày nào hay ngày đấy. Chỉ tiếc sáng nay đúng như dự định, chính là Khương Tú Liên gặp riêng anh, giả vờ giả vịt chia rẽ nội bộ. Dù là tức giận cô ta phỉ báng mĩa mai các cô, nhưng anh đều nhịn xuống vì kế hoạch nên anh tuyệt đối sẽ không để bất kì người nào có thể ảnh hưởng anh.

Chính vì vậy anh chấp nhận lời đề nghị cô ta, cùng cô ta hợp tác, cho nên lúc này dù vắng người anh cũng phải làm vậy vì anh hoàn toàn biết rõ Khương Tú Liên có phái người đi theo dõi. Tay nắm chặt thành quyền, nắm chặt đến nỗi gân xanh cũng nổi lên anh cắn răng, thầm nghĩ : Bối Bối, Nhu muội, tiểu Ny anh xin lỗi, lần này các em phải chịu ủy khuất rồi. Không làm vậy thì bọn họ tuyệt đối sẽ nâng cao cảnh giác chỉ chờ có vậy thôi. Các em ráng chịu đựng một chút nhé.

⇔ ta vĩnh viễn cũng là đường phân cách xinh đẹp nhất v ⇔

Bình thường thì tuyệt đối sẽ không có gì lạ, nhưng Trữ Dật Nhu trăm triệu không ngờ suốt những ngày qua Ngôn Quang luôn nổi cáu với các cô, thậm chí còn mĩa mai trào phúng các cô. Nhưng điều duy nhất cô suy nghĩ chính là anh tuyệt đối sẽ không vô cớ như vậy đi, chắc chắn là có gì đó bên trong.

Tất nhiên hiện tại cả học viện đều biết, Ngôn Quang chẳng thiếu gia nhà họ Ngôn bỗng nhiên đổi tính không còn quan tâm bảo vệ ba cô nàng gia thế tầm thường kia nữa. Lời đồn quả là lời đồn một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền vạn vĩnh viễn không điểm dừng. Lời nói con người chính là đáng sợ nhất, những lời đồn đãi đó đều là do những người trong lòng có bài xích, hay ganh tỵ với các cô mà truyền ra ngoài.

”Này nghe nói các cô ấy lợi dụng Ngôn phó học trưởng. ”

”Đúng, đúng chính vì lợi dụng lại bị phó học phát hiện nên hiện giờ cũng bỏ mặt các cô ta. ”

”Ha ha, đáng đời vậy mà lòng tham muốn một bước nhảy liên liền biến từ chim sẻ thành phượng hoàng. ”

”Đúng đó, chúng ta đã nói rồi các con nhỏ đó chỉ biết lừa gạt người thôi, thật may phó học trưởng quay đầu kịp lúc, nếu không thực sự các cô ta sẽ khiến cho nhà họ Ngôn của phó học trưởng gia phá nhân vong. ”

...

Ba người các cô đi đến đâu, cũng nghe lời đồn đãi, cũng nghe những tiếng xì xầm to nhỏ. Thậm chí ba người các cô trở lại như trước kia bị ném, bị khinh miệt, bị trào phúng đem ra làm trò cười.

Ngôn Quang từ xa có thể thấy nhưng anh hoàn toàn không giúp đỡ, hiện giờ anh chỉ có thể từ trong thâm tâm động lực các cô thôi.

”Ngôn, cậu tỉnh ngộ là đúng, đừng để Diệp Bối Bối cô ta lợi dụng cậu. ” Tiêu Minh Đông đứng bên ngoài xem kịch hay, vui sướng cười nói vỗ vỗ vai Ngôn Quang.

Anh không đáp, cũng không mắng hay gì, chỉ cười lạnh trong lòng ngu ngốc, chính cậu mới bị lợi dụng, tôi đã sớm tỉnh ngộ nhưng cũng phải giả vờ nhập cuộc cùng các người.

”Đông, anh không được nói như vậy, em ấy làm em gái của em anh nên giúp em ấy ngăn cản họ đi, em ấy sẽ sửa lỗi thôi. ” Dù lời nói trong miệng Tống Nhã Phương nghe ủy khuất đến đâu, bao dung che chở đến đâu thì vĩnh viễn lời nói của cô ta đều nói Diệp Bối Bối có tội.

”Em luôn là người tốt nhất, nhưng em đừng xen vào những chuyện đó để cô ta chịu khổ một chút cũng không sao? ” Tiêu Minh Đông ôm Tống Phương Nhã vào lòng khen ngợi cô ta và mĩa mai Diệp Bối Bối dường như không có ý định giúp đỡ.

Còn bên trong mớ hỗn độn cả ba người các cô cũng sợ vì cái gì Ngôn Quang lại đổi tính?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38

Những ngày kế tiếp, quả thực Ngôn Quang không hề lên tiếng giúp đỡ Diệp Bối Bối dù chỉ một lần, anh không làm gì chỉ im lặng, chịu đựng và cố gắng điều chế cơn giận của mình. Anh thực không muốn chuyện này xảy ra chút nào.

Riêng các học viên thấy Ngôn Quang quả thực không hề ra tay tương trợ các cô, lòng mừng rỡ, vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cứ lần tới ngày bỏ một đồng đinh giấy nước dơ bắn vào trong tủ đồ, bàn học ba người các cô. Không ngày nào các cô không bị chịu uất ức hay thương tổn cả bất quá những vết thương đó có là gì? Cho dù họ bóp méo sự thật ghen tị, cho người khác nghi ngờ hiểu lầm cái gì cũng như nhau. Thanh giả tự thanh thôi, ai đúng ai sai, ai ngay thẳng, ai nhuốc nhơ vĩnh viễn đều như vậy.

Chỉ tiếc gần đây, không như các cô nghĩ, sẽ dễ dàng vượt qua, Tống Nhã Phương ngoài miệng chờ che ngăn cản nhưng máu chó cũng là cố tình châm lửa giận lên mọi người. Hôm nay đám tiểu thư, thiếu gia của học viện Đăng Lâm mở một buổi kế hoạch chính chết ba người : Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu, Quách Từ Ny.

Ngôn Quang có tham gia cuộc họp, tất nhiên không đưa ra ý kiến cũng không từ chối, chỉ ở bên lắng nghe và nhìn nhin, thậm chí còn chịu mùi nồng nặc của nước hoa trên người đám tiểu thư mê trai kia. Bất quá anh cũng nhận được nhiều thông tin của hai gia đình kia, đặc biệt là Khương Quân Lỗi ông ta cực kì hài lòng về anh khi nghe anh là quý tử nhà họ Ngôn nên không ngại ngần muốn anh làm rể còn không ngừng nói hết cơ mật công ti cho anh nghe, còn in cho anh tập tài liệu công ti ông ta.

Chuyện này có thể nói là chuyện tốt, nhưng mà không ai trong Diệp Gia, Ngôn gia, Trữ gia, Mạc gia, Đăng gia, Hạ gia vui vẻ cả, đặc biệt là Trữ Dật Thần, Hạ Dương và Diệp Dạ Hàn thấy người yêu, em gái bị thương thì đau lòng vô cùng trong lòng tức giận đến mức chỉ cần đám người kia bị bất chấp chần hai người các anh tuyệt đối không tha thứ cho họ.

Ngôn Quang : Anh Hàn, Tiêu Minh Đông, Lý Vu Kỳ , Khương Tú Liên và Hồng Diễm Ngọc đã lên kế hoạch làm thương Bối Bối cùng Nhu muội, và Từ Ny nữa.

(Xin lỗi vì xen ngang, cái đoạn trên là tin nhắn nhé chừng nào có ngoặc kép là lời thoại nhen các bạn :3)

Diệp Dạ Hàn : cụ thể là như thế nào? Nghiêm trọng không? Ngoài đám người đó ra còn ai tham gia.

Ngôn Quang : có em, và các tiểu thư thiếu gia Ngô gia, Tào gia, Mộ gia, còn một số kia thật không đáng kể. Cụ thể là hôm nay đám người chuyên sử dụng thể thao sẽ có ý ném quả banh vào còn lại bấy sẽ xảy ra trong nhà ăn. Em sẽ cố gắng hết sức ra hiệu để không khiến các em ấy bị thương.

Diệp Dạ Hàn : Tốt tốt, để sau hết vụ này bọn người này đều phải trả giá. Trước hết giờ anh sẽ báo với ám vệ bảo vệ các em ấy. Bây giờ em hãy làm như không có gì xảy ra rõ chưa.

Ngôn Quang : Ân, em đã biết.

Tắt điện thoại, Ngôn Quang ung dung bước vào trong lớp có lẽ hôm nay anh phải khiến các cô hiểu lầm anh rồi. Nhưng dù gì đi nữa điều quan trọng nhất chính là âm thầm bảo vệ các cô, lấy cơ mật Hồng gia và Khương gia. Hiện tại cơ mật cũng gần đủ chỉ chờ Khương Quân Lỗi in luôn bản thảo cuối cùng đưa cho anh và binh đội báo cáo là có thể hành động ngay thôi.

Riêng Diệp Bối Bối, suốt những ngày qua mặc dù bị châm chọc, bị đám học viên thương tổn không ít cô cũng không buồn để ý đến, suốt thời gian qua đầu cô chỉ có hình ảnh của Trữ Dật Thần. Cũng chính vì quá để tâm đến anh mà cô không hề phát hiện được nguy hiểm gì sắp tới.

Trữ Dật Nhu, cùng Quách Từ Ny đi theo sau Diệp Bối Bối tinh thần tỉnh táo cảnh giác nhìn xung quanh, hai cô hôm nay có cảm giác không lành nên đã đề cao cảnh giác. Quả nhiên là linh cảm của con gái luôn luôn chính xác, trực giác cực kì nhạy bén khi các cô vừa bước thêm một bước từ đằng xa một quả bóng chày được ném tới, Trữ Dật Nhu cùng Quách Từ Ny nhẹ nhàng né nhưng hoàn toàn bỏ quên mất Diệp Bối Bối cũng bị tập kích. Đến lúc phát hiện thì có một tiếng ngã rầm, quay đầu lại chỉ thấy thân ảnh cô bị ngã xuống.

” Bối Bối cậu không sao chứ. ” Quách Từ Ny lo lắng chạy lại hỏi.

” A, chân tớ ” Diệp Bối Bối lúc muốn đứng dậy liền cảm thấy một cơn đau truyền đến, nhìn xuống chân đã bị sưng đỏ, đau đến nỗi đứng cũng không vững nếu không phải có Quách Từ Ny kế bên đỡ cô thì cô đã sớm té xuống lần nữa.

” Con mẹ nó, bọn khốn. ” Thấy bạn tốt bị thương Trữ Dật Nhu thêm vào để tâm đến đáng tiểu thư gì nữa, giận dữ quát.

” Ha ha, sao nào đau lắm hả, vậy cô đã hiểu đừng nên chọc vào tôi, chọc vào tôi hậu quả tự gánh. ” Khương Tú Liên cười mỉa mai khoác tay Ngôn Quang đi đến trước mặt bọn họ.

” Con mẹ nó, Ngôn Quang anh là đồ khốn, hoá ra anh cũng nằm trong kế hoạch này. ” Thấy Khương Tú Liên khoác tay Ngôn Quang, lại chẳng thấy anh phản ứng gì lại nhớ đến những biểu hiện của anh vào mấy lần kia liền phát giác. Trữ Dật Nhu tức giận đến run người, không một tiếng báo trước đâm thẳng vào mặt Ngôn Quang.

” Con khốn, mày dám đánh Ngôn phó học trưởng. ” Lý Vu Kỳ sau lưng thấy vậy tức giận quát ” người đầu đánh chết bọn nó. ”

Nghe lệnh, lập tức một đám người xông lên tấn công, hướng đến ba người các cô mà đánh.

Rất nhanh ở trong bóng tối năm thân ảnh nhảy ra cản trở, đồng loạt những tiếng kêu thảm thiết vang lên. Một trong những người từ trong góc khuất nhảy ra lạnh giọng nói :” các người mau rút, thật là to gan khi dám thương tổn tiểu thư. ”

Ngôn Quang đứng đối diện lòng nhẹ nhõm thở ra một hơi, thật tốt khi các cô không có việc gì, nếu ám vệ không xuất hiện anh chỉ sợ các cô còn thương nặng hơn, cho dù anh muốn đứng ra bảo vệ còn khó.

Nhìn đám học viên đau đớn ôm vai nằm la liệt dưới đất, lại nghe thanh âm lạnh băng kia trong lòng Lý Vu Kỳ nhất thời run rẩy nhưng cũng rất lớn mật quát to :” Bọn mày là cái thá gì mà dám dẫm thương người của bọn tiểu thư. ”

” Tiểu thư, xin hãy về nghỉ ngơi, thuộc hạ sẽ sớm giải quyết vụ này. ” ám vệ chẳng may may để ý đến Lý Vu Kỳ nói gì chỉ cung kính quay về phía ba người các cô nói.

” Được, trước tiên đưa cô ấy đến bệnh viện xem xét cái đã. ” Trữ Dật Nhu phân phó, thấy đám người này xuất hiện, biết chắc chắn là có cha bày trí ám vệ theo sau bảo hộ các cô nên cũng không mấy sợ hãi.

” Này, bọn mày bị điếc hả, ngay cả bọn tiểu thư nói gì cũng không đáp, bọn mày tưởng bọn mày là ai? Chưa thấy quan tài chưa biết khóc mà? Cha tao là Lý thị trưởng nhé, dám chọc giận tao thì bọn mày hậu quả tự gánh. ” Lý Vu Kỳ bị lờ tức giận mắng.

” Câm miệng ! Kill, bịt miệng cô ta lại. ” Trữ Dật Nhu trầm giọng nói.

” Vâng thưa tiểu thư. ” anh chàng tên Kill đáp lời, liền đi đến bên Lý Vu Kỳ bóp chặt miệng cô ta, khuôn mặt lạnh băng liếc nhìn tất cả mọi người, âm trầm nói. ” Nhớ rằng đừng nên chạm vào váy ngực của tiểu thư nhà tôi, nếu không hậu quả còn nghiêm trọng hơn đừng nói tới cha các người là thị trưởng hay cục trưởng đều chỉ là hạng tép riu mà dám lên mặt, thì đừng trách tôi vô tình. ”

Nhất thời tất cả mọi người im lặng, nuốt xuống một cổ sợ hãi, Lý Vu Kỳ bị Kill bóp chặt miệng đến nổi tràn cả nước mắt. Khi được Kill buông thả nước mắt vẫn lăn lăn rơi xuống, lòng tức giận nhìn chằm chằm nhóm người kia đưa các cô rời đi.

Tổng Nhã Phụng từ đằng xa cũng sợ hãi, lòng cũng càng khẳng định gia thế của Trữ Dật Nhu không hề tầm thường xiu nào.

Tiêu Minh Đông thì trái ngược, lòng không gì nghi ngờ chuyện này nhưng mà tim thì như bị ai đó hung hăng nhéo và đâm thật mạnh khi thấy khuôn mặt đau đớn đến trắng bệch của Diệp Bối Bối.

Ở bệnh viện Diệp Bối Bối chân bị thương, do va chạm quá mạnh bởi quả bóng đá với cú sút cực mạnh nên chân sưng đỏ lên, xương bị trật nên không thể tránh trường hợp đau đớn. Vì bị trật nên cô phải băng bó một tuần hơn, tránh ăn những món như thịt bò hay trứng, không nên chạy nhảy hay cử động mạnh.

” Cậu đó, thật không biết chăm sóc bản thân, lại không chịu chú ý xung quanh để đám người kia dẫm thương. ” Trữ Dật Nhu trách cứ.

” Nó có là gì? Vết thương còn con, hiện tại Thần ra sao tớ còn không biết. ” Cô buồn bã nói.

” Haizz, chả biết anh tớ đã đi đâu. ..còn cậu đừng nghĩ nhiều, hiện tại nghỉ ngơi, anh tớ sẽ không có việc gì. ”

” Ân... ”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Kịch Trong Kịch (Thượng)

Ngày hôm đó ở bên kia trái đất, Trữ Dật Thần nhận được tin cô bị thương đau lòng cực độ, trong lòng giận đến độ lập tức muốn bay về giết chết hết đám người không biết thân không biết phận kia. Thật là gan hùm mà, ngay cả bảo bối của anh cũng dám dấn thương. Thường ngày anh nâng trên tay sợ bể, ngâm trong miệng sợ tan vậy mà đám người kia dám.

‘ Rầm ‘ Đập bàn một cái âm thanh lạnh lẽo, từng chữ từng chữ mà thốt ra ” Tốt tốt, muốn chơi thì để tôi bồi các người chơi, đóng bộ kịch nhằm chán trước mặt tôi thì hãy để tôi làm đạo diễn một bộ kịch khác lòng trong kịch bản của các người. ”

” Tổng giám đốc, ngài không sao chứ? ” Dư Sở Linh từ ngoài bước vào vốn định báo cáo cho giám đốc công việc ngày hôm nay nào ngờ lại thấy bộ dạng khủng bố như vậy nhất thời sợ hãi, cũng rất lo lắng hỏi vì đạo gần đây công việc bận bịu cô biết nhất định tổng giám đốc sẽ bỏ giấc.

” Không việc gì, phiền cô pha cho tôi tách cà phê. ” Anh lạnh lùng đáp chẳng thèm liếc Dư Sở Linh một cái.

” Tổng giám đốc đây là dự án hôm nay, nếu không có gì phân phó khác tôi đi ra ngoài pha cà phê. ” Dư Sở Linh bước đến đặt xấp tài liệu xuống, cung kính nói.

” Đi đi ”

Thật tình mà nói lần này kết cục của Lão Kim cùng những người kia sẽ thế thảm lắm đây, đã chọc đến anh còn khó sống vậy mà dám chọc đến bảo bối anh thì chỉ chờ chết mà thôi. Chỉ cần hai ngày nữa, hai ngày nữa đám người kia sẽ chết thật đẹp mắt.

Ở thành phố T tâm tình của Diệp Dạ Hàn và Diệp Thiên Cần còn có ông cụ Diệp Chính Nhân thật sự rất đáng sợ, suốt giờ qua khuôn mặt ba người đều trầm âm lạnh lẽo, thật tốt bảo bối trân quý nhất của bọn họ cũng dám dấn thươnggan thật là lớn, hiện tại tài liệu cũng đã gần có hết, chứng cứ phạm tội đã đầy đủ. Chu Giản Hoa cũng đã nhận được lệnh báo cáo của các thuộc hạ hai ngày tới sẽ đáp trực thăng đến thành phố T.

” Hoa tử, mọi chuyện đã ổn thỏa rồi đúng không? ” Hạ Dương nhíu mày hỏi Chu Giản Hoa, anh thật không hi vọng Trữ Dật Nhu bị thương nữa.

” Đã ổn hai ngày sau có thể hành động, lúc tôi trở về thù đã phát hiện hai ngày tới ông ta sẽ đến học viện Đảng Lâm lấy danh tổ chức quỹ từ thiện. ” Chu Giản Hoa âm trầm lên tiếng.

” Ân, ngày đó thật đáng mong đợi. ” Dựa lưng vào tường Hạ Dương mỉm cười nói. Anh thật sự rất mong đợi nha, mong đợi nhìn vào cái khuôn mặt đầy tức giận hay đầy kích động của Kim Vọng của đám người kia.

” Phải rất đáng mong đợi. ” Chu Giản Hoa cười quỷ dị, ánh mắt lộ rõ sự ngoan tuyệt, âm lãnh, sát khí ngùn ngụt. Nhân quả trùng sinh ngày đó chính là ngày anh báo oán với Kim Vọng vì đã giết chết em gái duy nhất của anh.

” A Hoa, cháu nói cho ta biết cụ già như ta thì làm gì mới phải đây, thật đau lòng khi nhìn thấy cháu gái đáng thương của ta bị thương. ” ông cụ Diệp từ ngoài phòng bước ra đại sảnh, chống cây gậy ba toong từ từ bước ra, về mặt đây thương xót nói.

” Ông cụ, cháu nghĩ ông cụ cứ nhịn một chút hai ngày nữa là tốt rồi. ” Chu Giản Hoa cũng nhẹ nhàng trả lời, đối với ông cụ Diệp anh đặc biệt kính trọng, nghe lời. Nếu năm đó anh không được ông cứu chỉ sợ lúc đó anh đã chết từ lâu.

” Ân, mấy đứa các cháu làm gì thì làm miễn sao bảo đảm an toàn cho cháu gái ta, đừng làm kích động trái tim của lão nhân này. ” ông khàn khàn lên tiếng, ông là sao cũng được cháu ngoại ông không sao là tốt rồi, hừ hừ đám xu nhân kia lại dám làm cháu gái ông uỷ khuất.

Hai ngày sau đó, tại Học viện Đảng Lâm

Diệp Bối Bối vì chân vẫn bị thương nên vẫn còn băng bó, nhưng cô có thể đi lại bình thường mà so với người khác vẫn chậm hơn chút và vẫn chưa chạy được. Khó khăn lắm mới đi vào lớp được, mang trong mình tâm trạng buồn bực khó chịu, Thần vẫn chưa về xác thực đã hai tuần hai tuần cô không gặp anh rồi, cô rất khó chịu.

” Đề nghị các em học viên lập tức tập trung tại hội trường có việc cần, xin chú ý hãy chỉnh trang lại y phục của mình. ” Tiếng loa của trường vang lên thông báo.

” Được rồi, chúng ta tạm dừng tại đây. ” Trần lão sư khẽ gõ gõ bàn.

” Vâng ạ. ”

” Các em mau đến hội trường đi, hôm nay chúng ta có nhiều việc phải làm đặc biệt phải chào đón các vị tổng tài thật nhiệt liệt. ” Trần lão sư cất lời rồi đi ra ngoài lớp.

” Bối Bối, cậu đi được chứ? ” Quách Từ Ny ở phía sau Diệp Bối Bối hỏi.

” Được. ” Cô khẽ gật đầu đáp.

”Ồn chứ? Chân cậu như vậy để tớ báo với cô Bắc Đường.” Trữ Dật Nhu cũng quan tâm nói.

”Không việc gì, tớ có thể đi, bất quá hai cậu phải đi cùng tớ.”

”Được.”

”Vậy ta đi thôi.” cô mỉm cười, đứng dậy cùng bạn tốt đi ra ngoài.

Ở hội trường vì có rất nhiều dãy lớp, học viện lại rất rộng nên đại đa số sẽ có học viện đi chậm nên Diệp Bối Bối không hề lo lắng đến vấn đề này. Cho nên khi cô tới vẫn còn nhiều người chưa đến, vì vậy na người các cô ngồi vào vị trí mà không hề bị chú ý quá nhiều.

”Các em đã tập trung đông đủ, hiện giờ tôi sẽ thông báo nội dung của ngày hôm nay.” Tiếng thầy tổng phụ trách đông đặc tuyên bố.

”Hôm nay, học viện Đảng Lâm chúng ta rất hoan nghênh các vị khách quý ông Kim Vọng chủ tịch tập đoàn Kim Long, chủ tịch Tổng và Tổng phụ nhân cũng là đại diện phụ huynh em Tổng Nhã Phương, chủ tịch Khương và chủ tịch Hồng...”

”Clap clap” Hội trường vang ra những tiếng vỗ tay chào đón, nhiều học viên ngưỡng mộ nhìn đám người Tổng Nhã Phương

”Chị Phương thật xinh đẹp, thật ngưỡng mộ chị ấy.” nhiều nữ sinh khen ngợi.

...

”Hôm nay, Kim Vọng tôi đến đây là muốn nói chúng ta sẽ tổ chức một lễ từ thiện công hiến cho dân chúng và muốn nói với các phóng viên rằng tôi Kim Vọng chính thức hợp tác với Đảng thị và Hạ thị.” Kim Vọng đứng trên cao đài đông đặc nói, sâu trong mắt thâm thúy của ông ta chứa đầy tham vọng hôm nay ông cố tình tới nói như vậy để mọi người nghe, còn có chỉ cần Hạ thị và Đảng thị phản kích ông lập tức đem những gì ông thu nhập được công khai.

”Gi?” Trữ Dật Nhu kích động cả kinh bật dậy hô to, thế quái nào chứ Đảng cùng chú Hạ đều...”

”Em học viên kia có ý kiến gì sao?” Kim Vọng nhíu mày giả vờ trả lời.

”Tôi...” Trữ Dật Nhu nhất thời cứng họng, phát hiện vừa rồi chính mình quá kích động.

”Hừ, con nhỏ này thật là vô lễ, không hổ danh chơi chung với Diệp tiện nhân nên đều vô si như nhau.” thấy Trữ Dật Nhu thất thố Lý Vu Kỳ mỉa mai nói lớn đặt biệt ba chữ ‘Diệp tiện nhân’ kia nói đặc biệt to.

Một lời của cô ta châm lửa cả hội trường ai cũng mắng mỏ, ngồi đằng xa Ngôn Quang sắc mặt cực kì âm trầm, ánh mắt càng lúc càng lộ rõ tia ngoan tuyệt.

Diệp Bối Bối nghe lời chỉ trích im lặng không nói, nhưng sắc mặt cô cực kì tái nhợt, vì sao ư vì cha cô ông ta trước mặt cô chứ sao, nếu ông ta nghe ba chữ kia chắc chắn cũng sẽ điên cuồng sỉ nhục mẹ.

”Xin mọi người đừng mắng em ấy mà. Tôi van mọi người.” lúc này Tổng Nhã Phương bắt ngờ chạy lên cao đài giành micro nói.

”Chị Phương, hà cớ gì bao bọc cho con tiện nhân đó.” Lý Vu Kỳ mỉa mai

”Đúng đó, Nhã Nhã cậu đừng nên che chở cho loại người như cô ta.” Hồng Diễm Ngọc cũng hòa theo.

...

”van mọi người tha thứ cho em ấy. Là tôi sai là tôi sai...” Tổng Nhã Phương cố gắng nói một cách cực kì đau khổ, bã bai run run.

Nhìn cảnh Tổng Nhã Phương khóc nức nở hội trường lập tức im bật không ai nói một lời, đều đồng cảm nhìn cô ta đối với Diệp Bối Bối càng thêm phần hận.

”Chuyện gì vậy?” lúc này Tổng Thành hỏi.

”Chủ tịch Tổng, là cô ta cô ta khiến chị Tổng uất ức.” Lý Vu Kỳ đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Diệp Bối Bối.

Tổng Thành sắc mặt lập tức đen lại, giận dữ tràn trề mẹ của mày cũng vô liêm sỉ như vậy, mày cũng như vậy hừ quả là mẹ con. Cạnh bên ông Phương Y Nhã cười lạnh, muốn đấu với bà và tranh giành với con gái bà? Mơ tưởng.

”Clap clap, diễn như vậy đủ rồi đấy.”

Chương 40: Kịch Trong Kịch (Hạ)

” Clap Clap, diễn như vậy đủ rồi đấy. ” Từ ngoài cánh cửa một giọng nói âm trầm chứa đầy sự trào phúng truyền tới, đồng thời chủ nhân giọng nói cũng từ từ bước vào.

Thân hình cao lớn, bước chân tiêu sái, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt sắc bén, làn da bánh mật đầy quyến rũ, toả ra khí phách khiến người khác không thể xem nhẹ, chỉ trong phút chốc liền đem toàn bộ hội trường trở nên si mê, mắt không thể rời khỏi anh. Chỉ riêng duy nhất một người, sắc mặt kịch động không nín nổi vui mừng cùng chút kinh ngạc, là anh, chính là anh, người đàn ông cô mong nhớ suốt nửa tháng qua — Trữ Dật Thần.

Trữ Dật Thần từ từ bước đến cao đài, khuôn mặt lạnh lẽo, thanh âm nhẹ nhàng : ” Kim chủ tịch vừa tuyên bố gì nhỉ? Còn có Tổng chủ tịch ngài cũng đến? ”

” Cậu... ” Tổng Thành sững sốt sao anh chàng này lại ở đây.

” Tôi là nói Kim Vọng tôi đã hợp tác cùng Đặng thị và Hạ thị ” Kim Vọng từ tốn đáp nhưng sâu trong mắt ông vẫn có tia khinh thường triệt để.

Anh chỉ nhìn hai người kia mỉm cười không đáp, nhưng nụ cười đó lại khiến cho toàn hội trường run sợ.

” Có sao? Tôi nhớ không lầm Hạ thị chúng tôi chưa từng đồng ý và có ý định hợp tác với ông. ” Hạ Tư Vĩ lạnh lùng lên tiếng.

” Hạ chủ tịch ngài đùa sao, chúng ta rõ ràng kí kết rõ ràng, ngài còn nhờ tôi làm linh kiện này... ” Kim Vọng giả vờ cười thân thiết đưa ra tờ hợp đồng, ánh mắt đầy đắc ý ông đã lường trước được chuyện này.

” Nực cười, ông là đang uy hiếp cha tôi. ” Hạ Dương cười mỉa mai.

” A, anh ấy thật soái. ” dưới hội trường đám nữ sinh đều điên cuồng hét lớn khi thấy Hạ Dương, hôm nay bọn họ có phúc lớn a được gặp nhiều nam thần như vậy.

” Cậu... ” Kim Vọng bất ngờ, ông cho rằng chàng trai trước mặt này chính là Trữ Dật Thần.

” Còn có ông diễn thật tốt... muốn lợi dụng chuyện này để đánh đổ Trữ Thần và tất cả tập đoàn khác? ” Hạ Dương trào phúng nói.

” Chành trai trẻ cậu nói gì vậy? Tôi không hiểu cậu đang nói gì? ” Kim Vọng giả vờ vô tội

” Hừ, còn muốn kiếm người quyến rũ tôi nữa? ” Trữ Dật Thần nở nụ cười mỉa mai, nhưng trong mắt đám nữ sinh là nụ cười ma quỷ khiến người khác đắm chìm trong mê loạn. Ngay cả Tổng Nhã Phương cũng si ngốc nhìn anh.

” Có ý gì? ” Kim Vọng ù ù cạc cạc hỏi.

” Còn giả vờ gì nữa, tội của ông đã bị bại lộ, cấu kết với Khương thị và Hồng Lữ ăn cắp cơ mật, buôn bán hàng trắng trái phép. ” Ngôn Quang ở phía dưới đi lên lạnh lùng nói.

” Quang, anh làm sao vậy? Sao cha em lại có thể làm như vậy chứ? ” Khương Tú Liên chạy tới nũng nịu nói.

” Buông tôi ra, thứ kinh tởm. ”

” Anh... ” Khương Tú Liên mím môi uất ức nhìn sang bên Khương Quân Lỗi ” Cha..cha... ”

” Khốn kiếp mày dám... ” Khương Quân Lỗi tức giận lao đến muốn đánh Ngôn Quang, nhưng chưa kịp đánh đã bị Ngôn Văn cản lại

” Muốn đánh người? ”

” Ngôn tổng...tôi không có ý đó. ”

” Không có ý đó? Ha ha, diễn quá đạt, nhưng chi tiết kịch bản các người viết vẫn quá tệ, hay để cho tôi đây sửa đổi chút đi. ” Trữ Dật Thần mỉm cười.

” Tiểu tử kia, mày cho mày là ai mà mày dám lên tiếng kiểu đó với trưởng bối như chúng tao. ” Phương Y Nhã lần này thật sự giận run bọn họ dám mả nại nam nhân của bà.

” Tôi là ai không đến lượt các người biết. ” anh lạnh lùng quét mắt nhìn bà ta.

”Chàng trai trẻ nói chuyện bên biết suy nghĩ, nếu không hậu quả khó lường.” Hồng Chí Cơ tương đối bình tĩnh lên tiếng tay cố tình hươ hươ tập tài liệu trước mặt Hạ Tư Vĩ để uy hiếp ông.

” Xin lỗi chúng tôi xin chính thức tuyên bố việc làm của các ông đã bị bại lộ, chúng tôi xin phép được giam giữ các ông. ”

” Hừ cậu cho rằng cậu là ai mà dám giam giữ chúng tôi. ” Lần này Kim Vọng thật sự tức giận

” Dựa vào chính tôi, Chu Giản Hoa sĩ quan tổ chức NSA. ” Chu Giản Hoa bước vào cùng bộ quân phục, đôi mắt chim ưng đầy sắc bén mưu kế, thâm thúy đen tuyền.

” Hoa tử, người dám... ”

” Sao tôi lại không dám, giờ kịch bản ông đã được chèn vào kịch bản của chúng tôi rồi, đất diễn của ông cũng đã hết. ” Chu Giản Hoa cười lạnh.

” Các người không có bằng chứng thì không có quyền bắt chúng tôi. ” Kim Vọng gào lên.

” Tốt đem hết đồng tại liệu đó lại đây, lần này Trữ Thần nhất định sẽ vào tay ta hahaha... Quân Lỗi, Chí Cơ chúng ta cùng nhau phân chia số hàng trắng này để bán đi mỗi người ba phần hồng bao, phần còn lại chúng ta từ từ giải quyết... ” Thanh âm rè rè vang lên trong máy ghi âm, toàn bộ lời nói kia đều vang dội trong hội trường.

Sắc mặt Kim Vọng nhất thời trắng bệch, nhưng ông ta chợt phát hiện số liệu và một số chứng cứ chưa tìm ra nên mạnh mẽ quát : ” Hừ, các người cho rằng như vậy sẽ bắt được ta sao? Còn lâu số liệu và cơ mật của Trữ Thần ta đã có đủ hahaha các người cứ chờ xem ta sẽ giết chết các người, chưa nói chứng cứ không đủ thì làm sao mà bắt được tôi. ”

” Tự mình xem đi. ” Ngôn Quang quăng sấp tài liệu lên trước mặt ông ta, lạnh lùng nói.

” Chứng cứ đã đủ, ông hiện tại đã bị giam giữ. ”

” Haha ta vẫn còn tiền, ha ha... ”

” Xin lỗi ông đã nhầm rồi, hiện tại cổ phiếu của ông đang tuột xuống, còn có số liệu và cơ mật ông lấy được từ Trữ Thần đều là giả. ” Hạ Dương đưa máy tính mở trước mặt ông ta.

” Sao có thể...sao có thể...” Kim Vọng sắc mặt tái nhợt, lâm bầm.

” Sao lại không? ”

Lần này Kim Vọng hoàn toàn sụp đổ, công sức ông ta đổ ra giờ đều trở nên công cốc, ông không ngờ chính mình lại trở thành nạn nhân trong vở kịch này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chấn Động

” Hiện tại, ông chính thức là phạm nhân không gì bàn cãi. ” Chu Giản Hoa lạnh lùng mở miệng.

” Mày dám, mày dám phản bội tao. ” Kim Vọng tức giận xông đến bên Chu Giản Hoa.

Chu Giản Hoa nhẹ nhàng né tránh tung một cước vào ông ta khiến cho ông ta nằm dưới đất rên rỉ một cách đau đớn.

” A Vọng, A Vọng... ” lúc này Phương Y Nhã hoàn toàn quên mất bên cạnh mình còn có Tống Thành mà chạy lại bên Kim Vọng lo lắng hỏi, rồi sau đó trừng mắt giận dữ mắng Trữ Dật Thần.

” Là mày, nhất định là mày hại anh ấy, chắc chắn mày nghe lời xúi giục của con nghiệt chủng của con tiện nhân Diệp Thiên Nhu. ” Phương Y Nhã quát to.

” Bà câm miệng! ” Diệp Dạ Hàn từ lâu đứng gần Hạ Tư Vĩ xem xét tình hình nào ngờ bà ta dám sỉ nhục mẹ anh.

” Mày là thằng nào. ” Phương Y Nhã Đưa mắt nhìn người con trai có đôi mắt màu xám bạc mê người.

” Tôi là ai ư? Bà không nhớ rõ tôi sao? Mẹ kè! ” Diệp Dạ Hàn mỉa mai ” mẹ kè thân yêu con là Tống Dạ Hàn đây ”

” A Hàn... a Hàn con còn sống sao... ” lúc này Tống Thành kích động không thôi, ông cứ ngỡ con trai ông đã chết...chết dưới tay của Diệp Thiên Nhu.

” Sao tôi chưa chết chắc hai vị thất vọng lắm nhỉ? ” Diệp Dạ Hàn trào phúng.

Bên dưới toàn bộ học viên không hiểu gì cả chỉ nghe hai chữ Tống kia từ miệng Diệp Dạ Hàn lập tức các nữ sinh điên loạn lên ” A anh ấy là anh trai của chị Tống, anh ấy thật là soái. ”

” Ta...ta... ” Tống Thành run rẩy, kích động không thôi, con trai quý báu của ông vẫn còn sống.

” Mày nói láo...mày cho rằng mày già vờ làm vậy tao sẽ sợ, mày chỉ cũng là kẻ bần tiện như mẹ mày thôi, đều ham tiền ham của cái muốn giết hại chồng tao. ” Phương Y Nhã quát.

” Ha ha, bần tiện? Xin hỏi quý phu nhân nói loạn cái gì vậy? Cơm có thể ăn loạn lời không thể nói loạn, nên cất nhắc những gì mình vừa nói đi. ” Diệp Thiên Cẩn lạnh lẽo mở miệng, cùng ông cụ Diệp đang giận run người.

” Diệp chủ tịch tôi nào có nói loạn... ” Phương Y Nhã sao lại không biết ông chứ, ông chính là chủ tịch Diệp Lang uy danh lừng lẫy đó nha.

” Không nói loạn ư? Nếu không nói loạn thì hà cớ gì bà nói cháu trai tôi và chị gái tôi như vậy? ”

” Ý ông là gì? ”

” Hừ, cô nói rằng Diệp Thiên Nhu và cháu tôi ham mê tiền bạc nhà họ Tống? Chứng cứ? Xin nói ra, với lại chị tôi Diệp Thiên Nhu thiên kim nhà họ Diệp hà cớ gì phải ham mê số tiền lẻ kia. ” Diệp Thiên Cẩn cười lạnh, chỉ sợ bọn nghe xong đều thất kinh.

Phương Y Nhã cả kinh cô ta là thiên kim nhà họ Diệp...Không thể nào...

” Còn nữa, ‘mẹ kế’ cùng ‘em kế’ món nợ các người lúc trước nợ em gái tôi đến lúc trả rồi nhì. ” Diệp Dạ Hàn mỉm cười đầy ôn nhu nhưng vào mắt Phương Y Nhã lại cực kì đáng sợ.

” Ý gì? Anh nói là ý gì? ” đám học viên mơ hồ nghi vấn.

” Đúng rồi, Thần cậu cũng đòi một ít công đạo đi nào. ” Diệp Dạ Hàn ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Trữ Dật Thần.

” Món nợ hôm trước tôi đã nể mặt chú Hạ bỏ qua nhưng mà con gái của ông vẫn tiếp tục cố ý làm thương tổn cô ấy trước đó chính tôi đã cảnh cáo còn gì? ”

Trữ Dật Thần cắt lời, sau đó xoay người bước xuống cao đài hướng đến bên Diệp Bối Bối mà đi xuống, đám học viên nữ thấy Trữ Dật Thần bước xuống đều hết âm lên, mơ mộng rằng anh hướng về phía mình, chỉ tiếc bước chân anh gấp gấp vội vã tiến đến trước chỉ hận không thể như phim truyền hình kiếm hiệp khinh công đến bên cô. Diệp Bối Bối thấy anh đi đến bên mình thân hình phút chốc cứng đờ, thấy anh bước đến càng gần, bao nhiêu cảm xúc nhớ nhung dồn nén sâu trong lòng rốt cục cũng không nhịn được nữa cứ vậy mà phun trào ra.

Cô quên bèn đi sự đau đớn ở chân mà lao đến bên anh, nghẹn ngào nói, nước mắt cũng không cảm được mà rơi xuống ” Thần, em rất nhớ anh, rất nhớ anh, anh đã đi đâu vậy em rất nhớ anh. ”

” Bảo bối, xin lỗi, xin lỗi, thật xin lỗi, anh cũng rất nhớ em. ” Trữ Dật Thần siết chặt cô vào lòng, anh nhớ cô đến phát điên, chỉ hận không thể đem cô nhét vào trong tim để khi nhớ lại lấy cô ra xem. Từ lúc xuống máy bay anh đã vội vã chạy đến đây để gặp cô, giây phút nhìn thấy cô anh thật muốn chạy lại ôm cô, hôn cô.

” Anh quá đáng, anh vì sao suốt hai tuần đều không trở về. ” Cô nức nở, tay nhỏ cũng không ngừng nắm thùm thụp vào lòng ngực anh.

” Bảo bối ngoan, anh xin lỗi, chỉ vì bất đắc dĩ thôi, giờ anh đã về rồi này. ” Anh đau lòng, cung chiều hôn lên mặt cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô. Cứ chỉ nhẹ nhàng, yêu thương vô hạn lại khiến cho nhiều người ghen tị với Diệp Bối Bối đặc biệt là Tống Nhã Phương, còn có Tiêu Minh Đông lòng cực kì khó chịu, cậu chưa bao giờ thấy cô khóc như vậy? Cô đang lạc mềm buộc chặt, vẫn đang diễn kịch thôi.

Cô lắc đầu nguây nguẩy, dụi dụi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào lòng ngực anh, cứ thế ôm anh thật chặt, cô sợ chỉ cần cô buông ra anh liền biến mất. Anh yêu thương ôm cô bước về phía cao đài, lại lạnh lùng lên tiếng : ” Kim Vọng, Tống Thành, Khương Quân Lỗi, Hồng Chí Cơ tôi xin tuyên bố từ hôm nay trở đi tập đoàn các ông sẽ thuộc về quyền sở hữu của tôi. ”

Lời anh vừa dứt tức cả hội trường đều cả kinh, mọi người há lại không biết sự uy danh của những vị chủ tịch này làm thế nào chàng trai trẻ tuổi này lại dám tuyên bố như vậy. Đám phóng viên nghe thấy tin nóng sốt chụp hình liên tục, ghi ghi chép chép lưu loát, chỉ hận không thể xông lên trước hỏi, nhưng vì đây là nhà báo có kỉ luật nên họ luôn biết đứng mực không như những tên kia.

” Mày cho mày là ai mà dám nói lời như vậy? Chấn qua cũng vì con của tiện nhân Diệp Bối Bối kia thôi, một thằng nhãi ranh thì có thể làm được gì. ” Phương Y Nhã mắng chửi chanh chua, bà ta không còn màng đến thân phận tôn nghiêm nữa.

” Con của tiện nhân ? Tống phu nhân xin hãy xem xét lại lời nói của mình, Diệp Bối Bối em gái tôi con cháu gia tộc họ Diệp là để bà gọi như vậy sao? ” Diệp Dạ Hàn liếc mắt nhìn bà ta, cái người đàn bà ngu xuẩn này thực khiến anh nực cười.

”A, cô ta là con cháu Diệp gia sao?” nhiều người thất kinh lên tiếng đồng loạt nhìn về phía Trữ Dật Thần đang ôm Diệp Bối Bối, họ đâu có ngờ...

Ngay cả Tiêu Minh Đông cũng bị đả kích không nhẹ. Đám phóng viên chấn động không thôi, một nam tử nhin không được lớn mật hỏi rõ ”Thưa Diệp thiếu, ngài xúc thực cô nàng kia là con cháu nhà họ Diệp? Theo tôi biết con cháu nhà họ Diệp đều có đôi mắt màu xám bạc thế vì sao cô ấy lại không có?”

”Tôi khẳng định đây là em gái tôi.” Diệp Dạ Hàn từng chữ từng từ nói ra một cách rõ ràng.

”Ngài có bằng chứng gì?”

”Láo nào, con cháu nhà họ Diệp chúng ta há có thể nói bậy? Hừ!” ông cụ Diệp này giờ im lặng đã nhin không được mà quát lớn.

”Cha, đừng nên nóng giận.” Diệp Thiên Cẩn đứng bên cạnh vỗ vỗ lưng cho ông.

”Ha, đúng thế không có bằng chứng xác thực thì chưa chắc là thật, có khi con nghiệt chủng này lại là con của người khác. Thằng nhãi ranh này cũng không có quyền thế mà muốn sờ hữu tập đoàn tôi.” Phương Y Nhã được thời cơ xen miệng mắng.

”Bằng chứng không phải là không có, còn có dựa vào quyền thế nhà họ Trữ và tổng giám đốc tập đoàn Trữ Thần tôi hoàn toàn có thể thu mua được những tập đoàn tôm tép chả đủ để tôi nhét kẻ răng kia. Vài ba tập đoàn đó với tôi có là gì.” Trữ Dật Thần trào phúng cười.

Lần này đám phóng viên cùng đám người đứng trên cao đài thêm một lần chấn động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42

Một lời của anh khiến cho cả hội trường ngậy người, Lão Kim nằm la liệt dưới đất cũng kinh trệ, ông chính là nghi Hạ Dương là tổng giám đốc Trữ Thần, nên ông nghi với một chút sắc đẹp còn con con ấy sẽ dễ dàng vào trong không ngờ người sắp bấy lại là ông, đã thế còn khiến cho cổ phiếu ông không ngừng rớt...

Tổng Nhã Phương ngăn người kinh ngạc nhìn chằm chằm Trữ Dật Thần, cô ta vạn lần không ngờ Diệp Bối Bối có thể hẹn hò với được người có gia thế hiển hách như vậy có thể nói cô ta luôn cho rằng anh chỉ là một nhị thế chủ một hoa hoa công tử có tiền và anh tuần không nghĩ đến thế nhưng lại là một Tổng Giám Đốc mà mẹ đã dặn sắp tới cô được làm quen.

”Bối Bối, thật hay quá, em có thể hạnh phúc, chị cũng vui lòng...” Tổng Nhã Phương trong lòng tràn đầy đổ kỵ nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, và một lời nói đầy quan tâm.

”Tiểu Phương, nghe lời mẹ không cần phải quan tâm đến cái con nghiệt chủng kia.” Phương Y Nhã chạy lại ôm Tổng Nhã Phương giận dữ quát.

”Tổng phu nhân tôi xin nhắc lại lần nữa bà nên biết rõ thân phận của bản thân mình.” Diệp Thiên Cẩn trầm mặt cảnh cáo.

”Chủ tịch Diệp ngài sẽ không phải bị con hồ ly tinh kia dụ dỗ ngài chứ? Còn có ngài bị thủ đoạn của hai đứa nghiệt chủng kia lừa rồi.”

”Hà có gì tôi lại bị lừa chứ?” Diệp Thiên Cẩn nhướn mày, tỏ vẻ không hiểu nói

”Chính là hai người kia lừa ngài!” Phương Y Nhã lần lượt chỉ tay vào Diệp Bối Bối và Diệp Dạ Hàn.

”Lừa tôi? Cô thử nói xem họ lừa tôi như thế nào?” Lần này Diệp Thiên Cẩn cũng không lộ vẻ mặt âm lãnh nữa chỉ nhíu mày hỏi.

”Bằng chứng chính là con tiện nhân Diệp Thiên Nhu và hai người bọn nó rất rõ ràng là âm mưu lừa dối, nếu không ngài hỏi chồng tôi đi, anh ấy cũng bị lừa.” Phương Y Nhã thấy thái độ của Diệp Thiên Cẩn thì đắc ý nói, xem ra bà ta đã thắng.

Chỉ trong phút này trong đầu của Diệp Thiên Cẩn chỉ có thể âm thầm tức giận thay cho chị gái mình, ông khẽ thở dài quay sang Tổng Thành hỏi: ”ông thật sự bị lừa?”

”Phải, cô ta đã lấy hết toàn bộ số tiền của tôi, và trộm tài liệu tôi bán cho công ty khác.” Tổng Thành gật đầu đáp.

”Ông cho rằng mẹ tôi thực sự cần số tiền lẻ đó?” Diệp Dạ Hàn mở miệng.

” Ý con là gì? ” ông nghi ngờ hỏi.

” Ông thật không biết hay giả không biết? Cho dù năm đó mẹ không nói ra thân phận thật của người nhưng màu mắt của người cho ông biết chắc chắn ông cũng phải đoán ra điều gì chứ? ”

” Ta... ” ông chợt cứng đờ, phải năm đó Diệp Thiên Nhu có cho ông biết màu mắt bà có chút đặc biệt, ông cảm thấy chúng thật mê người nghi ngại lại không muốn người khác thấy liền kêu bà che giấu đi, chính là năm đó bà đã gián tiếp nói cho ông biết thân phận của bà rồi, còn có ông nhớ rằng tiểu Hàn cùng tiểu Du sinh ra có màu mắt giống mẹ...Chỉ tiếc ông không hề nghĩ ra...Cộng thêm khi đó ông cắt hết mọi chi phí của bà mà bà vẫn có thể mua đồ dùng có tiền xài khiến ông nghi ngờ bà đã trộm cắp...Nhưng hoá ra đều do ông hiểu lầm...

” Tôi nghĩ chắc ông đã phát giác ra rồi chứ nhỉ? ” Nhìn sắc mặt có chuyển biến của ông, Diệp Dạ Hàn nhếch môi.

” A Hàn, tiểu Du ta xin lỗi... ”

” Ông không có tư cách đó. ” lần này không phải Diệp Dạ Hàn lên tiếng mà là Diệp Bối Bối.

” Ta... ”

” Không cần nói gì nữa, nể tình ông là cha tôi bỏ qua cho công ti ông một lần nhưng chuyện vợ ông và con gái ‘bé bỏng’ của ông tôi không muốn ông nhúng tay vào. ” Diệp Dạ Hàn lạnh nhạt nói.

” Mà có tư cách gì? ” Phương Y Nhã điên cuồng gào lên

” Tư cách ư? Đối với bà tôi không cần phải nói đến tư cách vì bà một xu cũng không đáng. ”

” Mà... ” bà ta tức giận muốn đưa tay tát Diệp Dạ Hàn thì

” Bà ” một tiếng giòn tan vang lên nhìn lại chỉ thấy thân hình của Diệp Bối Bối đứng đó trước mặt Phương Y Nhã mắt đỏ ngầu bụm mặt.

” Đừng lấy bàn tay bẩn thỉu ấy đã thương anh trai tôi, bà không chỉ không đáng một xu mà bà ngay cả một hạt cát cũng không đáng, còn nữa về nhà mà dạy dỗ lại con gái ‘ngoan’ của bà đi, giới hạn chịu đựng tôi có hạn, nước sông không phạm nước giếng đừng nghĩ tôi im lặng là vì tôi sợ, tôi im lặng vì cảm thấy chạm vào thứ như hai người thật đáng ghê tởm. ” cô lạnh giọng.

” Bảo bối, đừng tức giận như vậy em sẽ rất mau già. ” Trữ Dật Thần dụ dỗ, sau trong lòng anh sao lại không hiểu cô chứ? Lòng cô đau đến mức nào, buồn đến thế nào anh còn không hiểu sao? Chỉ là...cô cố gắng che giấu mà thôi.

” Đáng ghét. ” cô cá giận mắng

” Ngoan, nghe lời đừng giận nữa. ”

” Ý anh là em giận trong rất xấu và anh không thương em nữa? ” cô chu môi lên.

” Làm gì có, anh luôn yêu bảo bối nhất, bảo bối của anh dù giận hay gì cũng dễ thương cả. ” anh cười hì hì.

” Hừ. ” cô giận dỗi quay mặt đi, cô vẫn còn giận luôn chuyện anh bỏ cô suốt nửa tháng cô đơn.

” Hai người thôi được rồi những người độc thân chúng tôi đây vẫn còn tồn tại đấy nhé. ” Đằng Từ Minh xen ngang.

Diệp Bối Bối nghe vậy mặt lập tức đỏ ửng lên, cô che mặt vui đầu vào lòng ngực của anh.

” Được rồi, đùa vậy là đủ rồi hiện giờ quay lại việc chính. ” Diệp Thiên Cẩn nghiêm túc nói ” A Hoa, cháu đem hết bọn người này đi, đồng thời cũng tung tin Diệp Lang rút hết cổ phần với các công ti này đi. ”

” Vâng cháu biết rồi. ” Chu Giản Hoa điềm tĩnh trả lời.

” Hoa tử đừng quên gia đình chúng tôi cũng vậy. ”

” Tất nhiên. ” Chu Giản Hoa đáp gọn hai chữ trực tiếp đem đám người sắc mặt trắng bệch đi ra ngoài.

Quả nhiên năng lực làm việc của Chu Giản Hoa thật sự rất nhanh, chỉ khoảng năm phút toàn bộ thông tin trên các trang diễn đàn tập đoàn Kim Long, Hồng Lữ, Khương thị tuyên bố phá sản. Ngoài ra Tổng thị , Tiêu Chí rơi vào khủng hoảng nguy cơ phá sản cũng khá cao. Cục trưởng Lý thì bị gián chức, Tào thị trưởng thì bị tuyên án phạm luật nhà nước phạt mức tiền tám trăm vạn tệ....

Một loạt các tin của những công ti, nhà quyền quý đều đồng loạt bị đưa lên báo cùng với một lý do tập đoàn Trữ Thần, Hạ thị, Đằng gia, Mạc gia, gia tộc Diệp Lang,... tuyên bố ngừng hợp tác, khiến cho các công ti cục trưởng nhiều người lo sợ, đứng ngồi không yên.

Các vị công tử tiểu thư trong học viện mặt mày biến sắc, sợ hãi, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ từ này về sau không nên đắc tội với Diệp Bối Bối. Nhiều người đầu óc thông minh cũng lập tức phát hiện có gì không đúng chính là Trữ Dật Nhu cùng Trữ Dật Thần, hai tên giống như vậy chỉ khác mỗi

tên riêng liền biết đã đắc tội với Trữ tiểu thư bảo bối trân quý của Trữ Gia.

Lý Vu Kỳ lòng cực kì bất mãn, cùng ganh tị nhưng cũng không thể làm gì cha cô đã bị gián chức rồi, công ti cũng đang bị khủng hoảng chỉ sợ muốn ngóc đầu vênh mặt cũng khó. Còn Hồng Diễm Ngọc và Khương Tú Liên hoảng toàn sụp đổ, hai cô ta đầu ngơ tới chỉ một phút nông nổi liền đem cả tập đoàn tâm huyết của cha trở thành đồng đồ nát.

Bây giờ có trách ai cũng vô ích, trách là trách mình tự chuốt hoạ vào thân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 43

Sự việc kia qua đi, trong học viện ai có ghen tị hay gì cũng không dám bén mảng hay đại đột bước lại gần Diệp Bối Bối, Ngón Quang thì đã như trước vẫn tiếp tục đi cùng các cô, cùng các cô ăn trưa.

Tổng Nhà Phuong sau vụ việc này lòng tràn đầy đố kỵ tràn đầy bất mãn cũng chưa dám làm gì, chỉ dám ghi hận trong lòng, hiện tại cha đang khổ cực trong công ti nên cô nàng cũng biết suy nghĩ chút ít nếu dám mạnh động tất cả tâm huyết của mẹ và cô đều mất tâm.

Và tất nhiên Khương Tú Liên và Hồng Diễm Ngọc từ một tiểu thư danh giá lập tức trở thành thường dân đi đâu cũng bị chỉ trích khiến cho hai cô nàng xấu hổ đến mức không dám bước ra khỏi nhà nửa bước.

Tiêu Minh Đông cũng cực kì không vui nhất là ngày hôm đó cậu thấy cô ôm anh chàng kia đến là vui vẻ những biểu hiện của cô đều khác xưa khi với cậu, cậu không thích như vậy chút nào lại thêm phản chuyện công ti của cha cậu nên tâm trạng cũng chẳng tốt lên nổi, thậm chí bây giờ mỗi sáng cậu đều thấy đàn ông kia chờ Diệp Bối Bối tới học viện làm cho trái tim cậu cực kì không vui, cực kì khó chịu.

Cậu luôn muốn hỏi cô rốt cuộc trong cô cậu là gì?

Trái ngược với những học viên khác tâm tình Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu, Quách Tử Ny vô cùng tốt, không phải vì thân phận các cô bị công khai cũng không phải vì đám người kia bị trừng phạt nên hả dạ, các cô tâm tình vui vẻ là vì sắp đến các cô được đi dã ngoại, lại còn được trừng phạt các anh một cách miễn phí tùy thích. Đùa sao, bỗng chốc được các đại soái nam nhân hầu hạ ai lại không thích chứ, hôm đó các cô nhất định sẽ hành các anh đến chết luôn.

☆☆☆☆☆☆☆☆≡☆☆☆☆☆☆☆☆

Hôm nay là chủ nhật trong lãnh của bạn nhỏ nào đó, Diệp Bối Bối ở nhà i ôi nản nì : ” Thần, đi mà mua cho em cái bộ truyện ấy đi mà. ”

” Vớ vẩn, em học đâu ra cái đấy vậy, truyện gì không đọc lại đi đọc truyện tình yêu dành cho nam nhân. ” Trữ Dật Thần làm mặt lạnh với cô, anh là tuyệt đối không đồng ý để cho bảo bối anh đọc những cái đấy đâu.

” Những quyển đó hay mà, mua cho em đi mà, Thần~ ” Diệp Bối Bối chớp mắt, nũng nịu đòi anh mua cho cô.

” Không là không, một là nghe anh hai là không được đi chơi nữa. ” anh làm mặt lạnh

” Hừ, người xấu, siêu cấp đáng ghét em không thèm nói chuyện với anh. ” Cô dối, quay phắt đi không thèm nhìn anh, hừ hừ, cô chẳng qua là tò mò chút thôi, lại nghe Tử Ny nói đam mỹ truyện tranh vẽ rất đẹp, tình tiết cũng hay tiểu thuyết cũng không phải chê, nên cô mới hỏi mua thôi mà làm gì anh nóng giận như vậy chứ, đồ đáng ghét.

(Địch thị bạn Quách Tử Ny là hủ nữ ạ :v)

Trữ Dật Thần nhìn theo Diệp Bối Bối tức giận bỏ vào phòng, lòng anh cực kì không vui, cái cô nhóc vô tâm này học hư rồi, những ngày kia cô giận anh cũng chấp nhận tại anh làm cô uất ức thế nhưng cô càng ngày càng ngày càng không ngoan lại còn đòi anh mua tiểu thuyết đam mỹ cho cô đọc. Có phải hay không anh chịu cô quá đậm ra làm cô hư rồi không?

Nhớ lại hôm qua cô vui vẻ ngọt xớt gọi anh, đúng là có ý đồ ai mà ngờ lại là cái vấn đề liên quan tôn nghiêm đến đàn ông. Anh làm sao có thể để cho cô đọc những tiểu thuyết đó được, tuy anh không kì thị hay xem thường người đồng giới nhưng anh sợ bảo bối đáng yêu anh xem xong bỗng có nhà hứng muốn anh kết hôn cùng đàn ông thì thế nào lúc đó lỡ như cô nói không cần anh nữa, anh hãy mau đi lấy chồng đi. Nghĩ đến việc kia, anh khẽ rùng mình, có đánh chết anh, anh cũng không để cô đọc, cứ để cho cô dối anh cũng được dù gì cô dối anh cũng không được lâu.

Rất tiếc Trữ Dật Thần anh hoàn toàn sai lầm khi nghĩ như vậy, vì bảo bối của anh đêm hôm đó đã tống cổ anh ra khỏi phòng bắt anh nằm sofa mà ngủ cô còn nói : ” Anh đừng hòng được ôm em ngủ khi không thèm mua cho em. ”

Thế là đêm hôm chủ nhật căn hộ nhà họ Trữ có tiếng năn nỉ của đại nam nhân nào đó, ban đầu là người nào đó làm mặt lạnh với ai kia, không ngờ bị giận ngược lại rồi bị tổng cổ ra ngoài, không ôm được giai nhân bạn trẻ nào đó lúc chiều hùng hổ lạnh lùng, dữ tợn mà từ chối giờ lại một mặt uỷ khuất xin vợ yêu tha tội, mồm còn hứa cô thích gì cũng chịu.

Aizz có thể nói cuộc sống nào sau này của bạn trẻ Trữ Dật Thần sẽ bị cô nàng Diệp Bối Bối chinh đến là khổ, chỉ vì muốn được ôm giai nhân mad anh đã quên lời thề thốt đầy nam tính của mình : có chết cũng không mua cho cô.

=)))) thật là...bạn nhỏ Trữ Dật Thần nghĩ xa vời quá rồi đúng không mấy bạn :3

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Mật Ngọt (1)

tập này dành cho hai anh chị Dật Nhu và Hạ Dương lên sân :v

Sau sự việc xảy ra ở học viện, kế hoạch giữ bí mật hình tượng của Trữ Dật Nhu bị sảy thai hoàn toàn, đám nam học viên ngày ngày kéo đến làm phiền cô cùng Quách Tử Ny, chỉ riêng Diệp Bối Bối là yên bình, vì sao ư? Vì cô ấy bị anh trai cô đóng dấu vật sở hữu của Trữ tổng rồi, cho dù là thèm khát cũng không dám đụng vào nói chi trước kia đối xử như vậy với cô ấy, nên nhiều người nghĩ Diệp Bối Bối rất hận họ.

Mà kì cục hơn là dạo gần đây Trữ Dật Nhu cảm thấy mình hình như bị bệnh tim, cô từ sau cái hôm nghe Hạ Dương nói ‘đừng để ý đến anh em, hấn ta ngoại trừ nữ nhân hấn sẽ không quan tâm ai nữa, cho dù là ai đi nữa hấn ta cũng vậy, nên đừng để ý đến thằng anh chết dẫm kia, ngoan ngoãn yêu anh và hưởng thụ tình yêu của anh dành cho em đi. ‘

Đây, chính là câu nói đó, lặp đi lặp lại trong đầu cô với tần suất càng lúc càng tăng không có xu hướng giảm và cô chie cần nhớ tới câu nói kia tim đã đập loạn, khuôn mặt không tự chủ được mà đỏ lên. Cô nhất định là bị bệnh tim rồi.

”Này, tiểu Nhu cậu sao thế, mặt cậu đỏ quá, không thoải mái sao?” Diệp Bối Bối hỏi.

”A không...không có gì” cô hoàn hồn, lắp bắp mở miệng.

Diệp Bối Bối cùng Quách Tử Ny nhìn nhau đầy nghi hoặc cái cô gái này nhất định là có việc gì đó mờ mờ ám ám giấu hai cô, nếu không hôm nay và dạo gần đây vẫn luôn thường xuyên đỏ mặt lại thơ thần nghĩ ngợi. Diệp Bối Bối theo kinh nghiệm yêu đương đã đưa ra kết quả, Trữ Dật Nhu rơi vào lưới tình của một nam nhân mà cô không biết tên. Quách Tử Ny một cô nàng mê ngôn tình lẫn đam mỹ cũng phê chuẩn lời nói của Diệp Bối Bối.

”Tiểu Nhu, có phải hay không cậu đã yêu?” Quách Tử Ny lấy sách che miệng sáp lại người Trữ Dật Nhu nghi ngờ chất vấn.

”Yêu!?! Làm gì có. ” Trữ Dật Nhu hoàn toàn bác bỏ

”thế cậu làm sao đỏ mặt như vậy?” Diệp Bối Bối cũng hỏi.

”Tớ chỉ bị chút dị ứng ngoài da thôi mà. ”

”Nói dối, nếu dị ứng cậu tuyệt đối sẽ không biểu hiện như vậy dị ứng là nổi mẩn đỏ làm gì như cậu mặt phỉm đỏ đến tận mang tai lại còn hay thần tho suy nghĩ điều gì đó không phải tương tư thì là gì. ”

”Thật sự không có mà, chỉ là dạo này tớ phát hiện hình như tớ có tâm bệnh. ”

”Cái gì tâm bệnh?” Diệp Bối Bối nghi ngờ hỏi, có vẻ như cô đã phát hiện ra cái gì đó.

”À thì, rất là lạ tớ chỉ cần đứng gần Dương thôi tha sẽ thật căng thẳng, khi hấn đi tớ nhẹ nhõm nhưng cũng thật không thoải mái nhất định là hấn khiến tớ bị bệnh. ” Trữ Dật Nhu dùng dùng nói.

”À..., cậu không chỉ bị tâm bệnh còn bị động tâm nặng nề, cậu cần phải đòi lại phí chữa bệnh đi. ” Quách Tử Ny là lên một cách mờ ám, khuôn mặt cười cười nhìn cái cô nhóc kia thông minh lanh lợi như vậy không ngờ lại ngu ngơ trước tình cảm rõ ràng là đã thích còn không biết. Có chết ai cũng thấy rõ Hạ Dương thích cô nhóc này điên cuồng chỉ là cô nhóc ngây thơ quá thôi, không biết khi Hạ Dương biết Trữ Dật Nhu cũng có cảm tình với anh sẽ ra sao đây, Quách Tử Ny bắt đầu tưởng tượng với những hình ảnh tình tiết phong phú mà bản thân mình tích được khi đọc ngôn tình và đam mỹ.

”Nghiêm trọng như vậy á! Hừ Dương thôi tha bản tiểu thư hôm nay sẽ cho anh hảo xem. ” Trữ Dật Nhu giận điên người.

Nhìn Trữ Dật Nhu kích động như vậy, Diệp Bối Bối và Quách Tử Ný nhìn nhau cười thầm, cái cô gái này, bình thường rất thông minh không ngờ giờ lại ngơ ngơ, nhớ lúc trước con bé còn làm tư vấn tình cảm cho Diệp Bối Bối cô thì rành rọt lắm vậy mà đến lúc bản thân sa vào lưới tình lại hồ đồ như vậy.

Quả là quân sư tình yêu cho người ngoài thì giỏi quân sư cho bản thân mãi không thành mà.

Tối đó ở một khu nhà giàu có nào đó bạn phó tổng giám đốc vui mừng như điên khi nhận được điện thoại của ai kia, anh giọng ngọt đến nỗi mà Hạ Tư Vi ở đằng xa cũng rung mình. Con của ông sao ông lại không biết chứ, tuy bên ngoài là một gã hoa hoa công tử nhưng lòng lại chỉ duy nhất một người con gái mà ông đã thầm được rước cô về làm con dâu.

Hạ Dương dừng xe trước căn biệt thự Trữ gia, anh bước xuống xe ấn số của Trữ Dật Nhu mà gọi, lòng anh lo lắng không thôi, vừa rồi anh vừa mới từ công ti về chưa kịp nghỉ ngơi liền nhận được cuộc gọi từ cô. Đã vậy nghe giọng cô rất rất là uất ức nữa, khiến anh đứng ngồi không yên lập tức phóng xe đến đây, cầu mong cô không có việc gì.

Rất nhanh từ bên kia có người trả lời

” tiểu Nhu, hiện giờ anh đã tới, đứng tại trước cổng đây. ”

” đứng đó, xuống liền ngay đây. ”

” Ừ, anh đợi. ”

Quả không hổ danh là tài nữ giải á quân diễn kinh thành phố, chỉ mới có hai phút thì anh đã thấy bóng dáng bé nhỏ của cô chạy ra. Tiếp đến là cánh cổng sắt được mở ra, Trữ Dật Nhu chạy ngay đến bên Hạ Dương, không quản anh làm cái gì hay nói gì, trực tiếp đánh vào mặt anh một cái bốp.

” A, sao em lại đánh anh? ” Hạ Dương sững sờ, sau đó trung bộ mặt uỷ khuất đầy đáng thương nhìn Trữ Dật Nhu.

” Khốn kiếp, đều do anh làm em bị bệnh, đều do anh. ” Trữ Dật Nhu cả giận mắng, liên tục lấy bàn tay nhỏ của mình đánh thùm thụp lên ngực anh.

” Bệnh? Em bị bệnh sao? Không thoải mái ở chỗ nào? ” mới đầu anh còn kinh ngạc khi cô nói là tại anh nhưng khi nghe đến chữ bệnh kia anh cũng không nghĩ nhiều chỉ lo lắng hỏi cô.

” Đáng chết...! ” Cô chửi thầm một tiếng, đỏ mặt quay đi, sao tim cô lại đập mạnh như vậy chứ, nhất là khi ánh mắt lo lắng quan tâm kia của anh đầy nóng rực, đầy tình ý bắn về phía cô khiến cô thực khó chịu. Đã vậy đột nhiên cô cảm thấy Dương thối tha hôm nay đặc biệt mê người lại cực kỳ đẹp trai như một vương tử. Cô thật muốn dán môi mình lên đôi môi mông khêu gợi của anh...

Ách! Cái gì vậy? Từ khi nào cô trở nên háo sắc như vậy a? Không phải, nhất định là cô điên rồi!!! Trữ Dật Nhu lắc đầu nguây nguây.

Toàn bộ cử chỉ hành động của cô đều bị anh thu vào tầm mắt, anh chỉ cảm thấy cô thực đáng yêu, nhìn khuôn mặt đỏ lỵ của cô lại thấy cô nầy bảo không thoải mái anh tiến lên phía trước khẽ lấy đầu mình áp lên trán cô, thấy cô không có bị sốt anh mới nói : ” không bị sốt, nói anh nghe xem em không thoải mái chỗ nào? ”

” Chính là chỗ này... ” cô đỏ mặt lấy tay để vào lòng ngực, nhỏ tiếng nói.

” Hà? Vậy thì không ổn rồi, nhanh anh đưa em đi bệnh viện. ” thấy cô ám chỉ rõ ràng anh gấp gấp nói, tay nắm lấy tay cô kéo cô đi đến xe anh. Hiện giờ lòng anh thực sợ, sợ rằng bảo bối anh sẽ có chuyện.

Bị anh kéo lên xe cô xấu hổ vô cùng, anh hiểu nhầm ý cô rồi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyên Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Mật Ngọt (2)

Khoang bặt nha...

” Dương thối tha... ý em không phải là vậy... ” Trữ Dật Nhu ngồi trên ghế, mặt đỏ bừng cúi thấp đầu xuống lí nhí nói.

” Vậy ý em là gì? ” Anh nhướn mày hỏi, cô không thoải mái thì anh cũng không thoải mái.

” Ý... em là... ”

” Là như nào? ”

” Anh đừng nhìn em chăm chăm có được không ? ” cô vờ tức giận nói, nhưng trong tim lại bổ sung : nếu anh mà nhìn như vậy nữa tim em sẽ đập đến nổ tung.

” Được anh không nhìn em nữa là được chứ gì? Vậy em muốn nói gì nào? ” Anh đáp lời sau đó cũng quay mặt đi không nhìn cô nữa.

” Ý em là... em không có bị bệnh tim mà là do một điều gì đó khiến em không thoải mái... Nó cứ như là một căn bệnh vậy... Nhưng em nghe Bối Bối và Từ Ný nói rằng chỉ có anh mới giúp được em còn có em có đi bệnh viện hay bất cứ nơi nào cũng đều vô ích...” cô đỏ mặt cúi thấp đầu nói.

Hạ Dương lưng vẫn hướng về phía cô, khuôn mặt cũng đầu hoài nghi nhưng anh cũng không lên tiếng, anh biết cô chưa nói xong và sâu trong lòng anh có một tia hy vọng.

” Dương thôi tha... em nghĩ sau khi em nghe lời Bối Bối nói cũng cảm giác rất đúng, lúc không gặp anh thật khó chịu, hình ảnh anh, gương mặt anh, giọng nói anh cứ lớn vồn trong đầu em... và khi thấy anh trêu đùa, đùa bỡn các cô gái khác em thấy rất không thoải mái, lập tức muốn anh đuổi họ đi, chỉ muốn anh vui đùa cùng em...” cô hít thở thật sâu lại nói tiếp những gì mà trong lòng mình nghĩ.

Hạ Dương nghe xong thân mình anh cứng đờ, không thể tin những gì mình vừa nghe mắt anh tròn to quay lại nhìn cô chăm chăm, trong đáy mắt anh cũng lộ ra tia vui sướng, ý cô có phải là thích anh không?

” Anh nói xem... phải hay không em mắc phải bệnh lạ chỉ anh mới có thể chữa cho em? Giờ em cho phép anh chữa nếu không em sẽ đánh anh đến chết đi sống lại. ” cô đỏ mặt đưa tay hình nắm đấm ý nói chỉ cần anh từ chối hoặc khiến bệnh cô nặng thêm cô sẽ đánh chết anh.

” Được... anh chữa cho em, em không mắc bệnh... nhưng anh sẽ giúp em phục hồi thật tốt...” anh vui mừng ôm chặt lấy cô, anh thật sự rất vui, rốt cuộc cô vợ nhỏ của anh đã chịu thừa nhận là cô thích anh rồi.

” Đây... buông em ra... làm sao lại ôm em? ” Cô đỏ mặt cố giãy khỏi người anh nhưng chỉ tiếc sức lực cô nhỏ quá không thể thoát khỏi vòng tay đầy mạnh mẽ của anh được.

” Anh ôm em là để chữa bệnh cho em ”

” Anh... anh nói dối...” cô không tin đâu lúc anh ôm cô, cô cảm thấy tim mình muốn đập loạn luôn.

” Bé ngốc... anh không nói dối, anh là đang giúp em. ” anh cốc nhẹ đầu cô lại dịu dàng nói : ” em có biết chính là em đã thích anh không? ”

”... ” cô đỏ mặt không biết nói gì, có lẽ khi nghe đến lời anh nói tim cô đập loạn cũng cảm thấy thật vui vẻ, hạnh phúc.

Cô có lẽ đã thích Dương thôi tha thật rồi... Cô mím môi từng bước từng bước lại gần anh, khẽ kiễ chân lên hôn phớt lên đôi môi của anh. Chỉ là thoáng qua lại khiến cho Hạ Dương nóng rực ham muốn nhiều hơn nữa, bàn tay to bản kéo mạnh cô về, môi anh cũng hung hăng dán lên đôi môi đỏ mọng xinh xắn của cô không ngừng khao khát mút và thưởng thức vị ngọt của đối phương.

Lòng của cả hai ấm áp như hoà vào thế giới riêng của hai người một thế giới tuyệt đẹp cảm nhận những giai điệu của một đoạn nhạc đầy lãng mạn như cả hai đã từng nghe ở bữa tiệc đính hôn của anh trai/bạn tốt. Love is beautiful...

Phải! Hiện tại Trữ Dật Nhu cùng Hạ Dương như cảm nhận được lời âm ngọt ngào lãng mạn, âm giọng trầm ấm dụ hoặc của hai ca sĩ Lưu Giai và Sara trong bài hát. Lời bài hát nói về một tình yêu đẹp tuyệt hảo cũng như cảm nhận hạnh phúc, tình yêu đầy mật ngọt cho cặp đôi này.

Bật nhạc lên ngay và luôn nha :3 hay lắm á

Liu Jia:

十月的天氣 風吹過你的氣息

shí yuè de tiān qì fēng chuī guo nǐ de qì xī

咬住愛的甜蜜 像夾心巧克力

yǎo zhū ài de tián mì xiàng jiāo xīn qiǎo kè lì

連懶懶的貓咪 也偷偷看你

lián lǎn lǎn de māo mī yě tōu tōu kàn nǐ

難以抗拒你的美麗

nán yǐ kàng jù nǐ de měi lì

Sara:

裙擺搖不停 只為了與你相遇

qun bai wei bu ting zhi wei le yu ni xiang yu

握住愛的甜蜜 寫幸福的日記

wo zhu ai de tian mi xie xing fu de ri ji

守我們的約定 不要它過期

shou wo men de jue ding, bu yao ta guo qi

只想傻傻的賴著你

zhi xiang sha sha de lai zhe ni

Liu Jia:

*你是我一首歌

ni shi wo yi shou ge

所有寂寞都隨你降落

suo you ji mo dou sui ni jiang luo

Sara:

我是你小奇跡

wo shi ni xiao qi ji

收起任性只怕錯過了 you

shou qi ren xing zhi pa cuo guo le ni

Together:

Oh baby 愛 愛 愛你這一生只愛你

oh baby ai ai ai ni zhe yi sheng zhi ai ni

閉上眼睛聽見愛的花語

bi shang yan jing ting jian ai de hua yu

Liu Jia:

用白色的蠟筆畫一場婚禮

yong bai se de la bi hua yi chang hun li

度過每個四季 永不分離

du guo mei ge si ji yong bu fen li

Together:

Oh baby 願 願 願意我什麼都願意

Oh baby yuan yuan yuan yi wo shen me dou yuan i

抱緊我別錯過愛的花期

bao jin wo bie cuo guo ai de hua qi

Sara:

你手心裡握著 彩色的秘密

ni shou xin li wo zhe cai se de mi mi

讓我們來好好珍惜

rang wo men lai hao hao zhen xi

Liu Jia:

未來的記憶 填上的全都是你

wei lai de ji yi tian shang de chuan dou shi ni

給你一個期許 就是如此確定

gei ni yi ge qi xu jiu shi ru ci que ding

是注定的命運 你別想逃離

shi zhu ding de ming ming yun ni bie xiang tao li

一起開始愛的旅行

yi qi kai shi ai de lu xing

Sara:

嘴角揚上去 兩顆心慢慢靠近

zui jiao yang shang qu liang ke xin man man kao jin

跟著愛的頻率 心跳加速呼吸

gen zhe ai de pin lv xin tiao ru jia su hu xi

無名指上閃爍 幸福的原因

wu ming zhi shang shan shuo xing fu de yuan yin

愛你永遠未完待續

ai ni yong yuan wei wan dai xu

Liu Jia:

你是我一首歌

ni shi wo yi shou ge

所有寂寞都隨你降落

suo you ji mo dou sui ni jiang luo

Sara:

我是你小奇跡

wo shi ni xiao qi ji

收起任性只怕錯過了

shou qi ren xing zhi pa cuo guo le ni

Together:

Oh baby 愛 愛 愛你這一生只愛你

oh baby ai ai ai ni zhe yi sheng zhi ai ni

閉上眼睛聽見愛的話語

bi shang yan jing ting jian ai de hua yu

Liu Jia:

用白色的蠟筆畫一場婚禮

yong bai se de la bi hua yi chang hun li

度過每個四季 永不分離

du guo mei ge si si ji yong bu fen li

Together:

Oh baby 願 願意我什麼都願意

Oh baby yuan yuan yuan yi wo shen me dou yuan i

抱緊我別錯過愛的花期

bao jin wo bie cuo guo ai de hua qi

Sara:

你手心裡握著 彩色的秘密

ni shou xin li wo zhe cai se de mi mi

讓我們來好好珍惜

rang wo men lai hao hao zhen xi

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46

Tại một căn hộ nhỏ ở một khu chung cư cao cấp nào đó có bạn nhỏ Diệp Bối Bối bỏ quên ông xã chỉ để nhắn tin với bạn tốt khiến cho Trữ Dật Thần uất ức, tức giận đầy người nhưng mà khổ nỗi rằng anh chàng chả dám hé lời để mắng hay giận đối người ta. Vì anh biết chỉ cần anh làm thế nhưng hậu quả là anh tự lãnh đi.

Diệp Bối Bối : Tiểu Nhu, cậu nói gì cơ cậu với anh Dương chính thức quen nhau sao? – Diệp Bối Bối nằm trên giường lớn vừa bấm điện thoại vừa nhìn ra ngoài cái đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đầy uất ức kia, không khỏi cảm thấy có chuta buồn cười. Anh là đang giận đối với cô sao? Ha ha, ông xã tương lai cô thật đáng yêu đi.

Trữ Dật Nhu : * biểu tượng lè lưỡi * Phải phải, đều nhờ công lao của bạn Bối Bối và bạn Từ Ny thông minh sáng suốt, haha dù gì cũng cảm ơn cậu, hiện tại cũng ngủ đi đã không còn sớm tớ báo tin cho tiểu Ny. Bối Bối ngủ ngon

Diệp Bối Bối : Ngủ ngon!

Tắt điện thoại, Diệp Bối Bối cô khẽ mỉm cười rồi bước xuống giường, thật tốt bạn cô đã được hạnh phúc đi. Còn bây giờ cô phải ra ngoài dỗ cái đứa bé to xác đó rồi ha ha.

Trữ Dật Thần tức giận đọc báo, lòng thầm oán kẻ phá đám chết tiệt không để anh ôm bảo bối anh ngủ, mãi mê rửa, oán người khác anh cũng không để ý cô đã đi đến sau lưng anh. Rất nhanh anh liền bị một đôi tay bé nhoe vòng qua cổ sau đó là tiếng nói mật ngọt : ” Thần, giận em sao? ”

” Không có ”

” Thế tại sao lại không nhìn em? ”

” Anh chỉ đang đọc báo ”

” Rõ ràng là anh đang giận ” cô cố tình lên giọng kiêu như sắp giận đến nơi.

Quả nhiên bạn nhỏ nào đó lập tức xoay lại nhìn, thấp giọng dụ dỗ : ” Bảo bối, là anh không đúng là anh nhỏ mọn, là anh keo kiệt được hay chưa. Đừng giận anh được không? ”

” Hừ, vì hôm nay tiểu Nhu vui vẻ em ân xá tha tội anh. ” cô đảo mắt chu môi, hừ nói.

” Ừ, là bảo bối của anh rộng lượng, bảo bối của anh tốt bụng ân xá cho anh, nào bây giờ đã khuya rồi chúng ta đi ngủ được chưa. ”

” Ừm em cũng buồn ngủ rồi. ” cô dựa đầu vào vai anh nhắm mắt lại biểu thị mình rất muốn ngủ.

Anh không đáp lời cô, chỉ lẳng lặng bồng cô lên hướng về phòng của hai người, giúp cô nằm xuống, đắp chăn cho cô khẽ hôn lên trán cô, dịu dàng ngồi cạnh mép giường chờ đợi cô ngủ. Không lâu sau tiếng hít thở đều đều của cô thò ra, khuôn mặt xinh đẹp được phản chiếu bởi ánh trăng mờ ảo khiến cho anh nhìn mãi không rời.

Bàn tay thô ráp của anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt đầy yêu thương ôn nhu nhìn cô, cô gái này không lâu nữa sẽ là bà xã anh, bà xã duy nhất của anh, người mà anh yêu nhất chính là như vậy. Khẽ đứng dậy anh thật nhẹ nhàng cử động đi ra ngoài tiếp tục công việc. Tuy đã qua nửa tháng khi vụ việc kia xảy ra nhưng mà công ti cũng còn rất nhiều việc anh cũng phải xử lí nốt công việc để có thể dành nhiều thời gian hơn ở bên cô.

H A P P Y N E W Y E A R S

Tại biệt thự nhà họ Tống.

” Ông xem đi, con nghiệt chủng đó đã dụ dỗ người ta làm hại công ti, cả nhà chúng ta rồi đây này! Ông còn không mau trừng phạt nó. ” Phương Y Nhã giận dữ rít lên.

” Bà thôi đi có được không! Tôi biết cân nhắc nặng nhẹ, hiện giờ công ti đang gặp khó khăn bà bảo tôi phải làm gì ? ” Tống Thành trầm giọng nói, hiện tại trong thâm tâm ông rối rắm lắm, một bên là con vợ trước một bên là con hiện tại, cả hai bên đều thân nhân của ông làm sao ông có thể. Trước kia đối xử tàn nhẫn với Diệp Bối Bối ông không đau lòng là nói dối.

Biết rõ hiện tại Diệp Dạ Hàn con trai ông còn sống ông thật mừng rỡ cũng hết sức ngỡ ngàng vì vợ trước ông chính là thiên kim nhà họ Diệp, nhưng cũng không có gì là không tin vì xác thực mà nói vợ ông đã cho ông biết điều này từ lâu, nếu bây giờ cả hai con của ông đều sống tốt thì tốt rồi, sự việc hiện giờ cũng nên chấm dứt rồi. Chỉ tiếc là vợ hiện tại của ông cứ khẳng khái không tin sự thật cứ đòi xử trí trần phạt, ông thật rối rắm không biết nên làm gì.

” Ông...ông nhìn lại ông đi...ông làm tôi tức chết rồi...tức chết rồi...” Phương Y Nhã giọng run run, cơ hồ bà ta rất tức giận.

” Haiz, phải làm thế nào bà mới không hận bọn chúng đây? ” ông thờ dãi

” Hừ...chúng cấu kết nhau đó...cấu kết nhau đó...thì làm sao tôi không hận...chúng muốn hại con gái tôi, muốn hạ chúng ta...tôi phải mời phóng viên...tôi phải nói rõ mọi thứ...cho dù Tống Dạ Hàn thực sự là con cháu nhà họ Diệp nhưng tiểu tử Tống Bối Du thì không! Nó nào có màu mắt đỏ nó rõ ràng là nói dối! ” Bà ta điên cuồng hét lớn, trong lòng hận Diệp Thiên Nhu đến cực điểm. Bà ta nghĩ rằng chỉ cần Diệp Bối Bối chết thì con gái bà có thể danh chính ngôn thuận trở thành Trữ phi nhân.

” Tuy bà, tôi không có gì để nói, tôi đi ngủ trước đây. ” Tống Thành ông cũng không nổi nổi nữa, từ khác ở học viện Đảng Lâm tính khí của Phương Y Nhã liền thay đổi, nếu bà cảm thấy tức giận thì mời phóng viên đi, dù gì không sớm thì muộn cũng có người làm chuyện đó vì con cháu Diệp gia không có màu mắt là không chấp nhận chưa tính xét nghiệm DNA k có thì rất khó có thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mời Phóng Viên

Đúng như lời của Phương Y Nhã, bà ta quả thật đi mời phóng viên, nhưng bà ta cũng thật thông minh đi mời một quản lí của một toà soạn bí mật đến nhà bà phỏng vấn. Lúc ấy thâm tâm bà ta cười lạnh ” bọn mày muốn đấu với tao? Tụi bây chỉ sợ còn non tay lắm ”

Phương Y Nhã mở cửa giọng cô tỏ ra hiền từ mời quản lý vào nhà ngồi, đặc biệt chăm trà lúc ngồi xuống cũng già vờ thờ dài, một cách đầy đau buồn.

”Tổng phu nhân, ngài có gì khó xử sao?” tên quản lý thấy bà thờ dài như vậy cũng nghi ngờ hỏi.

”Hôm nay tôi mời cậu tới đây là có việc muốn nhờ cậu... Cậu có thể giúp tôi một chút được không?” bà tỏ ra vẻ cực kì buồn, cực kì phiền lòng.

”Chuyện gì tôi có thể giúp ngài?”

”Là như vậy, con gái của chồng trước tôi con bé không nhận tôi làm mẹ đã vậy còn... còn cố ý dụ dỗ vào nhà họ Trữ trấn áp gia đình tôi... mặc dù biết rõ là con gái vợ trước nhưng tôi rất cố gắng làm tròn bổn phận người mẹ rồi... vậy mà... con bé cứ khấn khấn tôi giết chết mẹ con bé... vốn dĩ mẹ nó là bị bệnh chết... tôi thật mệnh khổ mà...” bà nghẹn ngào ngập ngừng sau đó lại nói tiếp

”tôi thật lòng... rất thương con bé ấy... vậy mà con bé làm như vậy với chúng tôi... hôm đó tôi quả thực kiểm không được tức giận mà... ôi... đều tại tôi quá tức giận đã khiến cho con bé càng hận tôi thêm...” nói đến đây bà ta gục mặt xuống nói một cách thống khổ.

Anh chàng phóng viên thấy vậy, rất lấy làm thương xót, cũng nhú màu hỏi lại: ”phu nhân ngài là trưởng bối, dù theo pháp luật thì ngài vẫn là mẹ của Tổng tiểu thư tức con của vợ trước chủ tịch Tổng vì cái gì bà không phản kháng.”

”có cái gì phải phản kháng, tôi phản kháng thì được gì? Chỉ càng làm cho chuyện trở nên tồi tệ hơn thôi... Con bé bây giờ lại còn là con cháu họ Diệp thì lấy đâu mà tôi dám chắc chứ...” Phương Y Nhã cố tỏ ra khổ sở đầy sợ hãi, đầy hối hận vì bà ta đã nổi giận vào hôm đó.

”Hừ, Tổng phu nhân trời thật bất công, để tôi đây Doãn Nhân sẽ giúp bà đòi lại công đạo, nếu nói cô ta là con cháu nhà họ Diệp thì phải có bằng chứng rõ ràng màu mắt chỉ màu đen thông thường, DNA cũng chưa xét nghiệm làm quái gì lại có thể, nói không chừng cô ta chưa chắc là con ruột của chủ tịch Tổng.” cậu chàng phóng viên tức giận đùng đùng, anh ta thật bất bình với cô. Đã vậy anh ta còn điên cuồng đòi lấy lại công đạo cho bà ta.

”Thôi...cậu làm vậy...nhờ đâu họ phát hiện là tôi nhờ cậu chẳng lẽ mọi chuyện sẽ tệ hơn sao.”

”Phu nhân ngài đừng lo, chuyện này tôi sẽ giải quyết.” anh ta vỗ ngực

Lúc này ở ngoài cửa, Tống Nhã Phương vừa mới đi về liền nói: ”mẹ à, con đã về.”

Từ khắc cô ta về, Doãn Nhân – chàng phóng viên đã hoàn toàn si mê, anh ta thề rằng sẽ đòi lại công đạo cho mẹ con nhà họ Tống, đập đổ bọn cường quyền ý thể hiếp người. Anh ta nhanh chóng phục hồi lại tinh thần khi Tống Nhã Phương đến gần mẹ, anh ta còn vô cùng nghiêm túc nói: ”Tổng phu nhân tôi xin phép, chuyện đó ngài cứ để tôi lo không cần quá lo lắng.”

Tống Nhã Phương mặc dù không biết anh ta đang nói gì với mẹ nhưng cô ta có thể hoàn toàn chắc chắn tên đàn ông này rất si mê cô, cô khẽ gật đầu chào với anh ta và mời anh ta ra cửa sau đó mới quay lại muốn hỏi mẹ, thì bất gặp ánh mắt kêu đừng nói gì của Phương Y Nhã nên cô ta thôi.

Chỉ khi cô ta vừa nghe mẹ nói xong liền nghếch mặt sau đó là cười một cách điên cuồng nói to: ”đấu với tao!!? Mày lấy tư cách gì? Thứ gì rách như mày mà đòi việc kia haha, mày hãy xem đi Trữ Dật Thần sẽ là của tao, nhất định sẽ là của tao!”

5:00 PM, toà soạn thành phố Á Đoàn

”Thưa tổng biên tập tôi xin ngài hãy cho tôi điều động phóng viên đi phỏng vấn Tống...à không Diệp tiểu thư.” Doãn Nhân cầu xin tổng biên tập của mình.

”Cậu muốn phỏng vấn cũng được nhưng vì sao lại phải phỏng vấn tiểu thư Diệp?” tổng biên tập nhướn mày hỏi.

”Theo tôi thấy, Diệp tiểu thư chưa cho ra chứng cứ thuyết phục thì làm sao có thể được công nhận, biết đâu người thất lạc thực sự vẫn còn chưa tìm ra? Tôi cho rằng Diệp tiểu thư này đang cố dùng thủ đoạn và ý thể hiếp người, cho nên, bản thân là một quản lý toà soạn lại là một phóng viên chuyên nghiệp tôi nghĩ tôi cần phải xin một cái công đạo công bằng cho xã hội, không thể để cho cô ta tác oai tác quái như vậy được.” Doãn Nhân vỗ vỗ ngực nói, đòi với anh ta chính nghĩa luôn đặt hàng đầu mặt dù không làm được cảnh sát nhưng anh ta vẫn có thể dùng công việc khác để thể hiện chính nghĩa. Nhưng chỉ tiếc lần này anh ta đặt niềm chính nghĩa lên sai chỗ, tin sai người!

”Ừm...tôi thấy cậu nói cũng có lý, để lát nữa tôi báo với cấp trên, nếu cấp trên đồng ý thì ngày mai cậu có thể xuất phát.”

”Vâng, cảm ơn tổng biên tập.”

”Không việc gì, đều là công việc thôi mà.” tổng biên tập gật gù.

”Vậy thì tôi xin phép.”

”Ừ, cậu ra ngoài đi đi.”

Đội Doãn Nhân bước ra khỏi phòng, tổng biên tập mới nhấn điện thoại gọi cho cấp trên, cô đối với chuyện này thực có hứng thú nếu như Doãn Nhân và cô làm tốt không chừng cả hai sẽ được thăng chức có khi đem lại không ít thu nhập cho công ti và giúp cho danh tiếng công ti càng thêm lừng lẫy, một công đôi việc mà: ”Alo, thưa sếp là tôi, Mẫn Giai đây, sếp có thể cho tôi một lịch điều động để cho cấp dưới của tôi đi phỏng vấn không?”

”...”

”Đúng vậy thưa sếp, chuyện này tôi đã suy xét kĩ nó có vẻ rất có lợi cho chúng ta.”

”...”

”Vâng thưa sếp, cảm ơn ngài, tôi sẽ cố gắng hoàn thành tốt bổn phận và công việc của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48

này không phải Phi lạc đề đâu nhé, Phi chỉ muốn gợi ý lại cái chương này cùng chương trước là cùng một thời điểm nhưng ở hai nơi hoàn toàn khác nên chỉ có thể ghi như vậy mong mọi người hiểu cho.

Ở học viện Đăng Lâm đúng mỗi năm vào tuần cuối cùng của tháng cuối năm cũng chính là lúc học viện sẽ tổ chức một chuyến du lịch nước ngoài để mọi người có thể hưởng giáng sinh hay là thực hiện ước muốn của mình. Những vé đi không chỉ các học sinh giàu có khá giả, mà còn có các học viên nhà nghèo cũng có thể.

Đây chính là sự công bằng của học viện, bằng cách vào các tuần trước khi đi chuyến du lịch thầy cô sẽ tổ chức một cuộc thi điểm nào đó tại mỗi lớp ai điểm số cao nhất sẽ giành được vé khoang hạng nhất, những điểm số tiếp theo cũng sẽ được một phần thưởng hậu hĩnh khác, mặt khác như các cô cậu ấm múng gia đình người thân đi cùng tuyệt đối có thể đặt mua vé với thầy cô. Đôi khi nhiều cậu ấm chán ghét các hạng ghế tầm thường tuyệt nhiên thẳng thừng nhường vé tự bỏ tiền mua vé khác cũng có. Nhưng đại đa số thì tự dùng lấy phần thưởng mình là nhiều nhất.

Lớp của Diệp Bối Bối là lớp xuất sắc nên phần thưởng cũng đặc biệt hơn, lớp cô chỉ cần ai có điểm số cao nhất liền có thể giành được suất vé ưu đãi ‘1 cặp vé khoang hạng nhất’ tất nhiên suất vé đó sẽ chiêu đãi mọi thứ đối với người thắng cuộc. Đối với phần thưởng như vậy ai cũng bị thu hút, và tất nhiên kể cả cô cũng thế. Đơn giản với lí do là ‘1 cặp’ nếu kaf một cặp thì cô có thể cùng anh đi rồi nhỉ?

Rất cuộc lẫn lộn khó khăn trong cuộc chiến tranh đua điểm số thì kết quả đúng như cô mong đợi, hắc hắc cô giành được giải tuyệt đối ngoài ra có Tiêu Minh Đông và Trữ Dật Nhu giành được cặp vé ưu đãi kế tiếp cũng khoang hạng nhất nhưng hoàn toàn không có chút nào chiêu đãi hậu hĩnh như cô, thế nên bạn nhỏ Trữ Dật Nhu bất mãn vô cùng, chu môi oán trách.

Quách Từ Ny cố gắng lết được hạng tư nhưng lại giành được vé khoang hạng hai nhưng cô nàng cũng thấy thoải mái lắm rồi chỉ tiếc bị hai cô bạn lôi kéo cùng khoang, nên đành phải bỏ tiền mua vé khoang hạng nhất, lúc này một số người cho rằng Quách Từ Ny là ăn bám, dựa hơi hai người kia lập tức cảm phiền khi thấy cô nàng đưa thẻ thanh toán VIP đen. Thẻ đó là gì chứ, là thẻ giành cho các người có thân phận hiển hách nhé, ở đây cả học viện không có mấy ai cá nói chỉ người giàu có như Tiêu Minh Đông còn không mà cô lại có thì có thể nói cô nàng Từ Ny thân phận một chút cũng không hề nhỏ.

Rất nhiều người liên tưởng đến đây là thẻ mượn, hay thẻ làm giả, nhưng làm gì có chuyện đó xảy ra? Thẻ mượn là tuyệt đối không có, các nhân viên tài vụ ở ngân hàng này tuyệt đối bảo mật dù là người thân cũng khó lấy nói chi người lạ, và thẻ này không thể nào có thể làm giả cho nên có thể nói thẻ này hoàn toàn là hàng thật 100% và Quách Từ Ny chính là chủ sở hữu chiếc thẻ này.

Nên nói gì thì nói, đừng nhìn bề ngoài người khác mà phán xét nếu không chỉ làm cho bản thân mình thấy xấu hổ thêm. Điển hình là Lý Vu Kỳ luôn luôn chống đối lăng mạ đám người Diệp Bối Bối, vậy giờ hãy xem đi người ta chỉ cần một câu có thể đè bẹp cô ta rồi, cô ta còn có thể vênh vào cái gì nữa đây?

> Ân Phi Lãnh Huyết <

Trước ngày đi du lịch một tuần

Hai anh chàng soái ca Trữ Dật Thần, Hạ Dương cấp tốc ngày đêm tăng ca làm hết công việc một tuần để mà có một chuyến du lịch với bảo bối tâm can của hai người.

Ở ngoài phòng làm việc Dư Sở Linh nhướng mày nghi ngờ, dạo gần đây Tổng Giám Đốc tâm tình biến hoá bất thường lúc đi Anh công tác ngài ấy bực bội đứng ngồi không yên thường xuyên ngăn người, lúc về một tiếng không nói ngài ấy liền đi đến học viện nào đó, sau đó lại rút cổ phần của rất nhiều công ti, bài báo cũng rất nổi trội với cái tên ” Tổng Giám Đốc Thần Bí Giấu Mặt Của Trữ Thần Hiện Thân ” , ” Tập Đoàn Các Đại Gia Tộc Đàn Áp Chấn Động Thành Phố T “...

Những chuyện đó đã qua rồi, nhưng hiện giờ vẫn rất sôi nổi lắm, nhất là với các cô nàng khi thấy tuần mạo của Trữ Dật Thần trong hình, một tài tử, soái

ca như vậy ai lại không mơ ước chứ? Nghĩ đến có nhiều người muốn ngắm nhìn đám mơ tưởng đến Tổng Giám Đốc, Dư Sở Linh tâm tình nhất thời không vui cũng có chút giận dữ, sao ngài ấy không nhue lúc trước giấu mình để cho riêng cô mơ ước đến chứ. Sắc đẹp của anh, mọi thứ của anh đều là của cô, vì cái gì ư? Vì cô là thư kí duy nhất được làm lâu nhất lại rất xinh đẹp, người ngoài nhìn vào cũng xác thực cô cùng Tổng Giám Đốc rất xứng đôi nhà.

” Thư Kí Dư! ” cô đang mơ mộng thì bị một giọng nghiêm khắc gọi về, cô nàng giật mình rồi quay lại nhìn thì thấy Phó Tổng Giám Đốc đang đứng kế bên mình.

” A...Phó tổng ngài có gì phân phó! ” Dư Sở Linh cung kính nói.

” Pha hai tách cà phê vào phòng tổng giám đốc. ”

” Vâng ” Dư Sở Linh đáp, liền xoay người chuẩn bị pha cà phê.

” À...khoan đã...cô nhớ báo cho mọi người biết chiều nay tôi cùng Tổng giám đốc sẽ mở một cuộc họp. ” Hạ Dương ngừng nghĩ rồi dặn dò.

” Vâng, tôi đã biết. ”

Hạ Dương nhìn Dư Sở Linh xoay người rồi đi cũng trực tiếp mở cửa bước vào bên trong.

Người đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc, chăm chú nhìn tập tài liệu trên bàn, không hề ngẩng lên nhìn người đã bước vào, chỉ lạnh giọng hỏi : ” Chuyện gì. ”

” Người anh em, cậu còn bao nhiêu tập tài liệu đây? ” Hạ Dương bước lại gần bàn anh không khách khí mà ngồi phịch xuống chiếc ghế tiếp khách.

” Khoảng chừng hơn mười, đây là toàn bộ các tập tài liệu quan trọng cho những thời gian tới, dự án cũng cực kì lớn vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể sai sót. ” Anh lấy tay day day huyệt thái dương, ngồi cũng đã suốt cả buổi sáng giờ cũng gần đến trưa cũng không tránh khỏi có chút mệt mỏi.

” Được, để tớ đây giúp cậu, dù gì những dự án của tớ cũng không quá quan trọng đều đã hoàn thành xong, nể tình cậu là anh vợ tương lai tớ đây không tiếc chút công lực giúp cậu làm việc. ” Hạ Dương vừa lên tiếng vừa sẵn tay lấy tập tài liệu kia.

Trừ Dật Thần cũng không để ý đến hành động và lời nói của Hạ Dương làm cộng sự với nhau đã lâu cực kì hiểu ý và tin tưởng nhau, dù là không nói câu nào nhưng trong lòng cũng cảm kích lẫn nhau, cùng nhau im lặng làm việc.

Dư Sở Linh bước vào tay còn cầm hai tách cà phê nóng hổi vừa mới pha xong đem vào, nhìn thấy hai vị sếp lớn cùng nhau làm việc cô cũng thấy ngưỡng mộ quá, hai sếp đều là người ưu tú lại cùng nhau làm việc ăn ý, dù anh gặp nạn hay bất cứ trắc trở gì đều cùng nhau vượt qua, cô cũng thật muốn có một người chị em như vậy. Chỉ tiếc là không có đi, lẳng lặng thả nhẹ bước chân đi đến bên bàn làm việc nhẹ nhàng đặt hai tách cà phê xuống cung kính nói : ” cà phê của hai ngài. ”

” Ân, cô có thể đi ” anh nhàn nhạt mở miệng vẫn không ngước lên nhìn

” Tổng giám đốc, phó tổng giám đốc đã gần giờ trưa hai ngài có cần dùng bữa hay không? ” lòng Dư Sở Linh hơi chua, vì cái gì Tổng Giám Đốc nhìn cô một cái cũng không có.

” Trực tiếp gọi món ở nhà hàng Duật Phong là được. ” lần này là Hạ Dương mở miệng.

” Vâng. ” Dư Sở Linh thấy hai sếp lớn cũng bận bịu công việc nên cũng không nói gì chỉ lẳng lặng thực hiện lời phân phó của hai người và trực tiếp gọi điện cho nhà hàng chuẩn bị bữa trưa lại đi báo cáo chiều nay sẽ có một cuộc họp.

Mặc dù trong lòng đầy nghi ngờ cô cũng không dám lên tiếng hỏi, nếu như vậy thì cô sẽ phạm phải điều đại kị của Tổng Giám Đốc. Vì vậy cô chỉ có thể vừa nghi ngờ vừa tự suy đoán theo suy nghĩ của bản thân

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49

* Đoạn giải thích vì sao sau chương 47 lại vẫn chưa thấy có người phỏng vấn nữ chính. ”

Quán nước đối diện toà soạn Á Đoàn,

Tổng Nhã Phương bước vào bên trong quán, ánh mắt đảo xung quanh tìm kiếm bóng người của ai đó, bất chợt cô nàng dừng lại ở phía một chàng trai trẻ đang chuyên chú ghi ghi chép chép cái gì đó, cô nàng mỉm cười đi đến bên chàng trai trẻ đó.

Dường như cả quán thấy một cô gái trẻ xinh đẹp như vậy bước vào, phái nữ thì ghen tị, phái nam thì hùng hực si mê nhưng cũng rất nhanh thất vọng khi thấy cô gái đã có đối tượng, cũng âm thầm ghen tị với tên đoàn ông tốt số.

Tổng Nhã Phương đi đến gần bên Doãn Nhân khách sáo nhẹ giọng nói : ” Doãn đại ca, thật xin lỗi, em đến muộn. ”

” A em đã đến rồi? Không sao cả là do anh đến quá sớm thôi, em ngồi đi. ” Doãn Nhân ngược mặt lên nhìn, ánh mắt cũng tràn đầy si mê điên cuồng, anh ta cũng rất có chút mặt đàn ông chu đáo lập tức đứng dậy kéo ghế mời Tổng Nhã Phương ngồi.

” Thực ra, hôm nay em hẹn anh ra là có chút chuyện muốn nói với anh. ” Tổng Nhã Phương lộ ra biểu tình e ngại khi ngồi xuống.

” Chuyện gì em cứ nói, nếu giúp được anh nhất định sẽ giúp tới cùng. ”

” À đáng lý em biết anh sắp chạy đi phỏng vấn em gái em nhưng mà...sắp đến có chuyến đi du lịch ở xa nên em nghĩ anh hãy khoan làm như vậy hãy để con bé vui chơi thỏa thích sau đó làm có được không? ” cô ta giả giọng áy náy.

” Không phải là không được, nhưng anh nghĩ nếu chậm trễ như vậy thì cô ta sẽ càng phách lối hơn. ”

” Không phải vậy đâu, con bé rất thiện lương, chỉ là mẹ em chen ngang cuộc sống người ta nên con bé mới ghét em thôi...mới... ” nói đến đây giọng cô ta trở nên nghẹn ngào.

” Hừ, ý lại quyền thế, câu dẫn nam nhân, vậy mà thiện lương sao? Em chính là quá thiện lương rồi, được rồi giờ em hãy về nghỉ ngơi đi, còn chuyện phỏng vấn cứ để anh, anh sẽ lấy lại công đạo cho em và bác gái. Chọc tới người mà Doãn Nhân xem trọng chính là sai lầm. ” Doãn Nhân hùng hồn nói.

Tổng Nhã Phương không nói gì, chỉ giả vờ run run vai một cách thống khổ, nhưng trong lòng cô ta đã mừng phát điên rồi, những gã đàn ông đó có thể ngu ngốc tin tưởng vì con ả đó đã mê hoặc bọn họ, nhưng giờ thì khác, chỉ cần qua buổi phỏng vấn này tất cả đều thuộc về cô ta, cô ta quyết cướp đoạt mọi thứ trên người Diệp Bối Bối, cô ta sẽ giành lấy Trữ Dật Thần, anh chỉ có thể là của cô ta chỉ của mình cô ta, con ả Diệp tiện nhân kia không có quyền xen vào.

* Kết thúc nguyên nhân *

Quay lại với cảnh phòng họp bom tấn của công ti Trữ Thần =))

Trong căn phòng họp, các nhà lãnh đạo, trưởng phòng đều đổ mồ hôi hột đầy mặt, các vị lãnh đạo liếc mắt nhau trao đổi nhau.

trưởng phòng kế toán : ‘ uây uây, hãy nói cho tôi biết sao đột nhiên Tổng giám đốc và phó tổng muốn họp hội nghị? ‘

trưởng phòng tài chính : ‘ ông điên sao? Bộ không nhìn thấy sắc mặt hai ngài ấy à? Nếu có cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám hỏi. ‘

cổ đông phụ trách cổ phiếu : ‘ các ông còn tâm tình trao đổi bằng mắt sao? Tôi đây sợ gần chết đây, chỉ sợ sai sót chút thôi cũng có thể xách mông đi về ăn cơm rồi. ‘

...

Trong phòng nếu ngoại trừ im lặng và những ánh mắt trao đổi đầy bí ẩn ra cũng có căng thẳng tốt độ. Nhiều vị trưởng phòng đều run rẩy chờ lệnh bình thường khi thể bất ngờ của Tổng Giám Đốc đã làm họ sợ rồi nay thêm cả Phó Tổng thì còn đáng sợ hơn, hiện tại họ cũng không dám hít thở quá mạnh nữa nếu đã động gì đến sự điên cuồng của tổng giám đốc thì nguy. Nhưng nếu cứ như vậy họ sớm sẽ bị nghẹt thở chết.

Trữ Dật Thần hai tay đặt lên bàn, ánh mắt nhìn đám người ngồi trước mặt, anh cảm thấy có chút buồn cười nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài, có phải hay không bình thường anh quá nghiêm khắc với họ rồi không? Vì sao đi họp với anh mà mặt cứng nhắc như vậy? Anh không nói nhiều, nhìn qua bên Hạ Dương thấy bạn tốt gật đầu anh khẽ mở miệng phân phó : ” thư kí Dư phát tài liệu cho mọi người đi. ”

Dư Sử Linh đáp lời, sau đó cô mau chóng phát từng tờ tài liệu ra cho mọi người.

Nhìn mọi người cầm lấy tờ tài liệu, Hạ Dương lên tiếng trước : ” mọi người hãy xem những điều ở trên đi, có gì dị nghị thì nói với tôi và Tổng Giám Đốc. ”

Không một ai lên tiếng.

” Tốt, nếu không có dị nghị gì thì tôi cũng nói thẳng sắp tới, hơn một tuần tôi và Tổng Giám Đốc sẽ không có ở công ti và các hợp đồng hợp tác hay dự kiến quan trọng tôi và Tổng Giám Đốc đã xem qua đều không có vấn đề gì, cho nên khi tôi cùng Tổng Giám Đốc vắng mặt hy vọng mọi người vẫn cố gắng làm việc vì Trữ Thần không chứa chấp kẻ vô dụng. ” Hạ Dương đồng thanh tuyên bố.

” Và khi cuộc họp kết thúc tôi cũng muốn dặn mọi người, các công việc kế hoạch cần làm tôi sẽ gửi cho mọi người sau, đặc biệt trưởng phòng Lê tôi muốn anh theo sát và hoàn thành ‘ công trình Thuận Phong ‘. ” Lúc này Trữ Dật Thần mới mở miệng.

Nhiều người trong phòng họp nuốt nước bọt, tổng giám đốc cùng phó giám đốc cả hai cùng nhau không đến công ti? Còn có tổng giám đốc giao lại công

trình mà chính ngài ấy cực kì xem trọng đó cho trường phòng thiết kế? Chỉ dù là bất mãn hay thắc mắc cũng không ai dám lên tiếng, vì không ai điên đến nỗi mà hỏi một câu vô nghĩa kia.

Không khác với mọi người Dư Sở Linh kinh ngạc không thôi, tổng giám đốc sắp tới không đến công ty? Ngài muốn đi đâu? Phó tổng cũng đi? Vậy là đi công tác? Nhưng tại sao không cho cô đi theo? Bình thường tổng giám đốc cùng phó tổng đi công tác cũng luôn mang cô đi vì sao bây giờ... Dư Sở Linh nghĩ đến việc anh đi công tác mà không mang theo cô đi và lén lút sau lưng cô dẫn theo phụ nữ đi thì không khỏi chua xót. Nhưng cô chỉ dám cắn chặt môi một lời cũng không dám nói.

”Nếu không có vấn đề gì thì tan họp.” Anh nói xong cũng không đợi mọi người định thần trực tiếp cùng Hạ Dương đi ra ngoài, để lại bao ánh mắt kinh ngạc khó hiểu nhìn hai người.

Tác giả : Ân Phi Lãnh Huyết

Diệp Bối Bối ở căn hộ chung cư, nhằm chán bấm điều khiển chuyển các kênh trên tivi, nếu không là các kênh nói về thể thao thì cũng là kênh truyền hình chém giết lẫn nhau, tuy là cô thích coi phim hành động nhưng là phải có chút tình cảm mới hay chứ nếu từ đầu đến cuối theo một trình tự : người phản bội ta thì hãy quyết đấu với ta, còn có thua thì giết thẳng thì mạng ta cho người chém giết tùy ý. Cứ lập đi lập lại như vậy thật chán, phỏng chừng chuyển qua nhiều kênh khác nhau cô cũng chả tìm được truyền hình nào vừa ý nên cô đành tắt tivi, đi vào phòng.

Nhìn đồng hồ, hiện tại chỉ vừa mới ba giờ, chắc anh vẫn chưa tan tầm nên cô chỉ có thể đợi, lâu rồi cô không lên wattpad của góc tiểu thuyết nhỏ của cô rồi, cô cũng nên vào xem xem có gì mới mẻ không, thực muốn kiếm một tác phẩm nhẹ nhàng lãng mạn mà đọc nha, hừm đam mỹ cũng không tệ. Gật gù với ý nghĩ của mình, cô nhanh chóng mở lên chiếc laptop mà anh bố trí cho cô.

Để xem cần mật mã, cô nhủ mảy suy nghĩ ngày sinh nhật anh thì thế nào? Bàn tay trắng nõn của cô lướt qua từng phím bấm ra dãy số rồi enter, A ha! Đúng này, ai đòi lại nghĩ mật khẩu của anh lại đơn giản như vậy chứ, cô hí hửng vui mừng mở ra trang chủ của wattpad rồi đăng nhập tìm kiếm truyện.

Hmm... Diệp Bối Bối sờ sờ cảm mình tay phải cũng rất chăm chỉ điều khiển con chuột tìm các dòng tác phẩm mới có trên đây không... tác phẩm hot, tác phẩm chưa được khám phá,...Chà ồ! Diệp Bối Bối trầm trồ khen ngợi, trong lòng cũng âm thầm đánh giá tốc độ làm việc của cộng đồng rất nhanh nha đăng toàn các tên tác phẩm thu hút người đọc rất nhiều. Đặc biệt là hai tác phẩm, Bạn thân 17 năm, giờ yêu được chưa? của tác giả Băng Lâm Kỳ và bộ Định Mệnh Ác Ma của tác giả Băng Tâm Đoạn Tình *, hai bộ này thật sự thu hút sự chú ý của cô nha vì sao ư? Vì văn phong của cả hai tác giả này đều rất độc đáo, văn án cũng rất hay nên cô quyết định, lưu lại cho vào danh sách đọc sau đó từ từ gặm nhấm từng chương từng chương.

* Bạn thân 17 năm, giờ yêu được chưa? là một tác phẩm của một tác giả Phi đang theo dõi :3 ừm truyện bạn này thật sự rất hay, văn phong cũng lôi cuốn, không biết mọi người có đọc không? Nhưng Phi nghĩ nếu ai chưa đọc thì hãy nên đọc nha không đọc thì phí lắm (nguồn : Wwenwen cũng chính là tác giả)

Riêng bộ truyện : Định Mệnh Ác Ma là của chị họ Phi viết, chị ấy viết hay lắm có cái hay riêng, chị ấy tự vẽ nhân vật nữa đẹp lắm ^^, Phi hi vọng mọi người ủng hộ chị ấy nha. (Nguồn : Jeanne Knightlay)

Vì quá mải mê, quá chăm chú vào văn án của hai tác phẩm này Diệp Bối Bối hoàn toàn không để ý đến việc Trữ Dật Thần đã về. Cô vẫn đắm đuối đọc từng dòng chữ trên màn hình, môi cũng kéo ra một tia cười thú vị, quả thật là cô chọn không sai nha truyện thật hấp dẫn lôi cuốn.

Ở trước cửa phòng, Trữ Dật Thần rất rất không vui, anh cố tình hoàn thành hết tất cả công việc để có thể về sớm với cô một chút vậy mà cô hoàn toàn không để ý đến anh cứ thế mà đặt hết toàn bộ chú ý lên cái máy tính chết dẫm đó, thật đáng chết, cái máy tính khốn kiếp đó thế nhưng dám thu hút sự chú ý của bảo bối anh. (anh à! Máy tính có tội tình gì đâu? -.-)

Anh một thân cao lớn tràn ngập mùi dấm chua đi thẳng vào phòng ôm lấy eo cô từ sau, lại cắn thật mạnh vào vành tai cô cho bỏ ghét. Bị cắn mạnh, lại bị ôm bất ngờ nên cô chỉ có thể kinh hãi hét lên một tiếng ” A ”

” Mẹ của em a, anh làm cái gì vậy đột nhiên lại cắn em thật đau, còn xem chút hũ chết em. ” Diệp Bối Bối xoay người quở trách.

” Hừ, anh cắn em là phạt em, vì cái gì không chú ý đến anh. ” Anh nói lên một cách không tình nguyện.

” Em chính là đợi anh trở về, vì không gì làm mờ máy tính xem xem tiểu thuyết a. ”

” Em rõ ràng là không để ý đến anh. ”

” Được, vậy em liền không để ý đến anh. ” cô giận lẫy, anh thật là vô lí chẳng lẽ cô muốn xem chút tiểu thuyết cũng không được, cái tên đàn ông xấu xa bá đạo này chỉ suốt ngày bắt nạt cô thôi.

” Ừ vậy thì liền đừng để ý đến anh. ” Anh cũng rất không vui.

Cô quay phắt mặt đi, chu môi lên đàn ông xấu cô không thèm nói chuyện với anh. Tối nay sẽ đá anh ra khỏi phòng, hừ hôm nay dù thế nào cô cũng phải lấy lại chút sĩ diện cho mình, bại dưới tay anh sao có thể là đáng nữ nhi.

Chương 50: Cười Và Cười...

Biết rõ cận kề như ngày du lịch nhưng cặp đôi nào đó vẫn không nhận được uất ức mà chiến tranh lạnh với nhau, bình thường đánh nhau như sáp bây giờ thì anh đi hướng Tây em đi hướng Đông. Kiểu chiến tranh lạnh hết sức trẻ con này làm cho mọi người cũng hết gì để nói.

Trong công ti, Trữ Dật Thật xì mặt như đứa trẻ mắt kẹo mà khiến cho Hạ Dương cười gần chết, ngay cả khi Đằng Từ Minh biết tin thì quá hoành tráng, lúc ấy chắc không ai tưởng nổi luôn, chắc chắn nghĩ lại còn buồn cười khi ấy mặt anh ấy đen như đất nồi, ngồi trong văn phòng cứ hai ba phút là cầm đi động muốn gọi đi, nhưng sau đó lại buồn bực bỏ xuống.

Hạ Dương cùng Đằng Từ Minh nhìn cười đến đỏ hết mặt, hai người cười thầm, cái tên đàn ông này rõ ràng nhớ người ta muốn điên lên nhưng vì cái sĩ diện chết tiệt mà không chịu gọi điện. Đằng Từ Minh rốt cục nhìn không được lên tiếng: "tôi nói này người anh em, nếu cậu không chịu được thì gọi điện cho cô ấy đi, cần gì phải buồn bực xì mặt đợi chờ cú điện thoại đó."

"Ai nói ông đây buồn bực? Rõ ràng là cô ấy không đúng, gia bình thường quá nhân từ rồi cho nên lần này gia quyết định không dễ dàng bỏ qua."

"À..." Đằng Từ Minh à lên một tiếng như hiểu ra gì đó sau đó lại khoát vai Hạ Dương bước ra ngoài: "Vậy thì lão gia nhà cậu lo làm việc đi, tớ biết thừa cậu đã làm xong việc của tuần tới nhưng còn một ít cũng mau làm chứ gì, tớ cùng Dương từ đi đây, làm việc thông thả." sau đó anh lại bỏ ra ngoài.

Trần Trữ Dật Thần chảy đầy hắc tuyến, tên bác sĩ chết tiệt đó là cố khích anh đây mà? Biết rõ lòng anh nhớ cô vậy mà còn khích anh, nhưng lần này anh quyết không hạ mình đâu, như vậy đâu còn đáng đàn ông.

Cùng thời điểm đó, ở học viện Đằng Lâm.

Diệp Bối Bối cũng buồn bực nhìn di động, lòng trách mắng, người xấu này dám không quan tâm đến cô, dám không nhắn tin cho cô. Quách Từ Ny ngồi kế bên cũng nhướn mày nhìn cô sau đó ta hiệu ánh mắt với Trữ Dật Nhu,

"Bối Bối cậu sao vậy? Sao cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại vậy? Điện thoại có gì sao?"

"Không việc gì." Cô buồn bực trả lời, miệng cũng chu lên không vui.

"Không việc gì hay là nhớ anh tớ đi?" Trữ Dật Nhu cố tình kéo dài âm ra.

"Hừ, tớ mới không thèm nhớ tên xấu đó." Cô tức giận nói lòng cũng bỏ sung thêm tớ là đang giận anh ấy đang giận anh ấy.

"Phụt..." Quách Từ Ny đang ăn trưa cũng phụt ra thật tình cô không thể nhìn cười được, cái cô ả này, rõ ràng là đang nhớ người ta mà cứ mạnh mẽ, nội nhìn biểu hiện của cô thôi cũng thấy rõ.

"Cậu cười cái gì? Đáng giận" Diệp Bối Bối chu môi đập bàn cả giận mắng, cô nói là sự thật nha sao lại cười cô cơ chứ.

Ngôn Quang từ xa đi tới, quét mắt qua nhìn đám sói nhìn cô không chớp mắt lòng cũng có chút không vui, dù không là bạn trai cô nhưng vẫn là anh trai cô đi thực là cô không biết hành động vừa rồi của cô có bao đáng yêu không? Nếu không phải cô yêu Trữ Dật Thần thì anh tình nguyện cùng cô ném trái cấm.

Cổ trấn tĩnh lại mình vì anh biết nếu ý nghĩ điên rồ kia của mình không bị Trữ Dật Thần giết thì cũng bị anh Hàn phanh thây, rồi vui vẻ đi đến ba người các cô nói: "Bối Bối, làm gì mà tức giận như vậy?"

"Hừ, anh Ngôn anh đến thật lúc hai người này thật đáng giận dám khi dễ em." Diệp Bối Bối phồng má lên.

"Khi dễ em? Khi dễ em cái gì?" Ngôn Quang vờ hỏi lại.

"Hai người, hai người trêu chọc em, bảo em nhớ cái tên người xấu đó, còn lâu em mới thèm nhớ anh ta." cô bĩu môi nói, cô rất không thích người ta nói như vậy, tên người xấu đó chỉ biết bắt nạt cô thôi người xấu... người xấu!!

"Tên người xấu!?" Anh nghi ngờ.

Diệp Bối Bối giận đùng đùng, phì phì khói trên đỉnh đầu không trả lời. Lúc này Trữ Dật Nhu và Quách Từ Ny cười đến là vui vẻ mới khó khăn ngừng lại, từ từ nói, nhưng trong giọng vẫn không khỏi có chút run rẩy đứt quãng do quá buồn cười.

"Ha...Ngôn Huỳnh, nghe muội nói thật ra...ha...tên người xấu đó...là...là...a ha ha ha không nhận được nữa." Trữ Dật Nhu nhìn không được cười ha ha, càng làm cho Diệp Bối Bối tức xì khói.

"là a ha ha?" Ngôn Quang ngớ ngẩn hỏi lại.

”ha ha...không phải...không phải...ý của tiểu Nhu là...cái tên người xấu đó là...anh Dật Thần ấy...ôi thật tức cười chết em...a ha ha...” Quách Từ Ny cố gắng khắc chế mình nói cho hết câu, sau đó lại tiếp tục cười...và cười...

Ngôn Quang nhướn mày tỏ vẻ không hiểu? Người xấu là Trữ Dật Thần? Thế có gì đáng cười?

Biết anh không hiểu, cả Trữ Dật Nhu và Quách Từ Ny cũng không cười nữa một lời một lời giải thích cho Ngôn Quang nghe, Diệp Bối Bối tưởng rằng anh nghe xong sẽ đồng tình với cô, ai ngờ anh lại cùng chung một giuột với hai người bọn họ nghe xong không hề nể mặt cô cứ thế lớn tiếng cười to, khiến cho nhiều học viên phải ngoái lại nhìn, vì người cười không ai khác mà là cái tân bằng ngàn năm kia nha, chưa tính còn có hai mỹ nữ cười đến vui vẻ và đặc biệt là người còn lại khuôn mặt phồng lên chu môi giận dữ, nhìn rất đáng yêu.

Nhiều nam học viên nhìn chằm chằm cũng khẽ bàn tán :”kia có phải là Diệp Bối Bối không, không ngờ bạn ấy tức giận lại đáng yêu đến như vậy?”

”Đúng vậy thật là đáng yêu.”

”Hừ, dù dỗ nam nhân, có gì mà đáng yêu nhìn hai cô ta kìa cười như người điên còn cái thể thống gì nữa.”

...

Nam khen ngợi nữ ghen tị, nói chung rất là ồn ào và Diệp Bối Bối không vui rất không vui, sắc mặt cô đen lại, dậm dậm chân đập bàn lần nữa ”Đáng giận, cả anh cùng hai người đều trêu chọc em, đáng giận tất cả các người đều là người xấu dám khi dễ em, đáng giận!”

Hùng hồn nói xong, cô cũng quay mặt giận dữ bỏ đi, để lại đám người khó hiểu và ba người còn lại cũng chỉ biết tiếp tục cười...và cười...

hôm nay Phi đăng một chương cho mọi người trước nha, cảm ơn đã ủng hộ :3

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51

Cô tức giận dưng dưng bỏ đi, cô không thềm nói chuyện với đám người xấu, đều rất xấu, cô giận đến nỗi hoàn toàn không để ý đằng trước có người, chính vì vậy cô đã vui tươi mà đụng cái ‘oanh’ vào người khác, và cô cũng thật oanh liệt mà đập cái mông nhỏ xuống đất.

Cô đau đến ứa nước mắt, lại không vui mắng :”đáng ghét, người xấu, ai cũng xấu cả chỉ biết khi dễ người ta, ngay cả cái cây cũng khi dễ ta.”

”Bối Bối!?”

”Ồ” cô ngẩn đầu lên nhìn người vừa mới gọi tên cô, lòng cũng mom mem suy nghĩ”A thì ra là người, không phải là cây!”. Cô neho mắt lại nhìn kĩ người đứng trước mặt mình, a, hoá ra là Tiêu thiếu, cô cười khẽ, ánh mắt chứa một tia lạnh lẽo.

”Em không sao chứ, té như vậy hẳn là rất đau đi.” Tiêu Minh Đông lo lắng hỏi đưa tay trước mặt cô muốn đỡ cô dậy.

Cô quay mặt đi không để ý đến cậu ta, tự mình chống tay đứng dậy. Tiêu Minh Đông nhìn thấy vậy phút chốc cứng đờ tay cứ như vậy để trên không trung. Sau phút thất thần, cậu mở miệng hỏi đầy bất đắc dĩ :”Em ghét anh như vậy sao?”

”Bạn học Tiêu, tôi nghĩ chúng ta cùng một lớp không nhất thiết phải xưng hô kiểu đó. “cô nhướn mày trả lời.

”Thế em cùng với Ngôn Quang là thế nào? Em và anh ta cũng xưng hô như vậy thôi chưa nói anh ta cũng cùng chúng ta học năm nhất.”

”Tôi nghĩ anh quá rồi hơi để quan tâm đến điều này, tôi nghĩ bây giờ anh nên cùng với” chị gái” của tôi hẹn hò chứ?” cô nhếch môi cười mỉa mai.

”Bối Bối!” Tiêu Minh Đông trầm mặt, hắng giọng nói, cậu luôn cho rằng cô sẽ rất xúc động khi thấy cậu gọi cô, nhưng có cậu đã sai và khi thấy cô tỏ ra như vậy tâm cậu khẽ nhói cảm giác này thật không thoải mái.

”Chuyện gì?”

”Anh...” cậu ngập ngừng

”Nếu không có gì tôi đi trước.” Cô không có đủ kiên nhẫn để nói chuyện với cậu, cô trực tiếp bước ngang qua cậu.

Thấy cô bỏ đi cậu nhanh chóng xoay người bắt lấy tay cô, nặng nề mở miệng : ” Anh thật sự đáng ghét đến vậy sao? ”

Diệp Bối Bối nhướn mày, lạnh lẽo nhìn người trước mặt, sau đó từ từ rút tay mình ra khỏi cậu, không lạnh không nhạt mà nói : ” Học trưởng, tôi e là học trưởng nghĩ nhiều, tôi với học trưởng không oán không thù gì thì sao tôi có thể ghét học trưởng còn có tôi không muốn ‘chị gái’ tôi hiểu lầm quan hệ chúng ta. ”

Cậu im lặng nhìn cô bước đi muốn mở miệng nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Trong lòng cậu cực kì khó chịu nhưng cũng mau chóng gạt đi, cậu hà có gì phải khoa chi. Đúng, đúng vậy cậu còn có Nhã Nhã người mà cậu thực sự yêu, chứ không phải cô, người con gái lừa dối cậu suốt bao lâu nay.

Quay trở lại với cảnh huy hoàng ở nhà ăn, sau khi Diệp Bối Bối rời đi chưa bao lâu, một việc không thể ngờ tới chính là nhân vật chính bật nguồn cho trận cười của ba người Trữ Dật Nhu, Quách Tử Ny, Ngôn Quang xuất hiện khiến cho ba người nhìn cười đến nội thương. Trữ Dật Nhu run run người hỏi anh trai : ” Anh trai, sao anh lại ở đây? ”

” Bối Bối đâu? ” anh gấp gấp hỏi.

” Ừm...anh rể này...Bối Bối...bị bọn này khi dễ nên đã giận dỗi bỏ đi rồi. ” Ngôn Quang thành thật tự thú.

” Phì, đúng là phong cách của cô ấy. ” Trữ Dật Thần phì cười, quả nhiên là cô rất trẻ con, và anh cũng phát hiện mình cũng như cô vậy giận cô nhưng mà anh thật nhớ cô, thật không thể chịu nổi khi cô không thèm để ý đến anh, nếu cô thật sự lo đi anh vậy là đi du lịch với cô mà như vậy coi như đổ bể hết cho nên lần này anh hạ mình xin lỗi cô trước, dù cô có thể nào đi nữa anh cũng không giận cô lâu như vậy.

” Rồi rồi, anh trai nếu anh muốn gặp cô ấy thì mau đi đi, anh xem anh xuất hiện ở đây rất nhiều cặp mắt như muốn ăn sạch anh vậy nếu bị Bối Bối biết cô ấy càng giận hơn đó. ” Trữ Dật Nhu tỉnh nghịch nói.

” Em đây coi chừng anh. ” Trữ Dật Thần cốc nhẹ lên đầu cô và gật đầu chào với hai người kia lập tức xoay người rời đi tìm bà xã yêu dấu.

Một cái đường phân cách đáng yêu a!! >><

Thông cảm a tạm thời chương nhiều đây thôi nhé! Vì trong Phi chuẩn bị tung ra một cuộc phỏng vấn nhỏ với các nhân vật và sẽ cho ra một tập ngoại truyện! Các bạn muốn Phi viết ngoại truyện về ai nào? :v

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Tung, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Phỏng Vấn Sau Màn Ảnh Kỳ 1

Hôm nay chúng ta sẽ cùng phỏng vấn các nhân vật trong truyện và phỏng vấn luôn bạn tác giả.

1. Độ vô si của tôi còn chưa đủ, tôi muốn vô si thêm!!!

Phóng Viên : “Xin chào, tôi là phóng viên riêng của tác giả xin hỏi nam nhân vật chính có điều gì muốn nói và phát biểu không?” cầm cây mirco đi đến bên Trữ Dật Thần hỏi

Trữ Dật Thần : ” Không quá hài lòng cũng không không quá thất vọng ” – tựa lưng vào ghế, khoanh hai tay không mặn không nhạt trả lời.

Phóng Viên : ” Vậy anh có thể nói rõ hơn điểm anh hài lòng và không hài lòng không? ”

Trữ Dật Thần : ” tôi rất hài lòng khi tác giả tạo hình cho tôi rất tốt và cho tôi được yêu Bối Bối... ”

Diệp Bối Bối : * mỉm cười hạnh phúc *

Trữ Dật Thần : ” Nhưng...điều tôi không hài lòng nhất chính là vì sao tôi chưa được đề Bối Bối xuống ăn sạch cô ấy và tôi thấy độ vô si tôi còn chưa đủ, tôi muốn vô si thêm...tôi cần thêm sự vô si để có thể trêu chọc cô ấy. ”

Diệp Bối Bối : (_ _||) tôi không có bạn trai như vậy...

Tác giả : ... tôi chưa từng viết ra loại người như vậy. . .

Phóng Viên : * lau mồ hôi hột *

End

2. Mức độ yêu của bạn đối với bảo bối mình là như thế nào?

Phóng Viên : ” Cho hỏi, ngài Hạ Dương và Trữ Dật Thần mức độ yêu đối với bảo bối của hai người là như thế nào? ”

Hạ Dương : ” Cực kì sùng, yêu đến vô pháp vô thiên dung túng vô đối, bảo bối là nhất, bảo bối luôn đúng. ”

Trữ Dật Thần : ” Chuẩn xác, bảo bối vĩnh viễn là nhất, cực sùng, cực yêu, chỉ hận là không thể nhét cô ấy vào tim cứ thế ở cùng một chỗ. ”

Tác giả rung rung nước mắt, trong lòng cảm thấy như có một thành tựu.

Trữ Dật Thần , Hạ Dương : ” Sùng thì sùng thật nhưng mà cả hai chúng tôi vẫn thích được mặt dày siêu cấp và bại hoại siêu cấp trong danh hiệu mà bảo bối trao tặng. ”

Diệp Bối Bối : Tôi hối hận rồi....

Trữ Dật Nhu : . . .

Tác giả : tôi muốn rút lại cảm giác thành tựu vừa rồi. . .

End

3. Phỏng vấn Quách tiểu thư

Phóng Viên : ” Quách tiểu thư hãy cho tôi biết, hành trình trở thành hủ nữ của cô là như thế nào không? ”

Quách Từ Ny : ” Tôi có thể không trả lời không? ”

Phóng Viên : ” vì sao ? ”

Quách Từ Ny : ” tôi đã thảo luận với tác giả, tôi sẽ tung ra lí do đó trong ngoại truyện 1, nhớ không lầm thì vì đất diễn tôi ít nên tác giả đã quyết định cho tôi vào một bộ khác mà tác giả chưa nghĩ ra tên. . . ”

Tác giả : ” Uầy uầy, chẳng phải đã nói là sẽ giữ bí mật sao? ” Σ(°_°)III giật thót mình.

Tác giả có cảm giác sát khí chứa từ tứ phương tám phía rờn rờn xẹt qua chỉ chừa chỗ của Diệp Bối Bối và Trữ Dật Thần. Những ánh mắt hình viên đạn ấy như muốn ăn tươi nuốt sống tác giả. Tác giả cảm thấy hối hận rồi (T__T) , thật là cái mồm hại cái thân mà vì sao lại kiếm con cáo già Quách Từ Ny đồ hộp tác vậy...giờ thì tốt rồi tác giả sẽ càng thêm bận rộn nữa, hư hại trí óc quá đi (T__T). Tác giả cố ngậm bồ hòn làm ngọt tiện thể liếc mắt cảnh cáo cho Quách Từ Ny.

Quách Từ Ny vô tư huyết sáo, cô không biết gì cả mà, chỉ là tình thế cấp bách nói ra thôi. .dù gì tác ghi viết tác giả nghĩ thì tất nhiên tác giả sẽ chịu

. . . End

4. Giao dịch thoát chết

Trữ Dật Nhu : ” Tác giả, muốn chết hay muốn bị hành hạ ? ”

Tác giả : ㄟ_ㄟ có thể tha thứ không?

Ngôn Quang : ” muộn màng rồi người ơi * kèm theo nụ cười hách dịch * ”

Tác giả : * khóc ròng * vì sao tôi lại có thể viết ra những tên siêu cấp biến thái như vậy a... bọn phản chủ ta muốn tạo phản. Buồn thay cho tác giả, không dám hét lên chỉ dám gào thét trong lòng

Chu Giản Hoa : ” Tôi nghĩ cách làm này khá là quá đáng, người tạo lập chúng ta, cho ta đất diễn cũng là tác giả hay là tha cho đi. ”

Mọi người : gật gù tán thành

Tác giả rom róm nước mắt cảm thấy cực kì cực kì may mắn lòng ca thán : quân nhân a, quả là nam tử hán, quân nhân thật sự thật tốt a, ta quả thật không xem lầm người,

Hoa tử là người tốt là người tốt...

Chu Giản Hoa : ” A tuy thế tôi có một điều kiện... Tôi nghĩ tác giả nên mở một cuộc giao dịch. ”

Tác giả : cảm nhận được một điều gì đó không đúng

Chu Giản Hoa : * nhếch môi cười khê * ” Cuộc giao dịch rất đơn giản, viết cho mỗi người chúng tôi một tác phẩm. .kèm theo ngoại truyện càng tốt, thời gian không gấp gáp, chúng tôi xin cam đoan không hối thúc tác giả cũng không làm biếng trong sản diễn. ”

Tác Giả : ㄟ_ㄟ ” Tác giả cần suy nghĩ. . . ”

Chu Giản Hoa : * đen mặt, cười một cách đầy gian xảo * ” Điều kiện dễ dàng như vậy cần gì phải suy nghĩ. .không chịu hợp tác? Được thôi vậy thì theo luật trong NSA, nhẹ thì hít đất 100 lần, nặng thì chạy 20 vòng sân vận động hít đất 200 lần, vừa chạy vừa khiên vát vật nặng. ”

Tác giả : hình tượng quân nhân của bạn Chu Giản Hoa đã sụp đổ, gian thương, phúc hắc nam nhân. Con mẹ nó cái gì quân nhân tốt bụng đều là gat người (ㄗ____ㄗ)

Mọi người : * Cầu nguyện cho tác giả *

Chu Giản Hoa : * lười biếng ngáp một cái * ” tôi cho tác giả mười giây quyết định . . . Một... Ba... Năm ”

Tác giả : ” Tác giả đồng ý mà đồng ý mà (ㄗ____ㄗ) ”

Lời gào thét sâu thẳm trong lòng tác giả : gian thương, phúc hắc, T.T

Chu Giản Hoa : ngoan , * (T_T) \ (^ - ^) * đáng khen, tôi rất mong đợi.

Qua lần phỏng vấn này, mọi người đều có thể thấy số tác giả thật khổ và đừng nên đắc tội với họ nếu không sẽ rất thảm thương a! Ngô~ thật đau lòng a Ô ...ô

End

Như lời phỏng vấn của các nhân vật và cuộc giao dịch (chết tiệt ấy) Phi sẽ tung ngoại truyện 1 với ba phần nhỏ

- 1 . Hành trình thành hủ nữ của Quách tiểu thư.
- 2 . Ngày hẹn hò của cặp đôi ‘ mới yêu ‘
- 3 . Ngày hẹn hò của cặp đôi ‘ mới yêu ‘ 2

Ngoại truyện này gồm ba phần nhỏ nên Phi quyết định sẽ viết dài hơn :v , nếu chậm trễ xin mọi người bỏ qua. Cuối tuần này thứ sáu thứ bảy Phi xin vắng nặt nhé vì Phu phải thi giữa HK . Cảm ơn đã theo dõi

8 – 3 vui vẻ nhe mấy cô gái

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyên Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngoại Truyện 1

- 1 . Hành trình trở thành hủ nữ của Quách tiểu thư.

Chào mọi người, tôi là Quách Tử Ny, tôi là một học viên ở học viện Đằng Lâm là nơi mà người tôi yêu theo học, nhưng tôi nghĩ anh sẽ chẳng bao giờ biết đến sự hiện diện của tôi. Người anh yêu chỉ có chị ấy mà thôi... Tôi đau lòng, tôi khóc vì không có được anh. Là một người hiểu đạo lý tôi sẽ không ngu muội đến nỗi sẽ đi làm kẻ thứ ba, tôi yêu anh theo cách của tôi, không ích kỷ hay gì. Chỉ cần anh hạnh phúc thì tôi vui rồi, có thể theo dõi anh từ xa tôi đã rất vui rồi.

Có một ngày tôi biết được anh buồn anh đau khổ vì chị ấy, tuy tôi giận nhưng tôi sẽ không tìm đến chị ấy mà trách mắng, vì tôi biết rõ chị có nỗi khổ riêng có điều khó nói. Nhìn chị quằn quại trong đau đớn, lại nhìn anh quy lụy lòng tôi đau như bị ai đó đâm vào từng nhát từng nhát một, đau lắm... Đan xen giữa hai bên tình thân và tình yêu tôi trốn tránh, tôi chối bỏ. Tôi chạy trốn khỏi sự thật, chạy trốn để bảo vệ và xoa dịu nỗi đau trong tim.

Tôi đã tìm đến ngôn tình, tìm đến các bộ phim chuyển thể, các truyện tranh, phim anime tình cảm dịu nhẹ hạnh phúc, 3S, 2S để chôn vùi nỗi đau. Buồn thay dù có cố đến mấy tôi vẫn chọn lựa một vài tác phẩm ngược của nhiều tác giả nổi tiếng, đọc chúng tôi lại đau. Tôi không mong tôi là cô bé lọ lem hay nữ chính trong ngôn tình được nam chính yêu chiều, sủng nịnh yêu đến một cách vô pháp vô thiên, tôi chỉ mong tôi có được tình yêu và được đáp lại bởi người tôi yêu thôi. Bởi tôi cũng là con gái mà! Nhưng, tôi mong cũng không thể, điều đó vĩnh viễn sẽ không xảy ra được.

Cười khổ một tiếng khê ghi một dòng biểu cảm trên diễn đàn.

[Một người luy tình, tìm đến ngôn tình giải toả vấn đau, liệu có một thứ gì đó giải thoát cho tôi? Chôn vùi kỉ ức đó không?]

Ghi xong ấn xác nhận, tôi đóng máy tính, lẳng lặng đi về phía giường ngủ, thật cầu mong có gì đó có thể giải thoát cho tôi.

Điều mà tôi thực sự mong đợi có phải nó không? Sau một buổi tối câu trạng thái tôi lên đến hàng trăm bình luận đều cùng một chủ đề cả ” nếu bạn cô đơn hãy như chúng tôi, tổn thương quá sâu thì hãy chuyển hướng như chúng tôi cùng đọc đam mỹ nhé! “.

Đọc những dòng này tôi cảm thấy buồn cười, hoá ra trên diễn đàn có rất nhiều người nhiệt tình như vậy, khẽ cười bàn tay tôi lách cách trả lời qua loa, vì tôi nghĩ nếu đọc đam mỹ thì có lẽ hơi hơi lạ đối với tôi, tuy tôi không kì thị, khinh miệt giới thứ ba nhưng tôi có lẽ cần học tập cách tiếp nhận, lẳng lặng ấn vào thanh ‘search’ trên màn hình, lại lách cách gõ chữ mà nhiều bạn đọc giới thiệu cho tôi trên lời bình và ấn vào xem, cứ thế đắm chìm trong tình tiết truyện và hằng ngày hằng ngày đều lặp lại như vậy.

Đến lúc tôi chợt nhận ra hình như tôi đã rất thích đọc đam mỹ rồi, tôi ngẫm nghĩ, rồi khẽ gạt đầu thoả mãn không tệ tôi cũng khá nhiều tác phẩm rồi : ‘ Đồng Đồng Kỳ Kỳ, Thượng Ân – Sài Kê Đan, Quân Tử Chi Giao, Đoạn Tình Kết, Ràng Buộc, Ám Dạ Trầm Luân, Tình Yêu Đau Dạ Dày, Hàng Không Bán, Song Trình, . . . ‘

Tôi càng đọc càng bị cuốn hút, những tình tiết hôn nhau, giằng nhau, ngược nhau, đi hẹn hò, nắm tay thậm chí là ‘làm tình’ đều làm tôi rạo rực, tôi thấy chúng rất hay, rất hay. Tôi không dừng lại ở đó, tôi còn tìm đến các fanpage, cộng đồng yêu đam mỹ, cùng tham gia gia nhập góp ý, tôi còn điên cuồng chạy đi mua nhiều loại sách đam mỹ không chỉ vậy tôi còn tìm đến các tác phẩm nước khác và tìm đến phim và tôi đã biết đến từ Yaoi ý chỉ nam x nam ở bên Nhật Bản, tôi yêu nhất cũng chính là cái nét vẽ nam tính của các tác giả, các nội dung lôi cuốn của chúng. Tôi thích thể và tôi cũng trở thành hủ nữ như vậy, nó còn giúp tôi quên đi, chôn vùi nỗi đau không tên ấy.

End

. Ân Phi .

2. Ngày hẹn hò của cặp đôi mới yêu.

Hôm nay, là một ngày nắng đẹp trời, một ngày tươi sáng rạng rỡ nhất trong đời của Hạ Dương. Anh mỉm cười, chải gọn mái tóc bồng bênh kiểu cách, chỉnh lại chiếc áo sơ mi xanh nhạt, đeo trên tay chiếc đồng hồ hiệu TISSOT màu bạc đầy lịch lãm. Hải lòng với vẻ ngoài hoàn hảo, anh cầm lấy chìa khoá xe đi ra khỏi phòng, chuẩn bị ra ngoài. Đối với anh hôm nay là ngày đáng kỉ niệm nhất, nên anh tuyệt đối không thể ăn diện sơ xài được.

Ở dưới phòng khách lớn, ông bà Hạ đang ngồi nhàn nhã uống trà, tán gẫu, anh bước xuống chỉ mỉm cười với người giúp việc sau đó lại một câu quan tâm : ” buổi sáng tốt lành. ”

” A, cô nghe thấy không, thiếu gia chào tôi còn cười với tôi, anh ấy thật đẹp trai. ” Cô giúp việc vui vẻ khều khều người bên cạnh.

” Tôi thấy, tôi nghe. ” Cô nàng kia cũng mê mẩn si mê nhìn dáng anh bước đi.

” Ô tiểu Dương, hôm nay chủ nhật con đi đâu vậy? Công ti có việc sao? ” Lê Từ Kỳ dịu dàng hỏi con trai.

” Ân không có, cha mẹ con xin phép đi ra ngoài, cha mẹ buổi sáng tốt lành. ” Anh lắc đầu, lễ phép chào rồi bước đi ra khỏi cửa.

” Ông xã, mắt em có vấn đề không, tai em có bị ù không, thằng bé vừa vừa chào em, lại còn cười tươi như sắp rước vợ về ấy. ” Lê Từ Kỳ kinh ngạc nhìn ông xã mình, trước giờ con trai bà ngoài công việc thì đi đến các vũ trường, quán bar chơi đùa, bà tìm cho bao cô nàng cũng bị anh đá bay, cũng chả bao giờ chịu chào bà cả, lâu lâu mới nghe lời bà cùng đi ăn bữa cơm hôm nay ấy vậy mà cười tươi với bà, đúng là có chút ngoài ý muốn.

” Bà xã, em không có vấn đề gì, và con chúng ta cũng rất bình thường chỉ khác một điều là em sắp có con dâu rồi đó. ” Hạ Tư Vĩ cười trả lời, con trai ông, sao ông lại không hiểu.

” Hả, sao thằng bé thích con nhà ai, con bé đó xinh không? Tốt không? ” Lê Từ Kỳ kích động hỏi.

” Em đừng lo chuyện này, con nó lớn rồi, giờ chúng ta cũng nên đi hưởng thụ ngày nghỉ đi. ” Ông Hạ cung chiêu nhìn bà sau đó trực tiếp ôm eo bà đi ra ngoài.

* Trở lại cảnh của Dương đại soái ca *

Hạ Dương tâm tình sáng khoái lái chiếc Ferrari màu đỏ trên đường, anh thuần thục bẻ tay lái đi đến một đường tắt có thể đến gặp cô sớm hơn, chết tiệt có một sự thật là anh rất nhớ cô. Một âm thanh rung động, âm nhạc đúng chất dân chơi đổ, khiến anh chú ý, nhún xuống điện thoại là hai chữ ‘ Bà xã ‘

(Mở video ra đi, nhạc chuông điện thoại của anh Dương í – Nguồn nhạc : Spectre - Alan Walker)

Nhấn nút nghe trên màn hình lại bật tai phone bluetooth lên anh mỉm cười : ” Uy, gọi anh có gì không bé cưng? ”

[khi nào thì anh đến nơi ?]

” Anh đến ngay, đứng trước cửa đợi nhé. ”

[ừ, anh mau mau nhá, em đói bụng.] Bên kia đầu dây, Trữ Dật Nhu thè lưỡi tinh nghịch nói.

Hạ Dương khẽ cười, anh đáp lời cô lại cúp điện thoại, đập mạnh chân ga. Chiếc xe thể thao rục rồ gầm rú mạnh mẽ lao đi vút đi hướng đến đường lớn mà chạy, rất nhiều người ngoái lại nhìn, mỗi người một suy nghĩ riêng về chủ nhân chiếc siêu xe ấy, ghen tị, ngưỡng mộ hay say mê đều đủ cả nhưng lại chả ai biết thân phận người chủ nhân chiếc xe có bao nhiêu tiền hách, bao nhiêu quyền thế cả.

Trữ Dật Nhu đứng trước cổng biệt thự nhìn chiếc xe thể thao càng ngày đến gần thì môi cô cong lên một nụ cười hạnh phúc nhưng rất nhanh liền bị cô giấu đi, vì sao ư? Anh bắt cô đợi rất lâu rất lâu, nên cô muốn đổi, muốn làm cùn với anh. Chu đôi môi nhỏ nhắn ra cố tỏ ra bất mãn nhìn anh.

”rót cuộc anh vẫn thối tha, đến thật chậm, hại em đứng tê cả chân, bụng cũng cồn cào đói. ”

”Ừ, anh sai, anh không đúng, anh đến chậm, anh thối tha. ” Anh ôm cô vào lòng, cung chiều xoa đầu cô, ” ngoan, nếu đói liền đi ăn, anh tuyệt không để bé cưng anh nhịn đói, bé cưng muốn ăn gì nào? ”

” Hmm...Anh làm chủ đi. ” cô tựa vào lòng anh nói.

”Ừ, anh làm chủ.” hôn nhẹ lên trán cô, sau đó lại mở cửa sẽ làm thân sĩ cuối người mời chào quý cô lên xe.

Đối với hành động này của anh, cô mỉm cười, trong lòng chảy ra một tia ấm áp. Ngồi trên xe với anh, anh chăm chú lái xe, cô chăm chú ngắm cảnh, không ai nói với ai câu nào nhưng không khí trong xe thật ấm áp, ngọt ngào và đan xen ngượng ngùng của cặp đôi mới yêu.

Chiếc xe thể thao dừng lại trước cửa một quán ăn trung nhỏ, không nhà hàng nổi tiếng, không phải một khách sạn năm sao có đầu bếp giỏi. Nó chỉ đơn giản là một quán ăn lâu đời, đơn sơ, đậm chất truyền thống trung cổ. Tháo dây an toàn cho cô, Hạ Dương ôn nhu hỏi : ” Ăn ở đây được không? Thời còn đại học anh hay tới đây, món ăn không tệ. ”

” Ân, Bối Bối cũng thường hay cùng em đi đến những quán ăn nhỏ, em nói thật món ăn truyền thống vẫn ngon hơn là nhà hàng nổi tiếng. ”

”Ừ” Anh ừ một tiếng rồi nắm tay cô đi vào quán. Chủ quán dường như rất quen với anh, mở miệng từ ái nói : ” Tiểu Dương lâu rồi không thấy cháu lớn ra càng ngày càng đẹp trai đó. ”

” Ha ha, bác gái cứ trêu cháu. ”

” Hôm nay muốn ăn gì ? ”

” Như cũ ạ, còn có cho cháu thêm tô mì thịt bò nhé, nhiều bò không lấy nấm đông cô, bạn gái cháu không thích ăn nấm. ”

”Ừ, bác biết rồi. ” bà chủ quán nghe vậy cười bảo, quả nhiên như bà đoán, bọn trẻ là một đôi, xem ra lão già này vẫn còn tinh mắt.

Hạ Dương lựa một chỗ ngồi xuống cùng Trữ Dật Nhu, cùng cô trò chuyện đùa giỡn, khiến nhiều người xung quanh rất hâm mộ, có nhiều nữ học sinh nhìn anh với ánh mắt đắm đuối, khiến cho Trữ Dật Nhu cực kì khó chịu, cô hậm hực cắn dũa, nhưng vẫn không biểu lộ ra ngoài, nếu để anh biết cô nghĩ gì thì anh sẽ cười cô mất.

Đáng tiếc cho cô ông trời không thương cô lại càng không thương anh, một cô gái từ ngoài cửa đi vào lướt nhìn xung quanh, đôi mắt long lanh dừng lại trên người Hạ Dương, trong mắt xẹt qua một tia bất ngờ sau đó là vui mừng, thân ảnh cao ráo, dáng người thon thả mau chóng lao về phía Hạ Dương, cô nằng nặc tiếp ôm cổ anh từ phía sau không thèm để ý đến Trữ Dật Nhu ngồi ngay đối diện mặt trầm xuống. Đôi môi nũng nịu : ” Dương Dương đã lâu không gặp, anh có nhớ em không? ”

” Cô à... tôi có quen cô hả? ” Hạ Dương đen mặt, trán túa mồ hôi lấp lấp hỏi lòng thầm than xong rồi xong rồi chết anh rồi.

” Dương Dương em là Vân Vũ đây, là bạn học của anh đó, anh quên sao. ” cô nàng vẫn không để ý gì, tự ngồi xuống, đôi môi đỏ hôn lên mặt anh.

” Rầm ! ”

Tiếng đập bàn lớn thu hút sự chú ý mọi người và cả cô nàng đang ôm cổ Hạ Dương, cô nàng quay sang nhìn Trữ Dật Nhu khó hiểu, Hạ Dương thì mặt nhăn nhó như khi, rửa thăm người đang ôm mình. Trữ Dật Nhu mặt đen như đất nòi, không thèm để ý cô nàng kia trực tiếp đem tay cô ta gỡ ra khỏi người anh.

” Đây cô kia, cô làm gì vậy? ” thấy hành động của cô, Vân Vũ nhú mày.

Trữ Dật Nhu đen mặt, giọng lạnh lẽo rít lên ” tôi làm gì á? Cô coi lại cô đang làm gì đi? ”

” Tôi đang ôm người yêu tôi chứ gì ”

” A ha, người yêu? Xin lỗi, Hạ Dương là bạn trai tôi, anh ấy đang cùng tôi hẹn hò, cô từ đâu xông tới ôm cổ anh ấy rồi còn nói chuyện kiểu đó với tôi. ”

” Bạn gái? Nhìn lại cô đi chỗ nào xứng với anh ấy, chắc chắn là do cô anh ấy mới tới những nơi này. ”

” Từ – Vân – Vũ, tôi nghĩ cô làm quá rồi đó! Tôi không nhớ rằng tôi có ngỏ lời yêu với cô hay là đang hẹn hò cùng cô? Tôi chỉ nhớ chúng ta là đồng học cũ và tôi cũng không nghĩ rằng cô có quyền thoả mạ bạn gái tôi, chỗ này là tôi chọn, ai thấp kém thì tự nên biết, cho dù bạn gái tôi có là như thế nào thì cũng không đến lượt cô phán xét, cô ấy là tôi chọn là người tôi yêu nên tôi khuyên cô nên cầm cái mồm lại đi. ” Hạ Dương trầm mặt, lạnh lùng nói, anh vốn đã không ưa cô ta từ trước vậy mà cô ta còn dám làm cô ỷ khuất, cô ta phải chăng cảm thấy mình đã sống đủ?

Bị anh lạnh lùng gạt tay ra lại còn dùng giọng âm lãnh đó, Từ Vân Vũ liền im bật, sắc mặt trắng bệch, cô ta ngàn vạn lần không ngờ đây lại là bạn gái thật của anh, vốn cô chỉ nghĩ rằng cô ta là người bám theo anh nên mới. .

Thấy cô nàng im hẳn, anh chẳng còn tí tâm trạng gì trực tiếp đặt tiền lên bàn nắm tay cô rồi đi trước khi đi anh có nói với chủ quán : ” bác gái hôm nay cháu xin thất lễ. ”

Mọi người trong quán xem đến đây đều hiểu cô nàng kia phá đám nhưng lại tự hại mình xấu mặt, tuy chả ai bàn tán nhưng sâu trong mắt đều một tia khinh thường.

Trên chiếc xe màu đỏ, không khí căng thẳng, Hạ Dương xanh mặt lên nhìn Trữ Dật Nhu vẫn đen mặt ngồi trên ghế một câu cũng không nói. Cô càng như vậy anh cảm thấy càng nguy hiểm vì vậy trước khi chết thâm anh nên thành thật nói : ” bé cưng, nghe anh nói, không phải như em nghĩ đâu cô ta chỉ là bạn học cũ của anh thôi, cho nên em đừng hiểu lầm. ”

” Em không có giận. ”

” Thế sao em lại không nói chuyện với anh? ”

” Em chỉ thấy không thoải mái, cũng không phải không tin anh, nếu anh không phải yêu em thật thì sẽ không nói câu kia, cho nên em không giận anh, chỉ là em khó chịu khi người khác ôm anh còn có cô ta dám hôn anh. ” cô bĩu môi, người khác nhìn anh cô đã khó chịu rồi cho nên ôm anh là tuyệt đối không thể.

” Ừ, anh nghe lời bé cưng, chỉ để em ôm, chỉ để em hôn, về nhà anh lập tức tẩy sạch, à không giờ anh sẽ làm sạch. ” anh trực tiếp dừng xe, mở hộp xe lấy ra một cái khăn liên tục lau mặt lại quăng luôn cái áo khoác trị giá hơn mười vạn tệ ra sau xe, chiếc áo đó anh cần đem đi thanh lý nó đã bị vấy bẩn rồi.

” Ngốc, không cần, hiện tại chỉ cần tiếp tục đi nơi khác và tiếp tục hẹn hò. ” Cô thấy anh lau đến mặt đỏ bừng lại còn muốn lau nữa thì ngăn lại, hôn lên mặt anh một cái dịu dàng nói.

” Ừ ”

Tuy ngày hẹn hò đầu tiên không mấy vui phút đầu nhưng phút cuối lại cực kì hạnh phúc, cũng như bao cặp tình nhân khác hai người đi dạo, mua sắm, hôn nhau, cùng nhau ăn, trò chuyện. Một trang nhật kí hồng đầy hạnh phúc đóng lại.

Đôi khi yêu không phải ghen và nói là được, mà là sự tin tưởng lẫn nhau.

3. Ngày hẹn hò của cặp đôi mới yêu 2.

Với một người không có tí kinh nghiệm yêu đương nào như tổng tài cao cao tại thượng – Trữ Dật Thần thì lần đầu đi hẹn hò là việc rất quan trọng. Anh vì cuộc hẹn này đã lên mạng tra tin suốt 8 tiếng đồng hồ.

Và kết quả anh thu được chính là : cùng người yêu dạo phố, mua sắm đi dạo, xem phim, dã ngoại, cùng đi khu vui chơi, cùng nhau ăn trưa, đặc biệt các chàng trai nên thể hiện mặt đàn ông để người yêu hài lòng. Với thành quả thu được, anh hài lòng cùng cô đi hẹn hò, và anh cũng đã chuẩn bị mọi thứ, đi xem phim, mua sắm, ăn trưa cùng cô, ừm không tệ.

Dừng xe trước tiệm bánh donut cô, tâm trạng anh hưng phấn lạ thường, cô sẽ ăn mặt như thế nào? Bình thường cô đã đáng yêu lắm rồi chẳng biết lần này sẽ như thế nào nhỉ?

” Thần, em ở đây. ” từ xa chạy tới, Diệp Bối Bối ngượng ngùng gọi.

Thiên a, anh cần tiếp mau, con mẹ nó, anh đã chuẩn bị đủ mọi tâm lý khi gặp cô nhưng không nghĩ tới sẽ gặp cô trong cảnh này. Chết tiệt cô quá... quá mê người... quá quyến rũ...quá đáng yêu!!!

Cô vận trên người bộ đầm mùa hè màu xanh, vì là đầm mùa hè nên kiểu dáng rất đơn giản nhưng lại tôn lên sự năng động, thanh tao của các cô gái, với lại da cô rất trắng nên càng tôn lên vẻ đẹp thuần khiết, quyến rũ của cô gái hai mươi.

” Bối Bối, em thật đẹp. ”

” A... thật... thật... sao. ” cô ngượng ngùng.

” Thật, em rất đẹp, em là cô gái đẹp nhất anh từng thấy. ” tay anh ôn nhu, dịu dàng vuốt ve mặt cô, lại mở cửa xe để cô đi lên.

Diệp Bối Bối ngượng ngịu lên xe, cô cho dù đã từng yêu nhưng mà hẹn hò với một siêu cấp soái ca vẫn là lần đầu tiên, cho nên không tránh khỏi lúng túng, cả ngày hôm qua cô đã lật tung tủ đồ mình để lựa chọn trang phục hợp với anh, cô cũng đã háo hức cả đêm để chờ đến hôm nay. Nhưng mà cô

phát hiện ra một nỗi tệ hại rằng, cô nên bắt chuyện từ đâu đây?

” Bối Bối em có đói không? ”

” Ân, có hơi... hơi ạ. ”

” Vậy ta đi ăn trước nhé. ”

” Vâng ạ. ”

Đây cuộc trò chuyện ngắn cùn như vậy kết thúc, bắt nguồn bởi anh kết thúc bởi cô, một cuộc đối thoại tuy ngắn nhưng hàm chứa rất nhiều quan tâm. Anh với cô cứ như vậy đi ăn, rồi lại xem phim, đi dạo, mua sắm và anh chờ cô đi đến khu đất trống anh mua cùng cô đùa giỡn cùng cô ngắm hoàng hôn, một ngày hẹn hò như vậy kết thúc nhưng dung chứa rất nhiều yêu thương, ấm áp trong đó.

Cặp đôi mới yêu dang dở lại gần nhau, từ ngỡ ngàng sang ấm áp, mặn nồng!

oa, vậy là xong ngoại truyện 1, xin lỗi mọi người vì chậm trễ, ngoại truyện nam nữ chính hơi ngắn vì tác giả nghĩ hai người này có quá nhiều đất diễn rồi nên kể sơ bộ thôi các ngoại truyện sau đã được định sẵn và đất diễn tác giả sẽ chia đều lại còn trường hợp không các nhân vật không xuất hiện thì tác giả sẽ cho vào ngoại truyện hay là một tác phẩm mới!

Cảm ơn mọi người ủng hộ <3

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 52

Trữ Dật Thần chạy đi theo hướng mà em gái anh chỉ để tìm cô, nhưng chả thấy đâu, anh nhướn mày, cô đi đâu nhỉ? Anh cố lần theo trí nhớ mình về học viện này mà đi tìm cô, anh trên đường đi tìm cô cũng có nhiều trở ngại, đại loại là các nữ học viên vây quanh hay là gặp lại nhiều giảng viên mình từng học, cũng phải đứng lại chào hỏi, may thay anh gặp được Trần lão sư – ngành chính trị.

” Trần lão sư. ”

” Ô, Dật Thần... chẳng phải hiện tại trò đang làm việc sao? ” Trần lão sư cười hoà ái.

” Ân, đúng là vậy ạ, nhưng hiện tại có việc phải làm ạ, thưa lão sư ngài có thấy bạn học Diệp Bối Bối không ạ? ” anh lễ phép trả lời.

” Bạn học Bối sao? Trò ấy vừa đi đến thư viện đấy, nếu Dật Thần trò có việc lão già ta đây cũng không làm phiền. ”

” Cảm ơn lão sư, chào tạm biệt, lão sư hãy cố giữ gìn sức khỏe. ” Anh đáp lời sau đó nhanh chóng hướng đến thư viện mà đi tìm.

Quá quen thuộc với học viện, anh lại có lợi thế là cao nên rất nhanh liền đã tới thư viện.

Anh bước vào thư viện, lần theo sở thích của cô mà tìm, quả nhiên là cô đang ngồi đó đọc sách, tìm anh lướt qua một cổ mềm nhẹ, nhẹ bước qua bên cô, ôm cô vào lòng, hít hà mùi hương của cô. Ừm, thật thoải mái, chỉ có cô mới có thể khiến cho anh có cảm giác như vậy, chợt nhớ ra cô vẫn còn đang giận anh, miệng anh liền khẽ mở, ừ ừ lên tiếng : ” bảo bối, đừng giận anh nữa có được không? Anh xin lỗi~ ”

Diệp Bối Bối đang đọc sách thì bị một vòng tay ôm nên cô rất sợ nhưng rất nhanh cô liền cảm nhận được hơi thở quen thuộc và giọng nói trầm ấm, con giận của cô vốn đã tiêu tan từ lâu, chỉ là cô muốn thể hiện chút thôi, khẽ cựa mình rồi dụi dụi vào ngực anh : ” Thần, em cũng xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa. ”

” Ừ, lần sau anh cũng không như vậy nữa. ”

” Thần, em muốn ngủ. ” Được anh ôm trong ngực, lại được dựa vào anh và có cả hơi thở chanh mát lạnh của anh khiến cô có chút buồn ngủ. Ừm..., đúng vậy hiện giờ cô có một thói quen, hề được anh ôm trong ngực con buồn ngủ rất nhanh sẽ tới.

” Ừ, ngủ đi. ” hôn nhẹ lên trán cô, lại chỉnh sửa tư thế sao cho cô có thể thoải mái. Nhìn cô ngủ ngon như vậy, anh thật không dám động, khá may mắn đây là thư viện và nơi cô đọc sách cũng không nhiều người, rất yên tĩnh. Anh cứ thế mà ôm cô, nhìn cô ngủ, nhìn đôi môi nhỏ của cô cong lên một tia cười ngọt ngào thì lòng anh rất rất ngọt.

Thời gian cứ thế chậm chậm trôi, đến khi cô tỉnh lại thì thấy mình nằm trên đùi anh và anh đang dựa lưng vào kệ sách chợp mắt, Diệp Bối Bối khẽ cựa

mình một cách nhẹ nhàng để không làm anh tỉnh, cô tò mò nhìn anh, khi anh ngủ thật là đẹp, đôi môi mỏng khẽ gọi sóng mũi cao, hàng long mi đen dày khiến cho cô cũng phải ghen tị, làm thế nào mà anh đẹp như vậy? Cô thực sự rất muốn biết rốt cuộc anh ăn gì để có thể trở nên đẹp như vậy? Cô nhìn anh chăm chăm bỗng nảy ra ý nghĩ hôn trộm anh. Nghĩ liền làm cô như rồng người về phía trước, phớt nhẹ lên môi anh, lúc chuẩn bị buông ra thì có một lực mạnh kéo cô về, đôi môi của cô cũng có một cái gì đó lướt qua khiến cô cảm thấy hơi nhột, nhưng tiếp đó thứ vừa rồi cạy môi cô ra thuận lợi xâm nhập vào sâu trong khoang miệng cô.

Trữ Dật Thần vốn dĩ chỉ chộp mắt một chút, nhưng khi anh thức nào ngờ bảo bối anh nhìn anh chăm chăm sau đó cười quý dị và nhào đến hôn trộm anh. Anh đây bị cưỡng hôn trắng trợn đương nhiên sẽ không để mình bị thiếu hụt như vậy, cho nên anh lấy tay mình kéo cô về, chiếc lưỡi anh linh hoạt phát hoạ trên bờ môi cô, lại thuận lợi xâm nhập vào trong. Anh mút mạnh môi cô, say sưa triền miên cùng nếm vị ngọt đôi môi cô. Anh hôn cô dường như gần cả thế kỉ, đến khi cô không còn hơi sức hay không khí nữa mới luyến tiếc buông cô ra, chết tiệt anh muốn nhiều hơn thế nữa.

Diệp Bối Bối được buông tha, sắc mặt đỏ chót, tựa đầu lên vai anh hồ hấp, trong lòng cũng thầm mắng anh, đồ xấu xa, lưu manh, hôn cô đến nỗi khiến cô muốn ngất đi, đúng là người xấu.

Ôm cô vào lòng anh đưa môi mình đến gần tai cô, giọng trầm ấm nói : ” thế nào bảo bối em lại nhiệt tình hôn anh như vậy. ”

” Khốn khiếp, do anh bại hoại, lấy sắc dụ dỗ em. ”

” Ha ha, em nói vậy thì thật oan uổng cho anh, anh nào có dụ dỗ em chẳng qua là do em háo sắc thôi ”

” Hừ, nói chung là do anh dụ dỗ em, ai bảo anh đẹp trai như vậy. ” cô đỏ mặt cãi lại.

” Thật oan uổng nha bà xã, anh thật tình là vô tội nha, anh sinh ra là đẹp như vậy rồi, có trách thì trách ông trời tạo hoá cho anh đẹp như vậy và cũng trách ba mẹ anh lại quá hoàn mĩ lưu truyền gen tốt cho anh ” anh bày bộ mặt siêu cấp vô tội nói với cô.

Cô ghen lời, không còn gì để cãi với anh nữa, thử hỏi ông trời vì sao cô lại yêu phải tên đàn ông siêu cấp vô sỉ như anh chứ. Và không biết nếu như cha mẹ chồng sắp cưới của cô nghe được câu nói đó của anh sẽ phản ứng như thế nào, chỉ sợ cha mẹ chồng cô sẽ tức hộc máu mà chết.

Cô trẻ môi, quay mặt đi không thèm nói chuyện với anh nữa. Trữ Dật Thần thấy cô như vậy chỉ cười cười cũng không nói, lặng đứng dậy nắm tay cô cùng cô rời khỏi Thư viện. Hôm nay anh cùng cô có rất nhiều việc phải làm. Anh phải đưa cô đi ăn chiều, cùng cô chuẩn bị để cho ngày sắp tới của kì nghỉ, hừm. . .mua áo cặp thì sao nhỉ? Anh thấy tạp chí thời trang có viết về các cặp đôi tình nhân này, anh thấy cũng không tệ. Anh thật mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Khởi Hành

Alo! Phi xin thông báo nhẹ một ít. Mặc dù chả muốn xen ngang làm gì nhưng Phi muốn nói mọi người hay bình thường thì tùy thời gian đăng chương mới cho nên ngày có ngày không. Mà bây giờ việc học gia tăng, Phi cũng bận nhiều việc, cho nên Phi quyết định đăng chương mới sẽ trong mốc thời gian 3 ngày – 1 tuần nhé. Nên mong mọi người thông cảm. Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Thân.

Ân Phi

* Quay lại vấn đề chính *

Sau quãng thời gian dài, ngày nghỉ chính thức bắt đầu tại thủ đô Anh quốc – London. Vì là một đất nước tư bản phát triển, văn hoá, sở thích rất nhẹ nhàng, trầm ổn cho nên có thể nói chuyến đi này rất có sức thu hút.

Trữ Dật Thần một tay kéo vali to sự một tay nắm lấy bàn tay của Diệp Bối Bối bước đi, kế bên hai người còn có Trữ Dật Nhu và Hạ Dương, thân thiết, anh một câu em một câu này kia. Chỉ có Quách Tử Ny và Đặng Tử Minh phía sau đen mặt cùng nghĩ : ” đồ thấy sắc quên bạn ”

Vâng, đúng vậy cách tạo hoá thật trêu ngươi khi cho sáu người này đi chung, từ khi vừa bước vào sân bay bởi lẽ ánh hào quang tuyệt vời, cùng khí vương giả của ba đại soái ca thu hút rất nhiều người. Kế bên các anh chàng đều có một cô gái, bất luận nhìn đông nhìn tây cũng vô cùng xứng đôi. Vì rất thu hút khách nhìn thì đương nhiên bao gồm cả nữ học viên của học viện Đăng Lâm, ai ai cũng si mê đắm chìm, vì họ thật có phúc khí nha, được cùng soái ca đi du lịch suốt tuần lại đồng một ngày gặp đến nhiều soái ca như vậy, bảo sao không thích cho được, riêng ra thì chỉ có Tống Nhã Phương cùng ba cô nàng kia là đen mặt không vui nhưng cũng rất nhanh liền che giấu đi.

Tiêu Minh Đông thì khỏi phải nói trong lòng khó chịu cực điểm, nhưng cũng bị câu gạt bỏ đi. Cậu! Sẽ không bao giờ yêu cái loại con gái lăng lợ như vậy, dù cho không mê tiền thì vẫn mê sắc! Thật không biết xấu hổ, cho nên có thể nói sự lựa chọn của cậu là tốt nhất. Đám người ngu xuẩn đó theo cô ta chỉ

sợ sau này thê thảm

Đã là một học viện danh tiếng, học thức cao, học bổng tuyệt vời cho nên kỉ luật cực kì cao, đến giờ xuất trình giấy tờ thì từ đầu dãy đến cuối dãy của nơi xuất trình giấy tờ chứng nhận toàn là các học viên của học viện Đăng Lâm. Từ học viên năm nhất cho đến năm cuối cấp, ai nấy đều xếp hàng trật tự xuất trình giấy tờ không ồn ào không tiếng nói nào ngoại trừ tiếng bút viết trên giấy. Sự trật tự đầy kỉ luật, ý thức cao này khiến cho nhiều du khách cũng phải kính nể, nhiều người trên sân bay cũng cảm thấy tự ti và xấu hổ cho bản thân, cho dù là có quy luật ở sân bay nghiêm khắc chưa chắc họ sẽ tuân theo 100% như vậy. Bản thân họ luôn muốn mình làm gì thì làm và luôn đặt lợi ích mình lên hàng đầu vì vậy khi xếp hàng như vậy luôn khiến họ thấy khó chịu vì tốn thời gian cho nên họ cũng thường xuyên hay cầu nhàu hay mắng nhân viên chậm chạp. Nhưng nói thật ra thì nếu họ chịu hợp tác thật sự là rất nhanh.

Xong quá trình xuất trình giấy tờ mọi người từ từ hướng đến cổng vào từng đoàn từng đoàn lên máy bay. Hành trình này là một cuộc hành trình đầy ý nghĩa luôn luôn là niềm mong muốn của các học sinh, được thực hiện ước nguyện tại đất nước mình mong ước, được trải qua một đêm bình an tại thủ đô thành phố tuyệt đẹp, một tòa tháp đồng hồ nổi tiếng hùng vĩ với tiếng chuông boong boong tuyệt vời.

Diệp Bối Bối ngồi trên khoan hạng nhất của máy bay lòng hưng phấn cực kì, đôi môi nhỏ không ngừng hoạt động : ” Thần, em thật mong đợi chuyến đi này, anh có biết ở London có rất nhiều cảnh đẹp không? có cung điện Westminster*, chiếc cầu nổi tiếng tuyệt đẹp của sông Thames, còn là nơi chứa nhiều thành tựu của nhà thám tử đại tài Sherlock Holmes nữa đó nên em rất rất thích nha.”

(* Cung điện Westminster : được gọi là Tòa nhà Nghị viện, ở , là nơi Lưỡng viện (và) nhóm họp. Lâu đài nằm ở bờ Bắc , thuộc , gần các tòa nhà chính phủ ở. Vì tác giả chỉ biết một số tên và cảnh quan đẹp ở Luân Đôn và nhờ tài liệu tìm được trên google và sách nên nếu có gì sai sót xin mọi người chỉ điểm và giúp đỡ để tác giả chỉnh sửa cho hợp lí.)

” Bé ngọc ” Trữ Dật Thần tay khẽ cốc đầu cô một cái, đương nhiên là anh biết nước Anh có rất nhiều thứ tuyệt vời rồi và tất nhiên đây cũng là nơi ba mẹ anh gặp nhau, hẹn hò cùng nhau, ba anh ông Trữ Thiên Kinh có một công ty trụ sở ở đây cho nên đây chính là nơi anh rất quen thuộc vì anh thường xuyên lui tới nơi đây. Nhưng cho dù quen thuộc cách mấy đi nữa chỉ cần đi với cô là anh có thể cảm thấy nơi đây rất rất là tuyệt vời và khác biệt.

” em mới không ngọc nha, nói ra thì em có thể học hỏi Sherlock Holmes để trở thành một thám tử. ” cô chu chu cái môi lên nói.

” Ừ, anh sẽ đưa em đi nếu đến nơi, hiện tại cứ nghỉ ngơi đi có chuyện gì thì anh sẽ gọi em dậy. ”

” Ừm, Thần anh thật tốt. ” cô dựa đầu vào vai anh khẽ nhắm mắt rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trữ Dật Thần không nói gì chỉ nhẹ nhàng vuốt đầu cô và điều chỉnh tư thế cho cô để cô có thể thấy thoải mái, để cho cô em gái lạnh lùng của anh thấy được thì cứ chỉ chốc chốc : ” nga nga, anh hai là thê nô ha ha, xem anh thương Bối Bối chưa kia, em còn chưa được như thế bao giờ. ”

Nếu như anh không phản bác lại cô em gái mình bằng câu : ” kêu bạn trai em làm như vậy với em đi ” thì có lẽ ở trên chuyến khởi hành đầu tiên này của anh sẽ rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 54

Sau mười mấy tiếng đồng hồ từ chuyến bay thẳng đến Anh, hầu hết các học viên đều rất mệt mỏi, chỉ riêng một số khá là tỉnh táo vì họ ngủ từ suốt chuyến bay đến lúc hạ cánh, điển hình là bạn nhỏ Bối Bối của chúng ta. Diệp Bối Bối xuống sân bay Anh điều đầu tiên cô làm chính là ngó đông ngó tây, nhìn xung quanh, nhìn khắp nơi, ánh mắt chứa đầy sự hiếu kì mong đợi. Đùa sao đây là Anh Quốc đó, đất nước mà cô mong ước được đáp chân đến đây đã thành sự thật rồi. Cô vui mừng khôn xiết, chạy lại bên anh lay lay tay anh : ” Thần a, néo em một cái, có phải hay không em nằm mơ ? Em có phải thực sự đã đến Luân Đôn rồi không? ”

” Đồ ngọc, đương nhiên là em ở Luân Đôn rồi, không phải mơ hay ảo giác đâu bảo bối, là thật đấy. ” anh cười phì khi nghe cô nói vậy.

” Ừm, em rất mong đợi, rất mong đợi đó. ”

” Được rồi, được rồi, mau lại đằng kia đi tập trung đi. ” Anh yêu thương cốc nhẹ đầu cô, sau đó ôm cô đi về phía đón người phía trước.

Từ đằng xa, Trữ Dật Nhu vui vẻ kéo tay của Hạ Dương chạy lại bên hai người : ” Nha nha, hai người thật ngọt ngào quá đi, cũng không lâu tới phải gọi cậu một tiếng chị dâu mới phải. ”

” Bé cưng, em cảm thấy chúng ta không ngọt ngào sao? ” Hạ Dương tà mị nói khi nghe cô nàng Trữ Dật Nhu nói như vậy.

” Không có a, không có a, Dương Dương là đôi em tốt nhất. ”

” Buồn nôn~ ” Diệp Bối Bối bụm miệng tỏ ra vô cùng khó chịu sau đó quay mặt sang Trữ Dật Thần nháy mắt tinh nghịch : ” Thần, anh có cảm thấy rất buồn nôn không? ”

” Ừm, có vẻ rất buồn nôn, thôi nào bảo bối, em buồn nôn với hai người này làm gì, chúng ta có thể giới thiệu chúng ta, cứ để họ buồn nôn theo cách họ, ta buồn nôn theo cách ta~ ”

” Anh..., đồ...đồ...” cô đỏ mặt mắng.

” Anh thế nào hả bảo bối? Rất đẹp trai đúng không? Anh biết anh và Dương tử rất đẹp trai và si tình cho nên anh cùng Dương tử tuyệt đối cưng chiều cả hai em. ” Trữ Dật Thần mặt dày cười nói đau đó khác tay Hạ Dương rất ra dáng đàn ông.

Hạ Dương nghe bạn tốt nói vậy, hoàn toàn đồng ý, anh là anh rất thích độ vô sỉ của nó, nhìn đâu cũng được và ở bất cứ nơi đâu anh và Thần còn có tên bác sĩ kia đều có một chung suy nghĩ chính là : Yêu là phải si tình đặc biệt phải vô sỉ và siêu cấp mặt dày, chỉ như vậy mới đảm bảo được tâm hồn của các cô gái.

Diệp Bối Bối và Trữ Dật Nhu vạch đen chảy đầy mặt hai cô đã hoàn toàn bất lực, hai tên này chính là...chính là siêu cấp biến thái và vô sỉ, đã vậy còn siêu cấp mặt dày!!!

” Đủ rồi đấy, bốn người diễn đủ chưa? Đừng có xem tôi/tớ đây là vô hình chứ? Muốn tức chết người độc thân tôi/tớ đây ư? ” không hện, không nhìn nhau mà Quách Tử Ny cùng Đằng Tử Minh đều cùng lên tiếng, quả thật hai người đã chịu không nổi cái cảnh tình chàng ý thiếp này rồi, nếu hai người còn ngu ngốc đứng xem vở kịch này chỉ sợ sớm đã máu chảy ngược vào tim nổ mạch máu mà chết.

” Ô hay, nếu cùng độc thân sao hai người không thử với nhau đi? ” Trữ Dật Thần nhàn nhạt mở miệng, vốn dĩ anh chỉ đùa thôi ai ngờ câu nói này lại khiến hai người lúng túng.

Một câu của anh, lại lập tức khiến cho cả hai lúng túng đỏ mặt, quay lại nhau cùng xin lỗi, cảnh tượng bây giờ thật sự hết sức buồn cười hết sức đáng yêu. Cả bốn người : anh em nhà họ Trữ, công tử nhà họ Hạ, thiên kim nhà họ Diệp đều cười rầm rộ. Vì cái gì ư? Vì họ là trò cười? Không... không...Bọn họ cười vì vui thôi, vì mỗi người mỗi khác nhưng hoàn cảnh lại hoàn toàn giống nhau, thật sự mà nói, hai người này đi chung với nhau quả thực rất xứng đôi. Chỉ là bốn người đều hiểu rõ bạn mình vẫn chưa thoát khỏi cái bóng ma ấy, nếu thật sự có thể thoát khỏi cả hai người đều có thể ở cùng một chỗ thì tốt biết mấy...

Quách Tử Ny hoàn toàn lúng túng, ngượng ngùng, trong lòng cũng hi vọng nếu anh thực sự có thể cùng cô trở thành một đôi thì tốt quá, nhưng bản thân cô biết rõ điều này là không thể cho nên cũng chỉ giả vờ tức giận sau đó nhanh trí đánh lạc suy nghĩ bọn họ thôi.

” Ba hoa, mấy người thật là...hết chuyện để đùa sao? Nhanh lại kia đi cô Nhượng Vũ đang điểm danh ấy. ” vừa dứt lời Quách Tử Ny liền chạy đi không báo trước.

Đối với lời chọc ghẹo này, Đằng Tử Minh cũng cho qua, dù hơi lúng túng hay ngại anh cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, anh cho rằng về sau anh sẽ không yêu ai nữa vì anh không muốn tin lại càng không muốn chấp nhận một kì ai và nhất là họ Quách. Vì sao ư, có lẽ là do trùng hợp chăng? Người yêu của anh cũng họ Quách, nhưng cô một lời không nói không rằng đã rời xa anh, anh tìm kiếm cô suốt bao năm qua cũng chẳng thấy cho đến khi tìm đến nhà cô cũng chẳng thấy chỉ có bà chủ nhà gởi lại bức thư cô để lại. Đó là bao nhiêu mà anh biết về cô...

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 55

” Này, tên bác sĩ kia còn không mau tới nhận phòng đi chứ, cho dù cậu là con trai thầy hiệu trưởng cũng đừng có ý y quá nhé. ” Hạ Dương đập vào vai Đằng Tử Minh một cái thật mạnh rồi mới nắm tay bước đi.

” Khốn kiếp, vì gia đình không ý y nên gia mới bỏ tiền gia cực khổ tìm được để đi chung với hai người nếu gia đủ khỏe, gia đây nhất định sẽ ngồi máy bay tư nhân tới rồi. ” Đằng Tử Minh đau điếng rửa mặt.

” Bỏ đi, anh chàng bác sĩ tài ba, tớ đây nghĩ cậu nên mau chóng qua đó không thì Dương tử lại giờ thói xấu đấy, chúng ta thì lạ gì cậu ta, chơi với nhau từ nhỏ hiểu nhau quá rồi con gì. ” Trữ Dật Thần lắc đầu cười khê, sau đó cùng bảo bối của anh đến chỗ Bắc Đường Nhượng Vũ lấy bảng thống kê và từng dãy từng lớp đi theo lớp tới các chiếc xe mà trường bày trí tới khách sạn Hilary Catsle* một khách sạn nổi tiếng và thuộc tổng đối tác mà Đằng gia cùng nhau hợp tác làm ăn – Mạc gia.

* Là truyện bản thân Phi ghi nên lâu lâu sẽ có những nơi phi thực tế mà do chính Phi nghĩ ra vì vậy nó không có thực tại ở Anh cho nên Phi mong mọi người bỏ qua.

Nếu là khách sạn mà do học viện chọn đương nhiên sẽ không tầm thường, đối với căn khách sạn này hoàn toàn được xây dựng theo phong cách Tây Âu – Trung Cổ, ngoài cổng sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào sự dịu nhẹ và cổ điển của nước Anh, dọc từ hành lang đến sâu bên trong thì ngoài những bức tranh tuyệt đẹp ra là các bình cổ được đặt trong hộp kính. Dù là phong cách nào thì nơi đây hoàn toàn mang lại cảm giác thanh bình và nhẹ nhõm cho các du khách tuyệt đối đây sẽ là điểm chọn đúng đắn.

”Thật đẹp” đây chính là khen ngợi từ các học viên.

”Đồng à, sau khi nghỉ ngơi xong trong khoảng thời gian tới chúng ta đi đến tháp BigBen nhé em thật thích.” Tống Phuong Nhã từ đầu chuyến bay đến bây giờ không có hành động gì rớt cuộc đã lên tiếng, từ đầu cô nàng đã tức giận đến cực điểm, cô ta ghen tị vì cái gì mọi thứ tốt đều trong tay con tiện nhân đó, đáng nhẽ Trữ tổng giám đốc sẽ là chồng chưa cưới của cô ta lại bị con nhỏ này cướp đi cho nên kì hành động này cô ta sẽ giành lại chồng chưa cưới mà Diệp Bối Bối đoạt đi.

”Àn.” Tiêu Minh Đông đáp lời, lời nói của cậu còn có chút cố ý, có chút ôn nhu đến lạ mục đích của cậu chính là muốn Diệp Bối Bối ghen và tức giận. Cậu muốn thấy đáng về ghen tuông của cô vì cậu, cậu làm vậy là muốn xác định cô yêu ai hơn.

Những hành động thân mật này hoàn toàn không có tác động gì đến đám người Diệp Bối Bối, chỉ có đám học viên mới lên tiếng ngưỡng mộ thôi. Trữ Dật Thần hoàn toàn không để ý đến những chuyện vặt vãnh khiêu khích kia điều anh để ý chính là mắt của tên học viên chết dẫm kia cứ nhắm vào bảo bối của anh, thật là không muốn sống mà. Anh nhận lấy chìa khoá phòng mà Bắc Đường Nhược Vũ đưa cho sau đó trực tiếp ôm eo cô hướng đến thang máy mà đi.

”Áy, anh làm gì thế? Cô Vũ còn chưa dặn dò xong kia mà?” Diệp Bối Bối ở trong vòng tay anh thắc mắc lên tiếng chất vấn.

”Đừng lo, điều cần chú ý của mấy năm trước ở học viện của các lão sư dặn anh đều nhớ rõ cho nên không cần phải để ý.”

”Nhưng mà anh ôm em lên phòng anh làm gì? Hôm nay em sẽ ngủ với tiểu Nhu và tiểu Ny.”

”Hừ, thế tối nay anh ngủ với người nào?” Anh bắt mắt hừ lạnh một cái.

”Anh ngủ cùng với anh Minh và anh Dương kia.”

”Mơ, Dương từ sẽ không để phúc lợi của mình rơi vào tay kẻ khác. Và anh cũng vậy! Còn tên bác sĩ kia anh tuyệt đối bảo đảm anh ta không có thói ngủ chung với bọn anh nên miễn bàn, ý kiến bác bỏ, giờ thì ngoan ngoãn cùng anh lên phòng nghỉ ngơi. Sáng mai rồi hãy cùng nhau đi chơi.” Một lời của anh hoàn toàn đánh sập ý kiến nhẹ tọng của cô.

”Hừ, gian thương.”

”Ngao nghe lời, dù anh là gian thương cũng chả bán em đi đâu.” anh gian tà nói.

”Đáng ghét, anh bại hoại.” cô cá giận đánh thụp vào ngực anh.

Anh thừa cơ chớp lấy tay cô, lại bày dáng thoải phù phù vào đó, sau đó ôn nhu săn sóc nói:”em đảm mạnh thế làm gì, ngực anh cứng như vậy sẽ làm đau tay em.”

”Em mới không đi cùng anh.” Diệp Bối Bối then quá hoá giận dậm dậm chân, sau đó khéo léo thoát khỏi người anh, chạy nhanh về phía Trữ Dật Nhu và Quách Từ Ny đang đứng.

Anh bởi vì hành động đầy trẻ con này của cô ngẩn ngơ, lúc anh phát hiện ra thì cô đã chạy đi rồi. Anh cười cười sự là đã 20 chưa vậy? Sao anh có cảm giác như mình đang dụ dỗ một cô bé thế này. Anh khẽ lắc đầu rồi đến bên cô, chỉ vài bước chân của anh đã theo kịp cô rồi. Bàn tay to của anh không chút kiên kị gì xốc thẳng cô lên.

”Á” cô sợ hãi hét lên một tiếng sau đó trợn mắt nhìn anh, cái tên bại hoại này, trước mặt bao nhiêu người mà dám làm như thế, lần sau cô không còn mặt mũi đi đến học viện luôn rồi, hu hu anh thật xấu.

Với hành động này của anh Hạ Dương, Ngôn Quang, Đằng Từ Minh, Quách Từ Ny và Trữ Dật Nhu chỉ cười thầm trong lòng. Còn lại toàn bộ học viên lớp A và các học viên khác đều trở mắt nhìn, rốt cuộc đây là sự kiện gì đây??? Anh đẹp trai đi bỗng cái con nhỏ không được bắt mắt lại cũng không được xinh đẹp như một công chúa! A, thế giới này còn đâu thiên lí vì cái gì cô ta được như vậy??? Họ cũng muốn được như vậy! Anh soái ca ới, anh có bông tính giờ không? Một lần bông bao nhiêu vạn tệ em cũng chịu em cũng cam lòng!!!

Đây chính là lời gào thét trong lòng của các nữ học viên, nếu nói đến các nam học viên cũng cảm thấy ngưỡng mộ Trữ Dật Thần lắm, có cho họ mười lá gan cũng chả dám làm hành động như vậy? Thứ nhất họ không có khoẻ như anh, thứ hai lại chẳng có sức hút như anh nên đại đa số các anh chàng này chỉ dám nghĩ chứ chả dám làm.

Lần này thì... Tiêu Minh Đông thực sự bùng nổ!!! Cậu không dám nghĩ cái tên đàn ông này dám giờ trò với cô, cậu cũng chưa từng nghĩ tới cô có những hành động vô cùng đáng yêu và trẻ con như vậy trước mặt anh ta mà không phải là cậu...Cậu. Không cam lòng và cũng cảm thấy đau lòng. Rốt cuộc cậu có còn yêu cô không??? Hay đơn giản chỉ là sự không cam tâm khi thấy thứ từng thuộc về mình trở thành của người khác lại càng khó chịu. Cậu rất

muốn bước lên ngăn cản nhưng một lực vô hình ngăn cậu lại khiến cậu không thể bước tới.

Với tình hình này các lão sư cũng rất bất đắc dĩ và cảm thấy không vừa mắt vì hành động này có hơi quá nhưng chẳng ai dám lên tiếng cả, thứ nhất học trò Bối vốn ngoan ngoãn chẳng thể vì chút chuyện mà trách lỗi học trò Bối, thứ hai là thân phận của tổng giám đốc Trữ Thần và là một trong những cựu học viên ưu tú ở học viện nên đại đa số cũng không ý kiến. Hướng chi ông Đằng Cần Trị cũng không quá để ý việc này việc gì các lão sư chức vụ nhỏ nhoi như họ lại đi chuốc hoạ vào thân ngu ngốc mà vứt đi mạng nhỏ của mình.

Thế Tổng Nhả Phuong thì thế nào? Cô nàng đứng bên cạnh Tiêu Minh Đông đã sớm giận tím mặt, sự tức giận không thể khống chế nọ đã khiến thân mình cô ta run bần bật, Lý Vu Kỳ thấy vậy quan tâm hỏi : ” Chị Tổng, chị sao vậy? Chị không thoải mái sao? ”

” Không...không việc gì? Chỉ là hơi mệt mỗi một chút. ” cô ta giả vờ yếu ớt trả lời.

” Tiểu Phuong, em không khoẻ sao? ” Tiêu Minh Đông lúc này mới giật mình quan tâm hỏi hăng Tổng Nhả Phuong.

” Em chỉ là có chút choáng váng. ” Cô nàng nói xong liền giả vờ như mất đi sức lực ngã về phía ngực của Tiêu Minh Đông, thấy vậy cậu liền đỡ cô ta lại rồi xin phép lão sư cho cô ta lên nghỉ ngơi lúc Tiêu Minh Đông bồng cô ta đến gần cửa thang máy, cô nàng cuối gầm mặt xuống trên môi nở một nụ cười quỷ dị, trên tay cầm chiếc điện thoại siêu nhỏ ấn xuống nút gọi khẩn cấp liên lạc với toà soạn thành phố Á Đoản, trong lòng mừng thầm : sắp có trò hay rồi Diệp...à không Tổng Bối Du ha ha, đấu với tao? Mày không có tư cách đó, mày hãy tận hưởng giây phút này đi vì không bao lâu sau tất cả mọi thứ của mày đều thuộc về tao. Ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 56

Hôm nay Diệp Bối Bối vận trên người chiếc váy màu xanh lam ngang đùi, mái tóc đen nhánh của cô xoã ngang vai nhìn rất trẻ trung của một cô gái phương Đông, còn Trữ Dật Thần thì chọn cho mình áo sơ mi xanh lam cùng tông màu với cô. Rồi lại chọn cho bản thân cái quần jeans bụi phá cách, mái tóc tím đen của anh được vuốt lên theo phong cách trai Tây. Nhìn anh bây giờ thật sự rất trẻ trung, một nét nam tính, phong trần không mang một nét lãnh đạm, nghiêm nghị thường ngày.

Hai người cùng đi ra khỏi phòng, tay trong tay vui vẻ đi xuống nhà ăn khách sạn, với hai người thì quá đối bình thường nhưng người ngoài nhìn vào

rõ ràng hai người là đang vận trang phục tình nhân. Nhiều anh mắt soi mói của các cô gái ở khách sạn hay các nữ học viên đều cảm thấy bất công vì cái gì cô nàng tầm thường kia hấp dẫn soái ca đó chứ? Còn mặc trang phục tình nhân nữa kìa! A. Thật là ghen tị mà!!!

Tổng Phuong Nhả ở đối diện bên kia bàn ăn cũng rất ghen tị, cô ta rất ghen tị, nhưng cô ta vẫn cắn chặt răng giấu nghẹn trong lòng, vì cô ta biết hôm nay điều gì đó rất thú vị sẽ diễn ra. Dù gì đi nữa ngày hôm nay bộ mặt giả tạo đó của Diệp Bối Bối sẽ do cô ta lột xuống lúc đó để xem Trữ đại ca có còn yêu có ta không.

” Thần, sao em có cảm giác mọi người đang nhìn em như muốn ăn tươi nuốt sống em vậy? ” đi đến gần bàn ăn, Diệp Bối Bối mới thất mật hỏi.

” Đừng để ý đến họ, ăn sáng xong anh đưa em đến một nơi. ” Anh dịu dàng kéo ghế cho cô ngồi xuống, ánh mắt chứa chan nhu tình nồng thắm, hoàn toàn không đếm xỉa đến mọi người ở xung quanh.

Anh càng lãnh đạm như vậy tất cả nữ học viên và nữ hành khách đều phải mê như điên đảo, mẫu đàn ông mẫu mực như vậy thực sự rất khó tìm. Nếu mà được người đàn ông này yêu chính là rất hạnh phúc và người hạnh phúc đó chính là cô.

Trữ Dật Thần đợi Diệp Bối Bối ngồi yên vị mới từ từ ngồi xuống, sau đó ra hiệu cho phục vụ, lựa chọn bữa sáng cho chính mình và cô. Anh yêu thương chiều chuộng cô hoàn toàn đem cô hoà vào trong thế giới của riêng bỏ lại hết thảy. Anh chỉ thích cùng cô tận hưởng giây phút tuyệt vời này, vì có cô anh luôn được yên bình hạnh phúc.

” E hèm..., hai người thật là chà bao giờ để ý đến xung quanh sao, cứ thế mà công khai thân mật như thế sao? ” Trữ Dật Nhu từ đâu chạy tới lớn tiếng reu ghẹo.

” Nha đầu, chà phải em cùng Dương tử cũng như vậy sao? Anh thì chà sợ gì, chỉ cảm hận là không thể công khai cho toàn thế giới biết cô ấy là của anh. ” Trữ Dật Thần thành thật nói, anh là không ngại chút nào đâu, anh đã đánh dấu chủ quyền rồi, ai dám chạm vào bà xã anh?

” Người anh em cậu thật hiểu ý tốt. ” Hạ Dương vui vẻ khoát vai của Trữ Dật Thần tuổi hai mươi sáu năm qua đây là lần thứ n mà cậu ta hiểu ý anh.

” Còn phải nói. ”

”Này hai người các cậu thấy sắc quên bạn sao?” Đàng Từ Minh khinh thường nói.

”Chỉ do cậu quá có tâm lý biến thái trong y học nên không ai dám yêu cậu.”

”Tôi nói này hai tên khốn khiếp này, hai người mấy nay thấy gia hiền lành ngứa mồm ngứa da phỏng? Cần gia tiêm cho một liều thuốc trị ngứa da không?” Đàng Từ Minh tràn mặt, sau đó nhanh chóng xắn tay áo lên đi đến gần hai chàng trai soái ca nọ.

Ừm...nói thế nào nhỉ...cảnh tượng bây giờ rất là khôi hài bởi vì ba chàng soái ca đang ôm nhau thắm thiết...à không đúng hơn là đang vật nhau.

Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu và Quách Từ Ny chỉ biết lắc đầu, có ai như ba người họ không? Đùa giỡn với nhau trước nơi đông người như vậy mà chả thèm để ý đến hình tượng mình sao? Chả phải đàn ông các anh đều có cái tôi lớn lắm sao?

”Dương Từ, Dật Thần, Từ Minh ba người đang làm cái trò gì vậy?” từ đâu xa xa một giọng nói trầm thấp vang lên.

”Ồ, ba, sao ba lại ở đây?” Đàng Từ Minh tỉnh táo nhất và siêu cấp ngây thơ hỏi.

”Tôi không ở đây thì tôi ở đâu đây? Anh là anh không xem tôi trong mắt anh rồi chứ gì, đủ lông đủ cánh rồi đá tôi sang bên à?” Đàng Cẩm Trị nghiêm nghị nói.

”Nào có, Đàng lão đại thì con làm gì dám đá sang bên, thừa lão đại tha tội, lần sau con không dám nữa.”

”Hừ, có rồi mới nói ba người các con đã từng này tuổi mà còn như vậy, còn cái gì là thể thống?”

”Chú Đàng, chú đừng lo lắng nha bọn cháu cùng Từ Minh sẽ không ngại đâu, dù gì mặt cháu cũng dày rồi bị tháo một lớp cũng đâu có là gì.” Hạ Dương vui vẻ trả lời.

”...” Đàng Cẩm Trị ghen lời, ông thật không ngờ cái thằng nhóc thối này lại trả lời như vậy cùng là bằng hữu với nhà họ Trữ và họ Hạ tất nhiên ông cũng đã xem ba đứa cùng nhau lớn lên, quả thật ba thằng nhỏ này từ trước đến giờ vẫn không hề thay đổi, mặt vẫn dày, và toàn là những cậu bé lớn xác.

”Các anh đùa đến đây thôi, còn đủ giỡn nữa thì nên giữ lại sĩ diện cho bản thân mình chứ.” Quách Từ Ny tốt bụng lên tiếng.

”À, ừ...Từ Ny nói đúng đó...em nghĩ các anh nên ăn sáng nhanh chóng và cùng nhau tham quan đi, đừng nên lãng phí thời gian của ngày hôm nay.” Trữ Dật Nhu cũng gật gù tán thành, sau đó ra hiệu cho Diệp Bối Bối, Từ Ny, và Ngôn Quang.

Diệp Bối Bối hiểu ý lập tức kéo tay Trữ Dật Thần nũng nịu: ”Thần, em đói bụng, mau mau cùng em ăn sáng, anh có nhớ ban nãy anh hứa sẽ dẫn em đi một nơi không.”

Và tất nhiên một lời nũng nịu của cô hoàn toàn có thể đánh lạc sự chú ý của Trữ Dật Thần sang hướng khác, cô thành công lôi kéo anh cùng anh mặn nồng ăn bữa sáng, Trữ Dật Nhu cũng tình nguyện kéo Hạ Dương đi, hôm nay cô nàng muốn cùng anh chàng tiểu Dương này có một buổi hẹn hò tuyệt vời. Quách Từ Ny và Ngôn Quang cũng mau chóng rời đi hiện trường, bỏ lại anh chàng thư sinh bơ vơ một mình.

”Chết tiệt, toàn là lũ thấy sắc quên bạn.” Đàng Từ Minh rủa thầm một tiếng cũng nhanh chóng xoay người rời đi, anh mới không rảnh mà ở đó làm cảnh.

.....

Bữa sáng xong xuôi, Trữ Dật Thần tay trong tay với Diệp Bối Bối đi dạo gần khách sạn, sau đó là anh đưa cô đi đến ngôi nhà của ngài thám tử đại tài – Sherlock Holmes ở số nhà 221B, phố Baker ở thủ đô London.

Đến đó Diệp Bối Bối thật sự rất thích thú, tuy đây là một nhân vật hư cấu do ông Conan Doyle dàn dựng nên. Sherlock Holmes được ông viết trong 4 tập tuyệt và 56 truyện ngắn. Diệp Bối Bối đã chìm mình trong số tác phẩm đó, cô thích cái sáng tạo, các suy nghĩ đầy logic của Sherlock Holmes, một thiên tài trong lĩnh vực suy đoán trong mọi việc dù là chi tiết nhỏ nhất cũng có thể đoán đúng ai là thủ phạm.

Trên đường đi ra khỏi ngôi nhà của Sherlock Holmes, cô vẫn không ngừng luyện thuyên về những vụ án trong các cuốn sách về Holmes cho Trữ Dật Thần nghe. Trữ Dật Thần chủ cười mỉm khi cô thao thao bất tuyệt về đại tài này, nhưng dù cô có nói nhiều như thế nào đi nữa thì anh vẫn yêu cô thôi. Vì khi yêu là yêu hết mọi thứ của họ kể cả sở thích lẫn gia đình.

Chỉ tiếc tại một điểm đến tiếp theo, tại tiệm bánh nơi gần công ty mà ông Trữ Thiên Kinh, xuất hiện một đám phóng viên lạ mặt, không nói không rằng lao về hướng mà Diệp Bối Bối đang đứng mà hỏi các câu hỏi cay nghiệt, tổn thương lòng người.

”Cô Diệp, cho hỏi cô đã dùng thủ đoạn gì để có thể tiếp cận Trữ tổng giám đốc và lừa được gia tộc họ Diệp.”

To be continue...

mấy mem Phi thật xin lỗi ٩_٩, Phi thật vất vả mới viết xong được chương này bạn ôn thi đến nỗi lu xu bu quên hết chữ nghĩa :((sắp tới Phi phải vắng mặt hơn một tuần < để xách mông đi thi mấy bạn ạ, học cấp 3 nên thi cử lần kiến thức khó hơn so với cấp 2 rất nhiều. Nên mong mấy bạn thông cảm cho Phi nhé!

Thân!

Quà tạ lỗi cho mấy bạn vì sự chậm chạp trễ nãi của Phi nè <:

Thân! Quà tạ lỗi cho mấy bạn vì sự chậm chạp trễ nãi của Phi nè <:

Bức tranh chân dung của bạn trẻ Dương Dương do chính Phi vẽ ạ

Cảm ơn mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 57

Xin lỗi mấy bạn >.< xin lỗi rất nhiều! Vì sự chậm trễ củ ma Phi T.T

” Cô Diệp, cô có thể nói cho chúng tôi biết cô làm thế nào để dụ dỗ Diệp gia và tiếp cận được với Trữ tổng giám đốc vậy? ”

Chỉ vừa mới đến tiệm bánh mà hai người Diệp Bối Bối và Trữ Dật Thần đã bị một đám phóng viên vây quanh. Ở Anh rất nhiều người không biết thân phận của anh, mà cho dù biết cũng không tùy tiện như vậy, và giọng nói câu hỏi lần sự chất vấn đầy tùy tiện này anh liền có thể kết luận là đám phóng viên ở Bắc Kinh theo đuôi, nhất thời sắc mặt anh liền trầm xuống. Đáng chết thế nhưng còn dám đến làm phiền anh và cô.

Diệp Bối Bối môi mím chặt, cô ghét phóng viên, cô cũng vô cùng cảm giác bị những cái máy ảnh những chiếc mic hướng về mình cô ghét nó! Đúng! Cô chính là ghét nó cô chán ghét thứ này! Những người này đều làm đám người ác độc, dùng những lời bèn nhọn tổn thương người khác, cô đã tận mắt chứng kiến những người này làm gia đình tan vỡ, cũng chính những người này là một phần kẻ xấu tước đi mạng sống của mẹ cô. Cô ghét họ! Thật sự rất ghét... Bàn tay nhỏ của cô nắm chặt lại, cặp mày của cô cũng nhíu lại, người cũng nhích lại gần anh hơn.

Đứng gần bên cô nên tất nhiên anh có thể cảm nhận sự run rẩy của cô, hoàn toàn có thể biết cô đang sợ hãi. Nhưng mà bọn phóng viên hầu như là mất đi tính người. Bọn họ cứ như bọn đang ngày càng đến gần cả hai người. Có mấy phóng viên nữ bạo dạng chắn trước mặt anh, hỏi tới tấp còn nháy mắt, đưa tình cầu mong có thể câu dẫn được anh. Mỗi lúc người ngày càng đông, họ vây chặt thành vòng khiến cho cô nghẹt thở có kẻ còn quá đáng hơn, đưa chân gạt cô, vì quá nhiều người khiến cô nghẹt thở hít không thông lại bị gạt chân cho nên cô lập tức té ngã.

Và sau đó là tiếng thét đầy kinh hãi của cô vang lên, Trữ Dật Thần cũng cả kinh quay lại liền nhìn thấy thân hình bé nhỏ của cô ở dưới đất, đôi mắt to của cô ngân ngấn nước, môi mím chặt, nắn tay trái trên đất thì đầy vết gãi. Khi nói cũng biết tác phẩm là do những ai làm. Anh đau lòng bế thốc cô lên, hôn nhẹ lên trán cô thủ thủ : ” ngoan, nhìn một chút anh đưa em đến bệnh viện. ”

” Nga~ chuyện gì đang diễn ra vậy? Các người tránh ra. ” Trữ Dật Nhu trên đường hẹn hò với Hạ Dương vô tình thấy một cảnh tượng này, và cô thấy rất rõ bạn tốt cô bị thương cho nên rất kích động mà nhào đến.

Có vẻ như lời nói của Trữ Dật Nhu không có tác dụng cho lắm. Nhưng uy lực của Hạ Dương lại khác, một lời của anh cũng có thể làm bọn ruồi bu này tản ra.

” Người anh em, đã là thời cơ để đưa cô ấy đến bệnh viện rồi đó. ”

” Cảm ơn, giúp đỡ giữ chân bọn họ bốn giờ chiều ngày hôm nay sẽ có cuộc phỏng vấn với đám người này. ” âm thanh âm lãnh, con người thâm thúy của anh quét trên khuôn mặt từng người. Tốt lắm, anh đã nhớ kỹ từng người, khi xong việc anh sẽ cho họ đẹp mặt .

Bệnh viện tư nhân.

” Bác sĩ bạn gái tôi như thế nào? ”

” Không có vấn đề gì ở thân thể, tay chỉ bị trật khớp, tránh các cử động mạnh hay thức ăn gây sưng là được. ”

” vâng cảm ơn bác sĩ ”

Vị bác sĩ người Anh khẽ cười, sau đó bước ra khỏi phòng.

Trữ Dật Thần đến gần chỗ cô dịu dàng vuốt ve mặt cô, sau đó ôn nhu hỏi : ” tay còn đau không? ”

” Không ạ, đã bớt đau rồi. ” cô lắc đầu.

”Ừ, ngồi thêm một lát anh đưa em đến công ti cha anh. ”

” Vậy có làm phiền đến nhân viên không? ”

” Không đâu bảo bối, ngoan ngoãn ngồi đây đợi anh, anh rất mau sẽ quay lại. ” anh khẽ dặn dò cô sau đó mới rời đi.

Trên tay anh cầm chặt di động, anh cố kiên nhẫn đến nơi cho phép sử dụng điện thoại mới ấn xuống dãy số quen thuộc mà gọi đi.

” . . .tút... ” rất nhanh từ đầu dây bên kia đã có người tiếp.

” Uy, Ferb là tôi đây ”

” tổng giám đốc có gì phân phó? ”

” Cha tôi có đang bận không? ”

” Thưa ngài, chủ tịch hiện tại đang có cuộc hội nghị ạ ! ”

” Thế bao giờ mới xong ? ”

” Cuộc hội nghị chỉ mới bắt đầu một nửa, tôi nghĩ khoảng chừng 1 giờ đồng hồ nữa hội nghị sẽ kết thúc ”

” Được rồi, lát tôi sẽ gọi lại, Ferb cảm ơn. ”

” Không việc gì, đó là trách nhiệm của tôi. ”

Tắt di động, anh khẽ thở dài hiện tại không liên lạc được với cha vậy thì anh liên lạc với người nhà của cô vậy, hôm nay anh muốn liều một phen, công bố luôn thân phận cô và tuyên bố chủ quyền. Điều bây giờ cần làm là phải hỏi ý kiến của gia đình và sự hỗ trợ tuyệt đối.

Và quan trọng nhất là anh cần mẫu bản xét nghiệm và người thân chỉ chứng khẳng định. Chỉ có như vậy đám người kia sẽ không còn gì để bới móc cô nữa.

Anh : Dương tử gọi điện cho Ngõn và mẹ tớ nói tớ cần trợ giúp hôm nay tớ phải làm rõ mọi chuyện.

Hạ Dương : Được, người anh em hãy đợi tin tốt của tớ.

Khách sạn Hilary Catsle

Ngõn Quang đang ở lại khách sạn cùng Đăng Từ Minh thì nghe được tin của Diệp Bối Bối liền lập tức rời đi cũng chẳng quan tâm gì đến Tiêu Minh Đông đứng gần bên. Anh cũng chẳng quan tâm anh ta có nghe được gì không.

Đăng Từ Minh bình tĩnh theo sau và tiếp đó là Quách Từ Ny cũng chạy theo.

Nói cô mê trai cũng được hay nói cô nặt dầy cũng được nhưng nếu cô không đi theo anh thì bạn cô sẽ như thế nào bây giờ.

Ở góc nhỏ bên kia một nụ cười lộ ra, cuối cùng thì cô ta cũng thắng, chỉ có cô ta mới là người thắng cuộc. Những người khác đừng hòng tranh giành. Đám tranh giành với cô ta thì đồng nghĩa với việc chết. Vì con à Diệp Bối Bối tranh giành với à, à sẽ khiến cho cô phải chết. Ha ha chết trong điên loạn ha ha.

Ông Đăng Cẩm Trị cũng nhận được tin này, ông chắc lười sẽ không có lí do gì mà đám phóng viên dám náo loạn như vậy, trừ phi có người đứng đằng sau lưng chỉ thị. Ông cũng không muốn xảy ra một chút sơ sót gì hay là những việc ảnh hưởng không tốt đến đối tác và con của bằng hữu tốt của ông. Ông vắn vắn cổ quay sang nói gì đó với thư kí mình rồi sau đó quay lưng bước đi, việc tiếp theo đó chính là chờ thư kí của ông hoàn thành công việc của mình thì ổn thỏa rồi.

Đăng Cẩm Trị rời đi chưa được bao lâu thì có một nữ học viên từ đầu chạy tới la to :

” Này này! Các bạn biết tin gì chưa? Ban này mình cùng tiểu Mễ đi ngang qua một chỗ thấy cô nàng Diệp Bối Bối và bạn trai cô nàng bị một đám phóng viên vây quanh, cô nàng còn bị đá thương chỉ tiếc mình ở quá xa không nghe thấy gì. ”

Cô nữ sinh vừa dứt lời rất nhiều người rầm rộ, nhiều người thì thấy thương cảm nhưng đại đa số đều vui sướng khi người khác gặp họa nhất là đối với người mà mọi người đã từng xem là kẻ thù. Dù là chính bản thân hay mọi người không ai kết thù oán và cô ta cũng không đụng chạm gì đến họ, nhưng trong thâm tâm của từng người cũng có chút hả hê.

Đời là như vậy người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng ai ưu tú hơn, ai tài giỏi hơn thì những người khác sẽ sinh lòng ghen tị. Chỉ cần một ngày bạn sụp đổ chính là thời khắc bọn họ đạp đổ bạn để mà vươn lên.

Tiêu Minh Đông bắt động suy tư. Nghe tin cô bị thương tim cũng nhói lên một hồi nhưng cậu vẫn tiếp tục gạt bỏ. Cậu không nên mềm lòng vì loại người này, tuyệt đối không thể.

” THÔNG BÁO, CÁC EM HỌC VIÊN CHÚ Ý! NGÀY HÔM NAY CÁC HOẠT ĐỘNG KẾ HOẠCH ĐI THAM QUAN CỦA CÁC EM TẠM THỜI ĐÌNH CHỈ. YÊU CẦU CÁC EM ĐẾN ĐỊA CHỈ X ĐƯỜNG Y ĐỀ ĐƯỢC THẦY CÔ HƯỚNG DẪN THÊM. ”

” Cái gì thế này? Sao lại đình chỉ kế hoạch của chúng ta? ”

” Mẹ kiếp chắc chắn là tại con nhỏ chết tiết đó. ”

” Thật tình, cô ta đúng là chuyên gia quấy rối, đúng là đồ sao chổi. ”

. . .

Rất nhiều lời mắng rủa nối tiếp người này sang người kia. Lời nói càng lúc càng thô tục có khi lời nói của các học viên còn hơn cả lời nói tàn nhẫn sắc bén của phóng viên nữa.

Ba giờ , sảnh lớn toà cao ốc là một mảng trầm tư. Bốn chàng trai trẻ và một người đàn ông trung niên ngồi trầm thảo luận với nhau. Ở bên đối diện là một chiếc ghế sofa dài màu đen, trên ghế sofa có ba cô nữ sinh trẻ tuổi đang vui cười với nhau, nụ tiếng cười khe khẽ hoàn toàn trái với vẻ nghiêm nghị như cánh đàn ông.

” Tổng giám đốc, chủ tịch, các học viên của học viện Đảng Lâm đã tới, chủ tịch Đảng cũng đã tới. ” Freb cung kính báo cáo.

” Được rồi, hiện tại cậu hãy phân phó người đưa tất cả các học viên tới hội trường và nhớ phục vụ chu toàn vào. ” Ông Trữ Thiên Kinh âm thanh trầm ổn phân phó.

” Vâng thưa chủ tịch. ”

” Cha hiện tại như thế nào? ” Trữ Dật Thần nhướn mày hỏi.

” Con làm chủ đi, hiện tại các bản xét nghiệm báo cáo đã có đủ chưa? ”

” Có đủ rồi ạ. ” Ngôn Quang chậm rãi mở miệng, anh đã lấy đủ các bản xét nghiệm. Báo cái lại toàn bộ sự việc cho ông cụ nghe, ông cụ, chú Thiên , anh Hân và anh cũng đã bày trí những thứ cần thiết trong hội trường.

Ngày hôm nay, có thể sẽ là một cuộc phỏng vấn sôi nổi nhất, và cũng là cuộc phỏng vấn có sự sắp đặt.

Chốc nữa sẽ được diễn ra như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Tung, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 58

Bốn giờ, hội trường công ti...

Hội trường trên dưới trái phải đều đã đông đủ người, đại đa số là học viên Đảng Lâm nhưng số phóng viên ở hàng ghế trên thì cũng không ít.

Trữ Dật Thần nắm lấy bàn tay nhỏ của Diệp Bối Bối từ từ bước lên khán đài. Anh điềm tĩnh đi từng bước chân lên đó và dừng ngay tại bục đứng chủ trì. Giọng nói trầm ổn của anh cũng được phát ra : ” Hôm nay tôi đề xuất ra một cuộc phỏng vấn là có hai việc cần công bố... ”

Ngập ngừng vài giây a lại lên tiếng : ” thứ nhất, là nói cho mọi người biết sự thật của bạn gái tôi. Thứ hai là chính tôi , không hề bị dụ dỗ và cô ấy xác thực là cháu gái ông cụ Diệp Chính Nhân. ”

” Thế ngài có thể chứng minh được điều đó không? Ngài chắc chắn rằng ngài không bị lừa và dụ dỗ? ” Doãn Nhân người dẫn đầu của đám phóng viên nghe Trữ Dật Thần lên tiếng liền đứng lên hỏi.

” Đúng rồi, anh soái ca đừng nên tin lời của Diệp tiện nhân, anh và em gái anh đều bị lừa rồi. ” Lý Vu Kỳ gia đình đang kiêu ngạo lừng lẫy với chức vị

cao của cha, nhưng chỉ vì Diệp Bối Bối mà trở nên xấu mặt nên cô nàng đem lòng sinh hận vì vậy khi nghe được câu chất vấn, cô nàng thừa cơ nước đục thả câu.

”Tôi có bị lừa hay không thì các người một khác nữa sẽ rõ.” anh mở miệng, giọng cũng trầm hẳn xuống, sắc mặt anh cũng đã đen lại vì ba chữ ”Diệp tiện nhân” kia.

Thật TMD! Đám người này thật sự gan rất lớn dám cả nói cô như vậy. Nhất là cô tiểu thư Lý Vu Kỳ kia chắc chê anh giáng chức cha cô nàng chưa đủ muốn thêm? Vậy thì anh sẽ toại nguyện cô ả.

Đồng thời lúc Trữ Dật Thần vừa dứt câu, Ngôn Quang cũng từ dưới bước lên. Anh thay mặt của Trữ Dật Thần, cũng thay mặt cho gia tộc họ Diệp lên tiếng.

”Chào mọi người, ắt hẳn mọi người cũng đang thắc mắc Ngôn Quang tôi đây đứng ở đây làm gì đúng không? Hôm nay tôi đứng ở đây là vì muốn chứng minh rằng Diệp Bối Bối là tiểu thư nhà họ Diệp và cũng là em họ của tôi.”

”Ngôn thiếu, ngài chắc chắn?” một phóng viên khác cũng hỏi.

Hội trường cũng xầm xì những tiếng bàn luận của các học viên.

”Mọi người hãy im lặng và chờ kết quả sẽ ngay trước mắt.” Ngôn Quang mỉm cười, sau đó tay ra hiệu với những người bên dưới.

Ngay sau đó đèn hội trường tắt dần ở phía dưới, máy trình chiếu, bảng trình chiếu ngay hội trường cũng được bật lên. Diệp Bối Bối cũng bị Quách Từ Ny kéo xuống dưới.

Diệp Bối Bối hơi ngẩn người sau đó nhú mày hỏi: ”kéo tớ xuống làm gì?”

”Theo Diệp tiểu thư thì nên làm gì để có thể chứng minh thân phận của tiểu thư đây?” Trữ Dật Nhu tình nghịch gợi ý.

Ngay sau đó, Diệp Bối Bối liền biết mình cần làm gì, lập tức chạy vào phòng vệ sinh gần đó chuẩn bị.

Môi Trữ Dật Nhu, Quách Từ Ny kéo lên một nụ cười quả là bạn của hai cô nói liền biết được, thật sự rất rất thông minh.

Ngay bên ngoài hội trường, sau khi Diệp Bối Bối bị kéo đi thì máy trình chiếu cũng đã kết nối được với máy tính. Và mọi người cũng thấy rõ được Ngôn Quang đang mở QQ và đang cho gọi một cuộc gọi video.

Rất nhanh cuộc gọi được chấp nhận, tiếp đó là gương mặt của Diệp Dạ Hàn xuất hiện trên màn ảnh.

Ở bên kia màn hình máy tính, Diệp Dạ Hàn mỉm cười sau đó không lạnh không nhạt lên tiếng: ”Chào mọi người.”

Các phóng viên cũng lập tức hiểu ra Ngôn Quang muốn làm gì.

”Đừng tỏ ra căng thẳng như vậy chứ? Không phải mọi người rất muốn biết thân phận thật sự của em gái tôi sao? Làm thế nào giờ thấy tôi là im lặng rồi?”

Doãn Nhân mím chặt môi, anh ta không ngờ lần này nhà họ Diệp và nhà họ Ngôn cũng xen vào. Cố giữ bình tĩnh anh ta lên tiếng: ”Vậy Diệp thiếu có gì để chứng minh, Diệp tiểu thư hờ là em gái ruột của ngài?”

Ở trên màn ảnh chỉ thấy sắc mặt Diệp Dạ Hàn hơi trầm xuống nhưng nụ cười trên môi vẫn còn giữ lại, Diệp Dạ Hàn không mở miệng tay chỉ nhẹ nhàng ra hiệu.

Ngôn Quang hiểu ý liền nhờ Trữ Dật Thần phân phó Ferb phát hộ bảng xét nghiệm cho mọi người.

Chờ mọi người trong tay có đủ bảng xét nghiệm rồi, Diệp Dạ Hàn lại mở miệng: ”Mọi người đã thấy rõ từng chữ từng từ của bảng xét nghiệm chưa? Ở giấy mọi người đều thấy rõ Diệp Bối Bối cùng tôi có tới 99,9% là anh em ruột rồi đấy.”

”Ngài không sợ rằng Diệp tiểu thư sẽ nhờ người đổi máu hay sửa kết quả sao?”

”Biết chắc các người sẽ không tin mà, dù giờ tôi nói bệnh viện này là bệnh viện tư nhân của Diệp gia tôi các người cũng không tin, đầu óc phóng viên các người thật phong phú nhưng cũng lộ rõ sự ngu dốt bên trong. Mà thôi không sao cả, rất nhanh các người phải tin đó là sự thật.”

Bị Diệp Dạ Hàn nói như vậy ắt hẳn lòng của đám phóng viên cũng ngứa ngáy khó chịu. Dù là một người quyền cao đức trọng thì họ cũng cảm thấy khó chịu khi bị lăng mạ. Nhưng bọn họ cũng không lên tiếng chỉ banh mắt chờ xem có gì để chứng minh được.

Diệp Bối Bối được Quách Từ Ny che mặt từ từ đi lên khán đài.

Mọi người dưới hội trường đều hít thở chờ đợi, có người thì cười khẩy cho đây chỉ là trò cười.

Tay Quách Từ Ny từ từ buông xuống, Diệp Bối Bối nhất cũng từ từ mở to. Đôi mắt xám bạc sáng đẹp, cùng với mái tóc đen xoã dài thì quả thật lúc này

Diệp Bối Bối rất đẹp.

” Thế nào? Màu mắt này có thể chứng minh rằng đó là em gái tôi chưa? ”

” Nhất định đôi mắt đó là giả. Từ nhỏ đến lớn sống cùng tôi cô ấy đôi mắt là màu đen. ” Tống Nhã Phương kích động đứng dậy hét lớn.

” Đây như Tống tiểu thư nói đây là giả. ” Doãn Nhân khẳng khẳng.

” Ngu ngốc, chỉ bằng một người ngoài như cô ta thì dám khẳng định? ”

” Diệp thiếu, hãy tin lời em, vì em ấy là em gái em nên em rất yêu thương em ấy nhưng không ngờ em ấy lại dám lợi dụng chức quyền hại cha, cho nên em phải chứng minh cho mọi người thấy. ”

Tống Nhã Phương ưỡn khuất lên tiếng.

” Ha ha, em gái của cô, tôi nhớ không lầm mẹ tôi cũng không có sinh cô ra lấy đâu mà là em gái tôi, cô cho rằng một người y hệt mẹ tôi khác màu tóc sẽ là giả sao? ” miệng Diệp Dạ Hàn nói tay cũng lấy một tấm ảnh cũ kĩ ra đối chiếu. Quả thật hình ảnh của Diệp Thiên Nhu bấy giờ và Diệp Bối Bối bây giờ như là chị em sinh đôi.

” Không có khả năng, nếu như vậy thì sao mắt em ấy từ nhỏ đã đen như vậy kể cả di cũng mắt màu đen mà. ”

” Ngu xuẩn, cô nên nhớ rằng, cô đã từng gặp em tôi khi em ấy lọt lòng chưa? Cô cho rằng mẹ tôi ngu ngốc đến nỗi để các người giết hại em tôi sao? Về nhà mà hỏi Tống Thành cho kĩ mẹ tôi mất màu gì và lần đầu tôi mở mắt lần đầu em tôi mở mắt là màu gì? Rồi mới ở đây nói, thứ ngu xuẩn như cô và mẹ cô cho rằng làm vậy sẽ chia rẽ được gia đình tôi. Chỉ có thứ ngu xuẩn và ngu ngốc mới tin được lời cô nói đây Kim tiểu thư. ”

” Anh nói vậy là có ý gì? ” Tống Nhã Phương Nhả mồm mịt.

” Quên mắt tôi chưa cho cô xem nhỉ, xem xong nhớ hỏi mẹ cô cho kĩ nhé. ”

...To Be Continue...

Hóng không các nàng tối nay Phi đăng luôn chương thứ ba như đã hứa nhé :3

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 59

Diệp Dạ Hàn lời vừa dứt, lập tức các bảng xét nghiệm kia cũng được phát ra.

Rất nhanh chóng mọi người đều người đều nhận được.Nhìn hàng chữ trên đó mọi người ai cũng xì xầm. Đầu của Tống Nhã Phương quay cuồng, cô ta vừa thấy gì thế này? Sao lại có thể như vậy...

Cô ta..

Cô ta không phải con gái ruột của Tống Thành...

Mà là...

Con gái ruột của...

Kim Vọng...

Vì quá mức kinh ngạc, thậm chí là quá kinh hãi với sự thật này...cô ta rớt cuộc cũng hiểu tại sao mẹ lại luôn muốn cô đi chơi cùng Kim Vọng, cùng nhau ăn cơm...

Ông ta luôn nhìn cô cười, ánh mắt chứa chang một ánh sáng gì đó, và tay ông ta luôn sờ mặt cô, cô cho rằng ông ta.. Cho nên cô vô cùng căm ghét nhưng vì ông ta yêu thương mẹ và chính cô nên cô nhẫn nhịn... Và rớt cuộc bây giờ cô đã hiểu tại sao...

Cả hội trường đều bắt đầu xôn xao bàn tán. Các học viên đều đưa ánh mắt thương hại cho Tống Nhã Phương.

Nhưng cũng có người vui vẻ khi người khác gặp họa.

Tiêu Minh Đông thì chỉ ngẩn người tại chỗ không có phản ứng khác.

Diệp Dạ Hàn mỉm cười : ” thêm một món quà nhỏ dành cho Kim tiểu thư đây... ”

Dứt lời Diệp Dạ Hàn liền ấn chạy các tập dữ liệu. Tức thì các tấm hình ảnh với khuôn mặt của Tống Nhã Phương kèm theo thân thể loã lồ, hành động dung tục cực độ dễ diễn tả. Có thể nói mỗi tấm ảnh khác nhau sẽ là một chàng trai khác nhau.

” Đừng nói tôi cô ý xâm phạm...đăng những bức hình này là may mắn cho cô. Dám muốn người âm mưu hại em gái tôi? Cô đã cảm thấy mình sống đủ? Món quà cuối cùng cho cô. ”

Một đoạn đối thoại được đăng tải, rõ ràng và đích thị giọng nói của Tống Nhã Phương còn có cả giọng của hai vị tiểu thư từng nổi như cồn một thời : Hồng Diễm Ngọc và Khương Tú Liên.

” Phương, cậu nên làm gì à tiện nhân đó...”

” Giết. ”

” Khá tàn nhẫn đó em yêu. ”

” Vậy thì tìm người khiến cho cô ta trở thành đàn bà đi? ”

” Được đó!”

” Ha ha ha. Quà là ý hay nếu như vậy cô ta không còn giành giật với chúng ta nữa. ”

” Còn có tên Tiêu Minh Đông vô dụng hiện tại cậu ta không còn giá trị nữa, dùng thêm lần này trực tiếp ném bỏ. ”

” Em thật ác độc đó em yêu ạ! Với tư cách là bạn tình em anh chắc chắn vẫn còn giá trị lợi dụng chứ. ”

” Tất nhiên, kì này tớ nhất định phải giành Trữ đại ca về, anh ấy chỉ là của tớ. Tiền tài, soái, và giỏi mọi mặt đều hơn hẳn những tên công tử vô dụng... ”

... Sau đó là những tràng cười đầy ác độc.

Toàn bộ hội trường lẫn nửa kinh động. Hoá ra đây chính là bộ mặt thật của Tống Nhã Phương...

Bây giờ tất cả mọi người đều hiểu tại sao những người kia luôn giúp đỡ Diệp Bối Bối. Cho dù không cam lòng hay ghen tị bọn họ cũng không ngu ngốc đến nỗi chúc họa vào thân.

Cũng như lời trong đoạn đối thoại đó. Khi một ai đó hết giá trị lợi dụng chính là đồ bỏ đi. Trên cái thương trường giành giật quyền thế này không tránh khỏi sự lợi dụng lẫn nhau...mấy ai sống bằng lương tâm, tình cảm.

Cho nên trong ván cờ này Tống Nhã Phương thua cuộc và cô ta đã học được một bài học thích đáng.

Trên khán đài Diệp Bối Bối cũng bị kinh sợ. Cô không ngờ Tống Nhã Phương lại hành động bản thủ như vậy, đúng là mẹ nào con nấy.

” Ất hẳn mọi người đã rõ sự thật, và từ những điều này tôi mong các phóng viên của toà soạn ‘Á Đoàn’ ráng vận óc suy nghĩ một chút. Tôi cùng em gái tôi đều có cùng một mẹ cùng một dòng máu của chủ Diệp gia cho nên hãy căng tai nghe cho rõ tôi nói. Ghi rõ từng chữ từng từ tôi nói hiện tại và những lời mà Trữ Tổng sắp nói. Tôi muốn minh bạch sự việc này và cho toà soạn các người một cơ hội sửa sai vì dám mạo phạm gái tôi và đã thương em gái tôi. ” Diệp Dạ Hàn lãnh đạm cảnh cáo.

Doãn Nhân cùng các phóng viên khác cũng không dám hó hé gì. Nhưng Doãn Nhân thật sự muốn tiếp tục chỉ tiếc rằng cậu ta mà dám tự ý quyết định nữa sẽ mất đi công việc này. Vì còn phải chăm sóc cho mẹ cậu ta không thể đánh mất công việc bản thân được.

” Như lời Diệp thiếu đã nói, tôi có lời cần nói, tôi kính mong các vị phóng viên ghi rõ từng từ từng chữ giúp tôi! Tôi Trữ Dật Thần tuyên bố cô Diệp Bối Bối là vị hôn thê là người con gái mà tôi yêu nhất. Cô ấy là người Trữ Dật Thần tôi đã chọn. ” Anh đồng dục tuyên bố đồng thời ôm chặt eo của Diệp Bối Bối. Anh thật muốn xé toát mắt của đám nam học viên nhìn chằm chằm vào cô nhất là tên Tiêu Minh Đông.

Diệp Bối Bối ngượng ngừng cuối mặt. Hội trường cũng tiếp tục xì xầm người thì ghen tị người thì ngưỡng mộ. Tiêu Minh Đông lại cảm thấy mình hít thở không thông nhất là khi nghe ba chữ ” vị hôn thê”.

” Trữ Tổng, ngài và Diệp tiểu thư làm thế nào quen biết ? Là do gia đình sắp đặt hay là do bản thân tìm được? Ngài và Diệp tiểu thư khi nào thì đính hôn. ”

” Tôi và cô ấy quen biết nhau khá tình cờ trong một buổi tối ngoài công viên, và tôi cũng không hiểu được bản thân tôi đang làm những hành động khác với quy luật bản thân sau khi gặp cô ấy. Nhưng tôi biết bản thân tôi đã yêu, và tôi đã theo đuổi cô ấy hoàn toàn là do chính tôi nắm giữ không phải do sự sắp đặt gì. Tôi và cô ấy đã đính hôn vào mấy tháng trước. ”

” Vậy ngài khi nào sẽ quyết định kết hôn? ”

” Tôi sẽ chọn thời điểm thích hợp nhất để cầu hôn cô ấy. ” Trữ Dật Thần mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô trực tiếp ôm cô đi xuống anh không muốn tiếp tục để đám người đó nhìn vào cô nữa.

” Buổi phỏng vấn kết thúc. ” Freb thấy cậu chủ đi xuống thức thoir lên tiếng.

Một chữ kết thúc ôi nghe sao khác lạ. Sau cuộc phỏng vấn này cuộc sống mỗi người mỗi khác, mỗi người mỗi thay đổi.

Ngày mai những bài báo sẽ bán chạy khắp cả thành phố T, nhất định sẽ như vậy vì tin nóng sốt của hai đại gia tộc.

Và đặc biệt là sự thật về thân phận của Tổng Nhã Phuong.

Sau hôm nay, cuộc sống của Tổng Nhã Phuong sẽ thay đổi...

Việc làm này không phải do Diệp Dạ Hân tàn nhẫn mà là luật nhân quả đáp trả. Hại người nhưng kết quả là hại mình. ...Kết quả này là do chính cô à tự chuốt lấy...

v mấy bạn đọc giả thân mến, không phải do Phi lười biếng mà thất hứa đâu mà là do con nhỏ thích hoạt động về đêm:)) Cho nên giờ con nhỏ mới đăng chương mới :3 (cú đêm ㄟ_ㄟ)

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 60

Sau ngày hôm đó, toàn bộ thành phố T đều sôi nổi, các sạp báo chí, các tiệm sách rất nhanh liền hết. Một tin tức quá nóng hổi, cho nên người người đều muốn giành nhau mua.

Phuong Y Nhã ở nhà xem được tin tức này mặt mày tái mét, cố gắng che giấu tất cả không để cho Tổng Thành thấy. Nếu ông mà thấy thì cuộc sống sau này của bà cũng chẳng dựa vào ai. Bà cầu mong rằng ông ta còn chưa xem được tạp chí.

Ở Luân Đôn, sau ngày hôm đó tất cả mọi chuyện trở nên khác đi rất nhiều, Tiêu Minh Đông không còn đi chung với Tổng Nhã Phuong nữa. Đám sinh viên lác đác theo đuôi hâm mộ cũng không còn. Bây giờ mọi người đều nhìn Tổng Nhã Phuong bằng ánh mắt khinh miệt, nhưng cũng chẳng ai dám làm gì, dù đúng dù sai cô ta vẫn còn quyền thế cho nên không ai dám đụng chạm gì nhiều.

Trái lại sự yên lành của Tổng Phuong Nhã thì Khương Tú Liên cùng Hồng Diễm Ngọc phải chịu tội thay, Tổng Phuong Nhã mắt thấy tai nghe cũng lo đi không hề lên tiếng ngăn cản. Nhưng chính mồm cô ta còn bảo rằng hai cậu có việc gì tốt nhất định sẽ giúp, mà bây giờ... Trong lòng cả hai người kia đều im lặng, bọn họ vẫn cho rằng Tổng Phuong Nhã đã bị đá kích thật lớn cho nên không còn tâm tư suy nghĩ gì.

Bên Diệp Bối Bối bây giờ còn hoành tráng hơn. Vì sao ư? Vì bây giờ thân phận của cô thật sự được công nhận, còn có cô lại là vợ chưa cưới của Trữ Dật Thần hiển nhiên rất thu hút đám nữ học viên và một đám nam học viên có ý nịnh nọt. Đối với cách hành xử bản thủ, chia bè phái, bên nào lợi hơn thì theo bên đó, Diệp Bối Bối thật sự rất ghét. Trước kia người huy hoàng mồm mép cũng sùng bái nịnh hót sâu trong tim lại ghen tị gần chết! Đến khi người thất bại kẻ chà đạp lại chính là người.

Thế giới này chính là như vậy, để có thể được sống con người luôn tìm cách chà đạp lẫn nhau, mấy ai có thể sống bằng tình cảm thật đây?

Đặng Căn Trị là con người từng trải, ông thấy cảnh tượng này cũng chỉ tặc lưỡi cho qua. Ông không phải thánh nhân có lòng từ bi tuyệt đối và ông chưa hẳn là người trong cuộc hoàn toàn, nói đúng hơn chỉ là một người đứng ở vai trò hỗ trợ mà thôi. Trong tất cả các phương thức sống thì con người vĩnh viễn không thoát khỏi ràng buộc và sắp đặt của ông trời, mọi thứ đã được định sẵn cả. Tránh được hôm nay liệu mai có thể tránh?

” Bảo bối, hôm nay em muốn đi đâu nào? ” Trữ Dật Thần hoàn toàn phớt lờ những ánh mắt của mọi người chỉ tập trung chủ yếu vào cô.

” Hmm... ” Cô bày ra dáng vẻ suy tư.

” Nga~ anh trai có thể đi lâu dài nữ hoàng tham quan không? ” Trữ Dật Nhu từ đâu chạy tới phần khích lay tay của anh trai mình.

” Bảo Bối em thấy thế nào? ”

” Được. ” Diệp Bối Bối cười híp cả mắt, cô rất thích đo chung với bạn tốt của mình nha, vừa có thể hẹn hò vừa có thể đi chơi cùng bạn tốt.

”Tiểu Ny cũng phải đi.”

”Ồ..., không được các cậu đi đi, một mình tớ làm cản trở cặp đôi hai cậu sao có thể được.” Quách Tử Ny khéo léo từ chối.

”Đâu có, cậu không hề cô đơn có cả anh Tử Minh nữa kia mà không sao đâu.” Trữ Dật Nhu hồn nhiên tình nghịch lời cả Đăng Tử Minh vào cuộc.

Hai anh chàng Trữ Dật Thần, Hạ Dương thì nghĩ khác. Nhưng cũng trùng mắt với bạn tốt. Hai anh hoàn toàn cảm thấy lời Tử Ny quá đúng vì thế nhất định Đăng Tử Minh phải đi cùng.

Đăng Tử Minh hoàn toàn rất bất đắc dĩ đi cùng, mà thôi dù sao cũng không việc gì, anh đi thư giãn cũng được.

”Ha ha ha” từ phía trước, là hình ảnh ba cô gái trẻ trung nhỏ nhắn mang đậm chất người phương Đông vui vẻ nói cười. Xa xa thì có ba người con trai đi theo sau khuôn mặt lạnh tanh không nói với nhau một lời, hoàn toàn khác biệt với nhau.

Trái với hạnh phúc vui vẻ của cô thì Tiểu Minh Đông vẫn còn cảm thấy bị rất kích động. Nếu nói về kích động, cậu hoàn toàn không phải vì bị Tống Phương Nhã lợi dụng mà làm cho kinh động, mà là ‘vị hôn thê’ ba chữ.

Nếu nói cậu không yêu Diệp Bối Bối là nói dối, vẫn yêu, và rất yêu là đằng khác... Nhưng mà cậu cũng chẳng hiểu tại sao mình lại đến với Tống Phương Nhã? Cậu có cảm giác thành tựu vì có thể chinh phục...

Những dòng suy nghĩ của chính cậu cũng không đập tắt cho đến khi chính cậu nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô ở trong tiệm bánh ngọt gần tháp đồng hồ Big Ben. Cậu không còn tự chủ được bản thân nữa...

Chỉ có vô thức xông vào cửa tiệm nắm lấy cánh tay của Diệp Bối Bối kéo đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 61

Cô còn đang trong tiệm bánh đứng chờ anh trở lại nhưng khi rời anh một lúc, cô không khỏi suy nghĩ về hành động của anh, đôi khi chứng chặc ân cần và khi thì như một đứa trẻ bị giành mất đồ chơi. Chính vì quá nhập tâm nghĩ đến anh cô cũng phải bật cười khẽ nhưng đột ngột bị một lực mạnh kéo đo khiến cô có chút kinh hãi.

Nhưng rất nhanh cô liền có thể biết ai kéo cô đi. Người mà cô từng cho là cô yêu nhất – Tiểu Minh Đông. Cô cố kéo tay khỏi người cậu nhưng tiếc rằng sức lực của con gái luôn không như con trai cho nên cô chỉ có thể lạnh lùng mở miệng: ”Tiểu Minh Đông, anh buông tôi ra!”

Tiểu Minh Đông lờ đi lời của Diệp Bối Bối, cậu mới không ngu ngốc mà buông tay cô ra. Chính là trong tâm cậu nghĩ cô là đang cố ý chọc tức cậu và cô đã thành công trong việc đó, cho nên bây giờ cậu sẽ làm rõ mọi điều và để cô về lại bên cậu.

Kéo cô đến một con hẻm vắng người, ép người cô vào sát tường, mắt cậu nhìn thẳng vào đôi mắt bạc của cô*. Chính là cậu cho rằng khi mắt cô còn màu đen đã long lanh thu hút người nhìn có lẽ bây giờ còn thu hút hơn, càng nhìn cậu càng chìm đắm. Đôi môi cậu khẽ mở: ”Bối Bối, em đã thành công chọc tức anh rồi đó! Cho nên em hãy trở lại đi.”

* Vì DBB đã được khôi phục thân thể cho nên khôi giấu nữa :v, còn có mấy bạn thắc mắc sao DBB bị kéo đi mà không có TDN và QTN can thì Phi nói luôn, ngay thời điểm vàng bạc nào đó 2 anh chàng bị người yêu bỏ rơi rớt cục đã nhịn không được nữa cho nên làm liều, một mạch ôm người yêu rồi mỗi người một ngã, bỏ rơi ĐTM và QTN không biết trời đất gì.

”Đồ thần kinh.” Cô nhún mày lắm bầm.

”Phải, anh thần kinh mới không ngừng nghĩ về em.” dứt lời môi cậu không báo trước hôn lên môi cô.

Cô kinh hãi, dùng sức đẩy cậu ra, cho cậu một bạt tay giòn tan.

”Đồ khốn, tôi khinh bỉ anh.” ánh mắt màu bạc của cô rõ ràng pha rõ sự tức giận. Cô đẩy cậu ra và chạy...

Cô vốn cho rằng mình cùng cậu sẽ là người lạ và trên danh nghĩa là bạn cùng lớp. Cô không hận cậu bởi cậu cũng bị lợi dụng. Nhưng cô không nghĩ tới cậu ta...

Chó má cô ghét cậu. . .

Tiêu Minh Đông ngẩn ngơ đứng ở trong hẻm. Cậu vừa bị cô mắng? Bị cô từ chối? Cô tát cậu?

Cậu cười khổ vẫn cố chấp cho rằng cô vẫn còn tức giận, hờn dỗi với cậu cho nên cậu không lo lắng quá nhiều lập tức xoay người rời đi.

Chó má :v Phi không cho rằng mình có thể viết ra một nam nhân vật ATSM và khôn lạn như vậy >. Máy ace đọc giả góp tí ý đi để Phi còn thêm mắm muối chỉnh sửa nhân vật : D

Trở về bên Thần ca :v

Trữ Dật Thần sau khi mua trà Green Tea Latte trở về tiệm bánh, không thấy cô anh nhường máy, trong lòng có một dự cảm khiến anh thấy khó chịu. Không nói không rằng, chỉ

đặt những đồ dùng trên tay xuống bàn và theo trực giác của bản thân mà chạy đi.

Anh chạy qua một con hẻm vắng, anh chỉ cảm thấy cô thật sự ở đâu đây. Cố gắng nhìn ngó xung quanh, rất nhanh anh có thể thấy thân ảnh nhỏ bé ngồi co ro ở một chiếc ghế ở gần đó khóc thút thít

Anh không biết vì sao cô lại khóc. Nhưng anh chỉ biết cô khóc anh đau lòng. Thật sự rất đau lòng, nhẹ nhàng đến bên ôm cô vào lòng. Miệng cũng khe khẽ dỗ dành : ” bảo bối ngoan, có chuyện gì uất ức nói cho anh nghe, ai cả gan làm cho bảo bối anh đau lòng như vậy?

Diệp Bối Bối cảm nhận được mùi hương quen thuộc và giọng nói ấm áp, nhất thời cảm thấy lỗi lầm chồng chất, cũng thấy rất rất uất ức, nhưng cô không nói ra lời chỉ khóc càng to hơn

” Ô...hu hu...”

“ . . . ” rốt cuộc là thế nào đây? Bảo bối anh không nói một lời mà chỉ khóc lớn thêm. Xem ra thật sự rất uất ức đi.

Vì anh không biết cô uất ức chuyện gì nhưng cô lại khóc mãi như vậy cho nên anh chỉ có thể ở bên cô, ôm cô thật chặt, đợi đến khi cô khóc thật tốt, uất ức vui đi là tốt rồi.

Diệp Bối Bối chỉ cảm nhận được anh ôm cô thật chặt, khiến cho lòng cô thật ấm áp nhưng cô vẫn rất khó chịu, cô ghét cảm giác đó cho nên phải ném bỏ nó đi nhưng nó cứ vây quanh ám ảnh cô sự ghê tởm đến đáng ghét đó làm cô thấy tủi thân, cô khóc cô khóc cho vui đi nỗi uất ức này.

Đôi khi một cái ôm an ủi còn hơn cả những lời ngọt ngào đầu môi.

Một ngày nữa như thế qua đi. . .

* Bây giờ tác giả sẽ đẩy ngược thời gian viết về hành trình của ĐTM và QTN :v *

Đặng Tử Minh bị bạn tốt bỏ lại không biết phải làm thế nào, chỉ có thể im lặng bước đi cùng Quách Tử Ny.

Cô nàng Quách Tử Ny thì tâm trạng rối bời, ít ra cô còn có thể đứng cạnh bên anh, cô biết anh không thể nào yêu cô được nhưng cô yêu anh. Yêu anh một cách tình nguyện, đầu biết anh không yêu cô nhưng cô vẫn yêu anh bởi lẽ lần đầu tiên anh cho cô biết thế nào là yêu, thế nào là đau.

” Đây... ” cả hai cùng lên tiếng.

” À anh/cô nói trước đi ”

Hai nhìn nhau cười.

” Anh nói trước đi. ” không hiểu vì sao lúc này Quách Tử Ny phản ứng nhanh lên tiếng trước.

Đặng Tử Minh chỉ bất đắc dĩ thuận theo cô... Ai bảo anh là một lãng tử siêu cấp soái vậy chứ (:v)

” À...tôi chỉ muốn hỏi cô muốn đi đâu đó tham quan không? ”

” Hmm..., nếu không thì anh dẫn tôi đi công viên chơi đi, tôi rất thích những thức ở đó. ”

” Cũng được...cô theo tôi nhé. ”

” Ừm ” Đáp lời anh từ phía sau, Quách Tử Ny nở nụ cười ngọt ngào, được bên anh như vậy cũng đủ rồi.

Chương 64: Hạnh Phúc Thoáng Qua...

Chào các bạn :v , sau những ngày đi du lịch với gia đình Phách đã trở về , cũng như yêu cầu của một số bạn sẽ được thành toàn :v

Chương này sẽ chỉ nói riêng cho cặp đôi ĐTM – QTN

. . . . Công Viên Paradise

Đặng Tử Minh kéo tay Quách Tử Ny từ đoạn đường từ trung tâm mua sắm đến công viên giải trí cũng khá dài đi. Cho nên cảm giác lâng lâng của Quách Tử Ny chỉ có tăng chứ không hề giảm.

Tay cô rất nhỏ cho nên chỉ một cái nắm của anh đã che toàn bộ tay cô rồi.

”tôi thật sự rất thích nắm tay cô nhỏ như vậy thì làm sao có thể đủ lớn để cầm một đồng hồ ăn trên tay.” anh vừa nói vừa đưa tay lên cho cô xem.

”Này, bác sĩ Đặng tay tôi nhỏ chứ đâu có bị gì đâu mà không cầm đồ được.” cô nhìn anh với ánh mắt đầy khinh bỉ.

”Khụ. . . , tôi không có ý đó. . . , này cô đừng giận tôi nhé, cô mà giận tôi sẽ bị hai tên thê nô đó giết tôi đấy.” anh hơi cuống lên khi thấy cô nghiêm mặt. Đắt tội với cô lỗ như cô nói với Bối Bối với tiểu Nhu thì có đường anh chết.

Cô lờ đi, cô cảm thấy rất thú vị khi thấy khuôn mặt luống cuống của anh.

”Này...cô nói gì đi? Đừng giận tôi nhé.”

”...”

”Quách tiểu thư xinh đẹp, là tôi đây không tốt đất tội với tiểu thư, hi vọng tiểu thư không giận tôi”

”Khụ... , nếu anh muốn tôi không giận thì cùng tôi vào đó chơi trò kia đi.” cô làm bộ ho sau đó khuôn mặt đầy gian xảo không kém phần nghiêm nghị hướng về phía tàu lượn siêu tốc.

”Cô chắc không?” trán anh chảy đầy vạch đen. Có trời mới biết anh sợ nhất chính là tàu lượn siêu tốc nhìn từng đợt người trên chiếc tàu la hét rồi từ từ ra khỏi tàu với khuôn mặt xanh mét là anh cảm thấy buồn nôn rồi.

”Chắc.” Cô vui vẻ cầm lấy tay anh đi mua vé hoàn toàn không để ý đến anh ở đằng sau khuôn mặt y như đưa đám.

Mà thôi không trách được ai...

Ai bảo anh quá tốt bụng thiện lương đi, cho nên mới trở nên như vậy.

Sau vài vòng xoáy trên cao và với tốc

độ chóng mặt đại soái ca như anh hoàn toàn sụp đổ. Khuôn mặt anh trở nên xanh lè khi rời khỏi, tay cũng bụm miệng để không phải nôn ra. Như vậy quá mất hình tượng, không thể làm mất hình tượng của anh trước bàn dân thiên hạ được. (sắp xỉu đến nơi mà còn sĩ diện :v)

Quách Tử Ny kẻ bên vốn đang vui vẻ và sáng khoái còn muốn lôi kéo anh đến ngôi nhà kinh hoàng và một vài trò chơi khác để chơi không ngờ quay mặt lại đụng phải một cảnh tượng hết sức đẹp mắt.

Đại soái một mét tám tay một thân dựa vào lan can, một tay bụm miệng khuôn mặt điểm chút tái xanh. Một khung cảnh đầy mỹ lệ thu hút không ít ánh mắt của mỗi người. Với cảnh này trái tim của Quách Tử Ny rất muốn gào thét ới cường thụ một đại cường thụ.

Nhưng rất nhanh cô liền che giấu đi, bình tĩnh và cố ý lộ ra vẻ mặt khinh bỉ cột nhà.

”này này, đừng nói với tôi là anh sợ đi tàu lượn siêu tốc nhé.”

”Ai nói rằng tôi sợ hả.” bị một cú một phát trúng ngay tâm đen anh liền lên giọng phản bác khi mức

độ chóng mặt mới giảm xuống còn không độ.

” Anh có cần phản ứng như vậy không, rõ ràng là có vấn đề mà. ” cô giả vờ nghi ngờ nhìn anh.

Anh đen mặt lại không nói...

” Nếu như anh không sợ thì chúng ta tiếp tục... ”

” Đây... ai cho cô tự ý quyết định chứ! ” anh nóng nảy.

” Ha... , anh không đi chứng tỏ là anh sợ. ” Cô gian tà cười, cô cảm thấy được trêu chọc anh thật là hạnh phúc.

” Tôi...”

” Được rồi, anh không cần nói... chúng ta đi chơi cái khác, chuyện của anh sợ tàu siêu tốc tôi sẽ không nói ra đâu. ” cô quay mặt đi lơ đãng cười.

Anh ở đằng sau ngậy người nhìn cô, phút chốc anh liền khẽ cười. Ở bên cô anh thật thoải mái, không còn bất cứ áp lực gì, trong lòng cũng có gì đó ấm ả để chịu. Xem ra chuyến đi London và ngày hôm nay anh bỏ ra cũng không uổng phí.

Cả hai người đi cùng với nhau chơi trò này đến trò khác. Đi đâu cũng không tách rời cứ như một đôi tình lữ khiến người người hâm mộ và ghen tị.

Với Quách Từ Ny cả ngày hôm nay là một ngày hạnh phúc vui vẻ, và cô rất muốn được anh nắm tay cô và hôn thể nữa.

Còn với Đằng Từ Minh thì khác, anh chỉ đơn thuần nghĩ rằng anh cùng cô đều đi xả stress trong những thời gian mỗi mệt, và anh nắm tay cô là không muốn cô lạc anh trong dòng người đông đúc. Ít ra anh cũng phải chiều cố thật tốt cho bạn tốt của bạn gái bạn anh.

Chiều hoàng hôn, Quách Từ Ny cùng Đằng Từ Minh sải bước trên con đường vắng, có lẽ vì vào khoản thời gian này là khoảng thời gian thường thức trà chiều của người Anh cho nên phố khá vắng. Quách Từ Ny lấy hết can đảm của bản thân để nói lời cảm ơn với anh.

” Từ... à không bác sĩ Đằng, rất cảm ơn anh đã cùng tôi đi đến công viên, tôi thật sự rất vui, tôi nghĩ ngày hôm nay sẽ là ngày mà tôi không bao giờ quên. ”

Nhìn đôi môi cô cười đầy ngọt ngào hạnh phúc, trái tim anh cũng ả ả nhường nào. Thấy cô hạnh phúc vui vẻ đôi môi hồng nhuận anh thật sự không không chế được bản thân cứ thế mà hôn xuống môi cô.

Quách Từ Ny cả kinh bất động, sau đó là cô nhắm mắt đáp lại nụ hôn đầy ngọt ngào, trái tim cô cũng đập thình thịch mãnh liệt. Cô thích vị ngọt này, vì ngọt của đôi môi anh và cô.

Đằng Từ Minh hôn cô, anh cảm thấy môi cô thật mềm nhẹ, cũng thật ngọt ngào. Đặc biệt hơn là khi được hôn đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận của cô, trái tim anh loáng thoáng một hương vị ngọt ngào và cảm giác lâng lâng thoải mái.

Khi nụ hôn dần sâu hơn bản thân anh mới bừng tỉnh đẩy cô ra, khôi phục lại trạng thái ban đầu hướng với cô nói lời xin lỗi cũng không nói gì.

Quách Từ Ny vẫn còn đang hưởng thụ cảm giác ngọt ngào hạnh phúc liền bị đẩy ra. Cô cũng cảm thấy rất hụt hẫng nhưng cô biết trái tim anh vẫn còn in hình bóng chị ấy... cô khẽ cười khổ một tiếng... và lẳng lặng bước theo anh.

Chỉ là một nụ hôn ngọt ngào...

Một cảm giác hạnh phúc thoáng qua...

Liền có thể khiến cho hai người vô tình gần nhau hơn...

Nhưng cũng thêm một sự dằn vò cho bản thân mỗi người...

Cảm giác hụt hẫng khi là người thay thế...

Cảm giác tội lỗi khi nảy sinh hảo cảm, và yêu thích với một người khác...

Hai con người cảm giác hạnh phúc như nhau, nhưng lại khác nhau về suy nghĩ liệu có phải vô tình được sắp đặt bên cạnh nhau?

Có ai nào biết... khởi đầu của ngày hôm nay cũng chính là một mối tình mới chớm nở nhưng lại đầy khổ đau nước mắt...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đã Từng Rất Yêu...

Sau khi khóc một trận sụt sùi thì Diệp Bối Bối cảm thấy rất rất mệt, cho nên không nói không rằng đã tựa vào lòng ngực của Trữ Dật Thần ngủ thiếp đi.

Trữ Dật Thần hoàn toàn cảm thấy rất bất đắc dĩ khi thấy cô như vậy, cô khóc thật sự rất lâu, anh chẳng biết trong đôi mắt to màu bạc của cô, thực sự chứa bao nhiêu lít nước nữa. Sao mà khóc đến thiếp đi. Anh rất đau lòng nha hồi mãi cô không trả lời chỉ hu hu mà khóc anh thật sự chả biết làm sao chỉ có thể đau lòng mà ôm cô thôi.

Bây giờ thì tốt rồi anh rất ôn nhu săn sóc bé cô từ băng ghế ngoài phố trở về khách sạn. Trên đường ít nhiều cũng bị mọi người nhìn chằm chằm nhưng anh chẳng quan tâm lắm chỉ cần không ảnh hưởng cô là được rồi.

Ở khách sạn nhiều người nhìn thấy cảnh này thật sự rất ghen tỵ vì cái gì mọi thứ tốt nhất đều dành cho cô ta – Diệp Bối Bối. Tổng Nhã Phương thực sự rất căm hận, cô ta cố gắng nỗ lực dàn dựng hình tượng nhưng chỉ trong chớp mắt liền bị con nhỏ chết tiệt kia cướp hết.

Cô oán hận trong lòng, Trữ đại ca là của cô, cha cũng là thương duy nhất cô, Tiêu Minh Đông cũng là của cô, mọi thứ mà con Diệp tiện nhân kia có đều là của cô, là do con tiện nhân ấy cướp đi.

Nhưng hiện tại... cô ta chả làm được gì cả vì cô ta không thể mạnh động được phải chờ mẹ báo với cô ta mới dám động thủ. Nếu cha mà biết chuyện mẹ và cô nhất định sẽ có chuyện. Cho nên cô ta sẽ lặng thinh... nhưng cô ta nhất định sẽ báo thù...

Nhất định sẽ...

...

...

”Diệp Bối Bối tất cả những gì mày lấy của tao ngày hôm nay tao sẽ đòi lại gấp đôi!!! Tao Thề”

Trong thâm tâm của Tổng Nhã Phương gào lên đầy giận dữ, đầy tàn nhẫn. Ánh mắt cô ta liếc nhìn Diệp Bối Bối loé lên tia sáng ngoan tuyệt tột độ, nhưng rất nhanh liền bị che giấu đi cô ta không có cái gan chạm vào Trữ Đại ca.

Tiêu Minh Đông trong lòng vốn sôi ruột không thôi, người cũng đầy buồn bực khi đến tầm 7 giờ tối rồi cũng chả thấy cô về. Cậu lo lắng, phải rất lo lắng.

Hiện tại cậu không hề áp chế cảm xúc hay gạt bỏ đi, cậu thừa nhận cậu còn thương Diệp Bối Bối rất nhiều. Cậu cảm thấy cực kì tức giận và đặc biệt hơn nữa ở lòng ngực cậu cực kì không thoải mái, khi cô làm lơ cậu, cô không để ý đến cậu và cô vui vẻ đi cùng người khác không phải cậu.

Đến giây phút cậu thấy cô nằm gục trai lòng ngực người đàn ông kia cậu thật sự rất khó chịu. Cậu thừa nhận rằng mình ghen khi cô nằm trong vòng tay người đó mà cô vẫn có thể mỉm cười say giấc. Cậu không muốn như vậy chút nào. Cô là của cậu...

Nhưng cô thật sự là hết yêu cậu? Hay là cô đang chọc tức cậu? Nếu là hết yêu cậu thực không tin tưởng, cô không thể nào mau quên như vậy được, trước đó cậu còn nhớ rằng đôi mắt đen trong veo của cô rơi đầy nước, đôi môi cô cũng thều thào tên cậu ”Minh Đông”. Cho nên cô tuyệt đối không thể nào quên đi cậu nhanh như vậy được, cậu tin tưởng cô là đang làm cậu ghen, là khiến cậu cảm thấy khó chịu khi cậu rời cô đi, nếu cô muốn vậy cậu sẽ từ từ kéo cô về lại bên cậu.

Phân cách :

Thông báo cắt ngang nhìn truyện để các bạn đọc rõ luôn nè :3

Giờ Phi ráng tăng cường độ dài của chương cho nên khó tránh khỏi cái lâu được chữ nghĩa phải chau chuốt lắm cơ :3

Cảm ơn đã ủng hộ Phi nha :3

Độ dài 1 chương mới hiện tại sẽ từ 3000 ~ 4000 chữ nhé :3

Sáng, khu sinh thái gần với khách sạn...

Diệp Bối Bối tay trong tay với Trữ Dật Thần khuôn mặt đã đen lại, đôi mắt thâm thụy sất lẹm liếc nhìn Tiêu Minh Đông ở phía trước toé lửa.

TMD ! Hôm qua hoá ra tên tiểu tử này cường hôn bảo bối khiến cho cô uất ức khóc đến mệt mỏi, thật hay anh sẽ chinh cho tên tiểu tử này biết tay.

Trái lại với Trữ Dật Thần, Diệp Bối Bối đã hoàn toàn bỏ qua chuyện ngày hôm qua, sáng sớm thức dậy cô đã kể lại cho anh nghe sau đó cũng quyết

định ngày hôm nay sẽ nói rõ ràng với Tiêu Minh Đông người cô yêu là ai.

Kề bên, Trữ Dật Nhu với Hạ Dương thì khỏi phải bàn cãi, trước kia hai người này gặp nhau là đầu khẩu với nhau nhưng giờ thì dính như kẹo đường, cạy ra cũng khó. Người này anh một câu, người kia em một câu, bé cưng bé yêu đều có đủ... =))

Cặp của Đăng Từ Minh với Quách Từ Ny thì khoảng cách hai người đã gần hơn nhưng mà Đăng Từ Minh vẫn cảm thấy áy náy vì bất chợt như thế mà hôn Quách Từ Ny, mặt dù biết cô không để tâm nhưng anh cũng rất khó chịu, im lặng mãi không phải là cách anh dành lên tiếng : ” chuyện của ngày hôm qua..., tôi xin lỗi. ”

” A... ” Quách Từ Ny đang chìm mình trong những dòng suy nghĩ của bản thân nghe thấy tiếng anh cũng giật mình quay sang, khó hiểu nhìn anh.

” À...không... không có gì... ” anh mỉm cười, dù cô không nghe thấy thì anh cũng đã nói ra.

Quả thật, nói ra một câu cũng khiến tim mình nhẹ nhõm hơn.

.

.

Đến nơi tập trung của lớp, Bắc Đường Nhược Vũ phân phó các nam sinh bắt tay chuẩn bị mọi thứ cho hoạt động ngày hôm nay. Trữ Dật Thần, Hạ Dương, Đăng Từ Minh cũng phụ giúp.

Còn nữ sinh thì tự bắt nhóm trước rồi đợi nam sinh làm việc xong rồi lại bắt nhóm chung. Một nhóm bốn người gồm hai nam hai nữ.

Trữ Dật Nhu cùng một nhóm với Quách Từ Ny, sau rốt là Đăng Từ Minh cùng một nam sinh khác cùng một nhóm, điều này khiến cho Hạ Dương rất không vừa lòng, anh còn muốn cùng bé cưng anh cùng một chỗ.

Và điều đáng nói Diệp Bối Bối bắt nhóm chung cùng với một cô nữ sinh cũng khá nhút nhát trong lớp, cô nàng này tên là Ngụy Khả Tổ và ma xui quỷ khiến là Tiêu Minh Đông, và một nam sinh khác cùng chung một nhóm.

Hạ Dương cùng Trữ Dật Thần bị cho ra rìa rất không vui nhưng cũng chẳng biết làm gì, chỉ có thể bất lực chấp nhận cùng chung một nhóm với hai nữ sinh mà có cùng chung một số với hai anh.

Diệp Bối Bối cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, chỉ có thể ra hiệu cho anh đừng nên lo lắng cho cô. Vốn cô chưa nghĩ ra kế gì để cùng cậu nói chuyện nhưng bất quá giờ cùng một nhóm chỉ ít cũng dễ dàng nói chuyện hơn.

Trong suốt quá trình bắt đầu tham gia kế hoạch (hoạt động ngoại khoá của học viên) nhóm của Diệp Bối Bối được phát thăm đi xung quanh các vườn hoa tìm loại hoa cần tìm. Trữ Dật Thần thì vườn hoa quả cách đó không xa, vì là vườn cửa kính, tâm điểm của anh luôn là cô cho nên anh rất dễ thấy được tên tiểu thư chết tiệt kia đang câu dẫn cô.

Chết tiệt sao bảo bối cùng tên tiểu tử đó tách nhóm ra xa hơn kia, chó má anh nổi điên rồi đấy.

” Trữ đại ca phiền anh lên trên ấy hái hai mươi quả táo xuống ạ. ” nữ học viên cùng nhóm với anh, mang theo khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói.

Anh cũng chỉ ậm ừ cho qua rồi thần thờ treo lên cây hái táo, vừa hái mắt vừa dõi theo cô. Có vẻ như cô đang nói gì đó với tiểu tử kia, rất nhanh anh lại thấy cậu ta (TMD) kích động làm gì cô kia.

Lập tức treo xuống không một tiếng báo trước, bỏ lại cô nữ học viên đang nghếch mặt ra nhìn anh. Anh chỉ biết hiện tại việc anh cần làm chính là chạy đến bên cô và bảo vệ cô.

(- c -)

Mặt khác, ở bên nhóm của Diệp Bối Bối làm việc thuận lợi hơn, hai nam hai nữ tự tách nhau ra chia làm hai nhóm nhỏ để dễ dàng hơn. Và tất nhiên Tiêu Minh Đông sẽ chọn Diệp Bối Bối. Chính vì có điều muốn nói rõ với đối phương cô không từ chối.

Khi tách nhóm làm việc cô chỉ thảo luận vấn đề yêu cầu trên tờ giấy mà Bắc Đường Nhược Vũ giao cho và cố gắng tìm cơ hội để nói rõ.

Chính là lúc cơ hội vừa có, miệng cô chưa kịp phát ra lời đã bị Tiêu Minh Đông cướp lời : ” Bối Bối chúng ta nói chuyện nhé. ”

” Ân... ”

” Bối Bối, em có còn... yêu anh không...? Anh phát hiện rằng mình vẫn chưa thể quên em... ”

” ... ”

” Anh biết, em giận anh vì làm em buồn và làm tổn thương đến em. Nhưng anh nhất định sẽ sửa, nhất định sẽ khiến em hạnh phúc, cho nên... em có thể quay về với anh có được hay không? ”

”... ”

” Anh không cần em trả lời ngay, anh biết em cùng hấn ta chỉ là một vở kịch... ”

” Tôi từ chối với đề nghị với anh ” cô cắt ngang lời nói của cậu.

” Em không cần giấu anh về việc hấn ta bám lấy em không buông anh sẽ giải thoát cho em ra khỏi cái ràng buộc hôn nhân này. ”

” Anh suy nghĩ phong phú thật đấy, tình yêu của tôi với anh ấy hoàn toàn là thật không ràng buộc, không cưỡng ép, đơn giản chỉ là một tình yêu do chính tôi và anh ấy vun đắp. Là tôi tự nguyện. ”

” Nói dối, anh biết em đang rất giận anh, cho nên em đang cố tình làm anh ghen đúng không? ”

” Tôi với anh không là gì của nhau, tại sao tôi lại phải khiến cho anh ghen chứ? ”

” Em không phải là như vậy! Có phải hấn ta đã làm gì để uy hiếp em không? Hấn uy hiếp em và cảm đoán không được trở về với anh phải không? ”

” Anh có bị bệnh hay không? Anh cho rằng tôi sẽ mãi yêu anh không thay đổi cho dù anh ruồng bỏ tôi hay là để người ta xen chân vào sao? ”

” Em nói vậy là ý gì? ” Tiêu Minh Đông gần như giận dữ, cậu không muốn nghe cô nói. Tay cô không tự chủ được lực đạo bóp chặt bả vai cô khiến cô đau đến nói không ra lời.

” Trả lời anh, em nói vậy là ý gì? ”

” Sao em không nói gì hả? Chẳng phải em nói rằng em rất yêu anh sao? ”

” Hay em thật sự yêu hấn vì tiền? ”

” Em nói đi! ”

” Em cần tiền đúng không? Vậy anh sẽ cho em tiền, cho dù em cần thế nào hãy quay về với anh, anh sẽ kiếm thật nhiều tiền để em yêu anh hơn. ” (:| sao Phi viết được nam phụ biến thái như vậy nhỉ :v ?)

Thấy cô vẫn không trả lời cậu tức giận, thực sự rất giận và dường như cậu đã nổi điên. Cậu không muốn nghe cô nói tiếp, ý của cô là không yêu cậu nữa sao? Cô yêu hấn ta? Quên đi cậu sao? Tình cảm 1 năm 6 tháng cô dễ dàng vứt bỏ vậy sao?

” Buông cô ấy ra! ” Âm thanh giận dữ của Trữ Dật Thần kéo cậu về thật tại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chau lại, môi mím chặt. Có thể thấy lực đạo của cậu mạnh bao nhiêu. Cậu đau lòng buông tay ra, còn muốn đi bên cạnh cô khẽ nói : ” anh xin lỗi, có làm em đau không? ”

Nhưng chỉ tiếc phản ứng và tốc độ của cậu chậm hơn anh một bước.

” Bảo bối, em có sao không? Có đau hay không, hấn có còn làm em bị thương chỗ nào không? ”

Cô không đáp lời chỉ mím môi khẽ lắc

đầu.

” Anh mới không tin em, đau đến tím cả mặt rồi nè lại còn bảo không đau hả. ” Trữ Dật Thần đau lòng hỏi.

” Không có việc gì. Anh đừng lo lắng cũng đừng tức giận em muốn nói rõ với cậu ấy. Nhé ! ” cô mỉm cười an ủi anh.

Thấy cô dù đau nhưng vẫn mỉm cười, nụ cười cô vẫn dịu dàng ấm áp như vậy, hai người họ cứ như vậy quên đi xung quanh không để ý đến. Lòng cậu quặn thắt, khó khăn hỏi một câu : ” Em thật sự hết yêu anh sao? ”

” Phải. Nhưng trước kia tôi đã từng rất yêu... Những gì anh đã bỏ qua rồi thì chính là đã mất, nhìn lại hay tìm lại cũng muộn rồi, cũng như thời gian không chờ đợi một ai cả, lỡ mất vĩnh viễn cũng chẳng thể quay đầu lại. Tôi hi vọng anh hiểu, và sau ngày hôm nay chúng ta chỉ đơn thuần là quan hệ bạn học. ” Cô nhẹ nhàng trả lời, sau đó xoay người cùng anh rời đi.

Cậu vẫn đứng đó nhìn cô rời đi, đôi mắt cầu nhoè lệ...

Phải bỏ lỡ rồi chính là đã mất...

Cũng như cô nói cho cậu biết trước kia cô đã thật sự rất yêu, dù gì cũng ” đã từng “...

Tiếc chi.. khi cậu không giữ...

”Anh...mở ra xem đi...” cô luống cuống.

” Quả táo... cùng khăn choàng? ” anh nhướn mày.

” Khăn choàng là... là tặng cho anh... Quả táo... là em cầu nguyện và mong anh luôn bình an hạnh phúc. ”

” Ừ ” Anh đáp lời. Không một tiếng báo trước anh lấy từ trong túi áo ra một sợi dây chuyền rồi vòng tay ra sau cổ cô giúp cô đeo nó lên.

Chiếc dây chuyền này một chiếc dây chuyền bạc chính giữa được đính một viên phi thủy màu ngọc. Kiểu cách đơn giản nhưng quý phái thanh tao. Khi đeo lên trên cổ Diệp Bối Bối hoàn toàn phù hợp với cô càng tôn lên vẻ đẹp thuần khiết thanh nhã.

” Tặng cho em, dù thiếu đi quả táo nhưng anh cũng thật lòng chúc phúc cho em luôn bình an hạnh phúc. ”

” Ân. Cùng chúc cho mọi người có một đêm an lành hạnh phúc. ”

” GIÁNG SINH AN LÀNH ” toàn bộ người trên quảng trường đều vui vẻ chúc thật to sau khi cầu nguyện.

Giáng sinh qua đi... chuyến du lịch cũng chấm dứt..

Cũng là thời điểm năm mới tới.

Nhà nhà đều tấp nập dọn dẹp, sắm đồ mới. Niên cao, bánh dẻo, hạt sen, chữ Phúc , phong bao màu đỏ vĩnh viễn không thể thiếu trong những ngày này.

Người người đều vui mừng hạnh phúc.

Năm mới đến, chính là quá khứ qua đi...

Năm mới đến, chính là sự khởi đầu mới.

Vào những khoảng thời gian này luôn là khoảng thời gian vui vẻ nhất, là khoảng thời gian cùng gia đình tụ họp ăn bữa cơm gia đình.

Đêm 30 , Diệp Bối Bối cùng Trữ Dật Thần ngồi ngoài hiên ngắm pháo hoa. Cùng chúc phúc những lời đầy bình an hạnh phúc.

” Năm mới vui vẻ, Thần. Em mong anh có một năm đầy thành công. ”

” Anh cũng chúc em một năm mới đầy vui vẻ, đầy hạnh phúc, và rất nhanh sẽ được làm ngoạ hi phú. ”

” Bại hoại. ” cô đỏ mặt mắng.

” Hừ...hừ...vậy anh sẽ càng bại hoại hơn để xứng với phẩm danh mà bảo bối trao tặng. ” Anh mặt dày nhướn người hôn tới tấp lên mặt cô.

” Đáng ghét, mau mau buông em ra ngày mai em còn phải về nhà cùng anh ngoại ăn cơm đoàn viên. ” cô làm bộ quay mặt đi tay cũng rất phối hợp đẩy mặt anh ra xa.

” Bà xã, em không thương anh nữa. ” Trữ Dật Thần nói một cách đầy uy khuất.

” Làm thế nào lại không thương? ”

” Mai em về nhà ngoại thế còn anh thì thế nào? Rõ ràng là em có ý bỏ rơi anh. ” Anh bĩu môi, hừ lạnh.

” . . . ” Trán cô chảy đầy vạch đen, có ai nói cho cô biết kiếp trước cô làm sai chuyện gì mà giờ có thể nhạt được một bạn trai cực phẩm nhưng tính tình thì như đứa trẻ lớn xác vậy?

” Không phải là bỏ rơi, ngày mai là mùng Một chẳng lẽ anh không về thăm mẹ và tiểu Nhu sao ? Bất quá là về nhà ngoại một ngày anh cũng vậy, năm mới về nhà ăn một bữa cơm đoàn viên càng khiến mọi người càng vui vẻ hơn. ”

” Được nghe em. ” Anh nhắm mắt một hồi cũng chấp thuận. Dù gì chỉ có một ngày, lần trước tận cả tháng chả gặp cô anh còn nhịn được thôi thì vì cô anh sẽ uý khuất mình một chút vậy.

” Chút, vậy mới ngoan. ” Cô hôn chút lên má anh một cái rồi hào hứng bước vào trong thu dọn để chuẩn bị cho ngày mai về nhà ăn cơm đoàn viên.

Anh cười cười cũng đứng dậy theo cô vào trong thu dọn. Chỉ cần cô vui vẻ thì anh thế nào cũng được.

.

.

.

Mông Mọt ,

Ngày đầu của năm mới luôn rất náo nhiệt cho nên sáng sớm nhà nhà cũng vui cười đặc biệt tiếng nô đùa của trẻ em.

Ở dưới toà nhà, Diệp Bối Bối túi lớn túi nhỏ đứng chờ Trữ Dật Thần lấy xe đi ra đưa cô về nhà. Từ hôm qua ông ngoại cùng cậu và anh trai đã gọi điện ngỏ ý muốn cô về nhà ăn cơm, cô cũng rất nhớ ông ngoại cho nên cứ thế mà đồng ý.

Rất nhanh sau đó xe anh chạy ra và đứ nữ chủ hướng đến phía đường lớn mà chạy đi.

Ở biệt thự nhà họ Diệp,

Từ sớm ông Diệp Chính Nhân đã thức dậy, còn phân phó đầu bếp làm thật nhiều món ngon để cùng cháu gái ăn bữa cơm đoàn viên. Nhưng ông cụ dù làm gì cũng thấy không đủ, hôm qua ông cụ đã khí thế hùng hồn lôi kéo cháu trai cùng con trai đi trung tâm mua sắm mua lễ vật, đã vậy còn chuẩn bị một phong bao đỏ với số tiền không tương cho cháu gái. Điều này thật khiến cho Diệp Dạ Hàn và mọi người trong Diệp gia ghen tị.

” Cha làm thế nào dậy sớm vậy? ” Ông Diệp Thiên Cầm từ trên cầu thang bước đến chiếc ghế mà ông cụ Diệp đang ngồi.

” Cha đang đợi nha đầu Bối Bối, làm thế nào trễ như vậy còn chưa trở về. ” ông cụ không kiên nhẫn hướng mắt về cửa thấp thỏm nhìn.

” Cha hãy còn sớm, Bối Bối còn phải chuẩn bị nữa mà. ” Ông Diệp Thiên Cầm có chút bất đắc dĩ nói, thật là ông cụ Diệp chả có chút kiên nhẫn gì cả.

” Ông ngoại con cảm thấy người có cháu gái ngoại liền bỏ quên con. ” Diệp Dạ Hàn từ đâu đi đến thẳng thừng nói.

” Hừ, hừ, con là nam nhi không cần phải thương em gái con chỉ là nữ nhi yếu đuối làm sao có thể cùng con so sánh. ” ông cụ Diệp hoàn toàn không để ý đến sĩ diện của người nào đó trực tiếp đẩy ngã Diệp Dạ Hàn từ trên cao xuống một cách đau đớn.

” . . . ” Thua rồi Diệp Dạ Hàn anh chấp tay đầu hàng, anh không còn mặt mũi hay ti tôn của đàn ông mà nói chuyện nữa.

Bên trong biệt thự ồn ào tiếng càn ràn của ông cụ thì bên ngoài biệt thự có vẻ yên ả hơn. Diệp Bối Bối vừa bước xuống xe liền được nghênh đón ngay công.

Quần gia được nhắc nhở trước sớm đã đứng chờ tiểu thư trở về, cho nên khi thấy cô liền nghênh đón, cung kính chào cô lại nhận lấy những túi đồ trên tay cô.

Quá quen với đường đi, Diệp Bối Bối chính mình đi vào còn dặn dò quần gia cẩn thận đem túi đồ vào, cùng quần già nói câu chúc mình liền mau chóng xoay người vào trong. Cô rất nhớ ngoại.

Bên trong biệt thự hỗn loạn.. à không đúng hơn là một cảnh tình khôi hài mới phải. Chính là ông cụ Diệp hậm hực giận dữ cầm cây ba toong muốn đánh vào ông Diệp Thiên Cầm đang đứng ở phía kia cầu thang và Diệp Dạ Hàn là người can ngăn.

Diệp Bối Bối vừa bước vào liền gặp một mảng này kinh ngạc hô : ” Ngoại, ông ngoại đang làm gì vậy? ”

Ông cụ Diệp vốn còn đang tức giận vì con trai dám nói ông già và lắm cảm rõ ràng ông còn cường tráng nha, hồ cũng có thể đánh chết mấy con. Nhưng nghe tiếng cháu gái lập tức thu hồi bộ móng vuốt dữ tợn kia, hiền dịu cười hi hi : ” cháu ngoan, ông là cùng với cậu con chơi trò chơi nha, con đã ăn sáng chưa ngoại đã chuẩn bị nhiều món con thích ăn đây. ”

” À... thế ạ, ngoại con chúc ngoại một năm mới vui vẻ, an khang thịnh vượng, sức khỏe dồi dào ạ. ” cô à lên một tiếng rất nhanh sau đó liền chúc mừng ông cụ.

” Thật ngoan, mau mau lại đây ngoại cho con phong bao. ” Ông cụ vui vẻ cười hà hà, một tay kéo cô ngồi xuống sofa tay kia từ trong chiếc áo giản đơn của bản thân lấy ra một xấp phong bao dày cộp, rồi đưa cho cô.

” Ngoại làm thế nào nhiều như vậy? ”

” Là bù đắp cho những tháng ngày trước của con, không có ai cùng chúc phúc hẳn thực cô đơn. ” ông cụ đau lòng.

” Dạ không có, con thực vui vẻ. ”

” Được rồi hiện tại đã đông đủ cả nhà cùng nhau ăn cơm, một bữa cơm đoàn viên hạnh phúc. ” Diệp Dạ Hàn xen ngang, lòng anh cũng rất vui. Sau bao năm nhớ mong, lo lắng rốt cuộc anh cũng có thể cùng em gái đoàn tụ.

Tại một căn biệt thự xa xôi của nhà họ Diệp rốt cuộc cũng có tiếng cười chân thật vui vẻ hạnh phúc nhất.

Nhà hàng Đàm Gia Thỉnh, phòng vip.

Trữ gia cũng rất vui vẻ cùng nhau ăn đại tiệc gia đình.

” Dật Thần, Bối Bối đâu? Làm thế nào hôm nay con bé không đến? ” Mặc Y Y vừa tao nhã uống trà vừa hỏi.

” Về với nhà ông cụ, hôm nay không đến, ngày mai cô ấy mới trở về. ”

” Ân, vậy mai lại đặt một phòng rồi cùng đến đây ăn điểm tâm rồi uống trà chiều đi * ” Mặc Y Y đáp.

” Vâng, lát nữa con sẽ gọi điện cho cô ấy. ”

* Ở đây Phi không hề nhầm lẫn đâu nhé! Thật ra phong tục của người Trung Hoa là đến nhà hàng ăn điểm tâm uống trà chiều. Đại đa số các ngày lễ năm mới, hay quốc khánh... thì các gia đình đều cùng nhau đến các nhà hàng ăn điểm tâm, ngồi trò chuyện uống trà từ sáng đến trưa thậm chí cả chiều, có một số nhà giàu có sẽ đặt phòng lớn và nở cả bàn để chơi mạt chược.

” Ân. ” Mặc Y Y đáp lời lại quay sang bên Trữ Dật Nhu hỏi ” Dật Nhu ngày mai con gọi luôn cả tiểu Dương đến đi nhé, hiện tại mẹ gọi điện cùng ba con nói chuyện, năm nay cũng không thể về, ông ấy hẳn rất nhớ đến mẹ và các con. ”

Trữ Dật Nhu gật đầu cười trừ trong lòng thù phản bác ” nói dối, rõ ràng ba chỉ nhớ đến vợ yêu xinh đẹp chính là mẹ mà thôi. ”

Cả nhà cùng nhau ăn cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ nhưng liên bị tiếng chuông điện thoại làm vỡ bầu không khí.

” Mẹ, con xin lỗi có việc con phải đi trước. ” Nhìn nhìn số điện thoại trên màn hình Trữ Dật Thần liền đứng dậy.

Đối với năm mới mà nói nhiều người thật sự rất nhàn hạ, nhưng đối với thương nhân thì điều đó rất bất khả thi vì quanh ba trăm sáu mươi lăm ngày đều rất bận rộn.

Trữ Dật Thần : Thư kí Dư, phiền cô chuẩn bị dùm tôi tài liệu . . .

Dư Sở Linh : Đã rồi.

. . . . .

So với bầu không khí vui tươi đình đám ở nhà họ Diệp, bầu không khí âm cúng nhà họ Trữ thì nhà họ Tống có bầu không khí chèn ép.

Ngồi ngay trên chiếc sofa sắc mặt của Tống Thành thật sự rất khó coi, cơ hồ rất tức giận.

Phương Y Nhã khuôn mặt tái nhợt ngồi một bên, bà ta vốn nghĩ rằng mình đã giấu kĩ chứng cứ, không ngờ là người tính không bằng trời tính, tiểu Phương nhà bà vì kích động sau chuyện đi trở về liền kịch liệt đau đớn không chịu ăn uống thiếu máu nghiêm trọng. Dẫn đến cần truyền máu, nào ngờ. . .

” Bà không có gì giải thích với tôi sao ? ”

” Thành. . . thật ra mọi chuyện không như ông nghĩ đâu. . . ” Phương Y Nhã nước mắt ngắn dài quỳ rạp xuống sàn giải thích.

” . . . ”

” Thật sự thật sự không như ông nghĩ đâu. . . thật là oan cho tôi quá. . . tất cả hết thảy đều là Kim Vọng làm hại tất cả đều là do ông ta làm hại. ” bà ta nức nở

” . . . ” Tống Thành nghiêm mặt không nói nhưng sắc mặt có chuyển biến.

Thấy vậy Phương Y Nhã mới dám mở miệng ” hai mươi năm trước, khi ông rơi vào hoàn cảnh khó khăn tôi vì muốn cứu ông bắt đầu đi tìm ông ta mượn tiền trả nợ. . . không ngờ. . . ông ta. . . lại. . . cưỡng ép tôi. . . cùng ông ta. . . ôi thật là xấu hổ. . . ” kể đến một nửa bà ta đau lòng bụm mặt khóc giọng cũng run rẩy không ngừng.

Tống Thành con giận từ từ nguội xuống, khẽ như người ôm lấy Phương Y Nhã , chỉ cần nghe nhiều đó ông đã hiểu chuyện gì rồi. . . Trong đôi mắt thâm sâu của ông sự thù địch với Kim Vọng càng ngày càng cao. . . dám đụng tới phụ nữ của ông thì chỉ có đường chết. Mặc kể tiểu Phương là con ai đi nữa thì cũng là con vợ ông cũng là con gái ông chuyện này ông sẽ giải quyết. . . vợ ông và con gái ông hoàn toàn vô tội. . . kẻ có tội chính là Kim Vọng cùng à đàn bà kia. . . Dù con trai ông hay con gái thân của ông đi chăng nữa tổn thương người mà ông yêu nhất chính là có kết cục chết!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Chương 65

Vào buổi đêm mùng sáu năm mới ở nhà tù chột xảy ra trận ẩu đả cực kì lớn. Và điều đáng nói tất cả những người trong phòng giam đều nhắm đến một mình Kim Vọng mà đánh. Cảnh viên canh gác cũng mất nhắm mắt mở cho qua mặc kệ tên đàn ông mập mạp kêu la cầu cứu.

Sáng ngày sau hôm đó, tất cả đầu trang bìa báo, tạp chí đều chung một sự kiện, Kim Vọng cự giám đốc tập đoàn Kim Vọng chết không rõ nguyên nhân, đặc biệt là tấm hình cho thấy ông ta bị trúng độc mà chết, mắt nhắm nghiền đôi môi thâm tím. Đọc đến đây ai cũng nghĩ rằng ông ta tự sát khi đánh mất tất cả nhưng chẳng ai có thể biết rõ sự tình đằng sau...

Sự việc này đối với toàn thể những người hận Kim Vọng rất hả hê vui sướng.

Trữ Dật Thần đọc tờ tạp chí khi trên đường đưa cô về nhà ông ngoại mua được. Anh khẽ nhướn mày sự việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy, và điều đáng lo là anh không quản sự kiện này như nào mà chính là cuộc điện thoại hôm ăn cơm anh nhận được.

Anh rất không hài lòng với thư kí hiện tại rồi. Từ lúc nào thì cô ta có cái quyền tự ý sắp xếp lịch trình làm việc của anh mà không thông qua ý kiến anh? Lại nói gan cô ta thật lớn, buổi tiệc đính hôn của con gái lớn mà Vương tổng cho mời cô ta không nói với anh một tiếng lại dám muốn cùng anh dự. Hừ, chỉ sợ cô ta có tâm tư không đúng đắn, dám mơ tưởng đến anh? Sắc mặt anh nhất thời trầm xuống hôm nay vào công ti anh sẽ xử lí hết thấy.

Dư Sở Linh hớn hờ, vui mừng chờ đợi Trữ Dật Thần đến, sắp đến buổi tiệc đính hôn của con gái Vương tổng cô sẽ có thể cùng anh đi, cô cũng muốn cùng anh nói rõ sự thật rằng cô thích anh, thậm chí là yêu anh đến điên cuồng. Cô đem theo mỗi tình đơn phương này đã bảy năm rồi từ lúc học cao trung cho đến hiện tại. Vì anh cô nỗ lực học tập, cô nỗ lực khiến cho mình càng xinh đẹp để mình có thể cùng anh cùng một chỗ, cô thật hi vọng cô cùng anh có thể cùng một đôi.

Ding

Từ trong thang máy chuyên dụng Trữ Dật Thần cao lớn, hào quang bao quanh chói lòa như một vị thần, khí chất vương giả cao cao tại thượng khiến cho Dư Sở Linh ngây người. Đây chính là người nam nhân trong lòng cô! Người mà cô thầm yêu suốt bảy năm qua.

"Thư kí Dư, pha một ly cà phê đen và một ly trà sữa cho chính bản thân cô rồi vào văn phòng của tôi." Trữ Dật Thần lạnh lùng mở miệng, đáy mắt chứa đầy chán ghét, ánh mắt nóng bỏng đó rõ ràng là có tâm tư với anh, chết tiệt anh đây hoàn toàn trong sạch đừng có nên dùng ánh mắt đắm đuối nhìn anh như là tình nhân qua lại chứ! Chó má anh ghét điều này, nếu không phải cô ta là phụ nữ hay là một người cũng được coi là học muội của anh thì anh đã bóp chết cô ta từ lâu rồi.

"Này, này... nhìn thấy chị Dư cùng tổng giám đốc không, tổng giám đốc gọi chị ấy vào văn phòng có ý gì nhỉ? Lẽ nào tổng giám đốc nhìn trúng chị ấy rồi?" Một nhân viên nữ ánh mắt tràn đầy hâm mộ nhìn.

"Nói vậy, rõ ràng hai người là một đôi mà!"

"Này, mấy người các cô không xem tạp chí sao? Tổng giám đốc có vị hôn thê rồi nhé!"

"Trời đất chi là thương mại với Diệp gia thôi mà chẳng ai có thể vào mắt Tổng giám đốc đâu xem ra chị Dư đã nắm được tổng giám đốc rồi."

"Mấy người các cô các cậu không có việc phải làm sao còn ở đó bàn tán." Dư Sở Linh ngoài mặt nghiêm khắc nhắc nhở nhưng trong lòng thì đắc ý trùng trùng. Đúng vậy lần trước cô có đọc tạp chí bất quá cô không tin. Nghe được mọi người nói vậy thì chắc chắn rằng mối quan hệ này chỉ là thương mại. Cô mới chính là phu nhân tương lai của anh.

Lập tức đám nhân viên cũng không còn hó hê gì nữa, chỉ tập trung làm việc.

Dư Sở Linh cười hài lòng, sau đó xoay người rời đi, cô còn phải đi gặp anh.

Vui vẻ đi vào phòng nghỉ chung, Dư Sở Linh chuyên nghiệp thuần thực pha một tách cà phê đen cũng pha cho chính mình một tách trà sữa thơm nồng. Đặt hai tách sứ tinh xảo lên trên khay Dư Sở Linh ngẩng cao đầu, đứng thẳng lưng rồi hướng đến văn phòng anh mà bước tới.

Cộc cộc

"Vào đi" giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên, khiến cho trái tim bé nhỏ của Dư Sở Linh nhảy lên bùm bùm.

"Tổng giám đốc đây là cà phê của ngài." Dư Sở Linh đặt tách cà phê xuống bàn làm việc của anh.

"Cô ngồi xuống đi."

Dư Sở Linh ngoan ngoãn ngồi xuống ánh mắt đầy chờ mong nhìn anh.

" Tất cả hội nghị ngày hôm nay phiên cô hủy hết dùm tôi, còn có cử người đi đến cuộc đấu giá ngày mai, và bất cứ giá nào đi nữa cũng phải giành được chiếc dây chuyền phỉ thúy này về. "

Dư Sở Linh trái tim đập loạn. Lẽ nào anh biết cô thích chiếc dây chuyền đó nên tặng cho cô?

" Thư kí Dư những lịch trình ngày mai hay ngày tới phiên cô dời lịch hẹn sang hôm khác ngay cho tôi cử thêm người cùng cô đi dự tiệc đi. "

" Ngào sẽ không đi chúc ạ? " Dư Sở Linh kinh ngạc hỏi trong lòng không nén nổi thất vọng.

" Được rồi những việc tôi phân phó phiên cô sắp xếp nhanh chóng mười một giờ trưa quay trở lại đây. "

" Vâng "

Học viện Đảng Lâm, (học viện này vào mồng 7 hàng năm đều tổ chức một buổi dã ngoại ngoài trời ngay sau khuôn viên trường học.)

" Nhã Nhã, Kim Vọng cha ruột cậu... " Hồng Diễm Ngọc lo lắng chạy đến bên cạnh Tống Nhã Phương nói.

" Đừng nói gì cả hiện tại tớ cái gì cũng không muốn nghe. " Hiện tại tâm trạng Tống Nhã Phương cực kì lạnh lẽo cô ta rất không cam tâm. Tất cả chỉ tại Kim Vọng nếu không phải do ông ta thì cô ta vẫn là con ruột của cha. Cho nên khi ông ta chết đi cô ta một chút cảm giác cũng không có, một chút thương hại cũng không.

" Ừ tốt thôi... " Hồng Diễm Ngọc đáp rồi xoa lưng rồi đi. Dù tính tình cô ta rất không tốt luôn ức hiếp người khác nhưng cô ta lại là một người rất trọng tình bạn cho nên ngay cả khi Tống Nhã Phương không còn gì thì cô ta cũng sẽ kề bên.

...

" Bối Bối, cậu có biết tin tức Kim Vọng... " Quách Từ Ny hót hải chạy tới bên cạnh Diệp Bối Bối và Trữ Dật Nhu.

" Đã biết rồi, từ sớm tin tức đã bùng nổ, tiểu Ny cậu thật chậm chạp. " Trữ Dật Nhu xen ngang.

" Mặc kệ đi, dù sự việc có thế nào cũng không liên quan đến ta nhưng chuyện ông ta chết có lẽ không đơn giản. " Diệp Bối Bối tùy tiện lên tiếng.

" Hà, sao cậu biết? "

" Anh Hàn nói đấy, anh ấy nói là sếp Chu* có phái thuộc hạ theo sát ông ta đề phòng thủ đoạn bất trắc nhìn ông ta rất bình thường không lí nào sẽ tự sát. " Cô ôn tồn giải thích

" Lẽ nào ông ta bị mưu sát??? " Quách Từ Ny hai mắt sáng ngời.

" Có thể . " Diệp Bối Bối trầm ngâm

" vậy ai làm điều đó chứ? "

" Có lẽ là kẻ thù của ông ta cũng nên. " Quách Từ Ny cũng gật gù.

" chuyện này chúng ta tạm gác sang bên được hay không, mau mau tập trung thật nhanh đi nha tớ đói lắm rồi. " Trữ Dật Nhu nghịch ngợm lè lưỡi.

" Được rồi được rồi con heo nhỏ nhà cậu ăn lắm thế, tớ thực sự thấy tội cho anh Dương. " Diệp Bối Bối đùa.

" Diệp, Bối, Bối ! " Trữ Dật Nhu hấn giọng.

" Tớ chỉ nói sự thật thôi nha, cậu không khác gì con heo nhỏ suốt ngày chỉ biết ăn thôi. " cô hoàn toàn không để ý đến Trữ Dật Nhu sắp bùng nổ đến nơi, cô cứ tiếp tục công việc của chính bản thân cô là trêu đùa em gái chồng này.

" Diệp Bối Bối ! Cậu mau đứng lại cho tớ! "

" có ngốc mới đứng lại! "

Hai cô nàng người thì chạy người thì đuổi bỏ quên Quách Từ Ny đang đứng đó lắc đầu thờ dài, vì sao một cô gái vừa xinh đẹp vừa diễm tình như cô lại có thể kết thân cùng hai cô bạn vừa rồi hơi vừa thần kinh thế này. Ông trời thật bất công.

" Ba vị tiểu thư xinh đẹp có thể để cho tại hạ được phép ngồi xuống ăn tiệc cùng không ? " Ngôn Quang cười cười bước đến chỗ ba người đáng đứng.

" Ngôn ca anh cứ tự nhiên. " Quách Từ Ny đáp.

" Anh họ, mau giúp em cản trở con heo điên này lại, không thì chú heo này ừi chết em mất. " Diệp Bối Bối chạy lại phía sau lưng Ngôn Quang.

"Ngôn huynh, tránh ra cho muội, muội phải xử tử Diệp Bối Bối, nếu không làm được gì muội thề muội không tên Trữ Dật Nhu. " Trữ Dật Nhu tỏ phi phi.

" Cậu mưu sát chị dâu! " Diệp Bối Bối hé đầu ra.

" Cậu còn chưa gả vào, chưa tính là chị dâu. "

" Anh cậu đã nhận định. "

" Bỏ tiểu thư thì chưa !! "

" Stop! Hai cô của tôi ơi, hai cô có ân oán gì tự giải quyết, hai cô có biết anh đây rất đáng thương không? Nghe hai người cãi nhau anh đây sắp nổ tung rồi. " Ngôn Quang ngăn cản.

Còn lúc này xung quanh nhà ăn, chẳng có ai dám hó hé gì vì bộ dạng của hai cô nàng hiện giờ rất là khủng bố chỉ sợ họ mà xen vào lập tức bị xé nát ngay lập tức, họ thật ngưỡng mộ Ngôn Quang vì đã dũng cảm can ngăn. Đại bộ phận là e dè bộ dáng của hai cô nàng nhưng cũng có người e dè cả thân phận của hai người chỉ sợ nói sai một chút liền lãnh hậu quả nghiêm trọng không thể cứu vãn.

Có thể nói sau một lần bị giáo huấn kia họ đã an phận hơn nhiều nhưng có thể là họ cũng biết suy nghĩ người ta đã không phạm mình thì mình có gì phải tìm phiền phức cho bản thân, huống hồ khả năng bị đá văng ra khỏi cuộc rất là nhanh.

Lúc này đây tình hình hai cô nàng cũng đã ổn hơn nhiều rồi, vì một câu của Ngôn Quang nên họ mới yên tĩnh hơn chút nhưng trên mặt lộ rõ sự bất mãn vì họ còn muốn cãi thêm chút nữa.

Quách Tử Ny nhìn hai cô bạn giận dữ nhau mà cảm thấy buồn cười vô cùng, hai cô nàng này tính tình trẻ con y như nhau không biết sau này gia đình nhà họ Trữ sẽ như thế nào chắc chắn là rất náo nhiệt..

" Ding! "

Một âm báo hiệu tin nhắn tới, là điện thoại của Trữ Dật Nhu.

" Bé cưng, lát nữa cùng nhau đi ăn, anh có một bất ngờ dành cho em. "

Khuôn mặt không hài lòng và tất giận của cô lập tức biến mất thay vào đó là sự thoải mái ngọt ngào. Lòng cô cứ như được đổ mật vào vậy.

Ở bên kia Diệp Bối Bối cũng đang nghe điện thoại của Trữ Dật Nhu, vẻ tức giận của cũng đã tan đi rồi, huống hồ cả hai không phải là giận thật.

" Bảo bối, lát nữa anh đưa em đi mua sắm, ngày mai ta cùng đi dự tiệc nhé. "

" Được, nhưng mà tại sao em phải đi cùng anh đây? "

" anh là của em đấy, em nói thế mà được sao lỡ như ai đó cuốn mất anh thì thế nào? "

" ai dám cướp? " cô kéo dài giọng

" Ha.. ha không ai cướp của em đâu, họ có ý nhưng anh chẳng có tình thì sao mà cướp anh được "

" nghe vậy còn được. "

" được rồi, anh còn việc phải làm nói với em sau nhé, yêu em. "

Cúp máy, Diệp Bối Bối tâm tình tốt đi rất nhiều bắt đầu thao thao bất tuyệt, Trữ Dật Nhu cũng xen vào nói có vẻ cuộc cãi vã của hai cô nàng đã lắng lẽ biến mất dường như chưa từng diễn ra, Quách Tử Ny thì ứng biến rất tốt, rất nhanh liền có thể bắt kịp chủ đề. Chỉ riêng mình Ngôn Quang là trở mặt nhìn. Gì vậy rõ ràng ban này còn không vừa nhau sao nhanh như vậy liền hoà? Con gái quả là khó hiểu, đúng là thất thường, anh cảm thấy may mắn vì hiện tại mình còn độc thân.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Tùng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 66

Tối, đại sảnh khách sạn châu Âu.

Nhìn tòa cao ốc đồ sộ này có thể hiểu được khí thế, hiểu được sự giàu sang của những người có tiền tài mặt mũi xuất hiện tại đây. Hôm nay, là bữa tiệc đính hôn của thiên kim duy nhất, cũng là con gái yêu quý của Vương tổng, người từng xưng bá một thời ở trên thương trường với những chiến thuật, những mưu mẹo trong kinh doanh, một vị chủ tịch của Vương thị rất nhiều người sùng bái, có thể đến dự buổi tiệc đính hôn hôm nay của Vương tổng quả là một điều rất vinh hạnh của các nhà hào môn, giàu có trên thành phố này.

Trong số đó Trữ Dật Thần là người khách được xếp vào khách quý nhất mọi thời đại, giao tình trước kia của Vương tổng đối với người cha đáng nể của anh không tệ cho nên mọi bữa tiệc sinh nhật từ thiện đều là do đích thân anh đến dự tiệc và mang theo thư kí trợ lý tuyệt không mời những cô gái cạnh mình. Tiếc rằng là hôm nay Dư Sở Linh không có đi cùng anh chỉ đi với một trưởng phòng kế toán do anh sắp xếp, khiến cho cô nàng rất không hài lòng. Bởi vì trước kia đều là đích thân anh đi nhưng hôm nay anh lại không đến khiến cho Dư Sở Linh cảm thấy rất mất mát, vì ngày hôm nay mà cô nàng đã bỏ ra vài mấy ngàn vạn tệ để sửa soạn cho mình thật xinh đẹp để thu hút sự chú ý của anh. Nhưng cho dù anh không đến đi chăng nữa cô cũng phải thể hiện thật tốt, cô cùng anh chàng trưởng phòng họ cùng bước vào cửa, đưa thiệp mời cho nhân viên để họ dẫn đường vào.

Vương tổng khi thấy cô cũng rất nhiệt tình chào đón, thấy anh không có mặt ông cũng không mất hứng cũng vui vẻ chào đón cô cùng chàng trưởng phòng kia một cách chu đáo và dặn dò phục vụ là phải chiều chuộng họ thật tốt. Dư Sở Linh cười gượng, đối với trường hợp này đã quá quen, cho nên đối với những việc này cũng không mấy ngại ngùng. Cô nhìn về phía phó tổng giám đốc, cô biết phó tổng giám đốc là đại diện cho Hạ thị đến và cô nhìn thấy cô gái kề bên phó tổng rất xinh đẹp nhưng cô chưa thấy bao giờ hình như là tiểu thư danh giá của nhà nào đó.

Khi tiệc chuẩn bị bắt đầu, Vương tổng vui vẻ bước lên trên sân khấu, nơi mà treo một tấm bảng thật lớn thật đẹp, được trang trí lộng lẫy với hàng chữ " Lễ Đính Hôn ", ông cười ôn hòa : " Hôm nay, Vương Diêu tôi rất cảm ơn mọi người đã có mặt tại bữa tiệc đính hôn của con gái tôi, để cảm tạ lòng hảo tâm và lời chúc phúc của mọi người tôi đã chuẩn bị rất nhiều món ngon của các vị đầu bếp nổi tiếng của châu Âu đến, cho nên hôm nay không cần phải câu nệ hãy tận hưởng và cùng nhấp tiệc." Khi kết thúc hội trường mọi người ào ào vỗ tay.

Cùng lúc đó bên ngoài cửa chợt mở cửa, lập tức khiến sự chú ý của mọi người chuyển sang về phía cánh cửa, bước vào là một thanh niên đầy lịch lãm, khí chất vương giả, mạnh mẽ, bờ vai rộng đầy chùng chạch, đôi mắt đầy mị lực, làn da màu bánh mật quyến rũ, đôi môi mỏng kêu gọi, cùng với bộ âu phục đen càng tôn lên mị lực của đàn ông, khiến các tiểu thư danh giá mê mẩn, và đặc biệt là Dư Sở Linh cô nàng như bị xoáy sâu vào mị lực của anh, Trữ Dật Thần. Nhưng rất nhanh ở đằng xa mọi người cũng có thể nhìn thấy anh quay lưng lại, đầy thân sĩ đầy dịu dàng nắm tay đỡ lấy một cô gái với làn da trắng nõn, xinh đẹp với đôi mắt màu bạc đầy mê hoặc. Nhìn vào họ rõ ràng là một đôi quyến rũ. Hai người hoàn mỹ đẹp đến mức khiến mọi người mê say vào không gian của họ.

Hạ Dương từ xa thấy người bạn chí cốt đến thì khoe môi khẽ giật giật, con bà nó lựa chọn thời điểm thật tốt, quả nhiên nhân vật chính luôn xuất hiện vào thời khắc mấu chốt nhất, lúc này anh lại quay sang nhìn cô gái cách đó không xa, là thư kí của bạn anh - Dư Sở Linh nhìn đến ngây ngẩn, và trong mắt cũng không che giấu cảm xúc kích động cùng đau lòng, xem ra anh đã đoán đúng, cậu chàng này rõ ràng là cố tình để cho Dư Sở Linh thấy để cô ta không còn bất kì mơ mộng nào đối với mình. Anh nắm chặt tay của bạn gái quay sang nói : " Bé cưng, anh trai em thật biết làm người khác giới đau lòng cực kì tàn nhẫn đó, em nhìn xem cô thư kí bé bỏng của anh trai em đau đến mức ngây người. "

" Hừ hừ, đáng đời dám có ý tứ giành chồng của Bối Bối, đáng đời cho cô ta. " Trữ Dật Nhu hừ hừ nói.

Hạ Dương không còn gì để nói nữa, mặc cho cô rủa Dư Sở Linh.

Bên cửa lớn lúc này Trữ Dật Thần đang đến mặt đến cực đỉnh, mùi giấm chua cũng bay nồng nặc xung quanh. Anh thật hối hận khi đưa cô đến, thật hối hận khi để cho cô mặc bộ lễ phục này. Cô vận bộ váy bó sát người màu trắng, hở lưng, trước ngực có đính những viên đá lấp lánh tinh xảo, bộ đồ rất hợp với cô nó không chỉ làm cô trở nên quyến rũ nhưng cũng có sự đáng yêu thuần khiết của một thiếu nữ đôi mươi. Dáng người cô vốn rất đẹp nay lại càng đẹp hơn, nhìn cô tựa như một thiên sứ thuần khiết cũng có nét giống thiên thần sa ngã che giấu vẻ đẹp tà mị chết người, nhất là đôi mắt bạc của cô, nó trong veo nhưng lại cuốn hút khiến cho mọi người mê đắm mê nó. Nó như một chất độc vậy dù biết nó rất độc có thể lấy mạng người nhưng vẫn không thể cưỡng lại sự mê hoặc tuyệt diệu của nó. Sa chân vào rồi mãi mãi trầm luân không thoát...

Trữ Dật Thần ôm chặt lấy cô, anh muốn khoét hết mắt của đám sói kia, TMD thế nhưng đám nhìn bảo bối anh với ánh mắt đầy dục vọng đó, chết tiệt bọn sói háo sắc, anh thế từ nay về sau sẽ không để cô đi dạ hội nữa, hừ hừ cô là của một mình anh thôi.

" Chết tiệt, anh thật muốn móc mắt bọn nam nhân kia ra, thật đáng giận . chỉ trách em quá xinh đẹp để chúng dòm ngó đến em. " anh lầu bàu.

" Hừm..? Anh trách em đẹp, vậy anh thì thế nào em cũng muốn móc mắt của đám phụ nữ kia, bọn họ cứ như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy..cho nên anh đừng ở đó trách em lỗi đều là tại anh hết.. " cô nhướn mày sau đó đổ toàn bộ sai lầm lên người anh, đùa chắc anh còn mê hoặc hơn cô nữa đấy, cô là cô thấy được những binh đoàn tóc dài ở đây muốn xé cô ra rồi giành lấy anh, đặc biệt cô để ý cô gái với bộ lễ phục đen kia, cô ta nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ cũng có chút phẫn uất, trong đó ánh mắt hướng về anh rất đau xót, uất ức tựa như anh đã phụ cô ta vậy.. Cô không thích người này.. không nhìn cũng biết anh không thích cô ta nhưng cô ta lại thích anh đến cuồng si.. cô không thích cô ta.. bởi vì ở trên thế gian này không có người phụ nữ nào là không ghen khi thấy có người khác đặt sự chú ý lên người mình yêu cả.. kể cả đàn ông vũng vậy.. không ai có thể thích nổi, nhưng dù vậy nhưng cô cũng sẽ không ác độc đến mức gây sự với cô ta cô chưa ghét phiền phức trừ phi cô ta đã động đến cô trước thì lúc đó cô sẽ cho cô ta nếm trải mùi vị đau khổ.

" ừ.. là anh sai là lỗi của anh.. bảo bối luôn đúng, anh hẹp hòi, do anh quá đẹp trai và xuất sắc nên bọn họ không thể không ngắm anh.. không đúng anh có đẹp cũng chỉ để mình bảo bối ngắm. " anh cường hèn hề lấy lòng cô.

Nhìn cặp đôi tình nhân như vậy ít nhiều các vị chủ tịch lớn tuổi sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng nếu ai thức thời lập tức có thể nhận ra hai người này là ai, một người là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, một người là thiên kim quý báu của Diệp gia, cho nên bữa tiệc sôi nổi này càng thêm sôi nổi hơn. Nhiều vị tiểu thư phu nhân nhà giàu cũng bắt đầu rục rịch tìm cách làm thân với Diệp Bối Bối, đối với các cô tiểu thư trẻ tuổi cho dù không chiếm được anh nhưng có thể làm thân với cô ít nhiều cũng sẽ được chút lợi lộc. Vương Diêu thấy anh chàng mang theo một cô nàng ông cũng hơi bất ngờ tuy rằng

ông có đọc báo đấy nhưng cũng nghĩ là hai người do thương mại mà thôi nhưng lần này xem ra là thật. Ông cười cười biết rõ tiểu tử này là thật lòng rồi, ông bước đến bên anh chào : " A Thần cháu đến rồi, lão già này còn tưởng hôm nay cậu không tới đây. "

" À cháu có chút chuyện ấy mà, chúc mừng bác nhé, rốt cuộc cục vàng nhà bác cũng tìm được hạnh phúc rồi. "

" hà hà, nhưng mà cháu còn chưa giới thiệu cho bác đấy, cô bé này ta chưa gặp bao giờ. "

" Bác Vương đây là hôn thê của cháu Diệp Bối Bối. Bối Bối đây là bác Vương cũng là Vương tổng tiếng tăm lừng lẫy của Vương thị. "

" Chào ngài, hân hạnh của cháu. Mừng bác có được con rể tốt. " Diệp Bối Bối khẽ gật đầu, ngọt ngào mở miệng.

" Tốt tốt, lão già này còn phải tiếp khách không phiền đến hai người, hai người các cháu cứ tùy tiện. " Vương Diệu cười hà hà.

Trữ Dật Thần đáp lời trực tiếp nắm tay Diệp Bối Bối vào bên trong, anh cùng cô đi đến bên Hạ Dương. Trực tiếp đi ngang qua cô thư kí nhìn anh với ánh mắt đầy uất ức, đau xót.

Nhìn anh dịu dàng, ôn nhu sẵn sóc một người mà không phải mình Dư Sở Linh đau đớn, đây là lần trong đời cô thấy anh nở nụ cười vui vẻ đến vậy, cũng có thể là lần đầu tiên cô thấy anh cười dù trước kia tâm trạng anh có tốt thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn một bộ mặt lạnh nhạt, không xúc cảm. Cô cho rằng anh không cười không biết sẵn sóc nhưng anh đã âm thầm chấp nhận cô chẳng qua là anh không nói cô sẽ tự hiểu. Hóa ra cô đã sai, anh có thể vô tâm có thể lạnh lùng nhưng không có nghĩa là anh sẽ không cười không ôn nhu, chỉ là người mà anh đối xử ôn nhu không phải là cô thôi.

Dư Sở Linh khỏ sở trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi. Cô cam chịu vì người con gái kia thật xứng với anh, cô ấy rất đẹp và cô rất ngưỡng mộ cô gái đó, người phụ nữ mà anh chọn, người phụ nữ mà anh đã nhận định, cô thật tâm chịu thua và bỏ cuộc vì trước giờ anh không sai hay cố ý thương tổn cô.. Chỉ là cô tự mình đa tình mà thôi,.. Mỉm cười Dư Sở Linh tự tin uyển chuyển cùng cậu đồng nghiệp nọ bước qua bên bốn người đang trò chuyện vui vẻ, cô cất tiếng chào :

" Tổng giám đốc, phó tổng giám đốc. "

" Chào cô thư kí Dư, để tôi giới thiệu đây là bạn gái tôi Trữ Dật Nhu, em gái của tổng giám đốc, còn vị tiểu thư xinh đẹp này là phu nhân tương lai của hai người. "

" Phu nhân tương lai, Trữ tiểu thư rất vui được gặp hai người. "

" Rất vui được gặp hai người. " Trữ Dật Nhu đoan trang bắt tay bọn với cả hai.

Diệp Bối Bối bên cạnh Trữ Dật Thần cũng gật đầu chào hỏi, tuy không nói nhưng hành động lại tao nhã quý phái, khiến cho người khác cảm thấy tốt hơn nhiều.

Bởi vì thái độ hoà nhã, sự khéo léo của cả ba cô gái không khí mập mờ lúc đầu cũng không còn nữa, Diệp Bối Bối có thể thấy người cô gái này rất độc lập cô ta có thể yêu cuồng si nhưng cô ta sẽ không u mê đắm đuối vào. Đối với tình tình này của Dư Sở Linh, Diệp Bối Bối rất tán thưởng.

Trữ Dật Thần thì chẳng mấy mở lời anh chủ yếu đều nói đến chuyện của công ti, đôi lúc vui vẻ ghẹo đùa Diệp Bối Bối, đối với Dư Sở Linh anh không có chút cảm tình, nếu cô ta thông minh thức thời anh sẽ suy nghĩ lại việc giữ cô ta lại bên mình, còn nếu không thì đừng mơ tưởng.

Những người xung quanh đang xôn xao nói chuyện bàn việc làm ăn hay chuyện trong gia đình hay là chính trị xã hội rất nhanh liền tắt liệm, khi đèn ở sảnh lớn của nhà hàng đều tắt hết chỉ còn lại chút ánh đèn chiếu sáng trên sân khấu. Rất nhanh tiếng đàn piano êm ái đệm khúc Nothing Gonna Change My Love For You, từng giai điệu êm nhẹ vang lên, sau đó là con gái của Vương Diệu cùng chồng chưa cưới bước về phía sân khấu. Sự ăn ý của hai người cũng như tình yêu trong mắt hai người đã khắc sâu giống như sự dịu êm của bản nhạc với hứa hẹn đôi bên, ngọt ngào bền vững, cũng như tình yêu sâu đậm được vẽ lên bởi từng ngón tay nhảy múa trên đàn piano,... đó là một sự liên kết tuyệt hảo đến hoàn mỹ, hoa lệ..

[s://youtu.be/x5JosvWNhrQ](https://youtu.be/x5JosvWNhrQ)

(Hãy bật nhạc lên và thưởng thức nào)

Đối với buổi lễ đính hôn là sự chúc phúc của hai gia đình, là sự tự nguyện của đôi bên hoàn toàn không phải là thương mại, hoàn toàn không chút gán ghép này. Diệp Bối Bối thật tâm chúc phúc, ở đây bất cứ người con gái nào cũng hi vọng tìm được một nửa của mình, người có thể cùng mình sống hết quãng đời còn lại, có thể chấp nhận khuyết điểm lẫn ưu điểm mình.. Trên đời ai cũng mong ước có thể có một tình yêu nhẹ nhàng ngọt ngào và hạnh phúc, và một người thật tâm yêu thương mình..

Giống như cô, đã có anh..

Giống như anh, đã có cô..

Ánh mắt cả hai giao nhau tình ý so với đôi nhân vật chính trên sân khấu càng thêm mặn nồng hơn, khi giai điệu bản nhạc đã hết, nhưng nối tiếp đó là một giai điệu khác những giai điệu êm nhẹ.. cũng như hiện tại từng đôi nam nữ thanh niên trung niên đều cùng bạn nhảy khiêu vũ theo những âm điệu nhẹ nhàng, như bức họa tình yêu, như một khung trời tuyệt đẹp đến thơ mộng..

Love Is Like A Flower ...

Tình yêu ta như những cánh hoa, êm đẹp thơm ngát và đậm mùi hương.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 67

Thời gian quả thật trôi rất nhanh chỉ trong phút chốc Diệp Bối Bối cùng Dật Nhu và Từ Ny, Ngôn Quang liền trở vào học viện tiếp tục học. Trữ Dật Thần cùng Hạ Dương cũng quay trở về công việc của bản thân. Còn Tổng Phuong Nhã thì cũng khá yên ổn vì trước giờ cô ta trong trường cũng chả làm khó ai ngoại trừ Diệp Bối Bối và một số người khác không địa vị mà thôi. Còn về phần của Hồng Diễm Ngọc và Khương Tú Liên thì rất thâm có thể hai cô nàng này trước kia tuy cùng một chỗ với Tổng Phuong Nhã lại là người có địa vị được nuông chiều từ nhỏ nên rất kiêu ngạo phách lối toàn ức hiếp người khác nhiều cho nên khi hai cô ta chột vật gặp hoạ khăng định không ít người mượn cớ này để trả thù.

Nếu nói đến hai vị tiểu thư này thì Khương Tú Liên so với Hồng Diễm Ngọc bộc trực thẳng thắn hơn nhiều, và cô ta suy nghĩ trong tình bạn rất đơn giản nói thẳng thì cô ta rất ngốc, cô ta chả biết gì là thủ đoạn tranh giành hay lấy lòng, cho nên đây cũng là một điểm Tổng Phuong Nhã rất ghét và chẳng để tâm gì mấy. Vì vậy khi bị người khác bao vây đánh trả thì cô nàng bị thương nhiều hơn vì không ai bao che cứu vớt. Hồng Diễm Ngọc thì thông minh hơn tuy không còn địa vị gì nhưng cô ta biết cách lấy lòng và miệng lưỡi cô ta luôn làm người ta vừa lòng cho dù bị đánh thì cô ta vẫn có người đứng ra giúp đỡ và Tổng Phuong Nhã cũng cảm thấy được cô ta vẫn còn giá trị trong cuộc chơi. Còn Khương Tú Liên đã sớm bị đá ra khỏi, kể từ khoảnh khắc cô ta không là nhị tiểu thư Khương thị thì cô ta đã bị đá ra khỏi đó rồi. Tổng Phuong Nhã chán ghét cái đứa ngu xuẩn này nếu không phải vì cô ta mê luyến Ngôn Quang thì cả ba đã không có ngày hôm nay.

Nhưng liệu có ai biết cũng nhờ có sự si ngốc của cô ta mà có thể cứu được những kẻ ác như bọn họ? Liệu có ai biết rằng Khương Tú Liên có thể ngu ngốc nhưng lại là một người nặng tình? Chỉ tiếc rằng khi họ phát hiện đã muộn rồi..

Khương Tú Liên nhìn chằm chằm thân ảnh của Hồng Diễm Ngọc khi được Tổng Phuong Nhã cùng một bạn học lớp A cứu và đưa đi, miệng cô ta cũng nghẹn ngào hi vọng được che chở : " Nhã Nhã, tiểu Ngọc cứu mình.. "

Chỉ tiếc rằng khi nghe thấy lời cô nàng ba người kia hơi cứng người nhưng lập tức bước đi làm như không nghe thấy mặc cho Khương Tú Liên kêu gào ở phía sau. Dù là vậy Khương Tú Liên vẫn cố chấp cho rằng cả hai người họ cùng bạn học kia sẽ quay trở lại hay là do giọng cô quá yếu họ không nghe thấy.

" Mày nghĩ mày còn giá trị sao? Một giẻ rách mà đòi theo thiên nga? Tổng Phuong Nhã dù thất thố nhưng cô ấy vẫn luôn đối xử tốt với mọi người không giống như cô chỉ biết ức hiếp người khác. " một nữ sinh trong đám đông cười khi khi thấy thân ảnh chột vật cầu cứu dưới đất.

Có lẽ đây là báo ứng, báo ứng cho kẻ xấu..

Nhưng thực sự điều này có đúng là báo ứng không? Hay là một sự tình khác.

" Các người dừng tay lại đi, các người nói cô ấy ức hiếp người nhưng giờ các người nhìn lại mình có giống như vậy hay không? " Trữ Dật Nhu nhíu nhíu mi tâm nói, cô cực ghét thể loại này, người ta chột vật thì chà đạp trên cao thì nịnh hót, cho dù trước kia Khương Tú Liên có xấu đến mấy chẳng qua là do không biết chọn bạn mà chơi và do sống với người cha quá hiểm ác nên mới như vậy.

" Chị Diệp, chị Nhu, chị Ny. " đám người thấy ba người bước đến thì lên tiếng lấy lòng, cũng lập tức dừng tay nhưng có một nữ học viên trước giờ ghen ghét với Khương Tú Liên thì không dừng lại ngay mà đá thêm một cái thật mạnh vào bụng cô ta mới chịu dừng.

Nhìn hành động này, Diệp Bối Bối rất chán ghét nhưng cô lại không nói lời nào cả, đôi mắt xinh đẹp của cô chỉ chú ý đến khuôn mặt tái nhợt thân hình chột vật của Khương Tú Liên đang ngồi bệt dưới đất, ánh mắt cô xẹt qua một tia thương hại. Cô không ghét cô ta dù trước cô ta có là kẻ xấu đi chăng nữa.

Vì cô biết rất rõ con người của Khương Tú Liên, tuy rằng trước kia cô nàng là một người phách lối kiêu ngạo hay ức hiếp người chẳng qua cô ta cũng là do hoàn cảnh mà trở thành như vậy. Tính tình Khương Tú Liên không xấu chỉ là cô ta không biết chọn bạn mà thôi. Diệp Bối Bối khẽ nhìn hai người bạn của mình, Quách Từ Ny cùng với Trữ Dật Nhu hiển nhiên biết bạn mình muốn làm gì cho nên ngăn cản đám người kia và để họ rời đi.

" Mọi người thôi đi, nếu còn đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đấy. " Quách Từ Ny chán nản nói, cô thật sự rất khinh đám người này.

" Đi đi, dù cô ấy làm gì mấy người thì mấy người cũng không nên giết người, cô ta chỉ chọc ghẹo một chút các người thì giết cô ta nhìn xem tội ai nặng hơn? " Trữ Dật Nhu hỏi.

Rất nhanh các học viên cho dù đồng ý hay không đi nữa cũng mau chóng rời khỏi. Đùa chứ!? Ba người trước mắt họ thì đã có hai người chọc vào không nổi rồi không thể bắt tội được, huống gì họ cũng chẳng làm gì mình giờ họ chỉ bảo họ đi đi, cũng là khuyên ngăn chẳng ý xấu gì, tất nhiên sẽ không ai ngu ngốc chống đối để chuốc hoạ vào thân cả.

Đám người kia đi rồi, Diệp Bối Bối mới bước đến bên Khương Tú Liên đỡ cô ta dậy : " cô đứng lên đi, để tôi đưa cô đến phòng hồi sức sát trùng, cứ để như vậy vết thương của cô sẽ nhiễm trùng mất. "

" Vì sao cô lại đối tốt với tôi như vậy? " Khương Tú Liên mờ mịt hỏi cô.

" Đối với ai tôi cũng vậy, tôi không phải loại người thấy chết không cứu. "

" Trước kia tôi đối xử tệ với cô đến vậy, cô không hận tôi sao? "

" Hận ư? Không có, hận một người rất mệt mỏi, tôi hận một Tổng gia đã quá đủ thêm cô tôi thật sự rất mệt. " Diệp Bối Bối lắc đầu, lấy tay đỡ lấy Khương Tú Liên giúp cô ta đứng lên.

" Cảm ơn cô, lần này cô giúp tôi nhất định tôi sẽ báo đáp. " Mắt của Khương Tú Liên hiện ra một tầng dao động nhưng rất nhanh liền bị che giấu, cô ta thật ra không hề ghét cô, chẳng qua vì là bạn của Tổng Phuong Nhã nghe Tổng Phuong Nhã nói cô cảm thấy tức giận khi một người ức hiếp bạn mình.

Khương Tú Liên chặt vật đứng dậy, cầm lấy tay Diệp Bối Bối để hướng đến phòng hồi sức mà đi, quả thật những vết thương này rất đau cần phải sát trùng. Cô ta cần nghỉ ngơi, cần phải làm lành vết thương trở lại, báo đáp lại Diệp Bối Bối cùng hai bạn của cô, cô ta không thích mắc nợ ai, vì vậy cô ta sẽ trả.

" Không cần, chỉ cần cô nên phản tỉnh lại chính cô, cô nên nhớ trước kia cô không hề xấu tính như vậy, cô nên học cách thay đổi cô của hiện tại, học cách bảo vệ chính cô, chỉ cần như vậy là đủ, tôi không cần cô phải báo đáp. " Diệp Bối Bối chỉ lạnh nhạt nói sau đó xoay người rời đi.

Ở ngay chiếc ghế trong phòng Khương Tú Liên ngây người, đôi mắt chứa đầy hỗn tạp, mọi cảm xúc của cô ta xen lẫn vào nhau. Cô ta cảm thấy bắt đầu không hiểu nổi chính mình nữa.

" Em nói xem, muốn anh phải làm như thế nào đây? " Một giọng nói đầy tà mị đầy dụ hoặc vang lên.

" Hà? " Diệp Bối Bối nằm trên giường xoay đầu lại, khó hiểu hỏi?

TMD! Có ý câu dẫn anh rồi mà còn trung ra bộ mặt 'em đã làm gì?', thật đáng đánh đòn..

Diệp Bối Bối vẫn không hiểu gì, cô chỉ cảm thấy hôm nay trời nóng nực nên cô mới chọn một bộ đầm ngủ chất liệu ren để mà mặc thôi, vậy mà vừa vào phòng anh lại nói những lời kỳ quặc.. khoan đã.. có gì đó không đúng.. Diệp Bối Bối lập tức sắp xếp lại dữ kiện mặt lập tức đỏ bừng, cô thể nhưng lại quên mất, trong mắt của một người đàn ông phụ nữ quyến rũ nhất là khi mặc sơ mi của họ và một mặt khác là đồ ngủ đặc biệt là chất liệu ren.. Giờ thì cô đã hiểu rồi..

Nhìn phản ứng đầy chậm chạp của cô anh rất muốn cười, nhưng anh nhịn nếu cười chẳng phải trực tiếp để cô đá bay anh ra ngoài ư? Anh sẽ không làm những việc thiếu lợi lộc như vậy.

Mặt cô đỏ bừng, cô cả giận cả mừng: " lưu manh, không nghiêm túc!! "

" Ai ôi, thật oan cho anh, anh đã làm gì đâu mà em nói anh lưu manh đây? "

" Ý nghĩ trong anh rất là không đúng đắn em mới nói nha... "

" Ô.. anh chỉ hỏi em muốn anh làm gì không? Giúp em lấy ly nước này, chỉnh lại máy điều hoà này.. chứ anh nào có ý khác..a~ chẳng lẽ em muốn.. " anh cười gian trá.

" tránh xa tôi ra... cái tên lưu manh đáng chết này! " Cô xấu hổ mắng, cái tên vô lại này dám gài bẫy cô.. hừ hừ..

" phốc~ haha.. bảo bối em thật ngốc.. haha "

" đáng ghét! Hôm nay anh ngủ ngoài phòng khách!! " cô giận dữ ném cái gối vào anh, sau đó hùng hổ đứng dậy đẩy anh ra ngoài. Đóng cửa " Rầm " một cái.

Lúc này Trữ Dật Thần mới phát giác rằng mình đã phạm phải sai lầm mà mình cố tránh, chỉ có thể uly khuất gối cửa.

" Bảo bối, mở cửa cho anh vào với.. "

" Tên lưu manh này còn muốn vào, hôm nay ở ngoài sám hối đi. " cô lên giọng, thuận thế khoá trái cửa.

" ... "

Bỗng chốc im lặng đến lạ thường, không ai lên tiếng năn nỉ hay cầu xin nữa, Diệp Bối Bối cảm thấy lạ lẫm nhưng cô chỉ cho rằng anh đã chịu nhận lỗi, nên cô an tâm hất tóc quay trở lại giường, còn bày ra bộ mặt đầy thoả mãn khi nằm trên chiếc giường êm ái.

Nhưng cô ngần vịn lần không nghĩ đến tên lưu manh nào đó đâu dễ bỏ cuộc hay nhận sai. Tất nhiên cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô, biết rõ cô sẽ không mở cửa anh sẽ không tổn sức năn nỉ cô nữa, anh có một cách thiết thực và nhanh hơn nhiều... chính là vào thư phòng của anh mở học tủ lấy chìa khoá phòng để mở cửa..

Tuy anh hiện tại vẫn chưa thể ăn cô còn phải nhịn nhưng không nghĩa là anh không được thưởng thức bằng cách khác.. hắc hắc.. muốn đầu với anh..cô còn ngây thơ lắm

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 68

Tổng Thành một tên đàn ông từ tay trắng gây nên sự nghiệp, từ một người đàn ông trung thực thẳng, dù trên thương trường nhiều cám dỗ mồi mọc cũng không lay động vì tiền bạc hư vinh. Ông chỉ có câu nệ và bái phục người có năng lực thật sự Tổng thị của ông không nuôi người vô dụng. Nhưng hiện tại như nhiều người đã nói, trắng tròn sẽ khuyết người sẽ thay đổi.

Tổng Thành từ một người bộc trực thẳng thắn dần dần trở nên nguy hiểm ác độc, dần dần trở nên ác độc tham lam. Thử hỏi mọi thứ này là từ đâu?

Sau những lần đối diện với sự thật tàn khốc, con trai chưa chết, vợ trước là con nhà hào môn, chuyện trước kia đối xử tệ với con gái và vợ trước cũng khiến ông áy náy vô cùng đối với việc công ti giảm sút trầm trọng ông cũng cho rằng đây là điều đáng bị trừng phạt nên không truy cứu. Nhưng vĩnh viễn vợ ông cũng luôn thành kiến sâu sắc với vợ trước và hai đứa con, có lẽ là do lòng ghen tị nên ông cũng không nói gì vì thương vợ lẫn con ông đành nhẫn nhịn.

Nào ngờ ngần vịn lần cũng không ngờ con gái ông cung chiều độc nhất thương nhất lại là con của người khác, là con của người đàn ông mang danh chủ tịch Kim Long thường hay qua nhà ghé thăm bàn bạc chính sự. Được tin như vậy đầu ông cứ ong ong, trái tim cơ hội cũng bị tức đến suýt vỡ. Muốn tức giận xử lý nghiêm nghị đối với đôi câu nam nữ nhưng rồi lại nghe được " chân tướng " bên trong.

Khiến lòng dạ và lương tâm của ông tất nghiệm quyết định thuê sát thủ trà trộn vào trong ngục giết chết Kim Vọng. Việc cũng được làm ra một cách gọn gàng cặn kẽ. Nhưng ông vĩnh viễn cũng không phát giết được rằng người đàn bà chung chăn gối với mình yêu sâu nhất cũng chính là tên mập chết tiết kia. Cái thứ bà yêu ở ông chính là tiền và sự mềm yếu dễ dàng lợi dụng trong mắt bà ta chỉ có tiền là chính. Người đàn ông yêu nhất bị giết đương nhiên Phương Y Nhã không cam lòng, tuy là muốn trả thù nhưng chung quy Tổng Thành vẫn còn giá trị lợi dụng vì vậy chỉ còn đường sự dụng lòng tin tưởng của ông ta và giết chết ông ta.

Phương Y Nhã bí mật tìm người giao dịch với đối tác làm ăn của Kim Vọng tên chuyên bán ma túy thuốc phiện khét tiếng ở giới thượng lưu trong bóng tối, ngầm giao dịch mua loại heroin cao cấp nhưng công hiệu ngấm rất chậm đương nhiên bà ta sẽ bỏ vào thức ăn để cho Tổng Thành từ từ thưởng thức, để cho ông càng ngày càng luy, luy đến mức phải cầu xin bà mà thôi.

Bi kịch chính là bắt đầu từ đây, đây là khởi nguồn và duy nhất khiến cho một bức tường vững chắc dần dần mục rữa và sụp đổ, và biết cái cột ngay thẳng trở nên cong queo, biến một con người trong sạch thành con người nhơ nhuốc bần lầy vĩnh viễn không thoát khỏi sự hoạn lạc của thuốc. Nghiện thuốc là cần phải mua, mà thuốc vĩnh viễn không hề rẻ có thể vì nó mà bán mạng, tán gia bại sản cũng chỉ để thỏa mãn khát vọng. Để có thể có nó cần có tiền, chính thế từ con người bộc trực cũng sẽ trở nên thủ đoạn khi cần tiền.

Với sự vô si của Trữ Dật Thần và bụng dạ toàn ý đồ xấu xa thì cô gái mạnh mẽ lạnh lợi như Diệp Bối Bối cũng không thể thắng nổi vì trình độ của cô không cao siêu như con sói phức hắc và ác ôn nọ. Cho nên cô gái tội nghiệp chỉ có thể chịu sự trừng phạt ngọt ngào đó cũng là sự gầy vò đến là khôn khiếp.

Bởi khi con sói háo sắc Trữ Dật Thần vào thư phòng lấy chìa khoá len lén mở cửa phòng sau đó nhân lúc cô vợ bé nhỏ của anh không đề phòng mà nhào đến hôn tới tấp. Anh hôn cô đến nghẹt thở, hôn cô đến nỗi cô phải thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ lựng yêu kiều ma mị. Trữ Dật Thần một bụng dạ đen tối đương nhiên không buồn tha cho cô, cho nên anh hành hạ cô đến khổ và điều đương nhiên anh phải trừng phạt cô vì dám nhót anh ở ngoài !!!

Trữ Dật Thần khi tiếp tục cuối người thưởng thức vị ngọt đôi môi mọng đào thì hai bàn tay cũng không yên vị mà mò mẫm, anh không ăn cô nhưng tay vẫn có quyền " sàm sỡ ". Tay trái vuốt ve lưng cô, tay phải vịn về bầu ngực đầy đặn rồi men theo đó từ từ trượt xuống đến eo, đến đùi..

Diệp Bối Bối sức lực yếu ớt sao có thể đẩy được tên đàn ông đang tràn đầy tinh lực kia chỉ có thể vô lực sụp lờ tạo ra những tiếng rên yêu kiều. Cô bị anh gầy vò đến khó chịu, bàn tay mạnh mẽ của anh trêu đùa trên người cô khiến cô uốn éo khó chịu, khiến cổ họng cô bông rớt, đôi mắt bạc của cô ngấn nước miêng nhỏ uly khuất yêu kiều xin tha " Thần,.. đừng trêu đùa em nữa.. em muốn.. "

Thời khắc Diệp Bối Bối chịu thua đầu hàng thì bạn học Trữ Dật Thần ngừng lại không tiếp tục nữa, đã đạt được mục đích vì vậy anh chàng làm một hành động vĩ đại và đáng đánh chính là ôm giai nhân đang chìm đắm trong mê mị chưa được thỏa mãn mà ngủ.

Diệp Bối Bối không phản ứng kịp được hành động của anh, đến khi phản ứng được thì đã muộn bên cạnh cô người nào đó đã phát ra tiếng thở đều đều.

Đáng ghét tên đàn ông xấu xa, hại cô thảm hại như vậy. Cô khóc thầm trong lòng.

Hu hu thật khó chịu, cô muốn nữa.. hu hu thật nóng thật khó chịu.. Trữ Dật Thần chết bầm, đáng ghét xấu xa, đồ đại sắc lang..

Thật ra cạnh bên bạn học nào đó vẫn chưa ngủ vì hoả dục vẫn chưa tắt, đối với sự quyến rũ của cô với sự yêu kiều tà mị vừa rồi anh thật muốn ăn cô sành sạch nhưng mà anh cần phải nhịn vì anh phải phạt cô cho cô biết cảm giác khi nhịn làm chuyện ấy là con mẹ nó khó khăn như nào. Khi nghe tiếng khóc thút thít của cô anh thật muốn bùng nổ và rất đau lòng sau rốt anh cũng chẳng làm gì chỉ già vờ trong giấc ngủ gất gao mà ôm cô.

Thế nhưng đây lại là một cực hình đối với một cô gái chưa thoả mãn dục vọng, bị anh ôm chặt cô càng khó chịu vì sự ma sát của thể xác, chính vì vậy cô càng muốn khóc và đây cũng là lần đầu tiên trong đời của Diệp Bối Bối thức trắng đêm chỉ vì một việc đáng xấu hổ và chê cười chính là không được thoả mãn 'chuyện ấy'.

Và cô bé Diệp ngây thơ trong sáng đã rút ra bài học không được trêu chọc anh, nếu có phạt anh thì phạt nhẹ một chút vì không để anh ôm thì khổ dài dài

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chớ Nhìn

Cảnh cáo : Cần nhắc thật kĩ trước khi đọc.. Khuyến cáo không dành cho người thiếu máu.. :v

Diệp Bối Bối vì một đêm thức trắng nên vác theo cặp mắt gấu trúc đến học viện, nhìn vào có vẻ là do sinh bệnh nhưng đâu ai ngờ tới được sự thật bên trong.

Với cặp mắt này của cô hại cho tất cả các vị giáo sư, giảng viên đều bồn chồn lo lắng sợ rằng đang đứng giờ mình mà nàng tiểu thư danh giá này ngất xỉu lúc đó có mười cái mạng cũng đền không được. Cho nên hầu hết các giáo sư hay giảng viên tại lớp của cô tất cả các giờ đều hai chữ cái từ to tướng ‘ TỰ HỌC ‘.

Chính vì vậy cả phòng học đều hướng ánh mắt đầy cảm kích cho cô, nhờ có cô mà họ có thể thoát khỏi giờ chính trị vì ngày hôm nay họ phải nộp tường trình nhưng đại đa số không ai hoàn thành được theo yêu cầu cao siêu đó cả.

Quách Tử Ny cùng Trữ Dật Nhu thì không nghĩ vậy, hai cô nàng không cho rằng Diệp Bối Bối không khoẻ, nhưng hai cô cũng không biết vì sao cô lại mất ngủ, cho nên hai cô nàng nhìn nhau gật đầu hỏi tội cô bạn mình.

Diệp Bối Bối bị hỏi bất ngờ như vậy, nhất thời xấu hổ khuôn mặt lập tức đỏ lên, ngại ngần cuối đầu không đáp..

Thấy phản ứng của cô hiển nhiên Quách Tử Ny một con nghiện ngôn tình sẽ nghĩ không trong sáng và thiếu ngây thơ, ngay cả Trữ Dật Nhu cũng cảm thấy có gian tình ở phía sau. Hai cô một người hát một người bè lời kéo bảm riết không buồn, hiển nhiên bạn Diệp Bối Bối da mặt mỏng cũng hé miệng trả lời.

Và hiển nhiên khi nghe xong sự tình của câu chuyện hai cô nàng tất nhiên là cười đến nỗi Diệp Bối Bối chỉ muốn đào một cái hố thật to không muốn ngóc đầu lên nữa. Thật là xấu hổ cô có gái nào như cô không? Mất ngủ vì không được thoả mãn..

”Hài tử đáng thương, cuộc đời còn dài mà cậu muốn được thoả mãn thì hãy nên chủ động ” Quách Tử Ny ra dáng một vị quân sư chuyên nghiệp mà đề ra ý kiến.

Còn Trữ Dật Nhu tuy là không có cùng Hạ Dương làm qua chuyện gì quá đáng nhưng mà cũng hiểu biết không ít vì anh chàng nhà cô đích thị là một cái tên sắc lang hết thuốc chữa, bởi vì lâu lâu anh lại ngửa mồm lòi những điệu kẻ giường chiếu để chọc giận cô, nghe nhiều rồi nên kinh nghiệm cũng nhiều vì vậy cô nàng cũng đưa ra ý kiến.

”đúng đó Bối Bối, nếu cậu muốn cậu chủ động đi, anh tớ dù gì cũng là đàn ông chút cảm dỗ của cậu cũng có thể làm anh ấy động tâm ”

”... ”

”À cậu ngại vì không biết làm thế nào chứ gì? Đừng lo có bốn tiểu thư ở đây thì bao gã đàn ông cũng sẽ sụp đổ vì cậu. ” Quách Tử Ny tự tin vỗ ngực. Trữ Dật Nhu cũng hùa theo.

Và vậy sau khi tan học Trữ Dật Nhu lấy cớ là đi dạo chung với cô nên được anh trai đồng ý và anh cũng trực tiếp đem hôn thê mình bán đi cho kẻ xấu nhưng lại vốn về một cách bất ngờ mà anh không biết. Cắt đuôi thành công người anh, hai cô nàng quân sư bắt cóc Diệp Bối Bối đáng thương vào trung tâm thương mại, thẳng tiến đến khu bán y phục dành cho nữ, ướm này ướm nọ lên trên người cô, nhưng sau rốt một bộ áo ngủ đầy tình thú lọt vào mắt Quách Tử Ny thế là cô nàng không ngại ngần quẹt thẻ, cô nàng mặc cho Diệp Bối Bối gào thét phản đối đầy yếu ớt ở phía sau.

Cả chiều hai cô nàng giam giữ Diệp Bối Bối, trực tiếp kiểm diện chỉ bảo cách thức thực hiện, còn lời cô đi mua loại tinh dầu mùi hương dịu nhẹ nhưng lại có muốt chút thành phần kích dục.

Đem toàn bộ hiểu biết của mình học từ tiểu thuyết Quách Tử Ny cũng thành công dạy dỗ Diệp Bối Bối, Trữ Dật Nhu công lao cũng không nhỏ vì cô nàng còn chỉ ra được đàn ông có những điểm yếu gì từ trong miệng của Hạ Dương truyền lại cho cô.

Và thế Diệp Bối Bối đã thành công tiếp thu những kiến thức nọ, cô ngượng ngùng suy nghĩ nhưng cũng ham muốn được nhìn thân thể ở trần của anh.. à ừm cô có hơi.. háo sắc thì phải..

Khi Trữ Dật Thần tan ca về nhà cũng khá là muộn, anh mở cửa đi vào thì ngửi thấy mùi thơm khiêng cho bụng anh sôi sục, hừm thật là đói. Mím cười đi vào trong bếp anh ôm lấy eo cô.

” Thật đáng khen, còn biết nấu đồ cho anh ăn. ”

” Anh đừng quấy, để em nấu cho xong, em biết thừa anh lại lo công việc không mà bỏ bữa nên em nấu cho anh đấy, anh đó mau vào rửa tay đi, rất nhanh liền xong. ”

” Rồi rồi, anh nghe rồi ” anh cười.

Khi anh quay lại thì trên bàn đã một tô mì đồ tương, khói bốc nghi ngút. Anh vui vẻ đi tới bên bàn cầm lấy đôi đũa lên mà gắp mì cho vào miệng.

” Thế nào ăn ngon không? ” cô hỏi.

” Ngon lắm ” anh đáp sau đó vui đầu tiếp tục ăn. Anh thật sự rất đói.

” Vậy anh cứ từ từ ăn đi, em vào chuẩn bị nước cho anh tắm. ”

Không đợi anh đáp cô đã mở cửa bước vào phòng sau đó mở nước cho vào bồn, lại lấy tay thử độ nóng, cảm thấy độ nóng vừa phải cô liền tắt nước đi sau đó lên ra khỏi vòng tắm từ trong học tủ lọ tinh dầu mà lúc chiều đi mua đọc theo chỉ dẫn mà cho vài giọt vào trong nước.

Khi Trữ Dật Thần ăn xong cũng tự giác rửa chén bát, sau đó đi vào trong phòng chuẩn bị tắm anh bước vào phòng thấy cô đang lay hoay ở tù đồ nên anh liền hỏi ” em đang tìm gì thế? ”

” A... không có gì, nước đã chuẩn bị xong rồi hôm nay anh tắm bồn nhé, hôm nay em đi mua sắm với tiểu Ny và Dật Nhu thấy có loại tinh dầu mới nghe nói giúp thư giãn rất tốt cho nên mua về, anh làm việc mệt mỏi nên thư giãn một chút. ” Bị hỏi bất ngờ cô hơi giật mình nhưng rất nhanh liền đáp lời anh thuận thế đẩy anh vào trong.

Anh nghi ngờ nhìn cô nhưng rồi cũng lắc đầu bỏ qua, anh nhếch môi, xem ra bảo bối nhà anh có ý đồ gì rồi vì hiếm khi cô chủ động như vậy lắm ắt hẳn có gì muốn nhờ anh giúp đỡ rồi đây. Khẽ lắc đầu anh đi vào trong còi y phục ném vào trong rổ rồi ngấm mình trong bồn, hừm quả thật như cô nói khá là thoải mái, cộng thêm mùi hương dịu nhẹ khiến tinh thần anh cũng tốt lên không ít.

Còn ở bên ngoài Diệp Bối Bối cũng ngượng ngùng tự mình cởi bỏ y phục và thay bộ đồ ‘ tình thú ‘ mà Quách Tử Ny tặng cho cô, không bận thì thôi chứ bận vào là cô muốn đập đầu vô tường liền. Xấu hổ chết mất! Ô, sao cái bộ áo ngủ này lộ phần mông vậy nè, đã vậy phía trước còn lập lòe thoát ẩn thoát hiện nữa và nó còn rất mỏng nữa, hu hu xấu hổ chết mất. Sao cô lại có thể nghe lời của giặc vậy, tự bán mình cho giặc rồi!!

Trữ Dật Thần khi ngấm mình trong bồn nước trong khoảng thời gian không quá lâu nhưng vì thuốc trong tinh dầu cùng với nước nóng phát tán khá nhanh. Cho nên anh cảm thấy cả người cảm thấy rất nóng, miệng cũng thấy khô rát. Ngay lúc này Diệp Bối Bối từ ngoài bước vào cô đi thật chậm thật chậm, để anh không phát hiện ra cô.

Thấy anh khuôn mặt hơi đỏ, cô biết thuốc đã có tác dụng rồi. Cô không nói gì chỉ im lặng bước đến chỗ anh, nhẹ nhàng dụi đôi tay trắng mềm của mình ôm lấy cổ anh, áp ngực mình vào lưng anh, cô thổi hơi vào tai anh ” sao vậy anh? ”

Chỉ một hành động này của cô, một câu nói của cô cũng khiến cho anh cảm thấy muốn nổ tung, mắt anh tối lại phản ứng của cơ thể càng dữ dội, cơ thể nóng bỏng của anh được cơ thể mát lạnh của cô ôm khiến anh thoải mái không ít. Biết rõ anh sẽ không trả lời và đang rất khó chịu nên cô lần nữa kề tai anh khẽ nói ” để em giúp anh ”. Cùng với lời nói tay cô buông ra khỏi cổ anh nhẹ nhàng đi tới phía trước mặt anh cô cũng bước vào trong bồn. Cúi đầu xuống ám muội nhìn anh.

Bầu ngực của cô thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo mỏng manh, chiếc đùi thon dài cũng không bị che lại khiến anh càng thêm rạo rức, anh ôm chầm lấy cô, khàn khàn lên tiếng ” bảo bối, ai dạy em những thứ này ”

” em.. em chỉ muốn giúp anh thư giãn thôi. ” cô ngượng ngùng nói sau đó rướn người lên hôn anh, cô càng hôn càng sâu.

Vì cô mặt đồ ngủ rất mỏng cũng không mặt nội y nên ma sát cơ thể càng mãnh liệt, cô có thể cảm nhận được phía dưới cơ thể của rất cứng và nóng, cô tuy ngượng nhưng cô đã quyết định hôm nay cô muốn cho anh giải phóng giúp anh.

Mỹ nhân trước mặt đã chủ động hiển nhiên anh sẽ không ngốc mà từ chối, anh đáp lại nụ hôn nóng bỏng của cô, tay cũng theo bản năng mà sờ soạn cơ thể của cô.

Khi nụ hôn qua đi cô mụ mị nhìn anh, khuôn mặt đỏ lựng cộng thêm bộ đồ kêu gọi khiến anh thực muốn lập tức đè cô xuống ăn, nhưng anh không gấp, đêm vẫn còn rất dài. Anh liếm môi hôn lên vành tai cô, từ vành tai hôn xuống cổ, lại từ cổ trượt xuống xương quai xanh quyến rũ xinh đẹp, anh nhìn không được khẽ rên một tiếng bàn tay cũng vân vê bầu ngực trắng nõn của cô.

Diệp Bối Bối ôm chặt anh mà hưởng thụ kích thích, mọi cái hôn, mọi cái nắn của anh dường như đều có điện khiến cho cô tê liệt và mê mẩn, cô yêu kiều rên rỉ. Cùng anh đắm chìm vào kích tình không lối thoát.

” Bối bối, cho anh được không? ” dù hiện tại anh đang thèm muốn chết đi được nhưng anh vẫn hỏi cô, khiến cho cô cảm động không thôi vì vậy cô không lên tiếng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Một cái gật đầu của cô cũng làm cho anh muốn cô thật mau, anh bế cô lên, dùng khăn lau khô người cho cô rồi đi ra ngoài, anh đặt người cô xuống giường, đè cô xuống hôn ngẫu nhiên, tay trái từ ngực cô trượt xuống bụng rồi từ bụng trượt xuống cái nơi hoa huyệt của người con gái. Anh đè tay vào, phá phách khiến cho cô khó chịu, tiếng rên của cô cũng càng lúc càng yêu kiều,quyến rũ.

Nước mật từ hoa huyệt của cô cũng từ từ chảy ra, làm ướt cả ngón tay của anh. Lúc này cô cũng mở đôi mắt mờ mịt xám bạc ra nhìn anh ” Thần, thật khó chịu,.. cho em. ”

Anh không đáp chỉ dùng hành động mà trả lời, anh tiến vào cô, tiến vào bên trong cô, khiến cho cô đau đớn khóc thét lên. Nhưng từ khoảng khách nơi ấy cô bao chặt lấy anh khiến cho anh không còn chút lý trí nào chỉ còn lại bản năng, anh di chuyển trên người càng lúc càng nhanh, khi cô bị đột tấn công của anh làm cho đau đớn dần biết mất chỉ còn lại hoan, khi cả hai cùng đạt đến cao trào anh gầm lên một tiếng phóng túng toàn bộ ra ngoài. Nhưng với anh vẫn chưa đủ, anh một lần lại một lần muốn cô, ở trên thân thể cô đóng không ít dấu ấn, anh ăn cô đến tận ngóc ngách, anh từ một chàng thân sĩ cũng trở thành sắc lang.

Khi anh nhìn chăm chăm người phụ nữ trong lòng đã thiếp đi vì mệt mỏi, anh mới thoả mãn hôn lên môi cô khẽ mỉm cười.

Hôm nay cô hoàn toàn thuộc về anh, cô đã hoàn toàn thuộc về anh. Anh yêu cô, yêu cái người phụ nữ này. Anh ôm cô vào lòng cùng cô đi vào giấc ngủ.

Vào một buổi sáng nọ tại học viện Đằng Lâm có một bạn học vắng học, dưới sự lo lắng của nhiều người và nụ cười quỷ dị của hai cô bạn thân.

Như đã hứa, P cho một chương thật. Tuy chậm hơn một ngày nhưng hi vọng nhiều đây đủ thoả mãn con dân v

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 70

Diệp Bối Bối không biết mình đã ngủ bao lâu, cô chỉ biết khi thức dậy cô cảm thấy cả người đều ê ẩm, cô kéo chăn ra thì thấy trên giường một vết máu màu đỏ. Cô biết đó là máu xử nữ của cô, cô hôm qua khi giao mọi thứ cho anh, khi cô chủ động thì cô đã chuẩn bị đủ tâm lý nhưng khi thấy dấu vết của cô, và cả thân thể trần truồng của cô thì cô cảm thấy rất xấu hổ. Xem ra da mặt còn mỏng lắm.

Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng xấu hổ, thật may vì anh đã đi làm rồi, hiện giờ cô cũng nên dọn dẹp chiến trường thôi, cô bước xuống giường thì cảm giác chân mình như nhũn ra, tay cô chống lấy tủ giường giữ thăng bằng, trong lòng oán thầm anh. Cố gắng lê bước chân mềm nhũn đến tủ quần áo cô tùy tiện lấy một chiếc áo sơ mi của anh mặc vào người, sau đó cúi người xuống nhặt bộ áo ngủ đã không còn nguyên vẹn của cô lên rồi đi vào phòng tắm.

Mặt khác, Trữ Dật Thần đã đến công ti làm việc, tuy là anh đến muộn 2 tiếng đồng hồ nhưng cũng chẳng ai dám dị nghị gì. Tất cả các cổ đông hay trưởng phòng đều cảm thấy hôm nay sếp hình như tâm trạng không tệ cho nên ai nấy cũng được yên lành và thoải mái một chút.

" Tổ nói này người anh em, có chuyện gì vui mà cậu cười suốt buổi thế? " Hạ Dương cái kẻ bất quá và lạnh chanh số một không nghĩ ngợi gì đợi đến giờ trưa lập tức hỏi cung.

" Có sao " Trữ Dật Thần hí hóp mặt cười, có lẽ tâm trạng anh rất là tốt.

" . . . " Hạ Dương thấy sốc. ' thần linh ời, hãy cho con tỉnh mộng, con không muốn ngày tận thế đến!! ' Đây là tiếng lòng của anh chàng khi được người bạn tặng cho một nụ cười đến vui vẻ.

" Sao vậy? Có chuyện gì à? "

" . . ., cậu xác định cậu ổn không? "

" Sao cơ? "

" Cậu thật sự không phát bệnh? "

" Tớ rất ổn mà. "

" Nhưng tớ thì một chút cũng không ổn, hình như tớ bệnh rồi. "

" Không khoẻ à, được thôi duyệt cho cậu nghỉ hôm nay. "

" !!? "

" Không được à, vậy nghỉ luôn mai nhé. " Trữ Dật Thần hỏi.

Hạ Dương chỉ cả kinh, thằng bạn anh bị trúng tà rồi, lúc trước có quỷ xuống xin nó cho nghỉ phép cũng không cho, bây giờ thì.. Không ổn, một chút cũng không ổn..

" Còn chưa đủ à? Hay là tớ trực tiếp cho cậu nghỉ luôn quay về giúp chú Hạ quản lí công ti. " Trữ Dật Thần lúc này mới cười lạnh.

" A! Đây rồi, tạ ơn trời, cậu vẫn bình an. Lúc này cậu hành xử như bị trúng tà, làm cho gia thấy vô cùng sợ hãi. "

" . . . Cậu đang nói gì vậy? "

" Bỏ đi, không sao là tốt, gia đây đi ăn trưa. " Hạ Dương xua tay, xoay người bước ra ngoài.

Trữ Dật Thần cũng không đáp, lúc này cũng đã 12 giờ, chắc cô cũng đã tỉnh rồi, anh mỉm cười đứng dậy, nên quay về cùng cô đi ăn thôi. Vớ lấy chiếc áo khoác, anh vội bước ra ngoài, không thể để cho bảo bối của anh đói được.

Lúc Diệp Bối Bối dọn dẹp xong đã là giữa trưa, cô cảm thấy hơi đói nên chuẩn bị vào bếp, nhưng lại nhận được cuộc điện thoại của anh. Vì vậy cô vui vẻ chấp nhận, sửa soạn bản thân, vận trên người bộ váy trắng xoè nhìn đáng yêu vô cùng, cô búi tóc lên trang điểm nhẹ vui vẻ đi ra ngoài cửa, cùng anh hưởng thụ thế giới hai người.

Có lẽ do tiếp xúc thân mật của hôm qua, nên cử chỉ của hai người càng thân mật, tình ý càng đậm, khiến cho nhiều người phải ghen tị.

" Thần, hôm nay cùng em đi dạo nhé. " dùng bữa xong cô khoác lấy tay anh nũng nịu.

" Tất cả đều nghe theo em, chỉ cần em thích là được. " Anh dịu dàng hôn lên mặt cô nắm lấy tay cô cùng cô dạo bước ở trung tâm thương mại.

Anh cùng cô, như cặp đôi tân hôn vui vẻ ngọt ngào, cùng nhau đi dạo, cùng nhau mua sắm, Trữ Dật Thần không ngại cùng cô đi hết cả khu mua sắm này, chỉ cần cô thích anh đều sẽ cho cô.

Khi đi dạo, ngọt ngào vui đùa bên nhau thì khoảng thời gian bên nhau của hai người vẫn chậm chậm trôi, thoáng chốc đã gần tối, cả hai dường như vẫn không mỏi mệt cùng nhau bước đi trên con đường mạng tên hạnh phúc, trong thế giới chỉ có cả hai.

" Có mệt không ? " Trữ Dật Thần dịu dàng xoa đầu cô hỏi.

" Không mệt, chỉ là cảm thấy có chút đói. " cô lắc lắc đầu.

" Ân, vậy thì đi ăn nhé, em muốn ăn gì nào ? "

" Ăn thịt nướng ở quán dưới tầng một nhé anh. "

" Ừ, đi thôi, đi lâu như vậy chắc em rất mệt để anh đưa em đi. " dứt lời anh liền cuống người bồng cô lên.

" Ấy thả em xuống, mọi người đang nhìn. " cô xấu hổ.

" Mặc kệ họ, em là vợ anh, em mệt thì anh phải bồng em đi chứ. "

" Ai là vợ anh chứ!? "

" Cô bé nhỏ của tôi ơi, em cũng đã sống ở nhà anh, nhẫn đính hôn cũng đeo trên tay, gia đình đôi bên đều đã gặp, ngủ cũng ngủ cùng rồi, em không là vợ anh thì là của ai hử? " anh nhướn mày hỏi.

" Xí không tính, chúng ta chỉ ôm nhau ngủ thôi, hoàn toàn trong sáng, giấy chứng nhận còn chưa có, em cũng đã đồng ý gả cho anh đâu! "

" Còn cãi à, hôm qua chúng ta đã làm gì em hãy nhớ kĩ, không có chỗ nào trên người em mà anh chưa xem qua chứ, cho cũng cho anh rồi, nên cho dù em không đồng ý gả cho anh thì anh vẫn sẽ bắt em về làm vợ anh. "

" Lưu manh. "

" Ủ, anh là lưu manh, lưu manh chỉ yêu bà xã, lưu manh chỉ yêu vợ, lưu manh chỉ yêu em. " anh cười đến là vui vẻ, còn cúi đầu trao cho cô một nụ hôn nồng cháy.

" Ưm. đáng ghét~ " cô yêu kiều đáp lại nụ hôn của anh.

" Sao hả, có yêu anh không? "

" Ưm. có..em yêu anh.. " cô thẹn thùng nói.

Anh khẽ cười tiếp tục trao cho cô một nụ hôn sâu.

Từ phía đối diện với đôi tai gái đang hôn nhau nồng thắm, là ánh mắt đầy ghen tỵ, đầy đố kỵ của Tống Phuong Nhã. Bàn tay cô ta nắm chặt lại thành nắm đấm. Cô ta hận, cô ta khi đi dạo cùng Hồng Diễm Ngọc vô tình thấy anh, cô ta còn mừng rỡ muốn chào hỏi anh, kết quả lại gặp phải con tiện nhân cướp chồng của cô xuất hiện trước mặt.

Nếu không phải tại cô ta xuất hiện thì tổng giám đốc tập đoàn Trữ Thần đã là chồng chưa cưới của cô ta, cô ta mới là nữ chủ nhân chân chính của Trữ Thần, dựa vào cái gì mà con hồ li tinh đó giành giật với cô ta. Anh là của cô ta, chỉ thuộc về cô ta. Cô ta sẽ giành lại tất cả, những thứ gì mà con tiện nhân Diệp Bối Bối cướp từ tay cô ta, cô ta sẽ giành lại và bắt cô ta trả giá gấp trăm lần.

Vì vậy khi đi tiếp, trong đầu cô ta đã nảy sinh ý tưởng quyến rũ anh. Cho nên cô ta đã lén lút bám theo anh, cô ta đi theo anh vào những tiệm y phục, cô ta tránh né để anh không phát hiện ra cô ta sau đó cô ta lựa chọn một bộ đồ cực kỳ sexy và quyến rũ. Sau đó lại trực tiếp cả thể và mặc luôn cả bộ đồ đi lòng vòng trước mặt anh. Cô ta không tin rằng anh sẽ không phản ứng với thân hình nóng bỏng của cô ta.

Nhưng ông trời luôn phụ lòng kẻ xấu, dù Tống Phuong Nhã trăm phương ngàn kế lượn lờ trước mặt anh, thì cô ta cũng bị ngó lơ, bởi vì trong mắt anh chỉ có duy nhất một người con gái, một mình Diệp Bối Bối. Và nói chính xác hơn thì tròn mắt cả hai chỉ có đối phương cho nên ngay khi cô ta trước mặt họ thì cô ta cũng như vô hình. Điều này khiến cho cô ta càng thêm hận.

Cô ta tức giận đến độ bộ ngực cũng phập phồng trong chiếc áo ngang mỏng đầy sexy mà cô ta chọn, làm cho đám đàn ông đều nhìn với ánh mắt đói khát, chỉ riêng anh vẫn vui vẻ bằng cô công chúa của lòng anh đi xa tầm mắt Tống Phuong Nhã.

" Con hồ ly tinh chết tiệt, tao thề tao sẽ giành lại anh ấy, anh ấy chỉ có thể là của tao. "

Huhu sr mấy bạn nha :(dạo này wifi nhà Phi thất thường, lúc có lúc không thậm chí là tắt nghẹn, cho nên dù đã viết xong từ lâu, cũng không update được :(đền bù cho mấy bạn luôn nè.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyện Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 71

Kể từ ngày Diệp Bối Bối cùng Trữ Dật Thần xảy ra mối quan hệ mật thiết thì hai tháng đã trôi qua. Trữ Dật Nhu cùng Hạ Dương vẫn ngọt ngào như ngày nào, Quách Tử Ný thì có vẻ không ổn lắm nhưng cô nàng cũng không để cho Diệp Bối Bối lo lắng. Tiêu Minh Đông có vẻ đã thực sự từ bỏ được cô, những kẻ bất mãn với cô cũng chỉ dám âm thầm chỉ trỏ sau lưng. Ngôn Quang vẫn như thường, tiếp tục làm tan băng trời trên sự háo sắc của các nữ học viên.

Học viên của Đẳng gia, gia đình của các gia đình máu mặt đều sống yên bình lặng, chỉ có Tống gia là xảy ra biến cố, đột nhiên Tống Thành lại trở nên điên cuồng và liên tục sử dụng những món ăn, thức uống mà Phuong Y Nhã chuẩn bị cho. Dường như ông thiếu đi một bữa lập tức cơn đau sẽ giày vò hành hạ ông đến khổ sở. Ông có từng hỏi vì sao mình lại trở nên như vậy, vì sao lại luôn cảm thấy mệt mỏi và đau khổ.

Nhưng câu trả lời mà Phuong Y Nhã ban cho luôn là câu nói " Ông đã mệt mỏi, nên tôi đã tự mình xuống bếp, tự mình pha trà cho ông, tôi đã thêm cho ông một chút nguyên liệu giúp ông thêm thư giãn và dễ chịu. "

Vì yêu nên ông vẫn luôn tin tưởng và sử dụng mọi thứ mà Phuong Y Nhã chuẩn bị, rồi một tháng, hai tháng, quả là hiệu quả đã xuất hiện, chứng khiến ông trở nên thoải mái hơn, giảm căng thẳng giảm áp lực đặc biệt nó khiến ông cảm thấy cực kì hưng phấn.

Vì đã sa vào thuốc phiện nên nhu cầu dung lượng số lượng càng lúc càng tăng, số tiền ông ta có trong công ti, có trong ngân hàng toàn bộ đều giao cho Phuong Y Nhã để cho bà ta xử lí trông coi, chỉ cần có thể cho ông ăn bà uống món ăn đặc biệt đó là được.

Ông ta cũng chẳng quan tâm điều gì nữa, dần dần bước vào sai trái, hợp tác với những công ti trái pháp luật, buôn bán hàng trắng ông ta làm tất cả chỉ để có tiền thao túng và mua nguyên liệu đặc biệt để thỏa mãn bản thân.

Từ đó các mặt báo, các trang lớn đều là sự hiện diện của Tổng Thành về các mối quan hệ với các công ti tình hữu nghị tuyên truyền.. nhìn thì như giúp người nghèo thật ra hoàn toàn là lừa gạt cướp của dân chúng chỉ để thỏa mãn chính mình.

Tuy những sự việc này không ảnh hưởng gì nhiều đến các tập đoàn lớn nhưng lại ảnh hưởng cực kì lớn đến chất lượng cuộc sống của nhân dân, nhiều người vì mua cổ phiếu vì bị kẻ gian đánh tráo ngoài mặt là vô tội thật ra lại là những kẻ độc ác lừa gạt khiến cho nhiều người phải bỏ mạng vì thuốc phiện vì cờ bạc vì nợ nần.

" Bà nó à, nẫu xong chưa, tôi đói lắm rồi, bà đẩy nhó cho nhiều hương vị vào. " Tổng Thanh cầm lấy tờ báo dựa vào sofa, nhìn khuôn mặt của ông thật sự chẳng khác gì như ông già bảy mươi mấy tuổi, đây chỉ là khi thiếu thuốc khi có ông khác hơn nhiều..

" rồi rồi, ông đợi chút sắp xong rồi. " Phương Y Nhã đáp sau đó nở nụ cười quỷ dị liên tục đồ thứ bột màu trắng lên đĩa thức ăn.

Khi bà ta đem ra cho Tổng Thành, ông ta vui mừng hơn hẳn ăn lấy ăn để uống từng ngụm nước đến là sung sướng, hoàn toàn không để ý đến thứ bột đó là cái gì vì ông ta chỉ biết đó là hương vị tuyệt mỹ và nó làm cho ông thấy thích thú vô cùng.

Nhìn chồng ăn lấy ăn để, nụ cười dịu dàng rất nhanh liền biến mất, chỉ còn nụ cười giả tạo ánh mắt đầy phẫn hận, bà ta phải khiến cho người đàn ông này sống cũng không yên phải khiến cho ông ta trở nên quy lụy, bà ta phải cướp hết số gia sản của đó, trả thù cho a Vọng, giành lại những thứ thuộc về bà ta, giết chết hai đứa con của tiện nhân Diệp Thiên Nhu và phải thành công gả con gái vào Trữ gia sau đó giành lấy toàn bộ tài sản của Trữ gia.

Những thứ đầy toàn bộ đều thuộc về bà ta, bà ta phải giành lấy hết thảy. Con tiện nhân Diệp Thiên Nhu cướp hết thảy mọi thứ của bà rồi thì không nói vậy mà con tiện nhân đó lại sanh thêm hai tiểu tiện nhân ở đây tranh đoạt với Nhã Nhã của bà. Bà ta tuyệt không chấp nhận. Ánh mắt bà ta đầy phẫn hận và ngoan tuyệt. Tổng Gia nhà các người bà phải hoàn toàn diệt trừ, trong mắt bà ta loé lên tia âm ngoan rất nhanh liền che giấu. Tay bà ta cầm lấy di động bấm số của Tổng Phương Nhã.

" Nhã Nhã, mau về chúng ta nói chuyện. "

...

" Mẹ có chuyện cần bàn bạc với con "

...

" Đứng thế, chúng ta phải lập kế hoạch báo thù, chúng ta phải giành những gì chúng ta có. Nhã Nhã ngoan ngoãn về nhà chúng ta từ từ mà lên kế hoạch, bọn khốn đó nhất định sẽ phải trả giá thật đắt. "

Diệp gia,

" Ba, tên khốn đó bây giờ xem ra đã không như trước nữa, hiện giờ cũng kết nạp với đám công ti đen rồi đây này. " Diệp Thiên Cần ném tờ báo lên mặt bàn. Trên tờ báo là ảnh hợp tác của Tổng Thành với một công ti nào đó.

" Chuyện của ông ta không liên quan chúng ta, con quan tâm quá làm gì, ông ta phạm pháp thì chẳng liên quan đến ta ! " ông cụ Diệp hừ lạnh.

" Ba à, điều này không thể nói trước được, điều này cũng có thể gây bất lợi đến tổng bộ công ti chúng ta, chỉ sợ là gây bất lợi cho Bối Bối và a Hàn. " Diệp Thiên Cần giải thích.

" Cũng có lý, con báo cho a Hàn biết, kêu a Hàn cảnh giác, cũng nên gọi cho a Thần kêu thằng bé nên trông coi Bối Bối thật tốt, tin tức cũng nên báo với mọi người. Tuy hiện giờ Tổng gia làm gì ta không biết nhưng có lẽ ông ta đã bắt đầu hành động, điều này đối với chúng ta, Trữ gia, Đẳng gia hay Hạ gia cũng bất lợi, đặc biệt là an nguy của Bối Bối. "

" Vâng thưa ba, con lập tức báo cho a Hàn biết. "

" Ủ, ba về phòng nghỉ ngơi con đến công ti báo cho a Hàn đi. "

" Vâng. "

Đã đến lúc phải hành động, cho dù một hành động nhỏ cũng phải đề phòng! Vì hạnh phúc vì cuộc sống sau này..

Bạn đang đọc truyện *Anh Nguyễn Dung Túng, Cung Chiều Em Hết Cả Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.